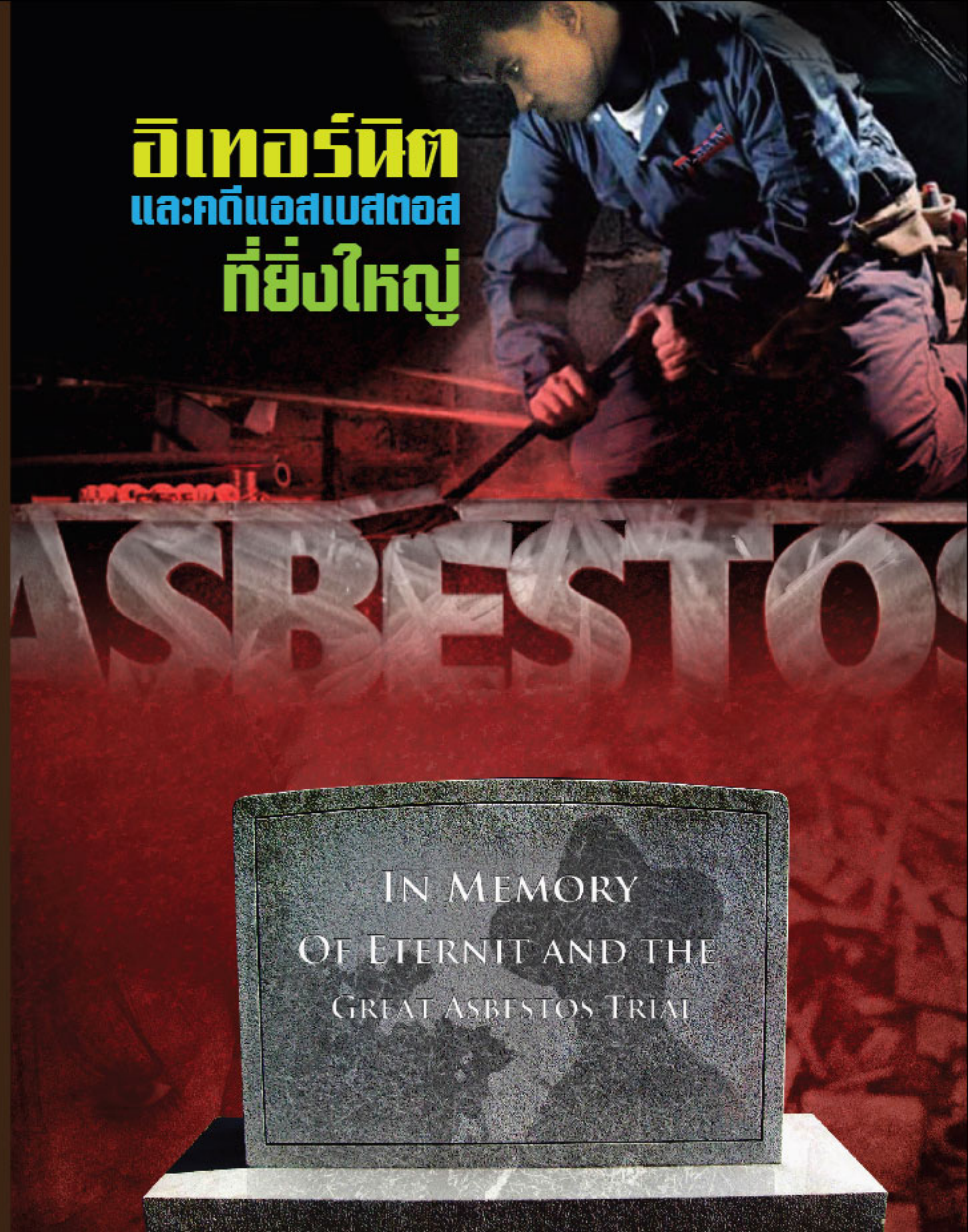

อีเทอริทและกั๊แอสเบสตอสที่ซึ่บใหญ่ : In memory of eternit and the great asbestos trial

อีเทอริท
และกั๊แอสเบสตอส
ที่ซึ่บใหญ่

IN MEMORY
OF ETERNIT AND THE
GREAT ASBESTOS TRIAL

อีเทอร์เน็ต
และคดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่

อิเทอร์เน็ตและคดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่

เลขมาตรฐานสากล: 978-616-551-591-7

บรรณาธิการ: นพ.วิชัย โชควิวัฒน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: ภก.สรชัย จำเนียรดำรงการ

ผู้แปล: ดร.ไพฑูรย์ ช่างทอง บทนำ บทที่ 1-3 และ 9-12
รศ.ภญ.ดร.จิราพร ลิ้มปานานนท์ บทที่ 4-8
ผศ.พญ.ดร.พิชญา พรหมทองสุข บทที่ 13-15
ภก.สรชัย จำเนียรดำรงการ คำนำของประธานสมาคมอะฟิวา
บทที่ 16-18 คำแถลงท้ายเล่ม
และ ปัจฉิมลิขิต

ประสานงาน: สุกัญญา พวงมณี

พิมพ์ครั้งที่ 1: พฤศจิกายน 2555

จำนวนพิมพ์: 1,000 เล่ม

จัดพิมพ์และเผยแพร่: แผนงานพัฒนาวิชาการและกลไกคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพ (คคส.)
คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ 02-218-8445 โทรสาร 02-251-3531
<http://www.thaihealthconsumer.org> และ consumer_sss@yahoo.com

สนับสนุนการพิมพ์: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

ออกแบบรูปเล่ม: วัฒนสินธุ์ สุวรรตนาพันธ์

พิมพ์ที่: อุษากการพิมพ์
178/25-26 ซอยวุฒิพันธ์ ถนนราชปรารภ กรุงเทพมหานคร 10400

คำนำ

แอสเบสตอส หรือ แร่ใยหิน เป็นแร่ในธรรมชาติ ที่มีทั้งคุณอนันต์และโทษมหันต์

ตามประวัติ มนุษย์มีการทำเหมืองแร่แอสเบสตอสมานานกว่าสี่พันปีมาแล้ว คำว่าแอสเบสตอสมาจากรากศัพท์ภาษากรีก มีความหมายว่า “เผาไหม้ไม่ได้” (unquenchable or inextinguishable) มนุษย์เริ่มนำแอสเบสตอสมาใช้อย่างกว้างขวางเมื่อกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 จากคุณสมบัติที่มีทั้งความเหนียว แข็งแกร่ง ทนต่อทั้งไฟ ความร้อน ไฟฟ้า และการกัดกร่อนของสารเคมี รวมทั้งราคาไม่แพง ทำให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มากมาย เช่น เป็นฉนวนกันความร้อน ทำเป็นเส้นใยซีเมนต์ ผสมในอิฐ คอนกรีต ทำเป็นท่อ ผนังกันไฟ แผ่นปูพื้น ฝ้าเพดาน แผ่นมุงหลังคา เฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ

หลังจากนำมาใช้อย่างกว้างขวางราวครึ่งศตวรรษ มนุษย์ก็เริ่มพบพิษภัยของแอสเบสตอส เริ่มจากต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เริ่มพบคนงานเหมืองแอสเบสตอสจำนวนมากตายจากโรคปอดก่อนวัยอันควร โรคใยหิน (Asbestosis) ได้รับการวินิจฉัยครั้งแรกในอังกฤษตั้งแต่ปี ค.ศ. 1924 และอังกฤษก็เริ่มมีมาตรการป้องกันโดยปรับปรุงระบบการระบายอากาศและกำหนดให้โรคใยหินเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ ตั้งแต่ทศวรรษ 1930 อีกสิบปีต่อมาสหรัฐอเมริกาได้ดำเนินมาตรการตามอย่างอังกฤษ โรคเมโสเธลิโอมา (Mesothelioma) นั้นเริ่มวินิจฉัยได้ครั้งแรกตั้งแต่ปี ค.ศ. 1931 และสามารถสรุปถึงความสัมพันธ์ของโรคนี้กับแอสเบสตอสได้ตั้งแต่ทศวรรษ 1940

คนงานอยู่ต่อเรือในสหรัฐอเมริการาว 1 แสนคน ตาย หรือ จะตายจากโรคที่มีแอสเบสตอสเป็นเหตุ ในย่านอยู่ต่อเรือแห่งหนึ่งพบผู้ป่วยโรคเมโสเธลิโอมาสูงถึง 7 เท่า ของสถิติของประเทศ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองมีคนงานอยู่ต่อเรือในสหรัฐอเมริการาว 4.3 ล้านคน คนงานเหล่านี้ทุกหนึ่งพันคนจะตายจากโรคเมโสเธลิโอมาถึงราว 14 คน ส่วนจำนวนที่ตายจากโรคใยหินนั้น ไม่มีการเก็บสถิติไว้

มีการศึกษาในผู้ป่วยโรคเมโสเธลิโอมา 3,000 รายในแคลิฟอร์เนีย พบความสัมพันธ์ชัดเจนของอุบัติการณ์ของโรคนี้กับระยะทางที่อาศัยอยู่ในแหล่งใกล้กับแอสเบสตอส ยิ่งอยู่ใกล้เท่าไร อับัติการณ์ยิ่งสูง อยู่ห่างออกไป อับัติการณ์จะลดลง เปรียบเทียบกับการศึกษาในผู้ป่วยโรคมะเร็งต่อมลูกหมากจำนวน 890 คน ซึ่งโรคนี้ไม่สัมพันธ์กับแอสเบสตอส เพราะอับัติการณ์ของโรคนี้ไม่สัมพันธ์กับระยะทางที่อาศัยอยู่ใกล้หรือไกลแหล่งแอสเบสตอส ผลการศึกษานี้ยืนยันความสัมพันธ์ชัดเจนระหว่างแอสเบสตอสกับโรคเมโสเธลิโอมา

ผลการศึกษาอื่นๆ อีกมากมายในหลายประเทศยืนยันชัดเจนถึงพิษภัยร้ายแรงของแอสเบสตอส ทำให้หลายประเทศประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสในทุกผลิตภัณฑ์ และกำหนดมาตรการ “จัดการ” กับแอสเบสตอสที่มีการใช้ไปแล้วอย่างระมัดระวัง เช่น

- สหราชอาณาจักร ห้ามใช้แอสเบสตอสสีน้ำตาลและสีฟ้าตั้งแต่ปี 1985 และต่อมาห้ามใช้ “แอสเบสตอสสีขาว” ในปี 1999
- นิวซีแลนด์ ห้ามใช้แอสเบสตอสสีน้ำตาลและสีฟ้า ตั้งแต่ปี 1984 ต่อมาห้ามนำเข้าแอสเบสตอสสีขาว ในปี 2002
- ออสเตรเลียเริ่มมาตรการห้ามใช้แอสเบสตอส ตั้งแต่ปี 1991
- ตุรกีประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสทั่วประเทศ มีผลในปี 2011
- สาธารณรัฐเกาหลี หรือ เกาหลีใต้ประกาศห้ามใช้ในปี 2009
- ญี่ปุ่นประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 2009

อย่างไรก็ดี ยังมีหลายประเทศที่ยังอนุญาตให้ใช้แอสเบสตอส รวมทั้งสหรัฐอเมริกา ซึ่งองค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency หรือ EPA) เสนอมาตรการลดและเลิกใช้แอสเบสตอส ตั้งแต่ปี 1999 แต่ข้อเสนอถูก “คว่ำ” อย่างไรก็ดี มีการกำหนดระดับแอสเบสตอสที่ยอมให้มีได้ไว้ค่อนข้างต่ำ และบางรัฐได้เพิ่มมาตรการเข้มงวดขึ้น เช่น มลรัฐวอชิงตันประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสในผ้าเบรครถยนต์ เมื่อปี 2010 และให้มีผลบังคับใช้ในปี 2014

สิ่งที่ เป็นปัญหาร้ายแรงคือ เมื่อนักวิทยาศาสตร์เริ่มพบอันตรายร้ายแรงถึงตายของแอสเบสตอส แทนที่จะยอมรับความจริงและหามาตรการป้องกัน โรงงานหลายแห่งกลับพยายามปกปิดและบิดเบือนความจริง ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1933 แพทย์ของบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกาพบว่าในบริษัท จอห์นส์-แมนวิลล์ ซึ่งเป็นบริษัทแอสเบสตอสรายใหญ่ในสหรัฐฯ คนงานถึง 29% ป่วยเป็นโรคไยหิน เจ้าหน้าที่ของบริษัทแก้ปัญหาโดยการหาทางยุติข้อพิพาทกับคนงานที่ป่วยเหล่านี้จำนวน 11 ราย โดยการจ่ายเงินชดเชยให้ แต่มีเงื่อนไขว่าทนายของคนงานเหล่านี้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับ “ทั้งทางตรงทางอ้อม” ในการเรียกร้องค่าเสียหายใดๆ กับบริษัทอีก ปีต่อมา พนักงานของบริษัทนี้ร่วมกับบริษัทแอสเบสตอสอีกบริษัทหนึ่งคือ บริษัทเรย์เบสตอสแมนฮัตตัน “ปรับแก้” บทความวิชาการของบริษัทประกันชีวิตแห่งนั้น เพื่อกลบเกลื่อนอันตรายของฝุ่นแอสเบสตอส ปีต่อมา พนักงานของสองบริษัทนี้ “แนะนำ” บรรณาธิการนิตยสาร “แอสเบสตอส” มิให้ตีพิมพ์บทความเกี่ยวกับโรคไยหินอีกเลย และอีกปีต่อมาคือในปี 1936 กลุ่มบริษัทแอสเบสตอสได้ตกลงให้ทุนวิจัยเรื่องผลกระทบต่อสุขภาพของแอสเบสตอส โดยมีเงื่อนไขว่าทางบริษัทจะต้องเป็นผู้ควบคุมการเผยแพร่ผลการวิจัยโดยเบ็ดเสร็จ

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ไม่นาน คือในปี ค.ศ. 1932 มีจดหมายจากสำนักงานเหมืองแร่ของสหรัฐฯ ถึงบริษัทแอสเบสตอสรายหนึ่ง มีข้อความระบุชัดเจนว่า “บัดนี้เป็นที่ทราบกันแล้วว่าฝุ่นแอสเบสตอสเป็นหนึ่งในบรรดาฝุ่นที่อันตรายที่สุดที่มนุษย์ได้สัมผัส”

อดีตคนงานในโรงงานแอสเบสตอสคนหนึ่ง ให้การต่อศาลถึงเหตุการณ์เมื่อราว ปี ค.ศ. 1942 เขาถามผู้บริหารคนหนึ่งของโรงงาน ซึ่งไม่ยอมบอกคนงานว่าเป็นโรคใดที่รู้แล้ว ว่า “คุณจะปล่อยให้เขาทำงานไปจนล้มลงตายคางานใช่ไหม” คำตอบที่ได้เหลือเชื่อมาก เพราะผู้บริหารตอบทันทีว่า “ใช่ วิธีที่ว่าทำให้เราประหยัดเงินได้มากเลย”

ปี ค.ศ. 1944 บริษัทประกันชีวิตรายงานว่ พบคนงานเหมืองแอสเบสตอส 195 คน ป่วยเป็นโรคใดที่ถึง 42 ราย

ปี ค.ศ. 1951 บริษัทแอสเบสตอสต่างๆ ตัดรายการเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับมะเร็งทั้งหมด ก่อนยอมให้ตีพิมพ์รายงานการวิจัยที่บริษัทให้ทุนสนับสนุน

ปี ค.ศ. 1953 ผู้อำนวยการสำนักงานความปลอดภัยของยิปซัมแห่งชาติ มีหนังสือถึงแผนกอนามัยอุตสาหกรรมแห่งมลรัฐอินดีแอนาแนะนำคนงานผสมผลิตภัณฑ์หนึ่งให้สวมหน้ากากป้องกันระบบหายใจ ด้วยเหตุผลว่า “เพราะมีการใช้แอสเบสตอสในผลิตภัณฑ์นี้” เรื่องลวงรู้ไปถึงบริษัทแอสเบสตอส ซึ่งเห็นว่าข้อความในจดหมายฉบับนั้น “เต็มไปด้วยดินระเบิด” จึงเรียกร้องให้สกัดจดหมายฉบับนั้น ซึ่งต่อมามี “บันทึก” ในบริษัทระบุว่า บริษัท “ประสบความสำเร็จในการหยุด” จดหมายที่จำเป็น “ต้องแก้ไขเสียก่อน” นั้นได้

ผลของ “ความโลภ” ไม่รู้จักพอ และมองชีวิตของคนงานเหมือนไม่ใช่คน รวมทั้งไม่ห่วงใยในคนอื่นๆ ที่จะต้องสัมผัสกับสารอันตรายร้ายแรงเช่นแอสเบสตอส ทำให้มีคนป่วยและตายไปอย่างทุกข์ทรมานแสนสาหัสจำนวนมากมายทั่วโลก ที่ยังมีชีวิตอยู่รวมทั้งบรรดาทายาทได้นำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาลมากมาย ในสหรัฐอเมริกาตัวเลขเมื่อปี 1999 มีคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาในศาลถึงราว 2 แสนคดี และประมาณว่าในอีก 40 ปีต่อไปจะมีคดีขึ้นสู่ศาลถึง 7 แสนคดี นักวิเคราะห์ประมาณการว่าค่าเสียหายเกี่ยวกับคดีแอสเบสตอสเฉพาะในสหรัฐอเมริกาประเทศเดียวจะสูงกว่า 250,000 ล้านดอลลาร์

สำหรับหนังสือ “อิเทอร์นิตและคดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่” เล่มนี้ เป็นการรวบรวมบทความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของ “ยักษ์ใหญ่” แห่งวงการแอสเบสตอสเครื่องหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า “อิเทอร์นิต” ตามชื่อเทคโนโลยีการผลิตแอสเบสตอสที่ได้จดสิทธิบัตรไว้ กลุ่มบริษัทอิเทอร์นิตสามารถสร้างผลกำไรมากมายจากธุรกิจแอสเบสตอสในหลายประเทศโดยเดินตามแนวทาง “ทุนนิยมสามัญ” ที่มุ่งผลกำไรเหนือชีวิตของผู้คน ใช้วิธีการต่างๆ ในการ

ปกปิดบิดเบือนความจริงเกี่ยวกับอันตรายของแอสเบสตอส แทนที่จะสร้างมาตรการป้องกันแก่คนงาน และมีค่าเตือนแก่ผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ที่ต้องสัมผัสกับฝุ่นแอสเบสตอส บริษัทกลับใช้เงินไปเพื่อการปกปิดบิดเบือน ทั้งโดยการ “โฆษณาประชาสัมพันธ์” และการเผยแพร่ข่าวเท็จ

น่ายินดีที่มีการถกเถียงกันของนักวิชาการ ผู้ใช้แรงงาน และนักกฎหมายทั้งในภาคเอกชนและภาครัฐ จนทำให้เกิดขบวนการต่อสู้ทั้งในและนอกศาล ซึ่งต้องใช้ความอดทน เพียรพยายาม อย่างยืดยาวนาน ทำให้เรื่องราวต่างๆ ได้รับการเปิดเผยต่อสาธารณะ และ “เหยื่อ” จำนวนหนึ่งได้รับการชดเชยแล้ว แต่จำนวนมากกว่ายังต้องต่อสู้ต่อไปด้วยความเจ็บปวดทรมาน ตามที่เชคสเปียร์เขียนไว้ในบทละคร “เวนิสวานิช” ว่า “ในกระแสแห่งยุติธรรมา ยากจะหาความเกษมเปรมใจ”

หนังสือเล่มนี้เป็นความพยายามสองชั้น เพราะต้นฉบับดั้งเดิมมีใช้ภาษาอังกฤษ ต้องแปลมาแล้วทอดหนึ่ง ก่อนแปลเป็นภาษาไทย และหลังหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 ก็มีความคืบหน้าสำคัญของเหตุการณ์ต่อมาอีก โชคดีที่คุณ ลอรี คาซาน-แอลเลน ผู้เขียนบทนำให้แกหนังสือเล่มนี้ ได้เขียน “ปัจฉิมลิขิต” ปิดท้ายให้สำหรับฉบับภาษาไทยของเราโดยเฉพาะ ต้องขอขอบคุณคุณลอรี คาซาน-แอลเลน เป็นอย่างยิ่ง และขอขอบคุณผู้ร่วมงานทุกท่านที่ตั้งใจทำงานนี้โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย

หวังว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ประชาชนคนไทยตระหนักถึงอันตรายของแอสเบสตอสเพิ่มขึ้น เพื่อให้มีการประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสในประเทศไทยในเร็ววัน

นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์
รองประธานคนที่สอง สสส.
บรรณาธิการแปล

- ป.ล.
1. เมื่ออาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ถูกทำลายจนพังทลายลงเมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2541 ประเมินว่ามีฝุ่นแอสเบสตอสฟุ้งกระจายออกมากกว่าพันตัน เชื่อว่าเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยที่เข้าไปช่วยเหลือผู้คนตายจากมະเร็งในอัตราสูงผิดปกติในเวลาต่อมา และเชื่อว่ายังมีอีกหลายพันคนที่ต้องติดตามต่อไป เพราะความเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งจากแอสเบสตอสครั้งนั้น
 2. ในประเทศที่มีประกาศห้ามใช้แอสเบสตอส การทุบทำลายอาคารที่มีแอสเบสตอสประกอบอยู่ในวัสดุจำนวนมาก จะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพื่อมิให้เกิดฝุ่นแอสเบสตอสซึ่งเป็นอันตรายทั้งต่อคนงานและสิ่งแวดล้อม โดยจะต้องถอดออกไปฝังกลบทีละชั้นๆ จะใช้การระเบิด หรือทุบทำลายไม่ได้
 3. ปัจจุบันหลายประเทศห้ามใช้แอสเบสตอสไปแล้ว เพราะสามารถใช้วัสดุทดแทนที่ดีกว่าปลอดภัยกว่าและธุรกิจที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยส่วนใหญ่ ก็สมัครใจเลิกใช้แอสเบสตอส หันไปใช้วัสดุทดแทนแล้ว เหลือเพียงบางบริษัทเท่านั้นที่ยังไม่ยอมปรับเปลี่ยน

คำนำ

ของประธานสมาคมอะฟีวา

ดิฉันเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับแอสเบสตอส (asbestos) ในปี พ.ศ. 2525 เมื่อสามีของดิฉันเป็นโรคเมโสเทลิโอมา (Mesothelioma) ซึ่งสองสามเดือนต่อมาเขาก็เสียชีวิต. มาริโอ (Mario) ทำงานที่โรงงานอิเทอร์นิต¹ (Eternit factory) ที่เมืองคาซาลเล มอนเฟร์ราโต (Casale Monferrato), แต่เหยื่อรายอื่นๆ ในครอบครัวของดิฉันไม่ได้ทำงานที่นี่ เหยื่อเหล่านั้นได้แก่ น้องสาว, ลูกพี่ลูกน้อง, หลานชาย, และโรซ่าลูกสาวของดิฉัน ทั้งหมดเสียชีวิตภายในหกเดือนหลังจากการวินิจฉัยโรคในปี พ.ศ. 2547.

ตั้งแต่นั้น ดิฉันจึงอุทิศตัวเข้าสู่กับแอสเบสตอส. แม้ว่าดิฉันจะมีอายุ 82 ปีแล้ว แต่ดิฉันก็ยังอยากเป็นแนวหน้าในการรณรงค์นี้ซึ่งเริ่มในเมืองคาซาลเล (Casale) มาตั้งแต่ปลายทศวรรษนับจากปี พ.ศ. 2513. ดิฉันเป็นประธานสมาคมของเหยื่อเพื่อชุมชนของเรา ชื่อย่อว่า อะฟีวา (AFeVA²). เรามีงานต่อสู้ที่สำคัญ 3 เรื่องได้แก่ งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์, งานทำให้ปลอดจากการปนเปื้อนและงานด้านความยุติธรรม. จุดมุ่งหมายของเราคือเพื่อฟื้นฟูเกียรติยศของเหยื่อผู้ทนทุกข์, และเพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีเหยื่อแอสเบสตอสอีกในอนาคต, ทั้งในพื้นที่ของเราและทั่วโลก.

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทบทวนประสบการณ์การต่อต้านแอสเบสตอสที่ยาวนานถึงสามทศวรรษของพวกเรา ผลลัพธ์ด้านบวกมากมายของการต่อสู้ของเราเกิดจากสหภาพซีจีไอแอล (CGIL³) ซึ่งได้ปูฐานรากอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ซึ่งต่อมาได้รับการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนในประชาสังคมวงกว้าง ได้แก่ แพทย์ นักสิ่งแวดล้อม และประชาชนทั่วไปจำนวนมาก. การแข่งขันประจำปีครั้งที่ 18 เพื่อรางวัลคาวาลลี (Cavalli Award) ที่สนับสนุน

¹ อิเทอร์นิต เป็นชื่อยี่ห้อ (Trademark) ของซีเมนต์ไฟเบอร์ (fiber cement) ที่ถือกำเนิดในประเทศอังกฤษ (ต่อมาได้โอนลิขสิทธิ์ให้แก่บริษัทในประเทศเบลเยียม) และนิยมเรียกซีเมนต์ไฟเบอร์กันว่า อิเทอร์นิต (ผู้แปล)

² AFeVA (Associazione familiari e vittime amianto di Casale Monferrato) สมาคมเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากการสัมผัสแอสเบสตอสแห่งเมืองคาซาลเล มอนเฟร์ราโต ประเทศอิตาลี

³ CGIL (Italian General Confederation of Labour) สมาพันธ์แรงงานแห่งอิตาลี

โครงการของโรงเรียนในเรื่องความตระหนักต่อเรื่องอนามัยสิ่งแวดล้อม มีนักเรียนมากกว่า 1,200 คนจาก 40 โรงเรียนเข้าร่วมโครงการ, ยิ่งทำให้เรามั่นใจว่า องค์ความรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงจากการสัมผัสแอสเบสตอสและโรคทางภูมิคุ้มกันที่พวกเราได้เผชิญจะเป็นที่รับรู้แพร่หลายในท้องที่ของเราในไม่ช้า.

จุดเริ่มต้นของการพิจารณาคดีที่ฟ้องบรรดาเจ้าของบริษัทอิเทอร์นิตในเมืองตูรินเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2552 ทำให้ดิฉันตระหนักว่าการค้นหาความยุติธรรมของพวกเราได้เดินทางมาไกลแค่ไหนแล้ว. คดีอาญานี้มีเหยื่อมากกว่า 1,700 รายมาจากชุมชนของเรา, ทั้งคนงานและประชาชนทั่วไป, ซึ่งอัยการได้เสนอให้ลงโทษสำหรับการฆาตกรรมนี้คือให้จำคุก 20 ปี.

แต่เมื่อดิฉันทบทวนดูแล้วก็พบว่า แม้เราจะมีความก้าวหน้า แต่มันก็ยังระคนด้วยความขมขื่น การลงโทษผู้กระทำความผิดมิใช่ตอนจบของเรื่อง, เรายังต้องพยายามต่อไป. งานวิจัยยังไม่ส่งผลกระทบมากพอตามที่เราคาดหวัง แม้จะผ่านมาสภาพธรรมแล้ว, ก็ยังมีผู้ป่วยตายมากเหมือนเมื่อก่อนหน้านี้ ภายใต้ชะตากรรมที่โหดร้ายเหมือนเดิม, ทนทุกข์จากความเจ็บปวดเหมือนเดิม, พวกเขามีอายุขัยอยู่ในช่วงเวลาที่จำกัดเหมือนเดิม.

สามสิบปีหลังจากการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส(asbestos-cement)ช่วงสูงสุดในอิตาลี, และมากกว่ายี่สิบปีหลังการปิดโรงงานอิเทอร์นิตในอิตาลี, เรายังคงได้เห็นเหยื่อรายใหม่ที่น่าเศร้าของคาซาเล มอนเฟอร์ราโตอย่างต่อเนื่อง มากกว่า 40 รายต่อปีในเมืองที่มีประชากร 35,000 คน. พวกเหยื่อเหล่านี้ยังอายุน้อยลงและบ่อยครั้งที่ เป็นครอบครัวของพ่อแม่และลูกที่ยังเล็ก. ฉันทักว่า เหยื่อในท้องที่เหล่านี้จะยังคงมีมากในอนาคตระยะยาว ถ้าเราไม่ทุ่มเทพลังกำลังของพวกเราอย่างเต็มที่ในการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มขณะนี้.

อีกสาเหตุหนึ่งที่สร้างความขมขื่นเป็นเรื่องเกี่ยวกับโครงการทำให้ปลอดการปนเปื้อน, ซึ่งขาดทรัพยากร. แม้ว่าตัวโรงงานเองจะปลอดการปนเปื้อนไปแล้ว(ก่อนถูกทำลายไปในที่สุดเมื่อปี พ.ศ. 2549), รวมถึงอาคารสาธารณะต่างๆทั้งหมดในคาซาเล, แต่การดำเนินการขาดค่าใช้จ่ายยังมีความไม่แน่นอน, ยังขาดความต่อเนื่อง และมีความไม่เท่าเทียมในบางพื้นที่.

ปีแรกของโครงการปลอดการปนเปื้อน, การดำเนินงานมีความก้าวหน้ารวดเร็วและทั่วถึง. หลายปีผ่านไปจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2538 ซึ่งเป็นปีที่ใช้ความพยายามสูงสุด เรายังพบว่าเราพลาดโอกาสไปแล้วที่เราไม่ได้ผลักดันปฏิบัติการที่ได้รับการยอมรับนั้นให้เป็นมาตรฐานสำหรับทุกพื้นที่ที่มีการปนเปื้อน.

แม้ว่าเราจะเศร้าโศกเสียใจกับความตายมากมายแต่เรายังไม่พบวิธีแก้ปัญหาแบบถอนรากถอนโคน เรายังคงต้องเรียกร้องข้อตกลงรายวันในทุกแง่มุมของการต่อสู้กับแอสเบสตอส. เราต้องพยายามอย่างหนักเพื่อให้ศาลรับพิจารณาคดี, ด้วยความดีใจและเด็ดเดี่ยวในเวลาที่ยาวนานเพื่อให้อัยการยื่นคำฟ้อง, และด้วยความ

(ภาพจากภาพยนตร์สารคดี: “ฝุ่น - การพิชิตโรคที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับแอสเบสตอส”)

เชี่ยวชาญ ความมั่นคงและด้วยมนุษยธรรมเพื่อป้องกันเจ้าของอิเทอร์นิตด้วยข้อหาทำให้เกิดมหันตภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างถาวร. แต่ข้อตกลงเพียงเท่านี้ไม่เพียงพอ ปฏิบัติการเพื่อให้เกิดการปนเปื้อนนั่นติดหล่มเสียแล้ว และงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ก็มีความล่าช้า. นอกจากนี้, ยังคงมีการผลิตและการค้าแอสเบสตอสในหลายประเทศทั่วโลก, รวากับว่าประสบการณ์โศกนาฏกรรมโดยตรงของเรานั้นไม่มีความหมายใดๆเลย, ไม่สามารถให้บทเรียนแก่ประเทศที่กำลังปล่อยให้ประชาชนสัมผัสกับแอสเบสตอส.

เมื่อเริ่มมีการพิจารณาคดี, ดิฉันหวังว่าเหยื่อของเราจะไม่ตายเปล่าและจะต้องได้รับความยุติธรรม. ถึงขณะนี้, ความก้าวหน้าในการพิจารณาคดีทำให้เรามีความหวังที่ยิ่งใหญ่ อัยการกัวรินีลโล (Guariniello) และทีมงานให้กำลังใจเราด้วยความเชื่อมั่นอันแรงกล้า, ขณะที่ผู้พิพากษาคาสาลบอเร (Casalbore) ก็เป็นที่น่านับถืออยู่เสมอ, ด้วยความใส่ใจอย่างสม่ำเสมอต่อทุกๆรายละเอียดในการพิจารณา. แม้ว่าจะยังมีความเจ็บปวดจากถ้อยคำของพยานและการโต้แย้งของคู่กรณี แต่เรายังมีความเชื่อมั่นว่าความยุติธรรมจะไม่ทอดทิ้งพวกเรา.

การต่อสู้ของเราเป็นการต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของปวงชน, ไม่ใช่เพื่อเรียกร้องเอาเงินค่าชดเชย. การต่อต้านอิเทอร์นิตเป็นสนามรบของเรา, ผลของการรบจะสะท้อนลึกและกว้างไกล. เราเชื่อว่า, แม้จำเลยจะลงทุนมากเท่าใด

ทั้งด้านทรัพยากรบุคคลและการเงินเพื่อปลั้งความผิด, สำนึกในความเจ็บปวดของพวกเราจะนำไปสู่คำพิพากษาที่เป็นอนุหาณ์ต่อไปได้.

สำหรับเหยื่อของแอสเบสตอสทั้งหมด, และผู้ที่อาศัยในละแวกที่ยังมีการขุด การผลิตและการค้าแร่นี้ ดิฉันเชื่ออย่างหมดหัวใจเลยว่าคุณสามารถที่จะขจัดความเสี่ยงของแอสเบสตอสออกไปได้หมด และคุณสามารถทำมันได้ด้วยความตระหนักและความแน่วแนเช่นเดียวกับที่เรามีในเมืองคาซาเลตลอดช่วงสามสิบปีที่ผ่านมา. ดังนั้น ดิฉันจึงหวังว่าความสำเร็จสูงสุดจากความมุ่งมั่นของเรา, การพิจารณาคดีอาญานานาชาติในเมืองตูริน, จะกลายเป็นสมบัติกลางสำหรับทุกคนในการต่อสู้ร่วมกันในระดับนานาชาติเพื่อขจัดโรคที่เกิดจากแอสเบสตอส.

สำหรับชุมชนต่าง ๆ ทุกแห่งที่เรามีความรู้สึกผูกพันแน่นแฟ้นต่อกันและผู้ร่วมทุกข์ร่วมชะตากรรม, จากเมืองวิดเนส (Widnes) ในอังกฤษถึงพาเร เลอ โมนิอัล(Paray le Monial)ในฝรั่งเศส, จากซาร์เนีย(Sarnia)ในแคนาดาถึงโอซาสโก (Osasco) ในบราซิล และเมืองอื่นๆอีกมาก ทั้งหมดนี้ขอให้ได้รับความระลึกถึงและอ้อมกอดแห่งมิตรไมตรีจากสมาคมของเรา.

โรมานา บลาสอทธิ พาเวลี (Romana Blasotti Pavesi)

ประธานสมาคมอะฟิวา(Associazione famigliari e vittime amianto di Casale Monferrato : AfeVA)

มิถุนายน พ.ศ. 2554

อภิธานศัพท์

Asbestos

อ่านว่า แอสเบสตอส แปลว่าแร่ใยหิน เป็นชื่อทั่วไปที่ใช้เรียกเส้นใยแร่ซิลิเกต (mineral silicates) ซึ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติ มีลักษณะเป็นเส้นใยอยู่รวมกันเป็นมัด จำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ แอมไฟโบลและเซอร์เพนไทน์ โดยกลุ่มแอมไฟโบล ยังแบ่งย่อยออกได้เป็น 5 ชนิด ได้แก่ ครอซิโดไลท์, อะโมไซท์, ทรีโมไบท์, แอนโทรไฟลไลท์ และแอกทิโนไลท์ ส่วนกลุ่มเซอร์เพนไทน์ ได้แก่ ไครโซไทล์ หรือแอสเบสตอสขาว แร่ใยหินมีความเหนียว ทนความร้อนได้ดี และมีความทนทานต่อการกัด ด่าง และสารเคมีหลายชนิด จึงถูกนำมาใช้เป็นส่วนผสมในผลิตภัณฑ์ที่ต้องการความแข็งแรง ทนกรด ด่าง ความร้อน เช่น แผ่นกันความร้อน กระเบื้องมุงหลังคา เป็นต้น

Mesothelioma

อ่านว่า เมโสเลลิโอมา เป็นโรคมะเร็งที่บริเวณเยื่อหุ้มปอด (ยังไม่ได้รับการบัญญัติศัพท์จากราชบัณฑิตยสถาน)

สารบัญ

คำนำของบรรณาธิการแปล	3
----------------------	---

คำนำของประธานสมาคมอะฟิวา	7
--------------------------	---

โรมานา บลาสอทธิ พาเวลี

บทนำ	13
------	----

ลอรี คาซาน-แอลเลน

วงศ์ตระกูลธุรกิจแอสเบสตอส – บรรณานุกรมชาติอิเทอร์นิต

1. อิเทอร์นิตและเครือข่ายผู้ขายอุตสาหกรรมกิจเอสเอไอเอซี	29
บ็อบ รุเธอร์ส	

2. จักรวรรดิตระกูลขมิติไฮนี	43
เอเดรียน คเนฟลี	

3. ผู้ทรงอิทธิพลด้านแอสเบสตอสหรือผู้รู้ด้านสิ่งแวดล้อม: คดีของสเตฟาน ขมิติไฮนี	53
ดาเนียล เอ็ม.เบอร์แมน	

4. สถานะอิเทอร์นิตในปัจจุบัน	59
เอเดรียน คเนฟลี	

อิเทอร์นิตในอิตาลี – คดีแอสเบสตอสในตูริน

5. โรงงานอิเทอร์นิต ณ คาซาเล มอนเฟร์ราโต	69
ฟาบริซิโอ เมนิ	

6. การต่อสู้แอสเบสตอสในคาซาเล มอนเฟร์ราโต “การต่อสู้ของพวกเราเพื่อความยุติธรรม, การจัดการปนเปื้อน, งานวิจัย”	77
โรมานา บลาสอทธิ พาเวลี, บรูโน เพสเช, นิโคลา พอนดราโน	

7. คดีที่มีผลกระทบระยะยาว	87
ลอเรนซ์ ไวเกล	

8. การสัมภาษณ์การ รอฟฟาเอล กัวรินีโล	97
นิโคโล บรูนา และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์	

9. การหาความยุติธรรมให้แก่เหยื่อของอิเทอร์นิต - ประสบการณ์ของฟรานโก-อิตาเลียน แอนนี เทโบต์-โมนี	103
10. การดำเนินคดีอาญาต่อสเตฟาน ชมิตไฮน์ในตูริน, อิตาลี แบร์ แคลเทิลแมน	117
11. อิเทอร์นิต กับ เหยื่อ ลอรี คาซาน-แอลเลน	125
12. การสร้างภาพยนตร์สารคดี: ฝุ่น - คดีแอสเบสตอสอันยิ่งใหญ่ นิคโคโล บรุณา และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์	139

มุมมองของประเทศต่างๆ

13. อิเทอร์นิตในประเทศบราซิล เฟอร์นันดา จิอันนาซี	145
14. อิเทอร์นิตกับ “ความทรมานซ้ำสอง” ของเหยื่อแอสเบสตอสในประเทศเนเธอร์แลนด์ บ็อบ รูเออร์ส	159
15. อิเทอร์นิตในประเทศฝรั่งเศส มาร์ค อินดรี	171
16. คดีประวัติศาสตร์ที่ครอบครัวชาวเบลเยียมชนะอิเทอร์นิต อ็วอนน์ วอเทอร์แมน	181
17. อิเทอร์นิตในเดนมาร์ก พ.ศ.2471 - พ.ศ.2529 เคิร์ท จาคอบเซน	189
18. ความเคลื่อนไหวของอิเทอร์นิตกับเหยื่อที่ผุดขึ้นมา : กรณีในญี่ปุ่น ทาเกฮิโกะ มุรายามะ และ ซาโตมิ อุซุจิโมะ	201

คำแถลงท้ายเล่ม ลอรี คาซาน-แอลเลน	207
--	-----

ปัจฉิมลิขิต ลอรี คาซาน-แอลเลน	211
---	-----

บทนำ

ลอรี คาซาน-แอลเลน (Laurie Kazan-Allen)*

“คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่” เป็นคดีเกี่ยวกับแอสเบสตอสที่ใหญ่และซับซ้อนมากที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมาในศาลอาญายุโรป (ดูหนังสือเล่มนี้, บทที่ 6). การพิจารณาคดีตุนั้น “ยิ่งใหญ่” ในทุกด้าน, ทั้งในด้าน: จำนวนผู้ได้รับความเดือดร้อน, จำนวนทนายความ, จำนวนเทศบาล, จำนวนประเด็นและจำนวนสถานที่ทำงานที่เกี่ยวข้อง; ช่วงเวลาที่ยืดยาวของคดี; ทัศนะพื้นฐานทางกฎหมายที่มีการสำรวจ; เวลานั้นบทบรรณาธิการแห่งความยุติธรรมและการศึกษาอย่างละเอียดที่ต้องใช้ในการนำจำเลยขึ้นศาล; ความคาดหวังของผู้สูญเสียที่หวังว่าคำตัดสินจะทำให้เกิดความตระหนักถึงความเลวร้ายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น. ในคอกจำเลยคืออดีตผู้บริหารจากอิเทอร์นิตกรุปในสวิตเซอร์แลนด์และเบลเยียม, ซึ่งเป็นบริษัทที่มีอำนาจควบคุมการปฏิบัติงานที่โรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสในอิตาลี. นักอุตสาหกรรม สเตฟาน ฆิมิดไฮนี (สวิตเซอร์แลนด์) และบารอน หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชินเน (เบลเยียม) ถูกกล่าวหาว่าก่อให้เกิดหายนะทางสิ่งแวดล้อมอย่างถาวรและไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย. ถ้าพวกเขาถูกตัดสินว่าผิดจริง, พวกเขาอาจได้รับโทษจำคุกยี่สิบปีสำหรับบทบาทที่พวกเขามีส่วนในโศกนาฏกรรมแอสเบสตอสในคาซาเลมอนเฟร์ราโต(อเลสซานเดรีย), คาวากโนโล(ตูริน), รูเบียรา(เรกจิโอเอมิเลีย) บากโนลิ(เนเปิลส์) และชิราคูซา (ซิซิลี). การที่คดีนี้ได้อยู่ในสถานะเป็นแบบอย่างทั้งในอิตาลีและต่างประเทศเป็นเหมือนภาพสะท้อนของหลักการสากลที่อยู่ภายใต้การพิจารณา. จริงๆแล้ว, สิทธิของมนุษย์ที่จะมีชีวิตอยู่, ชีวิตที่มีค่ากว่าทางลัดที่เร่งผลผลิตจากโรงงานและลดค่าใช้จ่ายในการผลิตให้เหลือน้อยที่สุดนั้นมียุติหรือเปล่า? ปัจจุบันบุคคลสามารถจะถูกนำตัวมารับผิดชอบต่อผลจากการทำการด้านการค้าที่เป็นอันตรายต่อชีวิตและเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อมได้หรือไม่?

คดีตุนเป็น “จุดเปลี่ยนในการพิจารณาคดีในประวัติศาสตร์การพิจารณาคดีระดับนานาชาติต่อนักอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. คดีนี้ตั้งเป้าที่พฤติกรรมเชิงกลยุทธ์ของผู้นำสูงสุดสองสามคนในบริษัทแอสเบสตอสนานาชาติ, ผู้ซึ่งจัดให้มีโครงการรณรงค์ให้ข้อมูลผิดๆในระดับนานาชาติเรื่องผลกระทบทางสุขภาพจากแอสเบส

*ลอรี คาซาน-แอลเลน บรรณาธิการร่วมของการพิมพ์ครั้งนี้ เป็นผู้ประสานงานแห่งสำนักเลขาธิการการห้ามใช้แอสเบสตอสนานาชาติ (International Ban Asbestos Secretariat หรือ ไอบีเอเอส (IBAS))

ตอส ที่นำไปสู่หายนะไม่เพียงแต่ในอิตาลี แต่ยังรวมถึงทุกแห่งที่มีการใช้แอสเบสตอส” (บทที่ 9). การพิจารณาคดี, ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2552, เป็นจุดสูงสุดของเวลาทำสิบปีในการลงมือโดยตรงของคนงานจากโรงงาน อิเทอร์นิตคาซาเลมอนเฟอร์ราโตผู้ซึ่งได้นำเอา “ความเป็นเจ้าของ ณ จุดวิกฤตของความเป็นจริงของงาน. ก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างคนงานและนักวิชาการ. และท้าทายการยอมรับของบริษัทในเรื่องความเป็นจริง” (บทที่ 7). การสนับสนุนด้านการปฏิบัติและด้านการเมืองที่เตรียมไว้โดยสหภาพแรงงานและสมาพันธ์แรงงานเป็นความสำคัญขั้นรากฐานในการช่วยปรับความคิดสาธารณะเกี่ยวกับความรับผิดชอบของอิเทอร์นิตในเรื่องการแพร่ระบาดของแอสเบสตอส. คำมั่นสัญญาต่อเนื่องที่ให้ไว้ของผู้นำและสมาชิกของอะฟีวา (AfeVA) (สมาคมครอบครัวและเหยื่อแอสเบสตอสแห่งคาซาเลมอนเฟอร์ราโต (the Associazione familiari e vittime amianto di Casale Monferrato - the Association of families and asbestos victims of Casale Monferrato) คือแนวโน้มในการสร้างความเคลื่อนไหวระดับรากหญ้าที่ดำรง “การดิ้นรนเพื่อความยุติธรรม, การล้างพิษ, การค้นคว้า” ที่ยาวนาน (บทที่ 6). การประท้วง, พิธีการแสดงความระลึกถึง, การประชุมสาธารณะและการเผาร่างโดยผู้รณรงค์แห่งคาซาเลมอนเฟอร์ราโต สร้างความมั่นใจว่าเรื่องอื้อฉาวอิเทอร์นิตยังคงเป็นประเด็นใหญ่ด้านการเมืองและสังคม. ธงของโครงการรณรงค์, ในสีธงชาติของอิตาลีคือ สีเขียว, สีขาวและสีแดง, พร้อมคำขวัญในภาษาอิตาลีว่า “อิเทอร์นิต: ความยุติธรรม” (“Eternit: Giustizia!” (Eternit: Justice)) ถูกติดตั้งตามหน้าต่างร้านค้า, เจลียงและพื้นที่สาธารณะทั่วทั้งเมือง. การติดภาพนี้ทุกหนทุกแห่งเป็นการแสดงถึงการสนับสนุนการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม ที่หยั่งรากลึกและแพร่หลายไปทั่วอย่างเห็นได้ชัดทางสายตา เช่นเดียวกับกลุ่มคนท้องถิ่นที่เข้าร่วมฟังการพิจารณาแต่ละครั้งในคดีตุริน. สำหรับประชาชนในคาซาเลมอนเฟอร์ราโต, การพิจารณาคดีแสดงถึงช่วงเวลาสำคัญของพวกเขาในกาล: ณ เวลาที่ผู้บริหารไรต์วอนที่พวกเขาเรียกร้องให้รับผิดชอบต่อการตายของคนที่เขารัก ถูกตราชื่อ และถูกทำให้อับอาย.

การพิจารณาคดีได้เปิดโปง: “ระบบเศรษฐกิจที่ยอมให้สร้างกำไรง่ายๆ, ด้วยการที่ผู้สร้างกำไรเหล่านั้นไม่สะทกสะท้านต่ออันตรายที่พวกเขาก่อให้เกิดความเจ็บปวดกับคนงานและชุมชน” (บทที่ 6). ยังมีการเปิดเผยอีกว่าอิเทอร์นิตยอมทำแค่ไหนเพื่อรักษา “ชื่อที่ดี” ของพวกเขา. เอกสารที่ตำรวจยึดจากบริษัทจีซีไอ ชีเยฟเป้เบลโลดี แอสโซซิเอท (GCI Chiappe Bellodi Associates) สาขามิลาน, บริษัทประชาสัมพันธ์ที่ถูกว่าจ้างจากอิเทอร์นิต, เผยแพร่การมีอยู่ของ “เครือข่ายที่ปรึกษาระดับสุดยอดที่อิเทอร์นิตจ้างไว้,” ผู้ซึ่งสร้างกลยุทธ์ป้องกันที่พิถีพิถันเพื่อให้มีอำนาจควบคุม “ปัญหาคาซาเล” ได้มากที่สุด(บทที่ 11). เงินทุนมหาศาลถูกจ่ายให้แก่นักบินข่าวที่รับข่าวจากบุคลากรในอิเทอร์นิตเอจี, อิเทอร์นิตเอส.พี.เอ., สวิสอิเทอร์นิตรูปและนูวา จำกัด, พร้อมกับผู้เชี่ยวชาญอิสระและผู้รับเหมาที่สำคัญเพื่อดำเนินการตามแผนสื่อสารของบริษัท. สิ่งจำเป็นสำหรับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของเครือข่ายเบลโลดีก็คือข้อมูลที่ได้รับจาก “ผู้สื่อข่าวประชาสัมพันธ์ท้องถิ่น” . ซึ่งก็คือสายลับที่ถูกจ้างจากบริษัทเพื่อให้แทรกซึมเข้าไปในอะฟีวา (AfeVA).

รูปภาพจากสารคดี: ฝุ่น - คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่
 บรูโน เพสเช, โรมาโน บลาสซอatti พาเวลี และนิโคลา ฟอนดราโน, ถ่ายในปี 2552

ระบบกฎหมายอิตาลีที่ใช้ในคดีนี้ แสดงถึงความท้าทายที่แท้จริงสำหรับพวกเราที่อยู่ในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) เช่น อังกฤษ, อินเดีย, สหรัฐอเมริกา, แคนาดาและออสเตรเลีย ที่ซึ่งผู้เจ็บป่วยจากแอสเบสตอสฟ้องร้องคดีแพ่งเรียกค่าชดเชย. ความจริงที่ว่าคดีตุริน, ซึ่งฟ้องโดยอัยการราฟาเอล กัวรินีลโล (Prosecutor Raffaele Guariniello), รวมกับคดีแพ่งขนาดใหญ่ ทำให้ความซับซ้อนของคดีและจำนวนผู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้น. ความเป็นไปได้ที่จำเลยอาจจะหาวิธีลดโทษให้ตัวเองโดยการทำข้อตกลงกับโจทก์ เป็นแนวคิดที่ยากจะยอมรับได้เหมือนกับการต้องกลืนยาเม็ดขมๆ(บทที่ 9, ภาคผนวก)

ถึงจะมีข้อเสียเปรียบ, ระบบกฎหมายอิตาลีเป็นเพียงแค่ระบบเดียวเท่านั้นที่สั่งจำคุกผู้บริหารธุรกิจข้อหาอาชญากรรมเศรษฐกิจได้ (บทที่ 10). เมื่อคิดถึงปัจจัยหลายอย่างในคดีตุริน, ฝันร้ายของการบริหารจัดการหลักฐานต่างๆที่รวบรวมได้ในช่วงเวลาสั้นๆของการศึกษาค้นคว้า, นับเป็นปัญหาเล็กน้อยๆ (บทที่ 10) และช่วงเวลาจำกัด - การพิจารณาคดี 66 ครั้งมีนัดเพียงหนึ่งหรือสองวันต่อสัปดาห์ - การบรรลุถึงจุดสิ้นสุดคดีจึงเป็นความสำเร็จทั้งในตัวและของตัวมันเอง. ทศนคดีที่น่าเคารพของผู้พิพากษาผู้ซึ่งรับผิดชอบคดีนี้ที่มีต่อผู้เสียหาย,

การเตรียมตัวอย่างละเอียดรอบคอบของอัยการกัวรินีโลและลูกทีมของเขา และข้อมูลที่ได้รับจากทีมนานาชาติของที่ปรึกษากฎหมายและผู้เชี่ยวชาญที่สร้างความหวังให้แก่เหยื่อว่า “บทลงโทษตัวอย่าง” จะถูกตัดสินในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2555

อิเทอร์นิต: สถานะและวิธีการทำงาน

กลุ่มบริษัทอิเทอร์นิต “อาจจะเป็นโรงงานผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสที่ใหญ่ที่สุดในโลก”¹. ผลประโยชน์ของอิเทอร์นิตทั่วทั้งโลกรวมกันนั้นนับว่ามั่งคั่ง, ทรงอำนาจและมีอิทธิพลมากเหลือเกินจนอิเทอร์นิตสมควรได้รับสถานะเท่ากับกลุ่มยักษ์ใหญ่ด้านแอสเบสตอสระดับโลกรายอื่น ๆ : ได้แก่ จอห์นส์ แมนวอลล์ คอร์ปอเรชั่น (สหรัฐอเมริกา) และเทอร์เนอร์แอนด์นิวเวลล์ จำกัด (อังกฤษ). ความจริงแล้ว, อิเทอร์นิตคือผู้บุกเบิกกลุ่มภาคีในประวัติศาสตร์ที่ทำให้อุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสรุ่งเรืองตลอดช่วงศตวรรษที่ 20. ในปี พ.ศ.2472 เอิร์นสต์ ชมิทไฮน์, แห่งอิเทอร์นิตสวิตเซอร์แลนด์, ตั้งองค์กรที่ออกแบบเฉพาะให้อำนวยประโยชน์ให้กับผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส; การกำเนิดของกลุ่มผูกขาดเอสเอไอเอซี (SAIAC) เป็นช่วงเวลาสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรมนี้. สมาชิกของเอสเอไอเอซีตกลงที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ทางเทคนิค, รวมศูนย์กิจกรรมด้านการวิจัย, ทำให้ผลิตภัณฑ์ต่างๆเป็นมาตรฐานและจัดระเบียบธุรกิจส่งออก (บทที่ 1). ในการทำงานร่วมกัน สมาชิกเอสเอไอเอซีได้จัดสรรส่วนแบ่งตลาดโลก, กัดดันรัฐบาล, กำหนดราคาขายปลีกตายตัว, และสกัดเงื่อนไขทางธุรกิจที่เป็นประโยชน์จากผู้ผลิตแอสเบสตอส.

การอธิบายภาพของอิเทอร์นิตระดับนานาชาติระหว่างช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2463 และ ช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ.2473, นักข่าวชาวสวิสชื่อ เวอร์เนอร์ แคทรีน่า (Werner Catrina) เขียนไว้ว่า “มันก็เหมือนกับชนเผ่าเผ่าหนึ่งที่มีสมาชิกแต่งงานกัน, ขณะที่คนอื่นก็มีความสัมพันธ์หรือกลายเป็นเพื่อนกันจากการที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน.” การยอมรับความสัมพันธ์ทางการค้าและผลประโยชน์ส่วนตัวร่วมกันในหมู่ผู้ถือหุ้นซีเมนต์แอสเบสตอสเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับความสำเร็จในอนาคตของอุตสาหกรรม. ความสัมพันธ์ในครอบครัว, มิตรภาพ, การลงทุนด้านการเงินร่วมกัน, การประชุมเป็นประจำและกิจกรรมร่วมค้าซึ่งผนึกความสัมพันธ์ส่วนตัวของชนชั้นนำของแอสเบสตอสระดับโลกไว้ ถูกใช้อย่างแข็งขันเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของอุตสาหกรรม.

¹ หลักฐานที่ให้โดยอิเทอร์นิตบิลด์ิงโปรดักส์ลิมิเตดกับคณะกรรมการที่ปรึกษา (อังกฤษ) เรื่องแอสเบสตอส, 2519.

เป็นเวลายาวนานก่อนที่จะถึงยุคอินเทอร์เน็ต, บุคลากรของอิเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงผู้มีอำนาจตัดสินใจได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ใต้อิทธิพลหรือนอกอิทธิพลของพวกเขา. ดังนั้น, เมื่อเทอร์เนอร์แอนด์นิววัลส์ จำกัด (ทีแอนด์เอ็น) เริ่มต้นติดฉลากบนกระสอบแอสเบสตอสระบุถึงความเสี่ยงต่อการเป็นโรคมะเร็ง, จึงต้องมีการทำอะไรบางอย่าง. อีเทียน แวน เดอ เรสต์, ผู้จัดการของอิเทอร์เน็ตเบลเยียม,² ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการฝ่ายบุคคลและประชาสัมพันธ์ภายนอกของทีแอนด์เอ็นที่ชื่อเอช.ดี.เอส.ฮาร์ดี ในจดหมายที่เริ่มต้นด้วยคำว่า “แฮร์รี่ที่รัก.”³ อ้างถึงการเจรจาที่เลื่อนไปจากผู้ถือหุ้นแอสเบสตอสเกี่ยวกับการใช้คำสำหรับ “ข้อความที่เหมาะสมที่จะติดไว้ด้านล่างของฉลาก (บนกระสอบแอสเบสตอส),” แวน เดอ เรสต์ เตือนฮาร์ดีว่ามันเป็นข้อตกลงร่วมกันว่าบริษัท “จะไม่ระบุเรื่องความเสี่ยงต่อโรคมะเร็งบนฉลาก, แต่จะบอกแค่ว่าการใช้ผลิตภัณฑ์อย่างไม่ถูกต้องจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ.” การเบี่ยงเบนของทีแอนด์เอ็นจากกฎที่วางไว้เป็นเรื่อง “น่าผิดหวัง”, ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลลัพธ์ร้ายแรงตามมา. แวน เดอ เรสต์พิจารณาเรื่องการกำหนดโทษของระบบอุตสาหกรรมอีอีซี (EEC) เช่น การต้องติด “ฉลากรูปหัวกะโหลกและกระดูกไขว้...”บนถุงเส้นใยแอสเบสตอส. การเชื่อมโยงแอสเบสตอสเข้ากับสัญลักษณ์ที่เข้ากันเป็นสากลว่าแสดงถึงพิษภัยนั้นไม่เป็นผลดีต่อการขาย. ในการสรุปจดหมาย, แวน เดอ เรสต์ท้าทายฮาร์ดีให้อธิบายการตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้คำแบบใหม่ของทีแอนด์เอ็นเพื่อที่ เขาอาจจะ “ปกป้องตำแหน่งของเทอร์เนอร์ได้ (ตามต้นฉบับ) จากคนที่วิจารณ์อย่างรุนแรง...”

การทำตามกฎหมายของอิเทอร์เน็ตอย่างเข้มงวดเป็นหัวข้อหลักที่แทรกอยู่ในหนังสือเล่มนี้. ตัวอย่างของอำนาจการควบคุมที่เข้มงวดโดยผู้บริหารระดับสูงทั่วทั้งอาณาจักรอินเทอร์เน็ตคือวินัยที่ถูกบังคับใช้โดยนักปั่นข่าวประชาสัมพันธ์ ที่รับงานเพื่อทำให้เรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตไม่เป็นที่สนใจในอิตาลี (บทที่ 11). “คัมภีร์ประชาสัมพันธ์” ได้ออกแบบเพื่อ “ประกันว่าทุกอย่างอยู่และจะอยู่ภายใต้การควบคุม,” มีการนำมาใช้อย่างพิถีพิถัน: เช่น กุยโด เบลโลดี ที่ปรึกษาจากมิลานได้เขียนไว้ว่า “การกำหนดเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ของนโยบายประชาสัมพันธ์ของเราได้ออกแบบและใช้งานอย่างรอบคอบ. ผมคิดว่ามันใช้ได้และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง.” ขณะที่ความพยายามในการรับมือกับสถานการณ์ในคาซาเลมอนเฟอร์ราโตได้ดำเนินการโดยบุคคลที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของอิเทอร์เน็ตสวิส, ลัทธิอำนาจนิยมในบริษัทก็ยังเฟื่องฟูในเบลเยียมอิเทอร์เน็ตกรุป, ซึ่งในปี 2538 กลาย

² เป็นเรื่องน่าสนใจที่จะบันทึกไว้ว่าแม่ของ อีเทียน แวน เดอ เรสต์ ผู้บริหารอิเทอร์เน็ต คือ มาร์กัวรีต แวน เดอ เรสต์, เนเอมเซนส์, ลูกสาวของผู้ประกอบการแอสเบสตอสชาวเบลเยียม อัลฟอนส์ เนมเซนส์, http://www.tv3.cat/multimedia/pdf/3/7/1_29709071_9573.pdf

³ จดหมายจาก อี. แวน เดอ เรสต์, อิเทอร์เน็ต, คาเพลเล-ออป-เดน-บอส, 5 มีนาคม 2523 ถึงเอช.ดี.เอส.ฮาร์ดี, เทอร์เนอร์แอนด์นิววัลส์ จำกัด, แมนเชสเตอร์.

เป็นนิติบุคคลกรุป. เอกสารความยาว 53 หน้าตีพิมพ์ในเดือนมกราคม 2543 ชื่อว่า : แนวทางการระบุอัตลักษณ์ของบริษัทในเครืออิตีกรุป กำหนดถึงกฎที่ชัดเจนในการใช้โลโก้, แบบอักษร, โครงร่าง, และสีในหัวจดหมายของบริษัท, นามบัตรธุรกิจ, การโฆษณา, เว็บไซต์, นิทรรศการ, เอกสารเทคนิค, เอกสารภายใน และอีเมล สำหรับทุกบริษัทของอิตีกรุปทั้ง 150 บริษัท ทั่วทั้งห้าทวีป. “พอล แวน เดอ สตราเตน เวลเลท, ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสาร, ได้เขียนไว้ว่า “กฎเหล่านี้ค่อนข้างตรงไปตรงมา”, “แต่พวกมันต้องนำไปใช้ในทุกรณและในทุกบริษัท.” ⁴

สองตัวอย่างที่อ้างถึงในย่อหน้าข้างบนมาจากศตวรรษที่ 21, เวลาที่แม้แต่อดีตผู้ทรงอิทธิพลของแอสเบสตอสยังเปลี่ยนตัวเองเป็นผู้ใจบุญและผู้ทรงความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (บทที่ 3), ทำให้นึกถึงการดำรงอยู่ของวิธีการต่อเนื่องที่มีลักษณะพิเศษจากการรวบรวมอำนาจตัดสินใจและการบริหารระดับจุลภาค. เป็นการยากที่จะเชื่อว่าความรู้เรื่องอันตรายของแอสเบสตอสที่รู้จักกันในสายบังคับบัญชาของอิเทอร์นิตตั้งแต่ช่วงปี 2474 จะไม่มีการเผยแพร่ไปสู่บุคคลอื่นในอิเทอร์นิตและเครือข่ายเอสเอไอเอซี. ในเดือนเมษายน 2493, จดหมายฉบับหนึ่งจากเลขาธิการใหญ่ของอิเทอร์นิตเอส.เอ. (เบลเยียม) แจกเอสเอไอเอซีว่า:

“คุณคงจำได้ว่าเราเองที่ดึงความสนใจของคุณไปสู่โรคไยหิน, ตามจดหมายของเราเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2474. ในปี 2476 เราได้รับรายงานของ ดร.อี.อาร์.เอ.เมียร์เวเธอร์ (E.R.A. Merewether)... และตั้งแต่นั้นเราได้ใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้าตลอดมา...

เห็นได้ชัดเจนว่ามีหลักทั่วไปกำหนดให้ต้องมีมาตรการควบคุม ในที่ใดก็ตามที่มีอันตราย.” ⁵

ดูเหมือนว่าจดหมายฉบับนี้เป็นหนึ่งในชุดเกี่ยวกับการอันตรายของการได้รับแอสเบสตอส. หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น (13 มีนาคม 2493) เลขานุการของเอสเอไอเอซีได้เขียนถึง เอ็น.วี.อิเทอร์นิตในอัมสเตอร์ดัมอ้างถึงจดหมายฉบับก่อนหน้าจากฮอลแลนด์เกี่ยวกับเรื่องโรคไยหินและยืนยันแผนของกลุ่มผูกขาดที่จะสอบถามหมู่สมาชิกเกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับโรคไยหิน.

ความจริงที่พวกเขาแสดงให้เห็นถึงบางอย่างที่เป็นปริศนา. จากเอกสารที่มีอยู่, เห็นได้ชัดว่าผู้บริหารอิเทอร์นิตที่สำนักงานใหญ่ตระหนักดีถึงความเสี่ยงจากการได้รับแอสเบสตอสที่มีต่อสุขภาพของมนุษย์เมื่อแปดสิบปี

⁴ ชุดเอกสารอิเทอร์นิต: กล่อง 9, 4087-41 37.

⁵ ดูบทที่ 1 ภาคผนวก: คำแปลของจดหมายจากอิเทอร์นิต เอส.เอ. (เบลเยียม) ถึง เอสเอไอเอซี, ลงวันที่ 14 เมษายน 2493: ต้นฉบับดั้งเดิมในภาษาฝรั่งเศส

มาแล้วและ “บริษัทอิเทอร์นิตแจ้งข้อมูลซึ่งกันและกัน...”⁶ มันยังชัดเจนอีกด้วยว่าอิเทอร์นิตมีแนวโน้มที่จะควบคุมนโยบายทุกด้านของบริษัท, ทั้งพฤติกรรมและกิจกรรม. แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่ความปลอดภัยและสุขภาพในการประกอบอาชีพ, ซึ่งเป็นด้านที่สำคัญมากของนโยบายบริษัท, ถูกทิ้งไว้ในมือผู้จัดการหน่วยและหัวหน้าคนงานแต่ละคน. คำตอบที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดคือไม่ใช่ - ความล้มเหลวในการใช้แนวทางการทำงานที่ปลอดภัยกว่า, การติดตั้งช่องลมให้เพียงพอ และการแนะนำนวัตกรรมทางเทคโนโลยีเพื่อปกป้องสถานที่ทำงานเป็นผลจากการตัดสินใจในระดับสูงสุดของบริษัท. อัยการราฟาเอล กัวรินีโลเชื่อว่า “การตัดสินใจเรื่องสำคัญไม่ได้เกิดขึ้นในอิตาลีแต่ตัดสินใจกันที่สำนักงานใหญ่ของบริษัท (ในสวิตเซอร์แลนด์และเบลเยียม), ดังนั้น พวกเขาจึงใช้กับอาณาจักรแอสเบสตอสสากลของพวกเขา, ไม่ใช่แค่โรงงานอิตาลีเท่านั้นแต่ยังใช้กับทุกบริษัทภายใต้ความควบคุมของกลุ่มผู้ถือหุ้นใหญ่” (บทที่ 8).

ดาวเด่นแอสเบสตอส

ภายในกาแล็กซีอิเทอร์นิต, ไม่มีดาวดวงไหนส่องแสงสว่างไปกว่ากลุ่มขมิติไฮนี (สวิตเซอร์แลนด์), เอมเซนส์ (เบลเยียม) และตระกูลคัลเลียร์ (ฝรั่งเศส) (บทที่ 2), ที่ทอแสงเจิดจ้าในหมู่ชนชั้นปกครองในประเทศของพวกเขา. สถานะที่ถูกยกขึ้นของพวกเขา นำพาผลประโยชน์มากมายมาด้วย เช่น ด้านวัฒนธรรม, การศึกษา, สังคม และการเงินที่ผูกติดกับนักการเมือง, นักการธนาคาร, ทนายความ, สื่อมวลชน และคนอื่น ๆ ที่การกระทำของพวกเขา กำหนดบรรยากาศการค้า, แผนงานด้านนิติบัญญัติ และประเด็นทางสังคมในประเทศ. ความมั่งคั่ง, อำนาจการเมือง, ผู้มีอำนาจทางการเงิน และผู้มีอิทธิพลต่อสื่อของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มพวกเหล่านี้มีมากมาย; การรวมกันของผู้ที่ภักดีต่อซีเมนต์แอสเบสตอสแทบไม่มีผู้ใดจะต้านทานได้. เอเดรียน คเนฟลิ(Adrian Knoepfli) ผู้สังเกตการณ์อิเทอร์นิตมายาวนาน บันทึกไว้ในการศึกษาของเขาว่า “อาณาจักรตระกูลขมิติไฮนี” ที่ขมิติไฮนีได้ก่อตั้ง “ราชวงศ์ธุรกิจที่เป็นที่รู้จักในสวิตเซอร์แลนด์.” “ในยุคครึ่งเรื่องของการผลิตแอสเบสตอส,” คเนฟลิเขียนว่า “ขมิติไฮนีควบคุมโรงงานอิเทอร์นิตในสิบหกประเทศ, จ้างคนงาน 23,000 คน, และพวกเขาเป็นเจ้าของผลกำไรในโรงงานหลายแห่ง, ผ่านหุ้นของพวกเขาในเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุป (เป็นของครอบครัวเอมเซนส์), ในอีกสิบหกประเทศ” (บทที่ 2).

⁶ รูเออร์ส บี และ โชเทน เอ็น. โศกนาฏกรรมแห่งแอสเบสตอส: อิเทอร์นิตและผลลัพธ์จากหนึ่งร้อยปีของซีเมนต์แอสเบสตอส. พฤษภาคม 2549, พรอคสังคมนิยม (เนเธอร์แลนด์)

เศรษฐีพันล้านสเตฟาน ชมิตไฮน์, ผู้ซึ่งความร่ำรวยส่วนตัวได้ขยายเพิ่มมากขึ้นด้วยผลกำไรจากการดำเนินงานธุรกิจซีเมนต์แอสเบสตอสของสวิสอิเทอร์นิตกรุป, ทุกวันนี้ เขาเขียนเรื่องเกี่ยวกับ “ทุนนิยมสีเขียว,” “ความรับผิดชอบต่อบริษัท,” และ “การพัฒนาที่ยั่งยืน” (บทที่ 3). งานการกุศลของชมิตไฮน์ในฐานะ “หนึ่งในผู้ใจบุญที่สุดในละตินอเมริกา” และความพยายามของเขาที่จะรักษาโลกไม่ได้ลบความเจ็บปวดของผู้ที่เจ็บป่วยจากโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสจากการได้รับแอสเบสตอสของอิเทอร์นิตลงได้. ในการสัมภาษณ์ครั้งหนึ่งที่ชมิตไฮน์ตอบคำถามเดวิด แบงค์, ผู้สื่อข่าวจากวอลล์สตรีทเจอร์นัล, แบงค์เขียนเกี่ยวกับประเด็นการพุดคุยนี้ว่า:

“คุณชมิตไฮน์กล่าวว่า มันไม่ใช่ความรับผิดชอบต่อเขาที่จะจ่ายค่าชดเชยให้คนงานที่ได้รับบาดเจ็บ. ลูกจ้างชาวสวิสสามารถขอความช่วยเหลือจากตัวแทนประกันภัยของบริษัทได้, เขากล่าว, ขณะที่คนงานที่อื่น ๆ สามารถเรียกร้องต่อบริษัทที่ซื้อกิจการของคุณชมิตไฮน์ไป. เขากล่าวว่า ‘ในเกือบทุกกรณีในที่ที่เราขาย, มีการกันเงินสำหรับการชำระหนี้ทั้งหมดให้แก่บริษัทขนาดใหญ่เพื่อให้สามารถจัดการกับสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้,’ สำหรับคนงานที่ไม่มีที่ไป, คุณชมิตไฮน์สัญญาว่าจะดูแลการเรียกร้องของแต่ละบุคคล ‘ตามหลักมนุษยธรรม.’”⁷

ขณะที่สเตฟาน ชมิตไฮน์ถอนตัวอย่างมีกลยุทธ์จากอุตสาหกรรมแอสเบสตอส, คนทั่วโลกก็ได้รับของที่ระลึกถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาต่ออาณาจักรชมิตไฮน์ นั่นก็คือเส้นใยแอสเบสตอสที่ฝังอยู่ในระบบหายใจของพวกเขา. “คนนับพันได้รับแอสเบสตอสในโรงงานในยุโรป, ตะวันออกกลาง, แอฟริกาและละตินอเมริกา ที่ซึ่งครั้งหนึ่งชมิตไฮน์เคยเป็นเจ้าของอยู่.”⁸ ระยะเวลาพักตัวอันยาวนานของโรคเกี่ยวกับแอสเบสตอส, โดยทั่วไป 10-50 ปีจากเวลาที่ได้รับสารจนถึงเวลาที่โรคแสดงอาการ, หมายความว่าคนที่กำลังจะตายจากโรคเกี่ยวกับแอสเบสตอสขณะนี้ (2012), น่าจะได้รับแอสเบสตอสก่อนที่สเตฟาน ชมิตไฮน์จะได้ “สลัดตัวส่วนใหญ่ - แต่ไม่ใช่ทั้งหมด - จากการทำธุรกิจครอบครัวของเขาเกี่ยวกับแอสเบสตอส.”⁹

⁷ แบงค์ ดี. มอร์ลีย์ ไฟเบอร์: มหาเศรษฐีนักกิจกรรมสิ่งแวดล้อมเผชิญหน้ากับอดีตของเขาเอง - คนสำคัญชาวสวิสที่สนับสนุนหลักการ ‘ประสิทธิภาพ-ทางสิ่งแวดล้อม’ เผชิญหน้ากับคำถามเรื่องแอสเบสตอส - จิตสำนึกของคุณชมิตไฮน์. 12 กันยายน 2544. วอลล์สตรีทเจอร์นัล.

http://www.pitt.edu/~mitnick/EBEweb/MoralBillActivEnWSJ1_2_9_02.html

⁸ อ้างแล้ว

⁹ อ้างแล้ว

มุมมองสากลเรื่องหายเนก้านมนุษยธรรมที่ก่อโดยอิเทอร์นิต

ขณะที่ความสนใจของหนังสือเล่มนี้อยู่ที่หายเนกของคาซาเลมอนเฟอร์ราโตและพละกำลังที่รวมกันเพื่อนำอดีตนักธุรกิจแอสเบสตอสเข้าสู่การพิจารณาคดีเนื่องจากบทบาทที่ถูกกล่าวหาว่าก่อให้เกิดหายเนก, โศกนาฏกรรมของผู้เสียชีวิตจากแอสเบสตอสในอิตาลีเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำในที่ใดก็ตามที่มีโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสของอิเทอร์นิตตั้งอยู่. ในหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการดำเนินการผลิตในอิตาลี, บราซิล, ฝรั่งเศส, เบลเยียม, เนเธอร์แลนด์, เดนมาร์กและญี่ปุ่น บันทึกความแน่วแน่มของบริษัทอิเทอร์นิตระดับโลกและระดับชาติที่ให้ความสำคัญกับผลกำไรของบริษัทมากกว่า และละเลยต่อความปลอดภัยในการทำงาน. คุณจะอธิบายความจริงเป็นอย่างอื่นได้อย่างไรในเมื่อขนาด ปี 2538, ฤงวัดดุดิบแอสเบสตอสยังถูกเปิดด้วยมิดและใช้มือเทใส่เครื่องผสมจนหมดที่โรงงานอิเทอร์นิตในตืออง ประเทศฝรั่งเศส (บทที่ 15), เป็นเวลานับทศวรรษ, มันเป็นปฏิบัติการขั้นพื้นฐานสำหรับผู้บริหารอิเทอร์นิตที่ได้ใช้ข้อมูลการเจ็บป่วยด้วยโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสของคนงานไปในทางที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท ขณะที่ปฏิเสธความรู้เรื่องการวินิจฉัยโรคจากผู้ที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์. นักประวัติศาสตร์ชาวเดนมาร์ก ชื่อ เคิร์ต จาคอบเซน (Kurt Jacobsen) รายงานว่า จากช่วงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ.2493 อุบัติการณ์โรคใยหินในหมู่คนงานที่โรงงานอิเทอร์นิตแดนซ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ. “อย่างไรก็ตาม, เหล่าคนงานไม่ได้รับข้อมูล - อย่างน้อยก็รู้แค่ไม่กี่คน - และได้แจ้งต่อสาธารณะด้วย” (บทที่ 17). คนงานอิเทอร์นิตชาวญี่ปุ่น “ไม่ได้รับคำอธิบายเรื่องอันตรายของแอสเบสตอสหรือความรู้ในการหลีกเลี่ยงโรคภัย..ยิ่งไปกว่านั้น, บริษัทยังให้คนงานนำเครื่องแบบกลับไปที่บ้านของพวกเขา” (บทที่ 18). คำพิพากษาปี 2554 จากศาลแพ่งบรัสเซลส์ยืนยันความพยายามของบริษัทอิเทอร์นิตเบลเยียมในการ “ดูแคลนเรื่องอันตรายต่อสุขภาพของแอสเบสตอสและปกปิดความจริงเมื่อบริษัทรู้แน่ชัดว่าการได้รับแอสเบสตอสเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงอย่างร้ายแรงในการก่อโรคเช่น โรคใยหิน, มะเร็งปอด และเมโสเทลิโอมา” (บทที่ 16).

ทั่วทั้งอาณาจักรอิเทอร์นิต, มันเป็นงานประจำที่เหล่าผู้บริหารจะต้องเข้าไปแทรกแซงนโยบายของรัฐบาลเพื่อสกัดกั้นมิให้มีการนำมาตรการป้องกันเข้ามาใช้ และไม่ยอมรับการห้ามใช้แอสเบสตอส. แม้ความจริงจะปรากฏว่าโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสได้รับการวินิจฉัยในหมู่คนงานอิเทอร์นิตในเนเธอร์แลนด์ในปี 2499, 2515, 2518, 2524, และ 2525, “ไม่มีกรณีไหนเลยที่อิเทอร์นิตได้เผยแพร่ข้อมูลออกไปนอกบริษัท, ไม่มีเหยื่อรายใดที่สามารถทำให้อิเทอร์นิตรับผิดชอบ” (บทที่ 14). การต่อสู้ดิ้นรนของเหยื่ออิเทอร์นิตชาวดัชต์ที่จะขอค่าชดเชยนั้น บ็อบ รุเออร์ส ระบุว่า เป็น “ความทุกข์ทรมานซ้ำสอง”: กฎหมายที่บดบ่นความทุกข์ทรมานทางการแพทย์. การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อค่าใช้จ่ายในการล้างพิษแอสเบสตอสเป็นอีกอคติหนึ่งของบุคลากรอิเทอร์นิต. เมื่อบริษัทอิเทอร์นิตอิตาลีถูกประกาศให้ล้มละลายในปี 2529, “โรงงานอิเทอร์นิตที่คาซาเลมอนเฟอร์ราโตตั้งร้งพร้อมกับสารพิษทั้งหมดของมัน..” (บทที่ 5). ประมาณว่า สำหรับการล้างพิษในเมืองคาซาเลมอนเฟอร์ราโตต้องใช้งเงินเกินกว่า 160 ล้านยูโร; ถึงปัจจุบัน, ทั้งสวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ปและเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุ๊ปไม่ได้จ่ายค่าทำความสะอาดแหล่งอุตสาหกรรมเก่า,

อาคารทองถิ่น, แม่น้ำโป(Po River)ที่เป็นมลพิษหรือดินที่ปนเปื้อนสารพิษเลย. เมื่อวิธีการอื่นๆล้มเหลว, นโยบายอิเทอร์นิตคือโจมตีความน่าเชื่อถือของผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์; ผู้บริหารอิเทอร์นิตในคาซาเล “ปฏิเสธเรื่องที่แอสเบสตอสเป็นสาเหตุให้เกิดโรคเมโสเธลิโอมามาเป็นเวลาหลายปีและยืนยันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น, กับการสู้รบของสหภาพในการปกป้องสุขภาพคนงาน” (บทที่ 5)

ไม่มีสิ่งใดจับใจเหมือนคำพูดของบรรดาเหยื่อในการถ่ายทอดความจริงอันน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของอิเทอร์นิต. มิเรล วูลโบซ์ แม่หม้ายแอสเบสตอสชาวฝรั่งเศสเขียนไว้ภายหลังช่วงเวลาหลายปีแห่งการเจ็บป่วยของสามีเธอ, ผู้ซึ่งทำงานที่โรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสของอิเทอร์นิตเป็นเวลา 42 ปีในตืออง, และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเมโสเธลิโอมาในเดือนตุลาคม 2544:

“นรกเริ่มตั้งแต่นั้น: การทำเคมีบำบัด, โรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบซ้ำแล้วซ้ำอีก, การเจาะระบายของเหลวออกจากโพรงรอบปอดซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่เดือนมกราคม 2548, สามีของฉันมีตุ่มเล็กๆซึ่งต้องทำการฉายรังสี, คือ รังสีบำบัด. จากนั้น, ในเดือนเมษายน 2548, ต้องทำการสแกนใหม่ และต้องอาบน้ำแข็ง. การวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งปอดที่ด้านขวา. ต้องเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง: เขามีอาการบวมที่ขาและไม่สามารถเดินได้อีกต่อไป. ในการพยายามรักษามะเร็งชนิดใหม่ที่ตรวจพบ เขาได้รับเคมีบำบัดอย่างหนักซึ่งเขาแทบจะทนไม่ไหว. การบำบัดครั้งนี้ทำลายระบบประสาทของเขา; ทำให้เขาตัวสั่น, เป็นลม, อาเจียน. ท้วทั้งร่างของเขาปวดไปหมด: ตั้งแต่ศีรษะ, ท้อง, ขา. เขาไม่สามารถดื่มน้ำได้: เราทำให้เขาสดชื่นด้วยไฮโดรมแท่ง.

วันที่ 1 ตุลาคม 2548, โรเบิร์ตเสียชีวิต. ถ้านรกเป็นโลกเสมือนจริง, ฉันสามารถกล่าวได้ว่าสามีของฉันมีชีวิตอยู่ในนรกและทนทุกข์ทรมาน; และฉันก็ตกนรกเช่นกันระหว่างช่วงเดือนสุดท้ายเหล่านั้นตอนที่ฉันอยู่เคียงข้างเขา” (บทที่ 15).

ซับซ้อนเหมือนเรื่องราวของอิเทอร์นิต, ด้วยลำดับที่สับสนของการจัดองค์กรใหม่, การตัดทอนการลงทุน, การซื้อกิจการ, การปรับแต่งใหม่, การรวมกิจการ, การเปลี่ยนชื่อ, การเป็นเจ้าของไขว้กัน, และกิจการร่วมค้า (บทที่ 2), ที่จริงแล้วมันเป็นเรื่องราวที่ง่ายมาก. มันเป็นเรื่องของการตัดสินใจโดยมนุษย์ซึ่งขนย้ายสารที่ทำให้ถึงตายได้จากพื้นดินและนำเข้าไปในโรงงาน, อาคารผลิต, บ้านและอาคารสาธารณะ. ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบบริษัทซึ่งได้ผลกำไรจากการค้าที่อันตรายนี้ต้องรับผิดชอบต่อผลลัพธ์จากการกระทำของพวกเขา. ถ้าเรื่องต่างๆนี้มีการจัดการแตกต่างออกไปจากนี้ที่โรงงานตืออง, คุณวูลโบซ์อาจจะรอดจากการเสียชีวิตที่น่าเจ็บปวดที่อธิบายไว้อย่างสะเทือนใจโดยภรรยาของเขา. ถ้าผู้จัดการที่รับผิดชอบต่อสภาพที่โรงงานคาซาเล มอนเฟอร์ราโต ดำเนินการเพื่อป้องกันมลภาวะของแอสเบสตอส, คนในเมืองหลายรุ่นอาจจะได้รับการช่วยชีวิตไว้จากผลลัพธ์ที่อันตรายถึงตายจากการได้รับแอสเบสตอสของอิเทอร์นิต

หลายบทในหนังสือนี้ บันทึกเรื่องที่อินเทอร์เน็ตก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมแอสเบสตอสในเจ็ดประเทศ; ถ้ามีเวลาและทรัพยากรมากกว่านี้ เรื่องคล้ายกันนี้คงได้รับการบอกเล่ามากขึ้นเกี่ยวกับความเสียหายที่เกี่ยวข้องกับชื่ออินเทอร์เน็ตในประเทศอื่นๆ ในเอเชีย, แอฟริกา, อเมริกาเหนือ, อเมริกาใต้และยุโรป. เห็นได้ชัดว่ามีข้อจำกัดสำหรับหนังสือที่ค่อนข้างเล็กเล่มนี้ เมื่อพูดถึงเรื่องที่ใหญ่ขนาดนี้. ถึงแม้ว่าจะมีการตีพิมพ์หนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต, เท่าที่เรารู้, ไม่มีเล่มไหนเลยที่เป็นภาษาอังกฤษ. สำหรับผู้เชี่ยวชาญอินเทอร์เน็ตจากสวิตเซอร์แลนด์, ฝรั่งเศส, เนเธอร์แลนด์, เบลเยียมและอิตาลี, ได้โปรดมองหนังสือเล่มนี้ในฐานะบัตรเชิญเพื่อเขียนหนังสือเล่มใหญ่ที่ชัดเจนขึ้น, ด้วยภาษาอังกฤษ, ในเรื่องหายนภัยข้ามชาติที่ก่อโดยธุรกิจแอสเบสตอสของอินเทอร์เน็ต

บทความในหนังสือเล่มนี้ผลิต, ปรับปรุงและตรวจแก้โดยใช้เวลาหลายเดือน, เมื่อปีที่แล้ว. เนื่องจากกระบวนการผลิตที่ยาวนาน, บางส่วนเนื่องจากความล่าช้าในการแปล, มีบางส่วนในข้อความที่เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว. ด้วยเหตุผลนี้ เราได้ทำหมายเหตุประกอบในแต่ละบทความวันที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญล่าสุด.¹⁰

มกราคม 2555

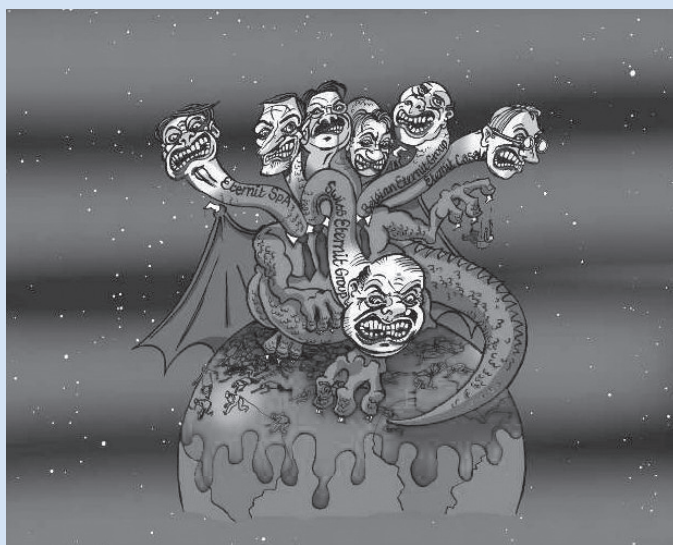
¹⁰ ในบันทึกด้านเทคนิค, เราตัดสินใจที่จะสงวนทางเลือกในการสะกดคำ (แบบอังกฤษหรืออเมริกัน) และรูปแบบการอ้างอิงตามแบบของผู้พิมพ์ (หรือผู้แปลของผู้พิมพ์).

ภาพยนตร์สารคดีเรื่อง *ฝุ่น คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่* (POLVERE - IL Grande Processo Dell'Amianto / DUST - The Great Asbestos Trial) ซึ่งได้นำเสนอการเคลื่อนไหวของชุมชนอย่างกว้างขวางในคาซาเลมอนเฟร์ราโต ได้รับการเผยแพร่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศเบลเยียม เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ และประเทศฝรั่งเศสในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2554 นอกจากนี้ ยังได้เผยแพร่ไปทั่วโลกในงานภาพยนตร์นานาชาติในปี 2554-2555 (บทที่ 12). ระหว่างปี 2549-2554, ผู้สร้างภาพยนตร์ที่ชื่อ นิโคโล บรูนากับ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์ ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องแอสเบสตอส, บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น, สัมภาษณ์และติดตามความคืบหน้าทั่วโลก. ความตั้งใจของพวกเขาคือ “เน้นไปที่เหยื่อในคาซาเลมอนเฟร์ราโตซึ่งเป็นเทศบาลที่เริ่มมีผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งเนื่องจากแอสเบสตอสมากที่สุด” แต่เมื่อยังค้นหากำลังตระหนักว่า หายนะที่ได้พบนั้นเป็นเพียงยอดของภูเขาน้ำแข็ง. ด้วยเหตุนี้, พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะขยายโครงการโดยรวมเอาเรื่องแอสเบสตอสในบราซิลและอินเดียเพิ่มเข้ามา, ซึ่งประเทศบราซิลมีทั้งการผลิตและการใช้แอสเบสตอส, ส่วนประเทศอินเดียเป็นผู้นำเข้าที่ใหญ่ที่สุดในโลก. และเนื่องจากเป็นภาพยนตร์สารคดีนานาชาติ, จึงได้มีการจัดทำเป็นภาษาอิตาลี, ฝรั่งเศส, สเปน, เยอรมัน, โปรตุเกส, และภาษาอังกฤษ.

ชื่อที่คล้ายกันของหนังสือเล่มนี้กับภาพยนตร์สารคดีดังกล่าวมิใช่เหตุบังเอิญ. ที่จริงแล้ว, แนวคิดในการทำหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากการพูดคุยกันระหว่างผู้ร่วมกำกับภาพยนตร์หลายคนในปี 2551. เนื่องจากข้อจำกัดของรูปแบบภาพยนตร์สารคดี, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของระยะเวลาที่ออกอากาศ, ทำให้เนื้อหาบางส่วนต้องถูกตัดออกจากภาพยนตร์ฯ. ดังนั้นจึงคิดว่าหนังสือเกี่ยวกับอิเทอร์นิตและคดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่จะช่วยทั้งยกระดับตัวภาพยนตร์และเสริมข้อมูลรายละเอียดที่มีอยู่ได้.

อิเทอร์นิตคืออะไร?

อิเทอร์นิต(Eternit): คือชื่อของบริษัทผู้ผลิตที่มีหลายแห่ง รวมทั้งเป็นชื่อของผลิตภัณฑ์ก่อสร้าง, กลุ่มอุตสาหกรรมข้ามชาติที่โดดเด่น, การรวมตัวกันระหว่างธุรกิจแอสเบสตอสระดับโลก 2 เจ้า, ชื่อทางการค้าชื่อหนึ่ง, เป็นทั้งชื่อสิทธิบัตรและชื่อสามัญ, ในขณะที่ในตลาดหลายแห่ง คำว่า “อิเทอร์นิต” หมายถึง ผลิตภัณฑ์ก่อสร้างที่เป็นซีเมนต์แอสเบสตอสโดยไม่เกี่ยวกับชื่อทางการค้าเลย. แต่ทว่า อิเทอร์นิตเป็นยิ่งไปกว่าที่กล่าวไปแล้ว เพราะมากกว่าร้อยปีที่ผ่านมา คำนี้หมายถึง กระบวนการผลิตที่ทั้งใช้ประโยชน์จากชีวิตมนุษย์และทั้งย่ำยีชีวิตมนุษย์เสมือนหนึ่งเป็นชิ้นส่วนของวงจรการผลิต.

ວຽກຢູ່ຕະຫຼອດຊຸມຊົນອາຊີຕາເວັນຕົກ -
ບຣຣະນັກຂ້າມຊາດອິນດູ-ປາຊີຟິກ

1.

อิเทอร์นิตและเครือข่ายผูกขาด ธุรกิจเอสเอไอเอซี (ETERNIT AND THE SAIAC CARTEL)

บ็อบ รูเออร์ส (Bob Ruers)¹

บริษัทอิเทอร์นิตยักษ์ใหญ่สัญชาติสวิส, บริหารโดยตระกูลชมิทไฮน์ (Schmidheiny), และบริษัทข้ามชาติอิเทอร์นิตยักษ์ใหญ่ของเบลเยียม, ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของตระกูลเอ็มเซนส์ (Emsens), มีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดและมีความร่วมมือกันมาเกือบเจ็ดสิบปีแล้ว. เพื่อที่จะคุ้มครองและปกป้องผลประโยชน์ในแอสเบสตอสของพวกเขา, และที่สำคัญคือผลประโยชน์ในซีเมนต์แอสเบสตอส, พวกเขาใช้เครือข่ายผูกขาดธุรกิจที่มีอยู่ทั่วโลก, รวมทั้งมีข้อตกลงทางการตลาดและราคาร่วมกัน

ซีเมนต์แอสเบสตอส

ไม่เป็นที่สงสัยว่าการใช้แอสเบสตอสที่สำคัญที่สุดอยู่ในกระบวนการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส โดยใช้วิธีของลูตวิก แฮทสเชค (Ludwig Hatschek) นักประดิษฐ์ชาวออสเตรีย ที่ได้รับสิทธิบัตรในปี พ.ศ. 2443². แฮทสเชคเรียกวัสดุชนิดใหม่ของเขาว่า “อิเทอร์นิต” และจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าชื่อนี้ไว้. โดยทั่วไปซีเมนต์แอสเบสตอสมักจะ

¹ บ็อบ รูเออร์ส (Bob Ruers) เป็นทนายความอยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งเชี่ยวชาญในการดำเนินคดีเกี่ยวกับแอสเบสตอส. นอกจากนี้ เขายังเป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายของคณะกรรมการเพื่อช่วยเหลือผู้รับเคราะห์จากแอสเบสตอสแห่งเนเธอร์แลนด์ (The Dutch Committee of Asbestos Victims) และเป็นสมาชิกวุฒิสภาของเนเธอร์แลนด์. ปัจจุบันกำลังทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกใกล้แล้วเสร็จในหัวข้อ กฎข้อบังคับเกี่ยวกับแอสเบสตอสในประเทศเนเธอร์แลนด์. จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ : ruers@woutvanveenadvocaten.nl.

² เซียร์เคิล (Cirkel) นักเขียนชาวแคนาดาได้กล่าวไว้เมื่อปี พ.ศ. 2448 เกี่ยวกับสิทธิบัตรซีเมนต์แอสเบสตอสของแฮทสเชคว่า: “สิ่งประดิษฐ์ขึ้นใหม่ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กับระบบมูลหุกทั้งหมดเพื่งจดสิทธิบัตรที่ออสเตรีย”.

ประกอบด้วยแอสเบสตอสตั้งแต่ 10 ถึง 20% รวมกับส่วนประกอบที่เหลือเกือบทั้งหมดที่เป็นซีเมนต์, นอกเหนือจากแอสเบสตอสดิบแล้ว, การเตรียมวัสดุซีเมนต์ให้พร้อมก็เป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการผลิต. ด้วยเหตุผลดังกล่าว, จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องบันทึกว่า เอิร์นสต์ ชมิทไฮน์ (Ernst Schmidheiny) ผู้ประกอบการชาวสวิส ได้ก่อตั้งกลุ่มผูกขาดธุรกิจซีเมนต์ในสวิตเซอร์แลนด์ขึ้นในปี พ.ศ. 2453, และเมื่อปี พ.ศ. 2473 เขาประสบความสำเร็จ, โดยอาศัยบริษัทหลักทรัพย์โฮลเดอร์แบงก์ฟิโนงซีเออร์ (Holderbank Financière), ในการรวบรวมผู้ค้าซีเมนต์รายใหญ่จากทุกมุมโลกให้มาอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา.

โรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสยุคแรกที่เกิดขึ้นตามกระบวนการของแฮทสเชด ได้แก่:

นีเดอร์น (Niederurnen)	สวิตเซอร์แลนด์	พ.ศ. 2446
พอยส์ซี (Poissy)	ฝรั่งเศส	พ.ศ. 2447
แอมเบลอร์ เพนซิลวาเนีย (Ambler, Pa)	สหรัฐอเมริกา	พ.ศ. 2448
ฮาริน (Haren)	เบลเยียม	พ.ศ. 2448
ลอมมา (Lomma)	สวีเดน	พ.ศ. 2449
คาซาลิ มอนเฟร์ราโต้ (Casale Monferrato)	อิตาลี	พ.ศ. 2450
บากู, ลูบลิน, รอสโตว์ (Baku, Lublin, Rostow)	รัสเซีย	พ.ศ. 2451
ไบรลา (Braila)	โรมาเนีย	พ.ศ. 2453

(ที่มา: ดี.สไตเนอร์, *Architektur Beispiele Eternit*, 2537, หน้า 25-26.)

อัลฟอนส์ เอมเซนส์ (Alphons Emsens) ผู้ประกอบการชาวเบลเยียม, ในปี พ.ศ. 2448, เป็นหนึ่งในกลุ่มแรกที่ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการตามกระบวนการแฮทสเชด. ในขณะเดียวกัน เอมเซนส์ยังได้รับใบอนุญาตสำหรับการผลิตป้อนสินค้าสู่ตลาดอังกฤษเป็นระยะเวลา 18 ปี, และได้จัดตั้งบริษัท จี.อาร์.สปีคเกอร์ (G.R. Speaker) ขึ้นที่นั่น³. เอมเซนส์เป็นเจ้าของบริษัทวัสดุก่อสร้างแห่งหนึ่งและมีผลประโยชน์มากมายในบริษัทซีเมนต์เมืองแอนท์เวิร์ป ชื่อว่า ซีเมนต์เทอรี เอ บริเก็ทเทอรี รูนิส (Cimenterie et Briquetterie Reunis) หรือ ซีบีอาร์ (CBR). ในปี พ.ศ. 2465, เอิร์นสต์ ชมิทไฮน์และอัลฟอนส์ เอมเซนส์ พบกันเป็นครั้งแรก, และการติดต่อทางธุรกิจ

³ ตามที่สปีคเกอร์ได้กล่าวไว้, อีเทอร์นิตบิลด์อิงโปรดักส์ จำกัด (Eternit Building Products Ltd.) ได้ให้การต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (The Simpson Commission) ในปี พ.ศ. 2519 ว่ามันเคยเป็นบริษัท: "...ซึ่งเริ่มต้นการค้าในปี พ.ศ. 2446 โดยการเป็นผู้นำเข้าวัตถุดิบในการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสจากอีเทอร์นิตของเบลเยียม, และได้นำเข้าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา, ยกเว้นเฉพาะในช่วงที่เกิดสงครามโลก

ของพวกเขาเป็นการส่งสัญญาณเริ่มต้นของระยะเวลาเกือบ 70 ปีแห่งความร่วมมือที่จริงจังและมีกำไรระหว่างตระกูลผู้ประกอบการที่ทรงอำนาจสองตระกูลในธุรกิจซีเมนต์, แอสเบสตอสและซีเมนต์แอสเบสตอส. ฆมิตไฮนีถือหุ้นใหญ่ในบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสของเอมเซนส์และหนึ่งปีต่อมาฆมิตไฮนีได้ซื้อหุ้นซีบีอาร์. ผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสรายสำคัญอีกรายในยุโรปตะวันตก, โจเซฟ คัลเวเลียร์ (Joseph Cuvelier) ผู้ประกอบการชาวฝรั่งเศส, เด็บโตมาจากธุรกิจด้านวัสดุก่อสร้างและซีเมนต์เช่นกัน. ในปี พ.ศ. 2465, คัลเวเลียร์ได้ทำการติดต่อกับฌอง เอมเซนส์ (Jean Emsens) ผู้ผลิตอิเทอร์นิตชาวเบลเยียม, ผู้ซึ่งวางแผนที่จะสร้างโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสในฝรั่งเศส. คัลเวเลียร์และเอมเซนส์ได้ทำข้อตกลงร่วมกันและตัดสินใจที่จะสร้างโรงงานดังกล่าว, พวกเขาได้สร้างโรงงานขึ้นในเดือนกันยายน ปี พ.ศ. 2465, โรงงานแห่งใหม่เริ่มการผลิตในเมืองพรูวี (Prouvy) ประมาณสิ้นปีของปีเดียวกันนั่นเอง (1).

การสร้างกลุ่มเครือข่ายผูกขาดธุรกิจ

ในปี พ.ศ. 2472, เอิร์นสต์ ฆมิตไฮนี, ร่วมกับบริษัทแอสเบสตอสข้ามชาติแห่งอังกฤษ เทอร์เนอร์แอนด์นิวอลล์ (Turner & Newall) หรือทีแอนด์เอ็น (T & N), ก่อตั้งกลุ่มผูกขาดธุรกิจ อินเตอร์เนชันแนล แอสเบสซีเมนต์ เอจี (Internationale Asbestzement AG) หรือ “เอสเอไอเอซี” “SAIAC” (2). ดับเบิลยู.แคทรินา (W.Catrina) นักเขียนชาวสวิสอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ในปี พ.ศ. 2528 ว่า:

“สิ่งที่ฆมิตไฮนี, ประสบความสำเร็จในเรื่องเกี่ยวกับซีเมนต์และอิฐ, ได้แก่การเชื่อมโยงผู้ผลิตเข้าด้วยกันในกลุ่มผูกขาดธุรกิจ, หลังสงคราม เขาเริ่มทำแบบเดียวกันกับผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส.” (3)

กลุ่มคาร์เทลเอสเอไอเอซีก็เหมือนกับอิเทอร์นิตกรุปของฆมิตไฮนี, ก่อตั้งขึ้นในเมืองนีเดอร์นึเรน (Niederurnen), สวิตเซอร์แลนด์. ผู้ผลิตอิเทอร์นิตจากออสเตรีย, สหราชอาณาจักร, สเปน, ฝรั่งเศส, เบลเยียม, อิตาลี และสวิตเซอร์แลนด์มีส่วนในการก่อตั้งเอสเอไอเอซี (4). โครงการแรกของเอสเอไอเอซี คือ การก่อตั้งอิเทอร์นิตคอร์ปอเรชั่น ดัทช์-แอสเบสซีเมนต์ เอจี (Eternit corporation Duitse Asbest-Zement AG) หรือ ดีเอแซดเอจี (DAZAG) ในปี พ.ศ. 2472, ในกรุงเบอร์ลิน. ฆมิตไฮนีได้รับหุ้น 27% ของบริษัทใหม่นี้, บริษัทอิเทอร์นิตเบลเยียมภายใต้การควบคุมของเอมเซนส์ได้รับหุ้น 23%, และหุ้นส่วนที่เหลือแบ่งปันให้กับผู้เข้าร่วมทุนรายอื่นๆ. ซึ่งในเวลานี้สมาชิกในกลุ่มเอสเอไอเอซีได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกของจอห์นส์-แมนวิลล์ (Johns-Manville) หรือ เจ-เอ็ม (J-M), ซึ่งเป็นผู้ผลิตแอสเบสตอสรายใหญ่ที่สุดของสหรัฐอเมริกาและเป็นเจ้าของเหมืองแอสเบสตอสที่ใหญ่ที่สุดในแคนาดา, ความสัมพันธ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นในรูปข้อเท็จจริงที่ว่าเจ-เอ็มเป็นเจ้าของอิเทอร์นิตของเยอรมัน

10%. นอกเหนือจากบริษัทอิเทอรันิตแล้ว. ทีแอนด์เอ็น, ซึ่งมีหุ้นจำนวนมากในเหมืองแอสเบสตอสในแอฟริกาใต้, เป็นสมาชิกที่สำคัญในเครือข่ายผูกขาดธุรกิจ. ในรายงานประจำปี พ.ศ. 2472, ทีแอนด์เอ็นอธิบายการตัดสินใจของพวกเขาในการเข้าร่วมกลุ่มผูกขาดธุรกิจแอสเบสตอสว่า:

“เรากลายเป็นรายใหญ่ในอุตสาหกรรมทั้งหมดของประเทศ, ซึ่งสามารถรวมกับผู้ผลิตรายสำคัญในประเทศยุโรปสิบประเทศตั้งกลุ่มเครือข่ายผูกขาดธุรกิจนานาชาติ. จุดยืนในอุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสแห่งยุโรปจึงสมเหตุสมผล, และเราคาดหวังถึงผลประโยชน์มหาศาลจากเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่ปรับปรุงขึ้นเพื่อเพิ่มผลกำไรให้แก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง. “สันนิบาตชาติ” ขนาดย่อมส่วนนี้มีขนาดที่ส่อโรอยู่, เพราะมันตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน, ซึ่งปัจจุบันได้เข้ามาแทนที่บรรยากาศแห่งความไม่ไว้วางใจและความเคลือบแคลงที่มีอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว.

ผู้ลงทุนที่ตรงกับเงื่อนไขดังกล่าวจะได้รับการต้อนรับจากรัฐบาลประเทศนั้นๆ. พวกเขาจะไม่ถูกมองว่าเป็นกาฝาก, แต่จะถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งในแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจสำคัญที่จะนำไปสู่วิวัฒนาการแห่งความศิวิไลซ์.”

ทีแอนด์เอ็นยังอธิบายเพิ่มเติมเรื่องแผนระยะยาวของกลุ่มผูกขาดธุรกิจเอสเอไอเอซี ดังนี้:

“วัตถุประสงค์ของกลุ่มผูกขาดธุรกิจนี้ คือ:

- การแลกเปลี่ยนความรู้ด้านเทคนิค,
- การสร้างสถาบันวิจัยสำหรับอุตสาหกรรมทั้งปวงในประเทศสวิตเซอร์แลนด์,
- การก่อตั้งโรงงานแห่งใหม่ในประเทศที่เป็นกลาง,
- องค์กรสำหรับธุรกิจส่งออก,
- การกำหนดมาตรฐานคุณภาพ, และลดความหลากหลายที่ไม่จำเป็นในผลิตภัณฑ์;
- ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาวัตถุดิบที่จำเป็นในเงื่อนไขที่ดีที่สุด.

ขออย่าว่า วัตถุประสงค์ของเราคือให้บริการและคุณค่าที่ดีขึ้นสำหรับผู้บริโภค, เพราะเราตระหนักดีว่าการกระทำแบบนี้จะสามารถแสดงความเชื่อมั่นในกิจกรรมของเราและรักษาความเชื่อมั่นจากสาธารณชน.”(5)

สำหรับเรื่องวัฒนธรรมองค์กรภายในเอสเอไอเอซีในช่วงทศวรรษแรก, แคทรินากล่าวไว้ว่า:

“ภาพของอิเทอรันิตนานาชาติในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2463 และช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2473 เหมือนกับชนเผ่าเผ่าหนึ่งที่มีสมาชิกแต่งงานกัน, ขณะที่คนอื่นมีความสัมพันธ์

หรือกลายเป็นเพื่อนกันจากการที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน. ระหว่างการประชุมของ ‘ครอบครัว’ เอสเอไอเอซี, พวกเขาไม่ได้วางเพลิงบนโต๊ะ, ธุรกิจเรื่องวัสดุที่ประสบความสำเร็จคือแอสเบสตอสนี้เป็นเสมือนเรื่องส่วนตัว. จากความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ภายใน จากช่วงเวลาระหว่างสงครามสองครั้ง, สาขาของอิเทอร์นิตในย่านอุตสาหกรรมทางตะวันตกยังคงถูกครอบครองโดยตระกูลนักอุตสาหกรรมที่ทรงอำนาจบางตระกูลจนถึงทุกวันนี้, ซึ่งมีความรับผิดชอบทางการเงินร่วมกัน, ในบรรยากาศที่ทำลายของช่วงทศวรรษนับแต่ พ.ศ. 2523, ย่อมหมายความว่าความถึงการร่วมทุนที่เพิ่มมากขึ้นอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน.”(6)

หลังปี พ.ศ. 2472 ฐานะของบริษัทอิเทอร์นิตสวิตสเติบโตอย่างมั่นคง. แต่เดิมนั้น, ธุรกิจของตระกูลชมิทไฮน์มีมูลค่าแค่สองสามเปอร์เซ็นต์ของกลุ่มผูกขาดธุรกิจ, แต่หลังจากเวลาผ่านไปสิบห้าปี สามารถมีมูลค่าถึงหนึ่งในสามของทั้งหมด. โดยทางเอสเอไอเอซี, ทำให้บริษัทข้ามชาติแอสเบสตอสสัญชาติสวิสและเบลเยียมอยู่ในฐานะที่สามารถทำสัญญาสำคัญเกี่ยวกับแอสเบสตอสดิบได้. ในปี พ.ศ. 2468, อิเทอร์นิตกรุปยังประสบความสำเร็จในการได้รับสัมปทานจากรัฐบาลโซเวียตเพื่อสิทธิในการทำเหมืองแอสเบสตอสในยูราลส์ (Urals), ด้วยความร่วมมือกับผู้ประกอบการชาวอเมริกัน อาร์มานด์ แฮมเมอร์ (Armand Hammer) (พ.ศ. 2441 - 2533) (7). ในปี พ.ศ. 2475, ประเทศผู้ผลิตแอสเบสตอสรายใหญ่ที่สุดในโลกสามราย - คือโรดิเซีย(Rhodesia), แคนาดา, และสหภาพโซเวียต - ได้บรรลุข้อตกลงในหลักการในการประชุมที่กรุงลอนดอนและร่วมกันตั้งบริษัทผู้ผลิตแอสเบสตอสดิบจำกัด (Raw Asbestos Producers Ltd). ในเรื่องนี้, ดับเบิลยู.เชฟเพิร์ด (W.Shepherd) กรรมการผู้จัดการของทีแอนด์เอ็น มีบทบาทสำคัญ. ในรายงานประจำเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2476 ของเขา เชฟเพิร์ดกล่าวถึงสถานการณ์ของแอสเบสตอสดิบในแคนาดาและสหรัฐฯ ว่า:

“ในการประชุมผู้ผลิตแอสเบสตอสที่จัดขึ้น ณ กรุงลอนดอนในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2475, ดูเหมือนว่าถ้าไม่มีการสั่งห้ามนำเข้าเส้นใยของรัสเซียในตลาดสหรัฐอเมริกา, รัสเซียยังคงเตรียมพร้อมที่จะตกลงความร่วมมือกับโรดิเซียและแคนาดาเรื่องการแบ่งส่วนตลาดโลกที่เท่ากันระหว่างกลุ่มผู้ผลิตเหล่านี้, โรดิเซียเป็นกลุ่มที่หนึ่ง, รัสเซียเป็นกลุ่มที่สอง, และผู้ผลิตทั้งหมดในแคนาดาและสหรัฐอเมริกาเป็นกลุ่มที่สาม...ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2476, การสั่งห้ามนำเข้าเส้นใยจากรัสเซียเข้าสู่สหรัฐอเมริกาถูกยกเลิกโดยรัฐบาลพรรคเดโมแครตที่เพิ่งได้รับเลือกตั้งเข้ามา, ดังนั้นอุปสรรคในการเข้าร่วมของรัสเซียในความร่วมมือดังกล่าวก็ได้ถูกกำจัดไป.”

การร่วมมือกันซื้อแอสเบสตอส, และความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหา “วัตถุดิบที่จำเป็น”, นำไปสู่สถานการณ์ที่เอสเอไอเอซีสามารถครอบครองสิทธิพิเศษที่ทำกำไรได้ท่ามกลางผู้ผลิตแอสเบสตอสรายอื่นๆ, เช่น

“รอร์แอสเบสตอสติสทริบิวเตอร์ จำกัด.” หรือ อาร์เอดี (Raw Asbestos Distributors Ltd./ R.A.D.) เชฟเฟิร์ดได้เขียนรายงานสถานการณ์ส่วนหนึ่งในการจัดจำหน่ายแอสเบสตอสติบในปี พ.ศ. 2481 ดังนี้:

“ในการประชุมสมาชิกเอสเอไอเอซีที่จัดขึ้นในซูริค เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม, เอสเอไอเอซีได้รับข้อมูลจากตัวแทนของรอร์แอสเบสตอสติสทริบิวเตอร์ จำกัด ว่า อาร์เอดีไม่สามารถที่จะจัดหาเส้นใยวัสดุถุงหลังคาจากโรดิเซีย (Rhodesian shingle fibres) ให้พวกเขาได้มากกว่า 20,000 ตัน ระหว่างปี พ.ศ. 2482 และปริมาณที่เอสเอไอเอซีจะได้ อาจเหลือแค่ 17,500 ตัน ซึ่งเป็นตัวเลขที่อาร์เอดีสามารถรับปากได้ในเวลานั้น. คุณหมิดไฮน์ระบุว่า ความต้องการเส้นใยวัสดุถุงหลังคาทั้งหมดของเอสเอไอเอซี ระหว่างปี พ.ศ. 2482 มีประมาณ 50,000 ตัน, และเป็นที่ยอมรับว่าสามารถที่จะทำสัญญาซื้อจากรัสเซียได้หรือไม่, ดังนั้น เอสเอไอเอซี จึงอยู่ในฐานะที่ต้องการจะซื้อเส้นใยจากแคนาดาประมาณ 30,000 ตัน สำหรับการส่งมอบ ในปี พ.ศ. 2482.”(8)

หลังจากที่เชฟเฟิร์ดได้รับแจ้งจากเจ้าของเหมืองแคนาดาเรื่องรายละเอียดในสัญญาและทราบว่าจะหั่นสั-แมนวิลส์ถูกผูกมัดในสัญญาบางข้อเกี่ยวกับเรื่องราคาสำหรับ “บุคคลภายนอก” “ซึ่งไม่รวมถึงการปกป้องเอสเอไอเอซีไม่ว่าจะกรณีใดๆ.” เขาประสบความสำเร็จในการเจรจา, ซึ่งเขาดำเนินการในฐานะตัวแทนเอสเอไอเอซีกับเจ้าของเหมืองแคนาดา, ในการทำให้ทุกภาคส่วนตกลงกันได้. โดยตกลงกันว่า:

“ทั้งบริษัทจอห์นส์-แมนวิลส์และบริษัทของจอห์นสันตกลงว่า พวกเขาจะไม่ยอมรับธุรกิจที่อาจเกิดขึ้นจากคนภายนอกในทวีปยุโรป โดยที่ไม่เพิ่มราคาขึ้นอีก 10% หรือ 12.5% จากราคาที่คิดกับเอสเอไอเอซี, เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับความยินยอมจากเอสเอไอเอซีว่ามันเป็นไปได้ที่จะเรียกเก็บตามราคาดังกล่าว.”

เชฟเฟิร์ดสรุปว่า: “ข้อตกลงนี้ดูเหมือนเป็นที่น่าสนใจสำหรับผู้ผลิตชาวแคนาดาทุกรายและยังเป็นที่พอใจของเอสเอไอเอซีด้วย.”

การค้นหาคอเท็จจริงของเอสเอไอเอซี, พ.ศ. 2493

ในปี พ.ศ. 2492 รัฐบาลเนเธอร์แลนด์ยอมรับว่าโรคใยหิน(asbestosis) เป็นโรคที่เกิดจากการทำงานและได้มีการเสนอร่าง “กฎหมายโรคฝุ่นหินจับปอด” (Silicosis Law) ต่อรัฐสภา, ซึ่งมีการอธิบายถึงความเสี่ยงของโรคใยหินไว้ด้วย. ร่างกฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาให้อำนาจรัฐบาลสามารถจำกัดการใช้แอสเบสตอส. เหตุการณ์นี้กระตุ้นให้บริษัทอิเทอร์นิตเนเธอร์แลนด์ (Dutch Eternit) ในกรุงอัมสเตอร์ดัม, ซึ่งเป็นบริษัทในเครือของอิเทอร์นิตกรุปของเบลเยียม (Belgian Eternit Group), สอบถามไปที่สำนักงานใหญ่ของเครือข่ายผู้ขาดธุรกิจเอสเอไอเอซีในสวิตเซอร์แลนด์เกี่ยวกับประสบการณ์ของบริษัทในเครือข่ายรายอื่นๆในเรื่องที่เกี่ยวกับโรคใยหิน. กลุ่มผู้ขาดเอสเอไอเอซีตัดสินใจที่จะดำเนินการค้นหาข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ในหมู่สมาชิก. มีปฏิกิริยาตอบรับมาจากหลายประเทศ ได้แก่: จาก ดร.พอล คาร์เทียร์ (Dr.Paul Cartier) จากเหมืองเซตฟอร์ด (Thetford Mines) ในควิเบก ; จากอิเทอร์นิตปิเอตรา อาร์ติฟิเชียล (Eternit Pietra Artificiale) ในเจนัว ; จากดาแซก (DAZAG) ในเบอร์ลิน, เอเวริท (Everite) ในโจฮันเนสเบิร์ก และจากบริษัท เทอร์เนอร์ แอสเบสตอส ซีเมนต์ จำกัด (Turner Asbestos Cement Co.Ltd.) หรือ ทีเอซี (TAC) ในแมนเชสเตอร์. ทีเอซี บันทึกไว้ว่า:

“เป็นเวลามากกว่าครึ่งศตวรรษแล้วในสหราชอาณาจักรที่พระราชบัญญัติกองทุนทดแทนแรงงานได้กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่ในการจ่ายเงินชดเชยในการจ้างงานใดๆ ที่กฎหมายนี้ครอบคลุมถึง, คือ ‘การบาดเจ็บจากอุบัติเหตุของลูกจ้างทั้งที่เป็นผลจากการจ้างงานหรือไม่ก็ตาม’.”

จากปฏิกิริยาของอิเทอร์นิตเบลเยียม ปรากฏเป็นหลักฐานว่า. ตั้งแต่ช่วงต้นของทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2473, บริษัทได้มีจดหมายติดต่อกับกลุ่มผู้ขาดเอสเอไอเอซีเกี่ยวกับความเสี่ยงของโรคใยหินดังข้อความหนึ่งต่อไปนี้ (ดูทั้งฉบับในภาคผนวก):

“คุณคงจำได้ว่าเราเองที่เรียกความสนใจของคุณไปสู่โรคใยหิน, ผ่านจดหมายของเราลงวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2474. ในปี พ.ศ. 2476 เราได้รับรายงานของ ดร.อี.อาร์.เอ. แมร์เวเธอร์ (E.R.A.Merewether), ซึ่งได้มีการอภิปรายกัน ในการประชุมครั้งที่เจ็ดของคณะกรรมการรับผิดชอบด้านสุขภาพภาคอุตสาหกรรมแห่งสำนักงานแรงงานนานาชาติ (the Correspondence Committee for Industrial health of the International Labour Office)เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2476, ตั้งแต่นั้นมาเราได้ใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้ามาโดยตลอด, ในสิ่งที่เราได้ตระหนักรู้มาหลายปีแล้ว...และสำหรับโรคนั้น เราคิดว่าจริงๆ แล้ว มันไม่ได้เป็นโรคที่เกิดจากการทำงาน, จากความจริงที่ว่ามึกรณีน้อยมากที่เกิดโรคนี้ขึ้นในหมู่คนงานที่ได้รับฝุ่นแอสเบสตอสเข้าสู่ร่างกาย”

มีเพียงอิเทอร์นิตสวีตเซอร์แลนด์เท่านั้นที่อ้างถึงอย่างชัดเจนเกี่ยวกับกรณีของโรคใยหินที่ส่งผลให้เสียชีวิต. ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2493, เอสเอไอเอซีแจ้งให้สมาชิกทั้งหมดทราบเรื่องผลลัพธ์จากการสอบถาม, สรุปว่าไม่มีความเสี่ยงเรื่องโรคใยหิน, หรือว่ามีความเสี่ยงน้อยมาก ๆ.⁴ ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2493, อิเทอร์นิตอัสเตอร์ดัม รายงานผลการตอบคำถามของเอสเอไอเอซีไปยังบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสรายอื่นๆ ของเนเธอร์แลนด์ ดังนี้:

“เราได้แนบสำเนาบทความเรื่องนี้มาด้วย. จะเห็นได้จากการประกอบกิจการใน อุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสของสมาชิกที่สังกัดในองค์กรนี้ - อุตสาหกรรมที่ได้แผ่ขยายไปทั่วโลก - อาการของโรคใยหินไม่เคยถูกสังเกตพบ. นอกจากนี้, บทสรุปของการสอบถามก็พบว่า, เมื่อมีการใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้าที่ดี, เช่น การใช้เครื่องดูดเพื่อกำจัดฝุ่น เป็นต้น, โอกาสที่จะเกิดโรคใยหินจะคงมีค่าเท่ากับศูนย์. จึงอาจจะสันนิษฐานได้ว่ามาตรการป้องกันล่วงหน้าในรูปแบบของระบบดูดฝุ่นที่ดีได้มีการประยุกต์ใช้เต็มรูปแบบกับโรงงานในทุกวันนี้แล้ว, ทั้งนี้เพราะเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจการแรงงานได้กำหนดให้ต้องติดตั้ง. ดังนั้นโดยไม่ต้องมีการทำอะไรเพิ่มเติม, เราสามารถยืนยันว่าความเป็นไปได้ของการเกิดโรคใยหิน (โรคฝุ่นหินจับปอด)* ใน อุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสมีค่าเป็นศูนย์.”

ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2496, ผู้ตรวจการด้านแรงงานของเนเธอร์แลนด์ได้สังเกตว่า บริษัทข้ามชาติแอสเบสตอสมีอิทธิพลมหาศาลในการใช้แอสเบสตอส. ในจดหมายถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการสังคม, ผู้ตรวจการด้านแรงงานแห่งยูเทรคท์ (Utrecht) ให้ความเห็นว่า แอสเบสตอสยังมีการใช้กันอยู่มาก, และบันทึกไว้ว่าในห้องเครื่องยนต์ในเรือ มีการร้องเรียนมากขึ้นเกี่ยวกับฝุ่นและความสกปรกที่เกิดจากละอองแอสเบสตอส. ในอีกด้านหนึ่ง, ผู้ตรวจการฯ ระบุว่า การลดการใช้งานแอสเบสตอส คงจะไม่เกิดขึ้นในระยะเวลานี้ เพราะ “บรรดาบริษัทที่เป็นเจ้าของเหมืองมีผลประโยชน์ทางการเงินมหาศาลในการยอมให้ใช้แอสเบสตอส, และในทุกประเทศจะมีผู้ครอบครองตำแหน่งที่สูงสุด พวกเขาจะพยายามยึดครองตำแหน่งนั้นเอาไว้. พวกเขาพุ่งความสนใจไปยังวัสดุทำฉนวนชนิดใหม่เพื่อที่จะปกป้องและรักษาฐานะตำแหน่งของพวกเขาไว้.”

⁴ ข้อมูลนี้ถูกส่งมาในระหว่างการพิจารณาคดีในศาลแรกของประเทศเนเธอร์แลนด์, คดีที่ทนายสามคน ซึ่งสามี่เป็นพนักงานของอิเทอร์นิตฟ้องร้องอิเทอร์นิต

* เป็นไปได้ว่า ณ เวลานั้น ผู้เขียนรายงานยังไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างโรคใยหิน(Asbestosis)กับโรคฝุ่นหินจับปอด (Silicosis) ได้ (ผู้แปล)

ทีม (TEAM)

ความร่วมมือภายในเอสเอไอเอซีในการที่จะตั้งบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสในประเทศกำลังพัฒนา ได้รับการส่งเสริมทางโครงสร้างในปี พ.ศ. 2505 ผ่านการจัดตั้งกิจการร่วมค้าภายใต้ชื่อว่า ทีม (TEAM). ด้วยนี้ได้มาจากข้อสมมติผู้เข้าร่วม: เทอร์เนอร์, อิเทอร์นิต และ แมนวิลล์ (Turners, Eternit And Manville). จุดมุ่งหมายของทีม, อ้างตามเอกสารที่จัดทำขึ้นในปี พ.ศ. 2505 ในบริษัทแอสเบสตอสของออสเตรเลียที่ชื่อ เจมส์ ฮาร์ดี้ แอนด์ คอย (James Hardie & Coy) มีดังนี้ :

“ทีมเป็นบริษัทที่ก่อตั้งโดยกลุ่มบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสที่ใหญ่ที่สุดในโลกสามราย - เทอร์เนอร์, อิเทอร์นิต และแมนวิลล์. มีจุดมุ่งหมายที่จะตั้งโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสในประเทศกำลังพัฒนาที่แสดงความต้องการผลิตภัณฑ์ดังกล่าว. **ไม่มีทาง**ที่มันจะถูกเรียกว่าเป็นการผูกขาดเพราะหุ้นส่วนแต่ละรายยังคงทำธุรกิจแข่งขันกันทั่วโลก. ทว่ามันหมายถึงการกระจายความเสี่ยงทางการเงินด้วยหุ้นส่วนทั้งสามรายในประเทศที่ไม่มี ความมั่นคงทางการเมืองหรือเศรษฐกิจ, ดังนั้น จึงทำให้เกิดความเป็นไปได้ในการสร้างโรงงานภายใต้สถานการณ์ที่อาจจะป้องกันหุ้นส่วนใด ๆ ก็ตามไม่ให้เผชิญกับความเสี่ยงตามลำพัง.” (9)

ความร่วมมือระหว่างบริษัทในเอสเอไอเอซีและทีมไม่ได้ทำให้พ้นจากการแท่งกันเองข้างหลัง ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนใน “เหตุการณ์ไนจีเรีย” (Nigerian incident), ได้อธิบายไว้ในเอกสารของเจมส์ ฮาร์ดี้ ดังนี้:

“เหตุการณ์ไนจีเรียเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อเสนอสำหรับโรงงานแห่งที่สามในไนจีเรียภาคเหนือ. เทอร์เนอร์และเอมเซนส์ต่างแยกกันดำเนินงานในภาคตะวันออกและตะวันตกของไนจีเรียตามลำดับ. กิจการร่วมค้า (อาจจะเป็น ทีม) มีการวางแผนไว้สำหรับไนจีเรียภาคเหนือและการประชุมระหว่างเทอร์เนอร์กับเอมเซนส์ได้กำหนดไว้หนึ่งเดือนต่อจากนี้. ในระหว่างนั้น, เทอร์เนอร์อ้างว่า พวกเขาได้รับรายงานว่ามีคนญี่ปุ่นตั้งใจจะไปลงทุนในไนจีเรียภาคเหนือและโดยที่ไม่แจ้งเอมเซนส์ พวกเขาเดินทางและจดทะเบียนบริษัทแห่งหนึ่งเพื่อให้ได้รับสิทธิดำเนินการโดยได้รับยกเว้นภาษี. เคน เนฟ (Ken Neve) ได้เขียนจดหมายถึงเอมเซนส์อธิบายสถานการณ์ดังกล่าวและแนะนำให้จัดการประชุมเพื่อพูดคุยกันเรื่องส่วนแบ่งหุ้นในบริษัท แต่เอมเซนส์รู้สึกขุ่นเคืองจากการกระทำที่ไม่แจ้งล่วงหน้าของเทอร์เนอร์ที่พวกเขาวางว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน.” (10)

ตั้งแต่เริ่มต้น, ในปี พ.ศ. 2505, หุ้นเรือนหุ้นของทีมถูกแบ่งเป็นสามส่วนเท่าๆกันระหว่างผู้ถือหุ้นแต่ละราย (11). ในปี พ.ศ. 2514, หุ้น 8.68% อยู่ในมือของบริษัทลูกของอิเทอร์นิตเบลเยียม, คือ บริษัทฟิโนงซีเออร์ อิเทอร์นิต

(Compagnie Financière) Eternit) หรือซีเอฟอี (CFE), หุ้นของซีเอฟอีเพิ่มขึ้นเป็น 20.05% ในปี 2520 (12). ในปี 2521, ซีเอฟอีโอนหุ้นที่อยู่นอกประเทศไปอยู่กับบริษัทที่แยกตัวออกมา, คือบริษัทอิตาเลียเอเทรนิต์ เอส.เอ. (Eteroutremer S.A.), และได้รับหุ้นในทีมด้วย. ในปีเดียวกันนั้นเอง หุ้นของอิตาเลียเอเทรนิต์เอส.เอ.ในทีมอยู่ที่ 18.04%. ในปีต่อมา หุ้นนี้เติบโตไปถึง 33.90%. อิตาเลียเอเทรนิต์เอส.เอ.มีการถ่ายโอนหุ้นทั้งหมดในปี 2528, ผ่านทางทีม, ไปยังบริษัทต่างๆ, ยกตัวอย่างเช่น, อิตาเลียเอเทรนิต์ เกรซิก (Eternit Gresik) ในอินโดนีเซีย; เอซีไอแอล (ACIL) ในปากีสถาน; และเอซีไอบี (ACIB) ในบังกลาเทศ. นอกจากนี้, ในช่วงกลางปี พ.ศ. 2529 การลงทุนครั้งใหญ่ในประเทศจีน ทำให้กลุ่มขยายตัวออกในรูปแบบของโรงงานอิตาเลียเอเทรนิต์กวางโจว (Guangzhou-Eternit). ในปี พ.ศ. 2532 เบลเยียมอิตาเลียเอเทรนิต์กรุปเข้าซื้อกิจการ, จากสวิสอิตาเลียเอเทรนิต์กรุป, 25% ของหุ้นในซีเอฟอี, ซึ่งหมายความว่าหุ้นในซีเอฟอีของพวกเขาเพิ่มขึ้นเป็น 62.9%. เรื่องนี้ส่งผลให้อิตาเลียเอเทรนิต์เอส.เอ.ครอบครองหุ้นเกือบทั้งหมดของทีม และทำให้มีหุ้นโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสในเม็กซิโก, โคลัมเบีย, อาร์เจนตินา, จีน, บังกลาเทศ, ปากีสถาน, อินโดนีเซีย, กรีซ, ตุรกี, เซเนกัล และเคนยา. รายงานประจำปีของซีเอฟอีประจำปี พ.ศ. 2533 รายงานว่าหุ้นในทีม เอส.เอ., ลักเซมเบิร์ก, อยู่ที่ 96.31%.

ในเดือนกันยายน 2551, อิตาเลียเอเทรนิต์เอส.เอ.แถลงอ้างในระหว่างการฟ้องร้องคดีที่เยื่อโรคเมโสเทลิโอมา (mesothelioma) ฟ้องบริษัทว่า ทีมไม่ควรจะถูกลงเป็นกลุ่มผูกขาด. ตามคำอ้างของอิตาเลียเอเทรนิต์, ทีม “ไม่ใช่เครือข่ายธุรกิจแต่เป็นหุ้นส่วนทางการเงินที่เป็นบริษัทในเครืออิตาเลียเอเทรนิต์.”

คณะกรรมการการผูกขาดทางการค้า, พ.ศ. 2516

ในปี พ.ศ. 2516, คณะกรรมการการผูกขาดทางการค้าแห่งสหราชอาณาจักรได้อ้างในรายงานเรื่องอุตสาหกรรมแอสเบสตอสของอังกฤษว่าในปี พ.ศ. 2473 ทีแอนด์เอ็นได้เข้าร่วมในข้อตกลงกับ “กลุ่มบริษัทอิตาเลียเอเทรนิต์ภาคพื้นยุโรป” (continental Eternit companies) เกี่ยวกับการขายผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอส. ข้อตกลงเหล่านี้เรียกว่า “แผนเวนแฮมภาคพื้นยุโรป” (Continental Wenham Scheme)., ตามที่คณะกรรมการอ้างถึง, หมายความว่าทีแอนด์เอ็นจะครองส่วนแบ่งตลาด 80% ของตลาดทั้งหมดในสหราชอาณาจักรและไอร์แลนด์ และส่วนที่เหลืออีก 20% จะจัดสรรให้กับบริษัทอิตาเลียเอเทรนิต์ภาคพื้นยุโรป. ข้อตกลงที่อ้างถึงข้างต้นจะมีผลในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2473 ถึงปี พ.ศ. 2488. รายงานยังระบุต่อไปด้วยว่า, ในปี พ.ศ. 2472 ทีแอนด์เอ็นได้ทำข้อตกลงกับบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสจากอิตาลี คือ เอสเอ อิตาเลียเอเทรนิต์ พิเอตรา อาร์ติฟิเชียล (SA Eternit Pietra Artificiale) เรื่องการใช้สิทธิบัตรแมซซา (Mazza) กับท่อแอสเบสตอส. ในการแลกเปลี่ยนกับการจ่ายเงินก้อนและค่าลิขสิทธิ์, ทีแอนด์เอ็นได้รับสิทธิพิเศษในการใช้กระบวนการท่อแมซซาในสหราชอาณาจักรจนกระทั่งวันหมดอายุของสิทธิบัตร(13). ส่วนกิจกรรมของกลุ่มผูกขาดเอสเอไอเอซีหลังปี พ.ศ. 2488, คณะกรรมการการผูกขาด

ทางการค้าไม่มีอะไรจะกล่าว, เช่นเดียวกับกรณีของเครือข่ายความร่วมมือทีม. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม
การทำเหมืองแอสเบสตอสและตลาดโลก, คณะกรรมาธิการฯ รายงานว่า:

“แอสเบสตอสส่วนใหญ่ในโลกถูกขุดขึ้นมา (นอกกลุ่มประเทศทางตะวันออก) ถูกนำไปผลิตโดยกลุ่มบริษัทที่บูรณาการกันในทางดิ่ง คือทั้งทำเหมืองวัตถุดิบ บดและประดิษฐ์เป็นผลิตภัณฑ์แอสเบสตอส, บริษัทประเภทนี้ที่ใหญ่ที่สุดคือบริษัทจอห์นส์-แมนวิลล์, แห่กันยอร์ก. บริษัทเหมืองแบบบูรณาการทางดิ่งรายอื่นๆ รวมถึง เทอร์เนอร์แอนด์นิวอลล์ จำกัด และ เดอะเคปแอสเบสตอสคอมพานี (the Cape Asbestos Company) ในสหราชอาณาจักร. ผู้ผลิตเส้นใยแอสเบสตอสรายใหญ่ที่สุดที่ประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์ คือ บริษัทแคนาดา, ซีโอแอสเบสตอสคอร์ปอเรชั่น จำกัด (Asbestos Corporation Ltd)...นอกเหนือจาก ที่แอนด์เอ็น, กลุ่มเคปและทันเนล (Tunnel) ที่เชื่อมต่อกับเหมืองต่างๆในไซปรัสแล้ว ไม่มีผู้ผลิตผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสรายใดในสหราชอาณาจักรที่เป็นเจ้าของหรือถือหุ้นในการทำเหมือง.”

ในเรื่องนี้, คณะกรรมาธิการการผูกขาดทางการค้าจะคอยประเมินผลประโยชน์มหาศาลในการทำเหมืองของอิเทอร์นิตสวิสและอิเทอร์นิตเบลเยียมในแอฟริกาใต้และแคนาดา และจะประเมินความจริงที่ว่าเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุ๊ปส่งผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอสให้แก่สหราชอาณาจักร, และมีการผลิตสินค้าเหล่านั้นที่นั่น, เป็นเวลานานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2446.

มีนาคม 2554

เอกสารอ้างอิง

1. O. Hardy-Hemery, Eternit et l’amiante 1922-2000, p. 18.
2. M. Roselli, Die Asbestlüge, 2007, p. 79.
3. W. Catrina, Der Eternit Report, p. 39.
4. Catrina, 1985, p. 39.
5. T&N Annual Report 1929, p. 9.
6. Catrina 1985, p. 40.
7. Hardy-Hemery, p. 38, 39.
8. Verslag Shepherd “SAIAC and Canadian Raw Asbestos Producers,” on his journey of 15 Oct. - 23 Nov. 1938, p. 2.
9. Report from J.P. McCormack, Feb. 1962.
10. Information from M. Peacock, Australia
11. CRISP Report 1966, p. 144.
12. CFE Annual Report 1977, p. 16.
13. The Monopolies Commission, 1973, p. 128.

ภาคผนวก

ท่านสุภาพบุรุษ,

อ้างถึง: โรคใยหิน(Asbestosis)

เราได้รับบันทึกช่วยจำหมายเลข 13134 ลงวันที่ 6 เดือนนี้ ที่คุณส่งให้ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายของเรา, คุณอังเดร เอมเซนส์ (Mr. André Emsens).

คุณคงจำได้ว่าเราเองที่ดึงความสนใจของคุณไปสู่โรคใยหิน, ผ่านจดหมายของเราเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2474. ในปี พ.ศ. 2476 เราได้รับรายงานของ ดร.อี.อาร์.เอ.เมียร์เวเธอร์, ซึ่งได้มีการอภิปรายกันในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2476 ในการประชุมครั้งที่เจ็ดของคณะกรรมการรับผิดชอบด้านสุขภาพภาคอุตสาหกรรมแห่งสำนักงานแรงงานนานาชาติ, และตั้งแต่นั้นเราได้ใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้าตลอดมา, ในสิ่งที่เราได้ตระหนักรู้มาหลายปีแล้ว

เราเชื่อว่าเราประสบความสำเร็จในการทำทุกอย่างที่เป็นไปได้ในแผนกท่อของเรา, ฝุ่นแอสเบสตอสไม่มีอยู่ในที่นั้น. ในแผนกผลิตซีเมนต์ของเรา, มีการสร้างกำแพงเครื่องจักรและมาตรการปิดผนึกห้องแอสเบสตอสได้กำจัดฝุ่นออกไปเป็นจำนวนมาก.

เราเริ่มเรื่องการแจ้งเตือนหน่วยบริการการแพทย์ของแรงงาน (Medical Services of Labor) ในปี พ.ศ. 2473 โดยการส่งเอกสารที่เราให้พวกเขา และจัดให้มีการตรวจเอกซเรย์คนงานที่ทำงานกับเรามาหลายปี ในกรณีที่น่าจะเกิดโรคร้ายขึ้นได้. ผลการตรวจเหล่านี้ไม่พบอะไร.

ตั้งแต่หลังสงคราม, หน่วยบริการสุขภาพมีความสนใจเรื่องโรคใยหินอีกครั้ง และเราได้ดำเนินการเสมือนแพทย์ผู้ทำหน้าที่ตรวจวินิจฉัยโรคเพื่อช่วยเรื่องการตรวจด้วยรังสีหลายวิธีรวมทั้งการเอกซเรย์, ไม่เฉพาะกับคนงานที่ยังได้รับฝุ่นแอสเบสตอสในทุกวันนี้, แต่ยังตรวจสอบกับคนที่อาจจะเคยได้รับฝุ่นในอดีตและคนที่ทำงานในตำแหน่งอื่นแล้ว.

ถึงแม้ว่าเราจะไม่มีความรู้เรื่องรายงานด้านการแพทย์, เราก็รู้ว่าการตรวจครั้งนี้เป็นการตรวจอย่างละเอียดเท่าที่พวกเขาจะทำได้, และผลที่ออกมาคือ ไม่พบอะไรในทุกคน, ยกเว้นเพียงรายเดียว. สิ่งนี้บอกคุณได้ว่าในพื้นที่การผลิตและพื้นที่เก็บวัตถุดิบของเรา, ตามข้อเท็จจริงแล้ว ไม่มีผู้ป่วยสักรายเดียว.

สำหรับโรคนี้ฉัน เราคิดว่ามันไม่ได้เป็นโรคจากการประกอบอาชีพ, เมื่อคำนึงถึงความจริงว่ามีกรณีน้อยมากที่เกิดโรคนี้ขึ้นในหมู่คนงานที่ได้รับอนุญาตของฝุ่นแอสเบสตอส. เรายังรู้ด้วยว่าแพทย์บางคนพิจารณาโรคนี้เป็นโรคแพ้ผิดปกติที่เกิดขึ้นกับบางคนโดยเฉพาะเหมือนกับการเกิดผื่นแพ้ในกรณีของคนงานซีเมนต์บางราย

อย่างไรก็ตาม, จากมุมมองโดยทั่วไป เป็นการดีสำหรับผู้ใส่แอสเบสตอสที่จะได้รับคำเตือนเรื่องอันตรายที่อาจเป็นไปได้ที่พวกเขาอาจได้รับ, เราเชื่อว่าด้วยวิธีการที่เหมาะสม มันเป็นไปได้ที่จะกำจัดอันตรายนี้ออกไปเกือบทั้งหมด. เราขอให้พิจารณาความจริงว่าโรงงานบางแห่งในสหรัฐอเมริกา, มีข้อบังคับให้พนักงานต้องสวมหน้ากาก. อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อบังคับดังกล่าวที่นี่.

สำหรับเราดูเหมือนว่าถ้ามีโรคใยหินเกิดขึ้นจริง, ส่วนมากก็จะเกิดขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประกอบแอสเบสตอส, หรืออาจจะเกิดขึ้นในเมือง, หรือในโรงงานที่มีคุณภาพแย่ที่ซึ่งทำให้เกิดโรคขึ้น และในกรณีนั้น, มันเห็นได้ชัดเจนว่าตามหลักการทั่วไปต้องมีมาตรการควบคุมในที่ใดก็ตามที่มีอันตราย.

เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบ, เราได้ส่งสำเนาจดหมายฉบับนี้ตรงไปยังอิเทอร์นิตอัมสเตอร์ดัมด้วย.

ขอแสดงความเคารพ

เอส.เอ.อิเทอร์นิต

2.

จักรวรรดิตระกูลชมิตไฮน์

เอเดรียน คเน็ฟลิ (Adrian Knoepfli) ¹

ตามข่าวในหนังสือพิมพ์นอยเออ ซูร์เคอร์ ไซตุง (Neue Zürcher Zeitung), ตระกูลชมิตไฮน์ก่อตั้ง “ตระกูลธุรกิจที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์” และแม็กซ์ ชมิตไฮน์ (Max Schmidheiny) คือ “นักอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์” (1). ตระกูลชมิตไฮน์สามารถก้าวสู่ระดับโลกอย่างรวดเร็วมาก, พวกเขาอยู่ ณ ตำแหน่งในปัจจุบันได้อย่างไร

การพลัดถิ่นและจีเนต

ประวัติของอาณาจักรชมิตไฮน์เริ่มต้นในแฮร์บรุค (Heerbrugg), หมู่บ้านเล็กๆ ในหุบเขาไรน์ (Rhine Valley), ทางตะวันออกของสวิตเซอร์แลนด์. จาคอบ ชมิตไฮน์ (Jacob Schmidheiny) (พ.ศ. 2381-2448), ปู่ของ แม็กซ์ ชมิตไฮน์, เป็นลูกชายช่างตัดเสื้อและเป็นคนทอผ้าไหมมาก่อน (2). หลังจากความพยายามเป็นผู้ผลิตสิ่งทอ, เขาได้สร้างงานกระเบื้องมุงหลังคา, เริ่มต้นในปี พ.ศ. 2413. ก่อนหน้านั้น, เขาซื้อปราสาทแฮร์บรุค (Castle Heerbrugg) ด้วยเงินกู้จากคนแปลกหน้า; ปราสาทนี้เป็นของตระกูลจนกระทั่งช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด. ในปี พ.ศ. 2449, เอิร์นสต์ ชมิตไฮน์ (Ernst Schmidheiny) (พ.ศ. 2414 - 2478), ลูกชายคนโตของจาคอบ, เริ่มผลิตซีเมนต์. สิ่งนี้อาจจะเป็นสิ่งที่นำไปสู่การสร้างตระกูลชมิตไฮน์ให้เป็นเครือบริษัทขนาดใหญ่ระดับโลก, คือ โฮลเดอร์แบงก์ (Holderbank); ชื่อที่ได้มาจากที่ตั้งโรงงานที่เอิร์นสต์ ชมิตไฮน์ซื้อมาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1.

¹ อาเดรียน คเน็ฟลิ: นักข่าวเศรษฐกิจ, ซูริค, สวิตเซอร์แลนด์; อีเมล: adrian.knoepfli@bluewin.ch เอกสาร แปลจากภาษาเยอรมันโดย เพนนี่ มิลบาวเออร์ (Penny Millbauer).

นักอุตสาหกรรมซีเมนต์สวิสก่อตั้งเครือข่ายผูกขาดธุรกิจมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2454 โดยการควบคุมราคาและจำกัดการผลิต (ความจริงวิธีนี้เป็นหลักประกันกำไรมหาศาลให้กับอุตสาหกรรมซีเมนต์ของสวิสมานานหลายปี; จนกระทั่งถึงทศวรรษนับจากปี 2533). ในเวลาเดียวกันอุตสาหกรรมนี้มีการควบรวมกิจการมากมาย, ส่งผลให้เกิดการกำจัดผู้ประกอบการอิสระที่อ่อนแอกว่าออกไปเป็นจำนวนมาก.

ช่วงต่อระหว่างสงครามโลกสองครั้ง โฮลเดอร์เบงค์ได้ขยายกิจการไปในต่างประเทศ, และในปี พ.ศ. 2487 กลายเป็นบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ที่มีเครือข่ายบริษัทซีเมนต์ในสวิตเซอร์แลนด์, เนเธอร์แลนด์, เบลเยียม, กรีซ, อียิปต์, ซีเรีย, อาร์เจนตินา, บราซิล, และเปรู. หลังสงครามโลกครั้งที่สอง, มันขยายตัวต่อไปอย่างรวดเร็ว, มีการตั้งบริษัทในเครือในแอฟริกาใต้, แคนาดาและสหรัฐอเมริกา. หลังจากกำแพงเบอร์ลินได้พังทลายลง บริษัทในเครือก็ขยายตัวเข้าไปในยุโรปตะวันออกอย่างรวดเร็ว, และเริ่มมีการดำเนินการในเอเชีย. เมื่อถึงปี พ.ศ. 2534, บริษัทกว่า 360 บริษัทในสี่สิบประเทศ ในห้าทวีปเป็นของโฮลเดอร์เบงค์. เป้าหมายเชิงกลยุทธ์ที่แสดงไว้คือ โลกาภิวัตน์, ครอบคลุมและการขยายการให้บริการ. ในปี พ.ศ. 2553, โฮลซิม (Holcim) (ชื่อของโฮลเดอร์เบงค์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544) จ้างแรงงานมากกว่า 80,000 คน ในเจ็ดสิบประเทศ. ด้วยยอดขาย 21.65 พันล้านสวิสฟรังก์ บริษัทมีกำไรสุทธิ 1.62 พันล้านสวิสฟรังก์ (3).

เดอะทิมเบอร์อินดัสทรี (The Timber Industry), ออปติคอลอินสตรูเมนต์ (Optical Instruments), และ อีเทอร์นิต (Eternit)

ขอบเขตธุรกิจของตระกูลขมิตไฮน์ไม่ได้จำกัดอยู่แค่เรื่องกระเบื้องและซีเมนต์เท่านั้น. ในปี พ.ศ. 2463, เอิร์นสต์ ขมิตไฮน์และหุ้นส่วนได้ซื้อสวิส อีเทอร์นิต-แวร์ค เอจี (Swiss Eternit-Werke AG) ใน นีเดออาร์เนน (Niederurnen), ซึ่งเป็นบริษัทที่ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2446: ในปี พ.ศ. 2466 เขากลายเป็นกรรมการคนหนึ่งในคณะกรรมการบริหารของ กิปส์-ยูเนียน เอจี ซูริค (Gips-Union AG Zürich); และในปีต่อมา เขาก่อตั้ง โฮลซอินดัสทรี เอจี (Holzindustrie AG) หรือ เอ็ชไอเอจี (Hiag). น้องชายของเอิร์นสต์, จาคอบ ขมิตไฮน์ (2418 - 2498) ซื้อหุ้นในโรงงานยานยนต์ซาเฟอร์ (Safir) และในปี พ.ศ. 2464 เขาร่วมกับบุคคลอื่นอีกสองคนก่อตั้งไฮน์ริช ไวลด์ (Heinrich Wild), แวร์คสตัทท์ เฟอ์ ไฟน์เมคานิก อุนด์ ออปติค (Werkstätte für Feinmechanik und Optik), ซึ่งต่อมากลายเป็นไลก้า (Leica). ในปี พ.ศ. 2471 อีเทอร์นิตเข้าครอบครองบริษัทสาขาที่เยอรมัน, คือ บริษัทดอยช์ แอสเบสซีเมนต์ เอจี เบอร์ลิน. (Deutsche Asbestzement AG Berlin)

ช่วงต่อระหว่างสงคราม เริ่มมีการแบ่งแยกอาณาจักรโดยพฤตินัย, โดยจาคอบ ฆมิตไฮน์คุมธุรกิจกระเบื้อง ขณะทีเอร์นสต์ ฆมิตไฮน์รับผิดชอบธุรกิจซีเมนต์. บริษัท ไวลด์ (Wild), ซึ่งซื้อบริษัทเยอรมันคือบริษัทไลทซ์ (Leitz) ในปี พ.ศ. 2515/2517, ถูกครอบครองโดยตระกูลนี้จนกระทั่งทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533.

ผู้ที่คิดค้นซีเมนต์แอสเบสตอส, ลุดวิก แฮทสเชค ชาวออสเตรีย (Austrian Ludwig Hatschek), ให้ใบอนุญาตในการผลิตผลิตภัณฑ์ของเขา (ภายใต้เครื่องหมายการค้า “อิเทอร์นิต”) ทีละประเทศ, นั่นคือ, ใบอนุญาตหนึ่งใบใช้ได้แค่หนึ่งประเทศเท่านั้น. ด้วยข้อยกเว้นประการหนึ่ง, บริษัทมาร์ตินิต (Martinit)สัญชาติดัตช์, จึงได้รับสิทธิให้ใช้คำว่า “อิเทอร์นิต” ทั้งในชื่อบริษัทและชื่อผลิตภัณฑ์. นำไปสู่บริษัทมากมายที่มีชื่อว่าอิเทอร์นิต, ซึ่งส่วนมากไม่เกี่ยวข้องกัน, เกี่ยวข้องเล็กน้อยในตอนแรก. สิ่งนี้กำลังเปลี่ยนไป: บริษัทอิเทอร์นิตสองชาติ, โดยเฉพาะอย่างยิ่ง, อิเทอร์นิตเบลเยียมและอิเทอร์นิตสวิตเซอร์แลนด์ (ควบคุมโดยตระกูลฆมิตไฮน์), ก้าวสู่ความมั่งคั่งและตั้งบริษัทอิเทอร์นิตสาขาขึ้นในต่างประเทศ. หลังสงครามโลกครั้งที่ 2, บริษัทข้ามชาติทั้งสองนี้ยังคงขยายกิจการไปทั่วโลก. ในยุครุ่งเรืองของการผลิตแอสเบสตอส, ตระกูลฆมิตไฮน์คุมโรงงานอิเทอร์นิตในสิบหกประเทศ, จ้างคนงาน 23,000 คน, และพวกเขาเป็นเจ้าของผลกำไรในโรงงาน, ผ่านหุ้นของพวกเขาในเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุ๊ป (เป็นของครอบครัวเอมเซนส์), ในประเทศอื่นอีกสิบหกประเทศ. ยอดขายประจำปีของสวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ปในช่วงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 คือสองพันล้านสวิสฟรังก์, ขณะที่เบลเยียมอิเทอร์นิตกรุ๊ปมียอดขายสองพันล้านฟรังก์, ซึ่งเป็นส่วนที่ฆมิตไฮน์เป็นเจ้าของหุ้นอยู่ประมาณ 20%. ในปี พ.ศ. 2532 สวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ปได้แยกตัวจากเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุ๊ป (4).

แม็กซ์ ฆมิตไฮน์, ผู้ซึ่งรับผิดชอบสวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ปในปี พ.ศ. 2510, สืบทอดตำแหน่งโดยสเตฟาน (Stephan) ลูกชายของเขาในปี พ.ศ. 2518. ในปี พ.ศ. 2521, สเตฟาน ฆมิตไฮน์ประกาศว่าอิเทอร์นิตวางแผนที่จะหยุดการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีแอสเบสตอส, ดังนั้น อิเทอร์นิตจึงเริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงไปสู่ผลิตภัณฑ์ที่ปราศจากแอสเบสตอส.

แบ็กซ์, เอร์นสต์, และปีเตอร์

สิ่งที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นฆมิตไฮน์รุ่นที่สาม, ได้แก่ ฟ็อนเอร์นสต์ (พ.ศ. 2445 - 2528) และแม็กซ์ (พ.ศ. 2451 - 2534) ร่วมด้วยญาติของพวกเขาคือ ปีเตอร์ ฆมิตไฮน์ (พ.ศ. 2451 - 2544) ดำเนินธุรกิจครอบครัวต่อและได้ขยายกิจการออกไป. ปีเตอร์ ฆมิตไฮน์รับช่วงต่อจากจาคอบพ่อของเขา ในฐานะผู้นำกลุ่มกระเบื้อง, ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อเป็นซูร์เคอร์ ซีเกลโลเอน (Zürcher Ziegeleien), พร้อมกับงานวิศวกรรมของบริษัทเอสเซอร์ วิสส์ (Escher Wyss) ในซูริคที่ จาคอบ ฆมิตไฮน์และเพื่อนได้ซื้อมาในปี พ.ศ. 2479. งานที่มีชื่อเสียงของเอสเซอร์ วิสส์ประสบกับ

ช่วงเวลาลำบากระหว่างวิกฤตการณ์เศรษฐกิจโลกและรอดมาได้ด้วยการแทรกแซงและเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล. ในปี พ.ศ. 2509, ตระกูลขมิตไฮน์ขายเอสเซอร์ วิสส์ให้กับบริษัทวิศวกรรมซูลเซอร์ (Sulzer), ซึ่งมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่วินเทอร์ทวร์ (Winterthur), มีการมอบตำแหน่งกรรมการบริหารหนึ่งตำแหน่งของตระกูล ขมิตไฮน์ให้ซูลเซอร์ เป็นการแลกเปลี่ยน. ในปี พ.ศ. 2542, สาขานี้ของครอบครัว, ปัจจุบันอยู่ภายใต้การดูแลของลูกชายปีเตอร์ชือจา คอบ (เกิดในปี พ.ศ. 2486), ได้ออกจากธุรกิจกระเบื้อง, ซึ่งถูกขายให้กับผู้นำตลาดในออสเตรีย, คือบริษัทวินเนอร์แบร์เกอร์ (Wienerberger). หลังจากการขายนี้, ชื่อบริษัทเปลี่ยนชื่อจากซัวร์เคอร์ ซีเกลโลเอน เป็นคอนส์เซต้า (Conzzeta), ซึ่งปัจจุบันเกี่ยวข้องกับงานวิศวกรรม, การสร้างโรงงาน, วัสดุโพลีเมอร์, ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า, การเคลือบกราฟฟิค, และอสังหาริมทรัพย์.

แม็กซ์ ขมิตไฮน์, เป็นที่รู้จักในแวดวงของเขาในฐานะ “เซอร์แม็กซ์” และจากการเข้าไปมีกิจกรรมทางการเมืองเป็นครั้งคราว, เป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในรุ่นที่สามนี้. ภายใต้การนำของเขา, พร้อมด้วยความช่วยเหลือจากเอิร์นสต์ น้องชาย, ไฮลเดอร์เบงค์ (ปัจจุบันคือไฮลิม) “ถูกหลอมให้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุด”, ในชื่อไวลด์แบร์บูกก์ (ปัจจุบันคือโลก้า) “แบรนด์ชั้นนำในด้านออปติก” และอิเทอร์นิต “วัสดุก่อสร้างซึ่งเป็นที่ต้องการทั่วโลก.” เอ็ชไอเอจี (Hiag), ซึ่งผลิตเส้นใย, ซิปบอร์ด, และพื้นปาร์เก้, กลายเป็นผู้นำตลาด. มันถูกซื้อในช่วงทศวรรษหลัง พ.ศ. 2513 โดย กุสตาฟ กริซาด (Gustav Grisard), ผู้ซึ่งแต่งงานเข้ามาในตระกูลขมิตไฮน์ (5).

เอบีบี (ABB), สวิสแอร์ (Swissair), และบิ๊กแบงก์ (Big banks)

ตระกูลขมิตไฮน์ไม่ได้มีแค่อาณาจักรของตัวเองเท่านั้น แต่ยังมีความเชื่อมโยงกับภาคส่วนอุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่น พลังงานและการขนส่ง และธนาคารใหญ่ของสวิส. ในปี พ.ศ. 2502, แม็กซ์ ขมิตไฮน์เป็นแรงกระตุ้นให้ก่อตั้งสวิสเพโตรล (Swisspetrol), ซึ่งเริ่มสำรวจหาน้ำมันในสวิตเซอร์แลนด์. จากนั้นเขากลายเป็นผู้มีอำนาจในบริษัทเทคโนโลยีบีบีซี (ปัจจุบันคือเอบีบี) (6). เขายังเป็นกรรมการบริหารของหลายบริษัท เช่น มอเตอร์-โคลัมบัส (Motor-Columbus), บริษัทอิเล็กทรอนิกส์แลนดิสแอนด์กีร์ (Landis & Gyr), เกนเฟอร์ เวอร์ชิตเซอริงเงน (Genfer Versicherungen) (กลุ่มประกันภัย), ซัวร์เคอร์ไพรเวทแบงก์ อุนด์ แฟร์วัลตุงเกอเชลชาฟท์ (Zürcher Privatbank und Verwaltungsgesellschaft) และสวิสเรลไรต์ (Swiss Railroad) หรือ เอสบีบี (SBB). เอิร์นสต์ ขมิตไฮน์ได้มีส่วนสำคัญในการสร้างประวัติศาสตร์สายการบินแห่งชาติ, สวิสแอร์, ในฐานะประธานกรรมการบริหาร (7).

ธนาคารสวิสขนาดใหญ่สามแห่ง (ณ เวลานั้น) ถูกแบ่งกันเองในตระกูลขมิตไฮน์: แม็กซ์กับปีเตอร์ ขมิตไฮน์ไปที่ ชไวซ์เชอริชเช เครดิตอันสตัลท์ (Schweizerische Kreditanstalt) หรือ เอสเคเอ (SKA) ปัจจุบันคือ

เครดิตสวิส (Credit Suisse) และเอิร์นสต์ & ย็อมมิง (Ernst & Young) ขมิตไฮน์ไปที่ ซไวท์เซอร์ิชเช แบงก์เกอเซลชาฟท์ (Schweizerische Bankgesellschaft) หรือ เอสบีจี (SBG), ปัจจุบันคือยูบีเอส (UBS). ในรุ่นถัดมา, สเตฟาน ขมิตไฮน์ได้เป็น กรรมการบริหารที่เอสบีจี; โรมัส ขมิตไฮน์ที่เอสเคเอ; และจากอบลูกขายของปีเตอร์ ที่ ซไวท์เซอร์ิชเชอร์ แบงก์เวอร์เน (Schweizerischer Bankverein) หรือเอสบีวี (เอสบีวี, ซึ่งความร่วมมือกิจการกับเอสบีจีในปี พ.ศ. 2541 เพื่อเป็นยูบีเอส).

การกระจายทรัพย์สิน

เมื่อรุ่นที่สี่เข้าครองอำนาจ, ทรัพย์สินมหาศาลของแม็กซ์ ขมิตไฮน์ถูกแจกจ่ายไปให้บรรดาลูกขายของเขา ในปี พ.ศ. 2527. โรมัส ขมิตไฮน์ (เกิดปี พ.ศ. 2488) ได้รับบริษัทซีเมนต์แห่งโฮลเดอร์แบงก์และโวลต์-โลทซ์; สเตฟาน น้องชายของเขา (เกิดปี พ.ศ. 2490) ได้รับกิปส์ยูเนียน (Gipsunion) และอิเทอรันิต. อเล็กซานเดอร์ ลูกชายคนที่สาม (พ.ศ. 2494 - 2535) ดูแลบริษัทผู้ผลิตสำหรับสกีที่ชื่อโตโก (Toko) ในปี พ.ศ. 2525, ซึ่งต่อมากลายเป็นส่วนหนึ่งของซูร์เคอร์ ซีเกลโลเอน (Zürcher Ziegeleien) สิบเจ็ดปีหลังจากการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของ อเล็กซานเดอร์. ในปี 2532 มีการแลกเปลี่ยนการถือครองหุ้นเกิดขึ้น: โวลต์-โลทซ์ ตกไปเป็นของสเตฟาน ขมิตไฮน์, ผู้ซึ่งมอบกิปส์ยูเนียนและอิเทอรันิตให้กับโรมัสเป็นการแลกเปลี่ยน.

ขณะที่โรมัส ขมิตไฮน์เลือกที่จะดำเนินธุรกิจต่อเนื่องสำหรับโฮลเดอร์แบงก์, สเตฟานกลับเปลี่ยนไปสู่ภาคส่วนอื่น, ยกตัวอย่างเช่น, ธุรกิจการซื้อขายเหล็กกล้าและงานก่อสร้างด้วยวัสดุโลหะ, ที่มีการซื้อขายกันอย่างรวดเร็วต่อเนื่อง. สเตฟาน ขมิตไฮน์ ลงทุนในตลาดอเมริกาตั้งแต่ต้นๆ (8). นอกจากบริษัทที่กล่าวถึงไปแล้ว, เขายังรับทั้ง ซูร์เคอร์ไพรเวทแบงก์ อุนด์ แฟร์วัลตุงเกอเซลชาฟท์ (Zürcher Privatbank und Verwaltungsgesellschaft), ซึ่งเขาขายให้เอสบีจีในปี พ.ศ. 2532, และหุ้นบริษัทโนบีซี. เขาลงทุนร่วมกับนิโคลาส จี.เฮเยค (Nicolas G. Hayek) ในบริษัทนาฬิกาเอสเอ็มเอช (SMH) (ปัจจุบันคือสวอทช์กรุ๊ป (Swatch Group) ในปี พ.ศ. 2528/29; ในปี พ.ศ. 2530 เขาซื้อหุ้นใหญ่ในบริษัทอิเล็กทรอนิกส์ของแลนด์สแอนด์กีร์ (Landis & Gyr). ในปี พ.ศ. 2537 สเตฟาน ขมิตไฮน์ เข้าควบคุมหุ้นหลากหลายของเขา เช่น อนอวา (Anova), ยูโนเทค (Unotec), นูวา (Nueva), ไกล่า (อดีตโวลต์-โลทซ์), แลนด์สแอนด์กีร์, และบริษัทนานาชาติ เช่น โคซ่า ลีเบอร์แมนน์ (Cosa Liebermann); รวมทั้งมีหุ้นส่วนในเอบีบี, แมร์คิวร์ (Merkur) (บริษัทค้าปลีก), โกลบัส (Globus) (ห้างสรรพสินค้า), และ บีบีอินดัสตรีโฮลดิ้ง (BB Industrie Holding; ตลอดจนเป็นกรรมการบริหารของเครือบริษัทอาหารนานาชาติ เนสต์เล่ (Nestlé) (9).

สเตฟาน วมิดไฮน์ออกจากอุตสาหกรรมสวิส

ในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 สเตฟาน วมิดไฮน์เร่งการถอนตัวทีละนิด, บางทีอาจได้รับแรงกระตุ้นจากวิกฤตการณ์โครงสร้างที่รุนแรง, โดยถอนตัวจากอุตสาหกรรมสวิสและย้ายไปยังลาตินอเมริกา รวมถึงทำกิจกรรมทางวัฒนธรรมและการกุศล. ไล้ถูกแบ่งเป็นสามบริษัทในปี พ.ศ. 2539 และ พ.ศ. 2540: ไล้คาเมร่า (Leica Camera), ไล้ไมโครซิสเต็มส์ (Leica Microsystems), และไล้จีโอซิสเต็มส์ (Leica Geosystems), ทั้งหมดตกเป็นของเจ้าของรายใหม่ (10). นอกจากการให้เงินทุนทำกิจกรรมการกุศลหลายอย่างในลาตินอเมริกา, เช่น การฟื้นฟูป่าดิบชื้นและการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดเล็กและกลาง, สเตฟาน วมิดไฮน์ยังจัดตั้งมูลนิธิฟันเดส (Fundes) (พ.ศ. 2529) และอวินา (Aviná) (พ.ศ. 2537) เพิ่มเติมจากกรุ๊ป นูวา (Grupo Nueva) ของเขา (11). ในปี พ.ศ. 2546 วีวาทรัสต์ (Viva Trust) ก็เกิดขึ้น, ซึ่งวมิดไฮน์ได้ร่วมธุรกิจวัสดุก่อสร้างเข้าในกรุ๊ป นูวา, เงินบริจาคมีมูลค่าประมาณหนึ่งพันล้านสวิสฟรังก์. จากนั้นก็ขายหุ้นกรุ๊ป นูวาทั้งหมดแล้วไปลงทุนในมาซิสา (Masisa), ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทแปรรูปไม้ในชิลี, อาร์เจนตินา, บราซิล, เวเนซุเอลา, และเม็กซิโก. เวลต์แอม ซอนแทก (Welt am Sonntag) (หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ในเยอรมัน) รายงานว่า วมิดไฮน์คือ “ผู้อุทิศให้กับการสนับสนุนศิลปะลาตินอเมริกามากที่สุดในโลก”(12) ด้วยบริษัทดาร์อส-ลาติน-อเมริกาเอจี (Daros-Latin-america AG) ของเขา, ซึ่งเป็นบริษัทสะสมงานศิลปะของชาวสวิสที่ตั้งอยู่ในซูริค. เมื่อเกือบจะสิ้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533, สเตฟาน วมิดไฮน์ได้หลบหนีความรับผิดชอบทั้งหมดในการปฏิบัติงานและบริหารงาน (13). แต่เงินของเขายังคง “ทำงานอยู่”. ยกตัวอย่างเช่น, ในปี 2551 เขาซื้อหุ้นดีเคเอสเอช (DKSH) ซึ่งเป็นบริษัทให้บริการการขยายธุรกิจไปในตลาดโลก. มีการประกาศในเวลานั้นว่าเขาต้องการขยายความสัมพันธ์ระหว่างเอเชียและลาตินอเมริกา (14).

การเกษียณอายุอย่างช้าๆ ของโรมัส วมิดไฮน์

ในช่วงสองสามปีหลัง, โรมัส วมิดไฮน์ ได้ถอนตัวจากงานประจำวันและจากธุรกิจ, ส่วนหนึ่งด้วยความเต็มใจและอีกส่วนด้วยความไม่เต็มใจ. เขายังคงเป็นกรรมการบริหารของกลุ่มบริษัทซีเมนต์ โฮลซิม, ซึ่งเป็นที่สองของโลกอุตสาหกรรมนี้รองจากลาฟาร์เก้. สิ้นปี 2553 เขายังคงมีหุ้น 18.2 เปอร์เซ็นต์ในโฮลซิม; ผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นอันดับสองของโฮลซิมคือบริษัทซีเมนต์ยูโรซีเมนต์โฮลดิ้ง (Eurocement Holding), ซึ่งในเดือนกันยายน 2554, มีหุ้น 10.1 เปอร์เซ็นต์ (15). การถอนตัวของโรมัส วมิดไฮน์ถูกเร่งขึ้นด้วยเหตุการณ์ที่น่ายอมนิดเป็นชุด, เหตุการณ์แรกคือการถูกกล่าวหาว่าใช้ข้อมูลภายในเพื่อทำการซื้อขายหุ้น. ในเดือนธันวาคม 2543, ในการประชุมคณะกรรมการบริหารของบริษัททำเหมืองเอ็กสตราตา (Xstrata), ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองซูก (Zug), สวิตเซอร์แลนด์, เขารับรู้ว่าจะมีการควบรวมกิจการกับบริษัทสัญชาติสเปนชื่อแอสทัวเรียน่า เดอ ซิงค์ (Asturiana de Zinc) หรือ

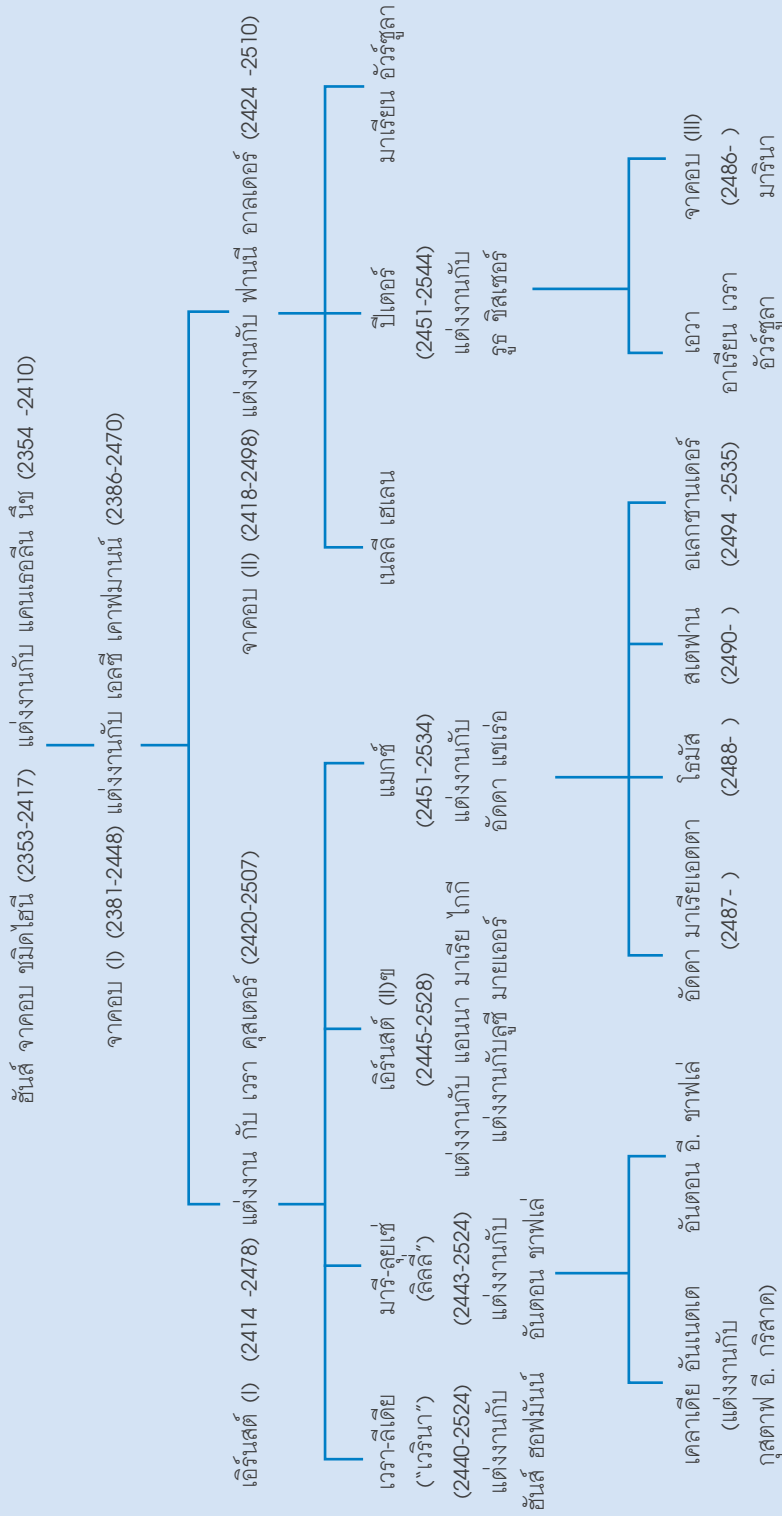
แอสซา (Azsa). ส่วนต่อมา เขาซื้อหุ้นของแอสซา, ซึ่งมีมูลค่าสูงขึ้นประมาณ 2 ล้านสวิสฟรังก์หลังการประกาศซื้อกิจการเพื่อควบรวมจากเอ็กสตราตา. แต่รายละเอียดรั่วไหลไปสู่สาธารณะ. ช่วงต้นเดือนมกราคม 2544 เขาขายหุ้นของเขาในราคาที่ซื้อมาให้กับเอ็กสตราตา. ทางกรสเปนเป็นผู้ฟ้องร้องคดี, ส่งผลให้มีการปรับเป็นเงิน 1.5 ล้านยูโร. ภายใต้แรงกดดันจากเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น, เริ่มต้น โรมัสลาออกจากบทบาทในการดำเนินงาน, ตามมาด้วยการลาออกจากตำแหน่งประธานโฮลซิม; จากนั้นก็ลาออกจากตำแหน่งกรรมการของเอ็กสตราตาและเครดิตสวิส (16).

ภาพพจน์นักอุตสาหกรรมที่ประสบความสำเร็จอย่างน่ามหัศจรรย์ค่อยๆ ยับลงอีกด้วยการล้มละลายของสวิสแอร์, ซึ่งเขาเป็นรองประธาน. ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2544, ก่อนที่จะถึงการล่มสลายครั้งสุดท้ายด้วยซ้ำ, คณะกรรมการบริหารของสวิสแอร์, ซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มคนที่เก่งที่สุด, รวมถึงโรมัส ฆมิตไฮน์ด้วย, ต่างก็ลาออกกันทุกคนเหลือเพียงคนเดียว. หลังจากนั้น, กรรมการบริหาร, ผู้บริหารระดับสูงของสวิสแอร์บางคน, และบุคคลภายนอกสองสามคนถูกดำเนินคดี, แต่จำเลยทั้งสิบเก้าคนพ้นข้อกล่าวหาในปี พ.ศ. 2550. “มีการกระทำผิดซึ่งได้รับการลงโทษแล้วโดยการชดใช้ด้วยเงิน แต่จำเลยทั้งสิบเก้ารายไม่มีใครกระทำผิดกฎหมายทางอาญา,” รายงานโดยหนังสือพิมพ์นอยเออ ซูร์เคอร์ ไซตุง(Neue Zürcher Zeitung) (17). ในปี พ.ศ. 2545, โรมัส ฆมิตไฮน์ รวมหุ้นในอุตสาหกรรมและหุ้นส่วนตัวของเขาเข้าไปไว้ในออฟฟิศ สเปคตรัม แวลู แมเนจเม้นท์ จำกัด (Office Spectrum Value Management Ltd.) ซึ่งเป็นของครอบครัวเขา, ที่ไม่เพียงแต่ดูแลการลงทุนของพวกเขาในโฮลซิมเท่านั้น, แต่ยังดูแลการลงทุนในธุรกิจเทคโนโลยีชีวภาพ, และหุ้นส่วนในบริษัทต่างๆ ได้แก่: ซิกฟรีด (Siegfried), บริษัทเคมีภัณฑ์สวิส (Swiss fine chemical company); แกรนด์โฮเต็ลเควลเลนฮอฟแอนด์สปาสวีท (Grand Hotel Quellenhof & Spa Suites) ในบาด รากาซ (Bad Ragaz) เมืองสปาของสวิส; และไร่องุ่นในสวิตเซอร์แลนด์, นาปาวัลเลย์ (Napa Valley) ในแคลิฟอร์เนีย, ออสเตรเลีย และอาร์เจนตินา. ยุคของแม็กซ์และเอิร์นสต์ ฆมิตไฮน์ยังลงทุนในกลุ่มโรงแรมด้วย.

ฆมิตไฮน์ไม่ได้เป็นผู้นำของวงการอุตสาหกรรมแล้ว, แต่พวกเขายังคงอยู่ในกลุ่มคนที่ร่ำรวยที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์. รายได้ของโรมัส ฆมิตไฮน์, ในปี พ.ศ. 2550 คิดเป็นเงิน เจ็ดพันห้าร้อยล้านสวิสฟรังก์, และนิตยสารธุรกิจ บิลานซ์ (Bilanz) ประเมินว่า รวสตีพันห้าร้อยล้านฟรังก์ในปี พ.ศ. 2553. ซึ่งยังคงเป็นเงินมากกว่าในปี พ.ศ. 2547 ถึงหนึ่งพันล้านฟรังก์. รายได้ของสเตฟาน ฆมิตไฮน์ที่ประเมินโดยบิลานซ์คิดเป็นเงินสามพันห้าร้อยล้านฟรังก์, น้อยกว่าในปี พ.ศ. 2550 หนึ่งพันล้านฟรังก์ (18).

กันยายน 2554

พจนานุกรมไทย*

*ผังตระกูลฆมิคไฮ์นีฉบับย้อนนี้ตั้งใจจะแสดงความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างสมาชิกของตระกูลที่อ้างถึงในเอกสารข้างต้น. โดยไม่มีการให้รายละเอียด, หรือไม่รวมชื่อเป็นกลุ่ม, ลำดับการเกิดได้ลงไว้ (ได้ชื่อที่ระบุและจากซ้ายไปขวา).

เอกสารอ้างอิง

1. Gerhard Schwarz, "Unternehmerische Kraft und gesellschaftliche Sensibilität," Neue Zürcher Zeitung, April 3, 2008. Carl M. Holliger, Die Reichen und die Superreichen in der Schweiz (Hamburg 1974), p. 13.
2. See Hans O. Staub, "Von Schmidheiny zu Schmidheiny," Schweizer Pioniere der Wirtschaft und Technik, Vol. 61 (Meilen 1994), for the rise of the Schmidheiny family. Also see Werner Catrina, Der Eternit-Report, Stephan Schmidheiny's schweres Erbe (Zürich 1985).
3. Annual Report, Holcim 2010.
4. Catrina, Eternit-Report, pp. 238-239. See also the essay "What the Company Eternit is now" in this volume. For the history of Eternit go to www.eternit.ch. For fibers and their devastating consequences, see Maria Roselli, Die Asbestlüge, Geschichte und Gegenwart einer Industriekatastrophe (Zurich 2007).
5. Schwarz, Unternehmerische Kraft. Adrian Knoepfli, "Auf internationalem Parkett," Handelszeitung, No. 31, August 2, 2001.
6. For the role of the Schmidheiny family in BBC, see Staub, "Von Schmidheiny zu Schmidheiny," pp. 139-144.
7. Staub, "Von Schmidheiny zu Schmidheiny," pp. 139-144.
8. See the essay by Dan Berman "Asbestos Magnate or Environmental Guru," this volume Chap 3.
9. Erik Nolmans, "Gesucht: Erfolgserlebnis," Facts 24/1 1995.
10. Jörg Becher, "Im Nebel von Landis & Gyr," Bilanz, 7/97. For the history of Leica see: http://www.leica-geosystems.com/media/new/product_solution/Jubilaeumsbroschuere.pdf.
11. Annual Report, Avina 2009.
12. Welt am Sonntag, No.49, December 3, 2006.
13. René Lüchinger and Ueli Burkhard, Stephan Schmidheiny, Sein langer Weg zu sich selbst, Erbe - Unternehmer - Philanthrop (Bern 2009), p. 244. at <http://www.gruponueva.com>.
14. Neue Zürcher Zeitung, May 8, 2008.
15. Annual Report, Holcim, 2010. Press release, Holcim, September 16, 2011.
16. Tages-Anzeiger, March 31, 2011. For the most recent developments for Holcim, see Jörg Becher, "Wir sind kriegserprobt," Interview with Thomas Schmidheiny in Bilanz 18/2009 at <http://www.bilanz.ch/people/gespraech/wir-sind-kriegs-erprobt>.
17. Neue Zürcher Zeitung, June 8, 2007.
18. "Die 300 Reichsten 2010" at <http://www.bilanz.ch>.

3.

ผู้ทรงอิทธิพลด้านแอสเบสตอสหรืออูรูด้านสิ่งแวดล้อม: คดีของสเตฟาน ฆมิตไฮนี

ดาเนียล เอ็ม.เบอร์แมน (Daniel M. Berman)¹

สเตฟาน ฆมิตไฮนี, อดีตเจ้าของอิเทอร์นิตแต่เพียงผู้เดียว, ทำอะไรกับเงินนับพันล้านจากการขายทรัพย์สินแอสเบสตอสของอิเทอร์นิตในช่วงปลายทศวรรษนับแต่ พ.ศ. 2523? ระหว่างปี 2527 และ 2542 ทรัพย์สินสุทธิของฆมิตไฮนีเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากสองพันล้านเหรียญสหรัฐเป็นสี่พันสี่ร้อยล้านเหรียญสหรัฐ. ปัจจุบัน, หลังจากที่มีบริจาคเงินอย่างน้อยหนึ่งพันล้านเหรียญดอลลาร์ให้แก่มูลนิธิที่เขาควบคุม, ฟอรัลส์ได้ประเมินว่าทรัพย์สินสุทธิของเขาลดลงเหลือสองพันเก้าร้อยล้านเหรียญในช่วงต้นปี 2554(1).

ส่วนหนึ่งที่ฆมิตไฮนีได้ทำลงไปคือการลงทุนในทรัพย์สินป่าไม้ของลาตินอเมริกา. ตามรายงานบัญชีสวิส, สเตฟาน ฆมิตไฮนีเริ่มต้นซื้อป่าไม้ของชิลีในปี 2525, และเมื่อถึงปี 2543 เขาเป็นเจ้าของป่ามากกว่า 120,000 เฮกตาร์ในชิลิตอนใต้, ใกล้คอนเซปชัน (Concepcion), ที่ดินซึ่งชาวอินเดียนแดงเผ่ามาปูเช่ (Mapuche Indians) อ้างว่าเป็นของพวกเขาตั้งแต่โบราณ. เผ่ามาปูเช่แจ้งความว่าที่ดินบางส่วนที่ฆมิตไฮนีซื้อนั้นขโมยไปจากพวกเขาระหว่างการปกครองแบบเผด็จการของปิโนเชต (Pinochet), โดยการใช้เทคนิคการข่มขู่และทรมานตามมาตรฐานของการปกครองยุคนั้น. ชิเลียนโฮลดิ้งส์ (Chilean holdings) ของฆมิตไฮนี, ซึ่งเป็นของเทอร์รา โนวา (Terra Nova) บริษัทในเครือของเขา, เปลี่ยนมือให้นูวา (Nueva), บริษัทที่ตั้งในสวิสของฆมิตไฮนี ทำให้เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่เป็นเจ้าของผืนป่ารายใหญ่ที่สุดของชิลี. (ดูอย่างควบคุมบริษัทในลาตินอเมริกาซึ่งจ้างแรงงานหลายพันคนในการผลิตท่อ, วัสดุก่อสร้าง, และในการปลูกและเก็บเกี่ยวต้นไม้จำนวนมหาศาล.) ธุรกิจของเทอร์รา โนวามี

¹ ดร.แดเนียล เอ็ม.เบอร์แมน (Daniel M. Berman PhD): ผู้เขียนหนังสือ การตายในหน้าที่ (Death On the Job), และเป็นผู้ร่วมเขียน (กับจอห์น ที. โอคอนเนอร์) ใครเป็นเจ้าของดวงอาทิตย์ (Who Owns the Sun) และบรรณาธิการร่วมเรื่องสุขภาพและงานภายใต้ระบบทุนนิยม: มุมมองนานาชาติ (Health and Work Under Capitalism: An International Perspective); อีเมล: danmberman@gmail.com

ประเด็นโต้แย้งกันมากจนฮูลคามานส์ (Huilocamans), ประธานของคอนเซอโซ เดอ โทดาส ลาส เทียร์ราส แห่ง มาปูเช่ (Mapuches' Consejo de Todas las Tierras), ต้องเดินทางไปสวิตเซอร์แลนด์ในปี พ.ศ. 2542 เพื่อเกลี้ยกล่อมขมิตไฮนีเรื่องความไม่ยุติธรรมของกิจกรรมของบริษัทในเครือของเขา. ตามรายงานฉบับหนึ่ง, ขมิตไฮนีแนะนำประธานมาปูเช่ให้กับฮันส์ อูลริช สปีสส์ (Hans-Ulrich Spiess), ผู้แทนชาวสวิสของเทอร์ราโนวา, ผู้พบว่าข้อกล่าวหา “ไร้สาระ”. สปีสส์อ้างว่าเทอร์ราโนวา “มีสิทธิอย่างถูกต้องตามกฎหมาย” ตามกระบวนการทางกฎหมายของชิลี, แล้ว “ถ้าเรามองกลับไปนานพอ, เราจะพบใครบางคนเป็นเจ้าของที่ดินเป็นบางช่วงเวลาเสมอในอดีต”. ขมิตไฮนีไม่เคยวิจารณ์ระบบเผด็จการปิโนเชต์ของชิลีในที่สาธารณะเลย, แต่มีคำกล่าวต่อนึ่งจากสุนทรพจน์ว่า: “ประเทศโลกที่สามซึ่งเลือกเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีต้องมีรัฐที่เข้มแข็ง.”(2)

ขมิตไฮนีใช้อำนาจ “ด้านการกุศล” ของเขาในลาตินอเมริกาเพื่อสร้างความประทับใจว่า เขาได้ลงทุนสร้างแบบอย่างสิ่งแวดล้อมใหม่ตามสโลแกน “ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ” เสริมโดยตัวแทนภาค “ประชาสังคม”. มีความก้าวหน้าเกิดขึ้น, เขาเชื่อว่า, เมื่อ “ประชาสังคม”..(กล่าวอีกอย่างหนึ่ง)...หญิงและชายที่ไม่ใช่คนในรัฐบาลหลายล้านคน” ผ่าน “ช่องทางเข้าถึง” “ความรู้เรื่องการบริหารจัดการ” และ “ความสามารถในการระดมทุน” ได้ “เสริมพลัง” เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศของพวกเขา, ซึ่งเป็นหนทางอ้อมในการสนับสนุน “การไม่มีภาวะเปราะบางจากรัฐบาลในการทำธุรกิจ”(3). ตัวอย่าง “ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ” และ “ประชาสังคม” ของขมิตไฮนีไม่ได้รวมข้อบังคับที่จะต้องจ้างคนงานซีเมนต์แอสเบสตอสว่างงานของพวกเขาที่กำลังฆ่าพวกเขาอยู่ - หรือว่าอิเทอร์นิตมีหน้าที่ทางศีลธรรมและกฎหมายที่จะต้องชดเชยบุคคลที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากการได้รับแอสเบสตอส. ดูเหมือนว่าแนวคิดแบบเก่า “เอากำไรเข้าตัว/ขาดทุนให้คนอื่น” เหนือกว่าแนวคิดแบบใหม่ “ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ/ประชาสังคม” สำหรับเหยื่อจากอดีตอาณานิคมของเขานี้ 35 ประเทศ, ซึ่งบางคนนั้นขมิตไฮนีต้องจำได้จากการทำงานในฐานะโฟร์แมนฝึกหัดในสายการผลิตที่โรงงานสัญชาติบราซิลที่ใหญ่ที่สุดของอิเทอร์นิตในโอซาสโก (Osasco), รัฐเซาเปาโล, ในช่วงต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513.

ในปี พ.ศ. 2493 แม็กซ์ ขมิตไฮนีพ่อของสเตฟาน, เจ้าของแต่เพียงผู้เดียวของอิเทอร์นิต, เขียนถึงสาขาของบริษัทที่เนเธอร์แลนด์เกี่ยวกับการวิจัยล่าสุดของโรคเยหิน (Asbestosis). ในปี พ.ศ. 2514 มีการยกคำพูดของแม็กซ์ที่วิจารณ์จอห์นส์-แมนวิลล์ (Johns-Manville), ยักษ์ใหญ่ในวงการแอสเบสตอสของอเมริกา, ในการตีพิมพ์ประกาศเตือนบนกระสอบแอสเบสตอสที่ส่งออกจากเมืองของพวกเขาในควิเบค (4). เมื่อถึงช่วงปลายทศวรรษนับจาก พ.ศ.2513 สเตฟาน ขมิตไฮนี - ผู้ที่มาแทนที่พ่อของเขาในฐานะเจ้าของ - ได้สั่งให้นักวิจัยของบริษัทของเขาพัฒนาวิธีที่จะผลิตแผ่นใยซีเมนต์ซึ่งใช้เส้นใยพิษ. อิเทอร์นิตยังได้เริ่มผลิตแผ่นใยซีเมนต์โดยการใช่วิธีแทนที่จะเป็นเส้นใยแอสเบสตอสที่โรงงานริคาลิต (Ricallit) ของพวกเขาในคอสตาริกา. แต่ด้วยเหตุผลหลายข้อ, รวมถึงการคัดค้านจากวิศวกรของเขาเองและหุ้นส่วนท้องถิ่นของอิเทอร์นิตทั่วโลก, ทำให้กลยุทธ์ใช้วัสดุทดแทนแอสเบสตอส

ดำเนินการไปอย่างช้าๆ, ดังนั้น ฆมิตไฮนีจึงลงท้ายด้วยการขายโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสทั้งหมดของเขาภายในปี พ.ศ. 2533, ในความพยายามที่จะโอนภาระความรับผิดชอบต่อความตายที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสไปยังเจ้าของรายใหม่.

พนักด้วยกองทุนบำนาญ? ในปี พ.ศ. 2530, สเตฟาน ฆมิตไฮนีซื้อแลนดิสแอนด์กิร์ (Landis & Gyr), ธุรกิจครอบครัวซึ่งเป็นหนึ่งในบริษัทชั้นนำของโลกเรื่องการควบคุมอัตโนมัติในงานการก่อสร้าง. ในแปดปีเขาลดการจ้างงานไป 3,000 ตำแหน่ง, และ, ในปี 2537, กองทุนบำนาญของแลนดิสแอนด์กิร์สูญเสียเงิน 300 ล้านดอลลาร์ในการเก็งกำไรในตลาดหุ้น. คนงานและสหภาพอ้างว่าฆมิตไฮนีรู้ดีว่ามีการจัดการความเสี่ยงในการนำกองทุนบำนาญของคนงานไปใช้และเขาสันนิษฐานการตัดสินใจที่ “ผิดศีลธรรม” ในการระบับส่วนของการบริหารที่ต้องให้แก่งกองทุน (5).

ฆมิตไฮนี, ระหว่างการขายทรัพย์สินในสวิตเซอร์แลนด์และการผันตัวเองไปเป็นนายธนาคารและนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์, เขาใช้ความพยายามอย่างหนักในการพาตัวเองเข้าร่วมในแวดวงชั้นสูงสุดของสังคมอเมริกาในฐานะผู้ประกอบการและนักปรัชญาด้านสิ่งแวดล้อม. ในปี 2535 เขาตีพิมพ์หนังสือ *แนวทางการเปลี่ยนแปลง: มุมมองทางธุรกิจระดับโลกเรื่องการพัฒนาและสิ่งแวดล้อม* (Changing Course: A Global Business Perspective on Development and the Environment) (6), ซึ่งเสนอว่าการพัฒนาแบบทุนนิยมที่มีเหตุผล - ตามแนวคิด “ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ” ของเขา - เป็นการแก้ปัญหาในระยะยาวสำหรับปัญหาการทำลายล้างทางสิ่งแวดล้อมและผลกำไรที่ลดลง. เขาใช้เงินและอิทธิพลของเขาเบื้องหลังแนวคิดนี้โดยการก่อตั้งและให้ทุนสภาธุรกิจโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (World Business Council for Sustainable Development) หรือ ดับเบิลยูบีซีเอสดี (WBCSD), ซึ่งกำหนดทิศทางสำหรับผู้เข้าร่วมฝ่ายอุตสาหกรรมและธุรกิจในการประชุมนานาชาติว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (International Conference on Environment and Development) ในริโอเดจาเนโร เมื่อ พ.ศ. 2535 (7). มีคำถามหนึ่งว่าการวิเคราะห์ของฆมิตไฮนีไม่เคยตอบเลยก็คือ: จะต้องทำอะไรเวลาๆที่ธุรกิจต่างๆปฏิเสธที่จะทำตามแนวคิด “ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ”? ทางเลือกนั้นดูเหมือนจะถูกทิ้งไว้ให้แต่ละธุรกิจคิดเอง.

ระหว่างทศวรรษนับจากปี 2533 ฆมิตไฮนีทำหน้าที่กรรมการบริหารของพิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ (Museum of Modern Art) ในนครนิวยอร์ก, และยังเป็นผู้เข้าร่วมและผู้บรรยายที่แข็งขัน ณ ศูนย์ศึกษานโยบายและกฎหมายสิ่งแวดล้อมแห่งคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเยล (Yale Center for Environmental Law and Policy of the Yale Law School). ผลลัพธ์คือ, สเตฟาน ฆมิตไฮนีตัดสินใจที่จะ “เก็บเงินไว้แล้ววิ่งหนีไป” หนีจากหายนะอันเกิดจากแอสเบสตอสที่ปรากฏขึ้นเรื่อยๆของอิเทอร์นิตี, แล้วไปลงทุนใหม่ในด้านต่างๆ เช่น ทำป่าไม้ในอเมริกาใต้, ธุรกิจวัสดุก่อสร้าง, บริษัทอิเล็กทรอนิกส์, โครงการหนังสือ, กลุ่ม “รากหญ้า” (grassroots), มหาวิทยาลัย และองค์กร “การกุศล” ทั่วโลก, ขณะที่ทั้งคนงานที่ป่วยและกำลังจะตายไว้กับอุปกรณ์ของพวกเขา

เอง. เขาเปิดตัวเองในเวทีระดับโลก, เปลี่ยนภาพตัวเองใหม่อย่างน่าอัศจรรย์ให้เป็นนักคิดและผู้สนับสนุนเงินทุนด้านสิ่งแวดล้อม, และทำให้บทบาทนั้นศักดิ์สิทธิ์โดยสถาบันที่มี “การเรียนรู้ระดับสูง” (8) เช่น มหาวิทยาลัยเยล, ซึ่งหลบเลี่ยงเรื่องที่มาของเงินเปื้อนเลือดหลายพันล้านดอลลาร์ของเขาได้อย่างมีชั้นเชิง. ในการมอบปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ด้าน “Humane Letters “ ให้กับขมิตไฮนในปี 2539, เยลสรรเสริญเขาด้วยคำกล่าวต่อไปนี้:

“มิเพียงแต่คุณแลดูธุรกิจของครอบครัว, คุณได้ใช้บทบาทในบริษัทของคุณเพื่อเลื่อนเป็นบริการแห่งสิ่งแวดล้อมโลก, คุณได้ตัดสินใจแทนบริษัทบนพื้นฐานด้านสุขภาพของโลก, แนะนำเทคโนโลยีใหม่ๆ และวิถีทางในการทำธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม. โดยการส่งสารของคุณไปยังนักอุตสาหกรรมชั้นนำรอบโลก, คุณได้ช่วยสร้างวิสัยทัศน์ที่บรรลุถึงได้ของเศรษฐกิจโลก, โดยการพัฒนาที่ยั่งยืนและเคารพระบบนิเวศ.”(9)

จนถึงปัจจุบัน, แนวคิดเรื่อง “การเป็นบริการ” ของขมิตไฮนไม่ได้รวมสมมติฐานสาธารณะที่ตรงไปตรงมาเรื่องความรับผิดชอบด้านศีลธรรมและการเงินต่อความทุกข์ทรมานและการเข่นฆ่าอันเนื่องมาจากการผลิตและการขายผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสของอิเทอร์นิตทั่วโลก. แต่ในโอซากาโค, บราซิล คนงานกลุ่มหนึ่งจากโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสของอิเทอร์นิต, นำโดยเฟอร์นันดา จิอันนาซี (Fernanda Giannasi) วิศวกรความปลอดภัยแห่งกระทรวงแรงงาน, ซึ่งได้ก่อตั้งสมาคมผู้ที่ได้รับแอสเบสตอสแห่งบราซิล (Brazilian Association of People Exposed to Asbestos) หรือ เอบีอาร์อีเอ (ABREA) เพื่อต่อสู้เพื่อให้ได้มาเพียงแค่เงินชดเชย, การรักษาพยาบาล, และการยกเลิกห้ามใช้แอสเบสตอส, การต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของคนงานในสิ่งที่จิอันนาซีเรียกว่า “สงครามที่มองไม่เห็น” (10). ยิ่งกว่านั้น, ขมิตไฮนถูกดำเนินคดีในตูริน, ด้วยข้อหาจงใจก่อหายนะด้านสิ่งแวดล้อม, ไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัยและประมาทเลินเล่อ. โจทย์ที่เรียกร้องค่าเสียหายในคดีนี้มีรวมกันมากกว่า 6,000 ราย ซึ่งรวมถึงผู้รอดชีวิตจากโรคที่เกิดจากแอสเบสตอสและญาติราว 2,000 คนที่เสียชีวิตจากการได้รับแอสเบสตอสของอิเทอร์นิต. ราฟาเอล กัวรินีลโล (Raffaele Guariniello), อัยการของตูริน, กำหนดโทษจำคุก 20 ปีสำหรับขมิตไฮนและจำเลยร่วมบารอน หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน แห่งเบลเยียม (Baron Louis de Cartier de Marchienne of Belgium)(11). คาดว่าผลการพิจารณาคดีโดยคณะผู้พิพากษาสამท่านจะแล้วเสร็จในช่วงต้นปี 2555. เมื่อสิบปีก่อน สเตฟาน ขมิตไฮนบอกกับ วอลล์สตรีทเจอร์นัล (Wall Street Journal) ว่า “ผมสัญญาว่าคุณจะไม่มีทางเข้าคุกอิตาลี”. ตั้งแต่นั้นมาเขาปฏิเสธการให้สัมภาษณ์กับสื่อ(12), และเขาไม่ได้แสดงความเสียใจต่อสาธารณะเรื่องความทุกข์ทรมานและความตายที่บริษัทของเขาได้ก่อขึ้น(13). มีเพียงสเตฟาน ขมิตไฮน, ที่อยู่อย่างปลอดภัยในปราสาทริมทะเลสาบของเขาในสวิตเซอร์แลนด์หรือในฟาร์มที่ชื่อ ลาแปซิฟิก้า (La Pacifica) ในคอสตาริกาเท่านั้น, ที่สามารถบอกเราได้ว่าเขาได้ยื่นเสียงผิดคนงานแอสเบสตอสกรีดร้องขอความยุติธรรมในความผิดของเขาหรือไม่

ตุลาคม 2554

เอกสารอ้างอิง

1. See www.forbes.com, which in 1999 judged Stephan Schmidheiny to be among the 100 wealthiest people in the world. The figure of US\$2 billion in 1985 is from the Werner Catrina book, *Eternit: Stephan Schmidheiny's Schweres Erbe* (*Eternit: Stephan Schmidheiny's Difficult Inheritance*). Zürich: Orell Füssli; 1985. The latest estimate of his wealth by Forbes is for March 2011.
2. Dominik Flammer. Chiles Vergangenheit holt Schmidheiny ein (Chile's Past Catches up with Schmidheiny). *Weltwoche*, Zürich, Feb. 18, 1999; also Ulrich Achermann. Schmidheiny & Co: Indianers Setzen Wälder in Brand (Schmidheiny & Co: Indians Set Fire to Forests). *Weltwoche*, Feb. 5, 1999. www.weltwoche.ch/. A more sympathetic view of Schmidheiny is available from Werner Catrina. *Stephan Schmidheiny's Ferne Wälder* (Stephan Schmidheiny's Distant Forests). *Tages-Anzeiger*, Zürich, Jan. 23, 1999. www.tages-anzeiger.ch/archiv/. Werner Catrina is also the author of *Eternit: Stephen Schmidheiny's Schweres Erbe* (*Eternit: Stephan Schmidheiny's Difficult Inheritance*). Zürich: Orell-Füssli; 1985. For a sketch of health conditions and practices inside the Osasco plant in 1983, see articles by Daniel M. Berman: Asbesto (Amianto) no Brasil: Ameaça à Saúde dos Trabalhadores e da População. *Trabalho e Saúde*, published by the Departamento Intersindical de Estudos e Pesquisas de Saúde (DIESAT), São Paulo, July/August 1985 (cover article); Asbestos and Health in the ThirdWorld: the Case of Brasil. *International Journal of Health Services*, 2nd quarter, 1986; Amiante et Santé dans le Tiers Monde, le cas du Brésil. In Dr. Annie Thébaud-Mony (ed.) *L'Envers des Sociétés Industrielles: Approche Comparative Franco-Brésilienne*. Paris: Éditions L'Harmattan; 1990.
3. Stephan Schmidheiny. Missing the Boat on Foreign Aid. *World Resources Institute, WRI Perspectives*, Feb. 2000. www.wri.org/.
4. Barry Castleman. The Criminal Trial of Stephan Schmidheiny in Turin. This volume, Chap. 10.
5. See Adrian Knoepfli's articles: Beschäftigte al Manoevriermasse, Von Schmidheiny über Electrowatt zu Siemens. *SMUV-Zeitung* No. 9, Feb. 26, 1997; Die Karten wurden neu verteilt, SKA, SBG, Elektrowatt, Schmidheiny, Winterthur, Rueck. *Daz*, Dec. 22, 1995; and Ein neues Buch Über die Schmidheiny's, Stephan, Thomas, Jacob. *Wer ist Wer?* Dec. 30, 1994.
6. Published by MIT Press, Cambridge, Massachusetts.
7. For an understanding of the role of Schmidheiny and the WBCSD see Pratap Chatterjee and Matthias Finger's brilliant but little-known book *The Earth Brokers: Politics, and Development*. London & New York: Routledge; 1994.

8. See Thorstein Veblen. *The Theory of the Leisure Class*. MacMillan; 1899, chapter 14, "The Higher Learning as an Expression of the Pecuniary Culture," for an amusing take on the uses of the university to big business.
9. 1996 Stephan Ernest Schmidheiny, Doctor of Humane Letters, http://www.stephanschmidheiny.net/files/file/awards/E_6_3-Aw-4_Yale.pdf, downloaded March 30, 2011 .
10. The "invisible war" quote is from Fernanda Giannasi's acceptance speech on receiving an award from the Occupational Health Section of the American Public Health Association in Chicago, Nov. 1999. For accounts of present-day struggles for justice for asbestos workers and for an asbestos ban in Brazil, go to <http://www.abrea.com.br/17ingles.htm>.
11. For on-going news in English about the Turin trial, Google "Asbestos in the Dock" at <http://asbestosinthedock.ning.com>; downloaded October 11 , 2011 .
12. David Bank. *Moral Fiber: Billionaire Activist on Environment Faces His Own Past*. Wall Street Journal, Dec. 9, 2002. Castleman requested an interview with Schmidheiny, but Schmidheiny refused, as Castleman noted in *Asbestos: Medical and Legal Aspects*, op. cit., p.769.
13. In a message he wrote to friends about his "miraculous" recovery to a "new life" after his aorta ruptured, Schmidheiny makes no apologies for the business which earned billions for him and his family but sent thousands of workers gasping and choking their way to early deaths. See: "Ein Geschenktes Leben" ("A Gift of Life"), by Stephan Schmidheiny, Feb. 2008; this account was circulated to friends and acquaintances and appears to have been published as a chapter beginning on p.233 of a book co-authored by René Lüchinger and Ueli Burkhard, *Stephan Schmidheiny, sein langer Weg zu sich selbst* (Stephan Schmidheiny: His Long Journey Back to Himself), Bern, Stämpfli Verlag AG, apparently published in 2009.

4.

สถานะอิเทอร์นิตในปัจจุบัน

เอเดรียน คเนฟลิ (Adrian Knoepfli)¹

กลุ่มอิเทอร์นิตสวิสอยู่ภายใต้การควบคุมของครอบครัวชมิทไฮน์ (Schmidheiny family) ตั้งแต่ พ.ศ. 2463, แม้จะมีการปรับเปลี่ยนองค์กรและเปลี่ยนผู้บริหารมาหลายครั้งในหลายทศวรรษที่ผ่านมา; และแล้วใน พ.ศ. 2546 ยุคสมัยของตระกูลชมิทไฮน์ก็สิ้นสุดลง โดยได้ขายกิจการให้สวิสพอร์ โฮลดิ้ง (Swisspor Holding).

การแยกตัวจากกลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม

เมื่ออาณาจักรของแม็กซ์ ชมิทไฮน์ (Max Schmidheiny) ได้กระจายไปอยู่ในหมู่บุตรชายของเขา ใน พ.ศ. 2527, กลุ่มอิเทอร์นิตสวิสอยู่ภายใต้การบริหารของสเตฟาน ชมิทไฮน์ (Stephan Schmidheiny) มาตั้งแต่ พ.ศ. 2518. หลังจากเขาได้ประกาศว่าในปี 2521 อิเทอร์นิตจะหยุดการผลิตสินค้าที่มีแอสเบสตอส ซึ่งแม้จะได้สร้างความระคายเคืองแก่คุณพ่อแม็กซ์ของเขาเป็นอันมาก แต่บริษัทก็ได้ค่อยๆถอนแอสเบสตอสออกจากผลิตภัณฑ์ซีเมนต์. กลยุทธ์ที่ใช้ในการค่อยๆลดการผลิตสินค้าที่มีแอสเบสตอสมีสองกลยุทธ์ ด้านหนึ่งคือ การแทนที่แอสเบสตอสด้วยวัสดุอื่น อีกด้านหนึ่งคือ การขายบริษัท “สกปรก” ออกไป.

โรงงานอิเทอร์นิต 4 แห่ง ในอิตาลี, ซึ่งมีส่วนแบ่งการตลาดในอิตาลีมากกว่าร้อยละ 20, ถูกขายหรือหยุดกิจการใน พ.ศ. 2529. ต่อมาเมื่อปลายปี 2531 ก็ได้มีการขายหุ้นบริษัทผลิตภัณฑ์ซีเมนต์ที่มีแอสเบสตอสในบราซิล, โบลิเวีย, และโคลัมเบีย, รวมถึงหุ้นทั้งหมดในเหมืองแอสเบสตอสแหล่งสุดท้าย(ในบราซิล). กิจการในประเทศทั้งสามดังกล่าวสร้างผลกำไรให้แก่กลุ่มอิเทอร์นิตสวิส ถึงร้อยละ 80 ของกำไรทั้งสิ้นที่ได้จากอเมริกาใต้.

¹ เอเดรียน คเนฟลิ (Adrian Knoepfli) ผู้สื่อข่าวเศรษฐกิจ ซูริค สวิตเซอร์แลนด์ (adrian.knoepfli@bluewin.ch) ฉบับภาษาอังกฤษแปลจากภาษาเยอรมัน โดย เพนนี่ มิลเบาเออร์ (Penny Milbouer)

เหตุผลที่ต้องขาย คือ ผลิตภัณฑ์ซีเมนต์ไร้แอสเบสตอมีความยากลำบากในการเข้าสู่ตลาด, ส่งผลให้การปรับเปลี่ยนการผลิตไม่เป็นไปตามแผน. ผลประการหนึ่งก็คือ เส้นใยซีเมนต์ทำรายได้ตกจากร้อยละ 50 ลงมาเป็นร้อยละ 40 (ร้อยละ 20 สำหรับผลิตภัณฑ์มีแอสเบสตอส และร้อยละ 20 สำหรับผลิตภัณฑ์ไร้แอสเบสตอส). ที่เหลือมาจากผลิตภัณฑ์ที่แทนที่เส้นใยซีเมนต์และวัสดุอื่น.

ใน พ.ศ. 2532 กลุ่มอิเทอร์นิตสวิสและเบลเยียมล่มสลาย. กลุ่มอิเทอร์นิตสวิสควบคุมบริษัทแม่ในสวิตเซอร์แลนด์ ‘อิเทอร์นิตเยอรมัน, เอเวริทแอฟริกาใต้ (South African Everite), และสาขาในคอ스타ริกา, กัวเตมาลา, เอลซัลวาดอร์, ฮอนดูรัส, และซาลวาดอร์. กลุ่มนี้ยังควบคุมผลประโยชน์ธุรกิจที่ตั้งอยู่ในลาตินอเมริกาหลายประเทศ, และเช่นเดียวกัน กลุ่มยังควบคุมร้อยละ 20 ในแต่ละธุรกิจของบริษัทในเบลเยียม (ซีเอฟอี (CFE) และอิเทอร์โรเทมเมอร์ (Eteroutremer)) และกลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม. กลุ่มเบลเยียมเป็นของครอบครัวเอมเซนส์ (Emsens) ควบคุมธุรกิจอิเทอร์นิตในเบลเยียม, ฮอลแลนด์, บริเตนใหญ่, และฝรั่งเศส, และมีผลประโยชน์จากบริษัทในซาอีร์ (Zaire), บुरुнді (Burundi), แองโกลา (Angola), ไนจีเรีย (Nigeria), อาร์เจนตินา (Argentina), เปรู (Peru), อุรุกวัย (Uruguay), ชิลี (Chile), บราซิล (Brazil), ปารากวัย (Paraguay), และฟิลิปปินส์ (Philippines). ปัจจุบัน สเตฟาน ชมิทไฮน์ ได้ขายหุ้นของเขาในสองบริษัทในเบลเยียมให้กลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม. ผลประโยชน์ในลาตินอเมริกาของกลุ่มทั้งสองก็ล่มสลายลงเช่นกัน. ด้วยเหตุนี้ สเตฟาน ชมิทไฮน์ได้ดำเนินการเพื่อออกจากธุรกิจแอสเบสตอส. เป็นที่น่าสังเกตว่า พวกเขาเบลเยียมจะทำธุรกิจอย่างเข้มข้นในประเทศที่ประเด็นแอสเบสตอสไม่เป็นประเด็นร้อนทางสังคมมากเท่ากับที่กลุ่มอิเทอร์นิตสวิสเคยประสบมา.

จากสเตฟาน ชมิทไฮน์ ฟาน โฮลซิม (Holcim) สู่สวิสพอร์

ภายหลังการปรับตัว, สเตฟาน ชมิทไฮน์ ขายหุ้นของเขาในอิเทอร์นิต เอจี, ซึ่งควบคุมโรงงานอิเทอร์นิตสวิสให้แก่พี่ชายที่ชื่อโทมัส (Thomas). ผลประโยชน์ของเขาในบริษัทต่างประเทศ (ในเยอรมัน, แอฟริกาใต้, ลาตินอเมริกา และซาลวาดอร์) ไม่ได้รับผลกระทบจากการขายนี้; โดยเปลี่ยนไปอยู่กับบริษัทที่ตั้งใหม่ ชื่อ นูวา โฮลดิ้ง (Nueva Holding). ใน พ.ศ. 2533, ได้ขายหุ้นของเขาในอิเทอร์นิตเยอรมันให้อีเท็กซ์ (Etex) (ชื่อใหม่ของกลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม), พวกเขาเบลเยียมได้เป็นเจ้าของหุ้นใหญ่ในบริษัทเยอรมันแล้ว.

ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนเจ้าของ, อิเทอร์นิต เอจี ได้มีการเปลี่ยนแปลงมาโดยตลอด. ใน พ.ศ. 2529 ได้มีการเปลี่ยนโครงสร้างเป็น อิเทอร์นิต โฮลดิ้ง เอจี และ, ในเวลาเดียวกัน, อิเทอร์นิต เอจี ใหม่ ก็ได้ตั้งขึ้น โดยประกอบด้วยโรงงานอิเทอร์นิตสวิสสองโรงงาน และหำกิจการอื่น (ไม่ใช่อิเทอร์นิต). หนึ่งปีต่อมา อิเทอร์นิต เอจี “ใหม่” ได้ปรับโครงสร้างใหม่เป็น อิเทอร์โนวา โฮลดิ้ง (Eternova Holding) และได้รวบรวมกิจการกับอิเทอร์นิต

เอจี อื่น ที่ประกอบด้วยโรงงานอิเทอร์นิตเพียงสองโรงงาน. ซึ่งคืออิเทอร์นิตเอจี ที่โทมัส ขมิตไฮนี ได้ซื้อกิจการมา. ปลายปี พ.ศ. 2532 เขาได้รวมกิจการอิเทอร์นิต เอจี เป็นกลุ่มบริษัทวัสดุก่อสร้าง ต่อมาใช้ชื่อ เซมร็อค (Cemroc), ซึ่งใน พ.ศ. 2533 ได้กลายเป็นสาขาของอาณาจักร โฮลเดอร์แบงค์ (Holderbank) (เปลี่ยนชื่อเป็น โฮลซิม ใน พ.ศ. 2544)

ในสวิตเซอร์แลนด์, ท่อที่มีแอสเบสตอสที่อันตรายที่สุดท้ายผลิตใน พ.ศ. 2537. สิบหกปีหลังจาก สเตฟาน ขมิตไฮนี ประกาศตัวลาจากธุรกิจแอสเบสตอส เป็นการปิดฉากยุคแอสเบสตอส. การผลิตท่อในสวิตเซอร์แลนด์ หยุดลงทั้งหมดในปี พ.ศ. 2540 แต่ได้มีการตั้งสาขาใหม่ในปีเดียวกันที่ชื่อเอเทอร์ทัพ (Etertub) เพื่อผลิตและขาย ท่อที่ทำจากเส้นใยซีเมนต์และสารสังเคราะห์ในเยอรมนี. เช่นเดียวกันในปี พ.ศ. 2540, ในสโลวีเนีย (Slovenia), อิเทอร์นิตร่วมทุนกับซาโลนิท แอนโฮโว โฮลดิ้ง (Salonit Anhovo Holding) ก่อตั้งบริษัทเอสอัล (Esal). บริษัทร่วมทุน แห่งนี้ได้ประกาศว่าจะช่วยสโลวีเนียในการผลิตซีเมนต์ที่ใช้เส้นใยไร้แอสเบสตอส.

สุดท้ายกลุ่มบริษัทโฮลซิมก็เตรียมแยกตัวออกจากอิเทอร์นิต เอจี ในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ ยุทธศาสตร์บริษัทที่จะมุ่งเน้นธุรกิจหลักของตนเอง. เหตุผลที่อยู่กับอิเทอร์นิตเป็นเวลานาน เพราะอิเทอร์นิตเป็น ลูกค้าที่สำคัญในสินค้าซีเมนต์, แต่ก็อาจมีเหตุผลที่เป็นเรื่องความเห็นใจร่วมด้วย. ผู้ซื้อคือ บีเอ โฮลดิ้ง (BA Holding), ที่ควบคุมโดย นักลงทุน เบอห์นฮาร์ด อัลพส์ตัก (Bernhard Alpstätter), ซึ่งเป็นเจ้าของ, ร่วมกับน้องชาย ของเขา ที่ชื่อ จอร์จ (Georges), ของกลุ่มสวิสพอร์. ในปี พ.ศ. 2548, ภายใต้เจ้าของใหม่, อิเทอร์นิต เอจี ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างและเปลี่ยนชื่อหลายครั้ง. ครั้งแรก, อิเทอร์นิต เอจี โอนโรงงานสวิสให้กับตัวแทนจำหน่าย เอสเทอร์ทัพ (Estertub) (เอสเทอร์ทัพเป็นชื่อใหม่ของอิเทอร์ทัพ (Etertub); ชื่อการค้าอิเทอร์ทัพได้ขายไปในปี พ.ศ. 2546). แล้วเอสเทอร์ทัพ ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น อิเทอร์นิต (ชไวซ์) เอจี (Eternit (Schweiz) AG) และอิเทอร์นิต เอจี ได้เปลี่ยนเป็น ไฟเบอร์เซม โฮลดิ้ง (FibreCem Holding) (1). ทุกหน่วยของอิเทอร์นิตเป็นของเจ้าของใหม่ เบอห์นฮาร์ด อัลพส์ตัก ซึ่งต่อมาได้รวมกิจการเป็น ไฟเบอร์เซม.

ในปี พ.ศ. 2549 อิเทอร์นิต (ชไวซ์) เอจี ก่อตั้ง สติฟตุง อิเทอร์นิต-เวอร์เก ชไวซ์ (Stiftung Eternit-Werke Schweiz) (มูลนิธิอิเทอร์นิตเวิร์คส์ (Eternit Works Foundation) แห่งสวิตเซอร์แลนด์). ได้ให้บริการเริ่มต้น ในลักษณะการเงิน “สำหรับลูกจ้างที่ขยันและครอบครัวที่ยากลำบากอันเป็นผลจากการทำงานกับแอสเบสตอส” (2).

“ไม่เคยมีความสัมพันธ์”

ตุลาคม พ.ศ. 2553 อิเทอร์นิต (ชไวช์) เอจี รับรองว่าจะ “ไม่มีผลกระทบใดๆจากคดีในตูริน. บริษัทประกาศว่า “เป็นที่น่ายินดีที่ศาลตูรินเห็นด้วยอย่างสมบูรณ์กับข้อเรียกร้อง และไม่มีเคลือบคลุมใดๆที่ไม่อนุญาตให้โจทก์ในคดีแพ่งเรียกร้องให้ อิเทอร์นิต (ชไวช์) เอจี รับผิดชอบค่าเสียหายทางแพ่งต่อการกระทำของ อิเทอร์นิต เอส. พี. เอ.” บริษัทอ้างว่าเจ้าของหรือ อิเทอร์นิต (ชไวช์) เอจี ไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆกับอิเทอร์นิต เอส. พี. เอ. ในเจนัว (Genoa), และสเตฟาน ชมิทไฮน์ไม่เคยมีหน้าที่ใดๆที่อิเทอร์นิต (ชไวช์) เอจี หรือแม้แต่ถือหุ้น (3).

กลุ่มไฟเบอร์เซม: กิจกรรมในสวิตเซอร์แลนด์, เยอรมนี, ออสเตรีย, และสโลวีเนีย

การแยกตัวและการเปลี่ยนเจ้าของ เป็นผลให้การบริหารกิจการของอิเทอร์นิตจำกัดวงในอุปกรณ์การผลิตที่ นีเดอรูเนน (Niederurnen) และ พาเยอร์น (Payerne), สวิตเซอร์แลนด์., อย่างไรก็ตาม, ในไม่ช้า เจ้าของใหม่ได้กดดันอย่างแรงให้ขยายกิจการไปต่างประเทศ, เริ่มในปี พ.ศ. 2552 โดยร่วมทุนกับกลุ่มธุรกิจเส้นใยซีเมนต์ในเยอรมนีของ คาร์ล บาชี (Karl Bachl) ใน พอร์เชนด์อร์ฟ (Porschendorf) ใกล้ เดรสเดน (Dresden). ต่อมาไม่นาน ได้เข้าเป็นเจ้าของ อิเทอร์นิต ของลูตวิก แฮทสเชค เอจี (Ludwig Hatschek AG) ในออสเตรีย. อิเทอร์นิต กลับคืนมาสู่รากกำเนิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง, แฮทสเชค เป็นผู้ก่อตั้งอิเทอร์นิตและถือสิทธิผลิตภัณฑ์อิเทอร์นิตทุกชนิด. ลูตวิก แฮทสเชค เอจี นำลูกจ้าง 455 คน และผลกำไร 190 ล้านฟรังก์สวิสไปให้กลุ่มไฟเบอร์เซม, ซึ่งในเวลานั้นมีลูกจ้าง 700 คน และทำกำไร 160 ล้านฟรังก์สวิส, และต่อมาได้เป็นเจ้าของบริษัทในสวิตเซอร์แลนด์, เยอรมนี, ออสเตรีย, และสโลวีเนีย. “กลยุทธ์ผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันเชื่อมโยงกลุ่มธุรกิจทั้งสองเข้าด้วยกัน, ซึ่งปัจจุบันดำเนินธุรกิจในภูมิภาคต่างๆ,” ผู้ซื้อประกาศในขณะซื้อกิจการ, ซึ่งเผยแพร่โดยเน้น “ความเป็นปึกแผ่นของตลาดซีเมนต์ในยุโรป” (4).

ในการสัมภาษณ์ อัลฟ์สตัดก์เรียกการซื้อกิจการอิเทอร์นิตว่า “เป็นการตัดสินใจที่ฉลาด” เมื่อมองย้อนหลัง. สวิสพอร์ต้องการให้สิ่งก่อสร้างมีเปลือกหรือหนังหุ้มพิเศษ. “รวมถึง,” อัลฟ์สตัดก์กล่าวว่า, “นี้รวมถึงหลังคา, ส่วนหน้าของอาคาร, หน้าต่าง, และฉนวน.” อิเทอร์นิต รายการส่วนหน้าของอาคารในแผนงานที่หลากหลายขณะที่ก่อนหน้านี้สวิสพอร์มีช่องว่าง. เขากล่าวว่า ภาพลักษณ์ของแอสเบสตอสเชื่อมโยงกับชื่อ, จึง, “ไม่มีปัญหา” (5). และเจ้าของคนใหม่ได้วางแผนสำหรับสิ่งที่ใหญ่กว่า นั่นคือ: เป้าหมาย, ดังนั้น เขาจึงกล่าวในการสัมภาษณ์กับ นิวลูเซิร์นเนอร์ ไซตุง (Neue Luzerner Zeitung), ถึงการผลิต “เครื่องกันของอิเทอร์นิต” กับโรงงานในยุโรป จากเหนือจรดใต้. “แม้แต่ชาวบ้านในลูเซิร์น ผืนที่จะมีสาขาอิเทอร์นิตในอินเดีย, บราซิล, และจีน เพราะมีตลาดที่โตเร็วที่สุด” (6).

สวิสพอร์และอัลฟัสติก: วัสดุที่เป็นฉนวนและหน้าต่าง

กลุ่มสวิสพอร์, ที่อิเทอร์นิตเป็นส่วนหนึ่ง, เริ่มต้นด้วยโรงงานไม้คอร์คขนาดเล็กๆ ในปี พ.ศ. 2514 สองพี่น้อง เบอร์นฮาร์ด และจอร์จ อัลฟัสติก ได้ซื้อกิจการจากพ่อ. และได้ผลิตวัสดุที่เป็นฉนวนจากโพลีสไตรอล (expanded Polystyrol rigid foam, EPS) และโพลียูรีเทนชนิดแข็ง (Polyurethane rigid foam, PUR/PIR). ในปี พ.ศ. 2539 พี่น้องอัลฟัสติกได้ซื้อโรงงานหน้าต่างแห่งแรกของพวกเขามาจาก คูฟาก (Kufag), ซึ่งไม่นานถูกซื้อโดย ดุริก เฟนสเตอร์ (Dörig Fenster) (2542) และ เฮร์ซอก เฟนสเตอร์ (Herzog Fenster) (2546). สวิสพอร์พ่ายแพ้ในการแข่งขันซื้อผู้ผลิตชั้นนำของสวิส ที่ชื่อ อิกอเคิเฟอร์ (EgoKiefer). ในปี พ.ศ. 2554 สวิสพอร์, ปัจจุบันภายใต้ชื่อการค้า สวิสวินโดว์ (Swisswindows), อยู่ในอันดับสองตามหลังอิกอเคิเฟอร์ในตลาดสวิสสำหรับหน้าต่างที่ผลิตจากวัสดุสังเคราะห์.

ในปี พ.ศ. 2541, สวิสพอร์ - ในนามอัลโคพอร์ (Alcopor) ในเวลานั้น - ขยายธุรกิจวัสดุฉนวนเข้าสู่ตลาดเยอรมัน, และนำเสนอขายในตลาดหลักทรัพย์ (7). ต่อมา, ต้นปี พ.ศ. 2544, บริษัทถูกเอาชื่อออกจากตลาดหลักทรัพย์. เหตุการณ์ช่วงสั้นๆ นี้ เกิดขึ้นพร้อมกับการเข้าซื้อกิจการของบริษัทในเครือยุโรป โดยบริษัทสาขาวัสดุก่อสร้างยักษ์ใหญ่ของสหรัฐฯ คือ, โอเวนส์ คอร์นิง, ซึ่งได้ใช้หมวดที่ 11 ในกฎหมาย เพื่อการคุ้มครองมิให้ตกอยู่ในสถานะมีหนี้สินล้มพันตัวในปี พ.ศ. 2543 เนื่องจากที่ต้องจ่ายค่าเสียหายทางแพ่งในคดีเอสเบสตอส, และการขายอัลโคพอร์ให้แก่กลุ่มคนอพยพของเยอรมัน (German Knauf Group) (ผู้ผลิตยิปซัม). ยกเว้นจากรายการนี้คือแผนกของอัลโคพอร์ ที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์โฟมแข็งและสารเคลือบหลังคา รวมทั้งโรงงานหน้าต่าง, ซึ่งได้โอนให้สวิสพอร์ โฮลดิ้ง ที่เบอร์นฮาร์ด อัลฟัสติก ได้ก่อตั้งใหม่ในปี พ.ศ. 2545; คนอฟได้ซื้อกิจการแผนกเส้นใยขนสัตว์จากแร่อาดู (เส้นใยขนสัตว์จากแกะและแร่อาดู) - ซึ่งครั้งหนึ่ง โอเวนส์คอร์นิงเป็นเจ้าของ; และชื่ออัลโคพอร์โฮลดิ้งได้เปลี่ยนเป็นคอนอฟ อินซูเลชัน โฮลดิ้ง (Knauf Insulation Holding) (8). ทุกกิจกรรมเหล่านี้ถูกคัดกรองออกจากประวัติของบริษัทบนเว็บไซต์ - อาจเป็นเพราะว่า มันเป็นตัวทำให้เสียประวัติของบริษัท. จากช่วงปลายทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 สวิสพอร์ (ผู้มาใหม่) เน้นการขายตลาดต่างประเทศในตลาดที่กำลังเติบโตขึ้นในยุโรปตะวันออก. ในปี พ.ศ. 2542 บริษัทได้สร้างโรงงานผลิตวัสดุฉนวนในโปแลนด์และโรมาเนีย; ในปี พ.ศ. 2545 เริ่มโรงงานที่สอง, แล้วก็โรงงานที่สามในปี พ.ศ. 2547, และโรงงานที่สี่ในปี พ.ศ. 2551 ในโปแลนด์. โดยได้ซื้อกิจการของพริมา บัว อุนด์ ตามซิสเตม (Prima Bau und Dämmsysteme) (ทำงานก่อสร้างและวัสดุฉนวน) รวมสามโรงงานในออสเตรียในปี พ.ศ. 2549 และในปี พ.ศ. 2551 ได้ซื้ออีกโรงงานในโรมาเนีย (9). การเติบโตอย่างรวดเร็วในปีล่าสุดได้จากจำนวน: กลุ่มสวิสพอร์, ซึ่งเคยมีว่า “เป็นผู้นำความเชี่ยวชาญสำหรับเปลือกนอกของสิ่งก่อสร้างในอนาคต” ด้วยโรงงาน 26 แห่ง ในยุโรป 6 ประเทศ และลูกจ้าง 2,800 คน, ทำรายได้ในปี พ.ศ. 2552 เป็นเงินพันล้านสวิสฟรังก์. เพื่อการโฆษณา สวิสพอร์ใช้กีฬาฟุตบอลเป็นสื่อ: โดยการใช้เงิน 5 ล้านสวิสฟรังก์

เพื่อติดตั้งชื่อที่สนามกีฬาใหม่ ของทีม เอฟซี ลูเซิร์น (FC Luzern); โดยจะตั้งชื่อว่า สวิสพอรารีนา (Swissporarena). บริษัทสนับสนุนทีมฟุตบอลลูเซิร์นเพิ่มเติมในงบประมาณอีก 5 ล้านสวิสฟรังก์ (10).

เบอร์นฮาร์ด อัลฟัสต์ก เป็นเจ้านายหัวเก่า, เป็นคนง่าย ๆ และเป็นพวกต่อต้านสหภาพแรงงาน (11), และถูกวิจารณ์จากผู้บริหารรุ่นใหม่ว่าเน้นกำไรระยะสั้น. “กำไรของพวกเราจะถูกนำไปลงทุนอีกครั้ง ไม่ใช่ถอนออกมา,” อัลฟัสต์ก กล่าว. เขากล่าวว่า เป้าหมายของเขา, ไม่มีการนำเงินฝากไว้กับธนาคาร, และนี่คือเหตุผลว่าเหตุใดสวิสพอร์จึงไม่มีชื่ออยู่ในตลาดหลักทรัพย์. จอร์จน้องชายของเขาได้ถอนตัวออกจากการบริหารงานประจำ (12).

พฤษภาคม 2554

เอกสารอ้างอิง

1. See www.eternit.ch.
2. See www.eternit.ch. Further details about the foundation can be found here.
3. Press release by Eternit, Oct. 18, 2010.
4. Press release by Swisspor, Mar. 6, 2009, and May 29, 2009, *Neue Zürcher Zeitung*, May 30, 2009.
5. Claudia Kock Marti, "Die Übernahme der Eternit war ein kluger Entscheid," *Südostschweiz* am Sonntag, Sep. 26, 2010. For a more detailed account for Eternit's current view of the asbestos issue see "Asbest ist ein dunkles Kapitel der Industriegeschichte," Interview with Anders Holte, CEO of Eternit Schweiz in Maria Roselli, *Die Asbestlüge. Geschichte und Gegenwart einer Industriekatastrophe*. Zürich; 2007, pp. 131-137.
6. Charly Keiser, "Der Patron regelt seine Nachfolge," *Neue Luzerner Zeitung*, Apr. 9, 2011.
7. Aron G. Papp, "Alcopor hat viel vor," *Tages-Anzeiger*, Jun. 25, 1998.
8. Georges de Bréguy, "Wolle gegen den Ölschock," *Handelszeitung*, No. 39, Sep. 27, 2000. See also www.baustoffmarkt-online.de, October 10, 2000; *Neue Zürcher Zeitung*, Sep. 14, 2002; *Bilanz*, 12/2002; *Bilanz*, 12/2003. Also Handelsregisteramt Kanton Zug, entry for Swisspor Holding AG, and Handelsregister Kanton Nidwalden, entry for Knauf Insulation Holding, AG.
9. See www.swisspor-gruppe.ch.
10. *Neue Zürcher Zeitung*, December 13, 2008, and Beat Matter, "Spitzenspiel in Luzern," *die baustellen*, 02/2011.
11. *Bilanz*, 7/2001.
12. Claudia Kock Marti, "Die Übernahme der Eternit war ein kluger Entscheid," *Südostschweiz* am Sonntag, Sep. 26, 2010. Flavian Cajacob, "Bernhard Alpstätig, Hart sein mit sich anstatt zu jammern," *Handelszeitung*, No. 34, Aug. 19, 2009. Andreas Flütsch, "Krise? Patron Bernhard Alpstätig baut aus," *Tages-Anzeiger*, Mar. 18, 2009. Sarah Kohler, "Ichdenke in Dekaden," Interview with Bernhard Alpstätig, *Neue Luzerner Zeitung*, Jun. 10, 2009. Bernhard Raos, "Erfolgreiche Schaumschläger," *Bilanz*, 4/1999.

ອົທອຣ໌ບິຕໃນອີຕາລີ -
ຄຣີແອສເບສຕອສໃນຕູຣີນ

5.

โรงงานอิเทอร์นิต ณ คาซาเล มอนเฟร์ราโต (CASALE MONFERRATO)

ฟาบริซิโอ เมนี (Fabrizio Meni)¹

โรงงานอิเทอร์นิตสร้างใน คาซาเล มอนเฟร์ราโต, ภาคเหนือของอิตาลี, เมื่อ พ.ศ. 2449. ความก้าวหน้าและความทันสมัยเข้าสู่วิถีชีวิตในแถบเนินเขามอนเฟร์ราโตและชนบท, ซึ่งยากจน, อดอยาก, ผิดเพี้ยน และต้องทำงานหนักกลางแดดจ้า. นับเป็นอาณาบริเวณที่เหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอส เพราะ: เป็นแหล่งดินที่มีชื่อเสียง, ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นสำหรับการผลิตซีเมนต์, และห่างจากบาลานจีโร (Balangero) 100 กิโลเมตร, ซึ่งเป็นแหล่งที่มีเหมืองโครโซไทล์ใหญ่ที่สุดในยุโรปตะวันตก.

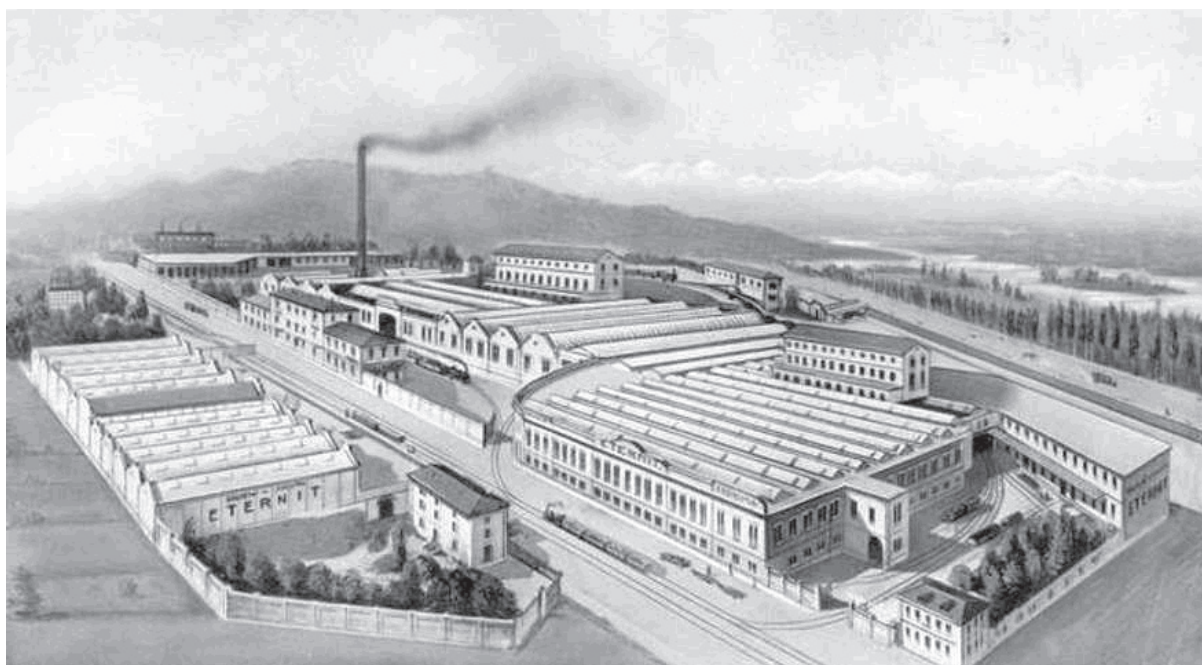
โรงงานนี้มีโครงสร้างที่ทันสมัย จึงเปิดโอกาสการจ้างงานจำนวนมาก. ในโลกที่รู้กันว่าการย้ายถิ่นฐานเป็นทางเลือกเดียวของคนยากไร้ เป็นเสมือน “ฝันของชาวอเมริกัน (American dream)”: เป็นงานที่มีค่าจ้างสูง มีเวลาการทำงานที่แน่นอน ซึ่งทำให้มีเวลาว่างพอที่จะทำสวนหรือไร่เล็กๆ, เป็นอนาคตที่มั่นคงสำหรับเด็กๆ - ไม่ต้องทนเป็นทาสในไร่หรือเหมืองหินปูนอีกต่อไป. อิเทอร์นิตเป็นภาพความสำเร็จแห่งชัยชนะของมนุษยชาติเหนือธรรมชาติ: มีการผลิตผลิตภัณฑ์เพียงไม่กี่ชนิด, แต่ได้สร้าง “หินเทียม” ขึ้น.

เอกสารประชาสัมพันธ์การใช้เส้นใยซีเมนต์ใหม่ที่นำพิศวงสามารถใช้เป็นวัสดุก่อสร้างตั้งแต่เสาเข็ม, รางรถไฟ, บ้านสำเร็จรูป, รางน้ำแข็ง, โรงเรียนสำเร็จรูป และโรงยิมส์, เป็นต้น, และ,แน่นอน, สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็น “ความสมเหตุสมผล”, ซึ่งเป็นรหัสผ่านที่แท้จริงสู่อนาคต. ในมอนเฟร์ราโต, ทุกอย่างเป็นของ “อิเทอร์นิต” ล้วน “ดี”: นั่นคือ เด็กๆ สามารถใช้ของเสียจากโรงงานในการสร้างบ้านบนต้นไม้ของพวกเขา, ผู้ใหญ่ใช้เป็น

¹ ฟาบริซิโอ เมนี: นักเขียนและนักประวัติศาสตร์; email: aiasin@libero.it. แปลจากภาษาอิตาลีโดย เอลีนา เพอร์ตุซาทิ (Elena Pertusati)

เครื่องกันขบสว่น หรือยกระดึบของสนมหญ่ห่นบ่น. ถูกที่เดืมไปดวยเศษ, ที่เรืก “โปลเวอรโน (polverino)” (ฝุ่น), เป็นล่งที่เป้นอันตรยมกที่สุดต่อสุภพ, ที่ถูกน่อกจกโรงงนได้ฟรีๆ, ถูกใช้อย่งไม่แยกแยะเพื่อเป็นร่งวลสำหรับคนงนผู้รับผดขบงนที่รู้ล่แล้วม่อันตรยต่อสุภพ.

คนงนที่ท่งนเป็นจีน ที่พบได้ท่วไปในโรงงนซีเมนต์อื่นในพ่นที่น่นและในเหมืองแถบเนินเข; พวกเขาเป็นลูกจ้งร่งวันและมกต้องรอเป็นช่วโมงเพื่อให้ได้ท่งน, และดวยวิธีนี้ วันท่งนของพวกเขได้ขยออกไ้อย่งม่น่าเชื่อ. อย่งไรก็ตาม, เมื่อเรืมต้นของศตวรรษ, งน - ม่ว่จะอยู่ในโรงงน, ในเหมือง หรือบนพ่นดิน - สมรถเปรียบเทียบได้กับการใช้เรงงนของวัวควย. ส้งคมแบ่งคนออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ได้แ่: พวกผู้ดีซึ่งม่อการศึกษาสูง, ซึ่งเป็นผู้ครองอ่นาจ, และมวลชนที่ไร่การศีกษาและเป็นฝ่ยสยบยอม ผู้ที่ต้องพ้งแต่เรงกายและต้องท่งนหน่กอย่งยวนวน, ซึ่งผลสุดท้ยคือควมเหน้อยล่.

ภพเขียนแสดงโรงงนอิเทอร์นิตคชษเลมอนเฟอร์รโดในทศวรรษน้บจก พ.ศ. 2463. จกแฟ้มข้อมูลของอะพีว

พวกผู้ดีม่เพียงสมรถอ่นออกและเขียนได้เท่นั้น พวกเขา้งพูดภษประจ้งชติ. ในท่งตรงกันข้ม, มวลชนผู้ไ้เรงงนส่วใหญ่อ่นม่ออกและเขียนม่ได้ และติดต๋อสื่อสารดวยภษถิ่นที่บุคคภยนอกม่อรู้เรื่อ: ท่ให้พวกผู้ดีม่อผู้ไ้เรงงนสมรถสัตว์ที่ม่อรู้ภษ, จ้งมีแต่ค้สบด, เส่ยชบชบหรือค้ด่าทอ. ทุกวันนี แทบม่น่าเชื่อวการแบ่งแ่กดังกล่วย้งถื่อวขบธรรม ตามควมเชื่อของนักม่นษยวิทยาที่ม่ตั้งค้ถาม. พวกผู้ดีเรืใจว่พวกตนม่อควมเหน้อยล่ท่งนปัญญและจิตใจ เนื่องจกมวลชนที่เหน้อยล่เหล่นั้นถูกม่งว่เกิดม่งและ

ไม่รับชีวิตทางด้านจิตวิญญาณ. แต่จากการที่มึงงานที่ได้ค่าจ้างทำในโรงงานอุตสาหกรรม, ก่อให้เกิดสำนึกด้านคุณค่าในหมู่ผู้ใช้แรงงาน. ชนชั้นผู้ใช้แรงงานเกิดความรู้สึกว่าพวกตนเป็นผู้สร้างคุณค่าและเกิดความคิดว่างานของพวกตนมีส่วนในการสร้างโลกที่ดีกว่าในอนาคต.

ฉะนั้นจึงมีความภูมิใจพิเศษในการทำงานในโรงงาน, ปัจจุบันความภูมิใจนี้ได้ถ่ายทอดเข้าไปในแขนงวิชาโบราณคดีอุตสาหกรรม. การเติบโตของความรู้สึกว่าเป็น “ชนชั้นการผลิต” นำไปสู่การเรียกร้องของผู้ใช้แรงงานให้ตั้งคำถามกับการแบ่งแยกของสังคมแบบดั้งเดิม, แม้ว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงในการแบ่งงาน จนถึงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503, ในอิตาลี. คนรุ่นเก่าแก่ที่ทำงานเคียงข้างกับคนรุ่นเด็กกว่า, แม้ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503 และทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513, ยังคงความรู้สึกที่เคียดแค้นเกรงพวกผู้ดีที่สั่งงานพวกเขา พร้อมทั้งจะเรียกพวกเขาว่า “ท่านสุภาพบุรุษ” ด้วยความเคารพ, ตระหนักว่า สภาวะที่พวกเขาคิดจะโค่นล้ม (ไม่ถึงกับทำลาย) เป็นเพียงความฝัน.

อย่างไรก็ตามผู้ที่ทำงานในโรงงานอิเทอร์นิต, มีความรู้สึกเหนือกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่ทำงานอย่างทาสในไร่นา, ที่เมื่ออายุสี่สิบปีก็แก่แล้ว หรือผู้ที่ต้องคุ้ยคุ้ยทำงานจนทรุดโทรมอยู่ในเหมือง. โดยไม่ใส่ใจว่าการทำงานในโรงงานจะทำให้ตายได้. พวกเขายอมรับความตายอย่างยอมจำนนเช่นเดียวกับที่พวกเขาเกิดมา. ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น, “สัตว์ป่า” อย่างพวกเขาพร้อมจะตายก่อนเวลาอันควร. พวกเขาไม่สนใจถ้า “โพลเวเร” (“polvere”) (ฝุ่น) จะเร่งให้ตายเร็วขึ้น. พวกเขาเชื่อว่าถึงอย่างไรพวกเขาก็ต้องตาย, ก็แค่นั้นแหละ. อย่างมาก, ประชาชนก็พูดคุยกันเรื่องโรคภัยไข้เจ็บแบบว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ. คนงานอิเทอร์นิตมักถูกวินิจัยการป่วยบ่อยๆว่าเป็นโรคหลอดลมอักเสบเรื้อรังกำเริบอย่างเฉียบพลัน, ซึ่งเป็นโรคของพวกสูบบุหรี่จัด. พวกเขาพูดถึงมะเร็งเช่นกัน, แต่พวกเขาก็เชื่อมโยงความเจ็บป่วยกับงานของพวกเขา - โดยถือว่าเป็นสภาพธรรมดาที่ดำรงอยู่. ผู้ที่ทำงาน, ก็ต้องป่วยและล้มตายไป. ไม่ว่าจะทำงานในไร่นา, ในเหมือง หรือในโรงงานมันก็เหมือนกัน.

ในความเป็นจริง, การที่ต้องเจ็บป่วยเพราะการทำงานสามารถเป็นที่มาของความภูมิใจ, ดุจเดียวกับรางวัลความกล้าหาญ: “ท่านรู้ไหมว่าผมมีโพลเวเร” เป็นการป่าวประกาศอย่างมีศักดิ์ศรี, ราวกับว่า “ฝุ่นในปอด,” เป็นการเสริมสิทธิที่จะได้รับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้และเป็นความหวังว่าจะได้เกษียณก่อนเวลา, และยังเป็นเครื่องหมายของผู้ที่ทำงานหนักและต่อสู้ด้วยหยาดเหงื่อเพื่อการดำรงชีพ.

ตรงกันข้าม, “เจ้าของ” อิเทอร์นิต เป็นตัวแทนแม่แบบของระบบทุนนิยมร่วมสมัย. ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523, ครอบครัวมิดไฮนเป็นเจ้าของโรงงานอิเทอร์นิต ใน 16 ประเทศ มีคนงานมากกว่า 23,000 คน, และรายได้ปีละประมาณ 2 พันล้านฟรังก์สวิส. ตระกูลมิดไฮนสามรุ่นได้ต่อสู้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้แรงบันดาลใจอย่างลึกซึ้งจากการสำนึกในหน้าที่ตามทฤษฎีของเวเบอร์ นั่นคือการผสมผสานจิตวิญญาณทุนนิยมเข้า

กับหลักจริยธรรมตามแบบของจอห์น คาลวิน. อย่างไรก็ตาม, จากหลักการที่ว่า “เงินไม่มีกลิ่น” กิจกรรมมากมายของพวกเขาล้วนขัดแย้งกับหลักศีลธรรมทั้งปวง เช่น: ความสำเร็จทางเศรษฐกิจของพวกเขาในเยอรมนียุคนาซี (Nazi) เกิดจากความช่วยเหลือของฮิตเลอร์, เช่น การใช้ค่ายกักกันเพื่อบังคับใช้แรงงานในโรงงานอิเทอร์นิตเบอร์ลิน, การใช้คนงานผิวดำเยี่ยงทาสในเมืองแอฟริกาใต้ในยุคเหยียดผิว, หรือวิธีที่พวกเขาฉวยโอกาสฟื้นฟูนิคารากัวด้วยซีเมนต์แอสเบสตอส ภายหลังประเทศถูกทำลายโดยสงครามกลางเมืองและแผ่นดินไหว ในปี พ.ศ. 2519, ด้วยความช่วยเหลือทางการเงินแก่ โซโมซา (Somozas) ผู้ที่ต่อมาได้เป็นผู้นำเผด็จการ.

แม้ผู้แทนคนสุดท้ายของอาณาจักร, คือ สเตฟาน ชมิทไฮน์, ซึ่งปัจจุบันเป็นจำเลยคดีตุริน, เป็นทายาทที่มีค่า: เขาเริ่มอาชีพในการเริ่มบริหารเอเวริท(Everite), โรงงานในแอฟริกาใต้, ในช่วงปีที่เลวร้ายที่สุดของการเหยียดผิว. เมื่อเขาควบคุมบริษัทได้ทั้งหมด, ในปี พ.ศ. 2518, ชมิทไฮน์มีอายุเพียง 28 ปี, แต่ได้กลายเป็นนักธุรกิจที่รอบจัดแล้ว.

ในปี พ.ศ. 2534 ชมิทไฮน์ ได้ทิ้งเหมืองแอสเบสตอสของอิเทอร์นิตและหลายโรงงานที่ทำผลิตภัณฑ์แอสเบสตอส, หวังที่จะเดินออกจากความรับผิดชอบจากความหายนะที่เขาและบริษัทของครอบครัวของเขาได้ก่อเหตุมาตลอดหลายปี. บริษัทอิเทอร์นิตตัดสินใจที่ครอบครัวชมิทไฮน์ถือหุ้นก่อนโต, นอกเหนือจากการควบคุมนโยบาย, โดยมีชาวเบลเยียม คือ บารอน เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีแน (Baron de Cartier de Marchienne) เป็นผู้บริหารสูงสุด, และอิเทอร์นิตเบลเยียมเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่, ในที่สุดก็ประกาศล้มละลายในปี พ.ศ. 2529. โรงงานอิเทอร์นิตคาซาเลถูกปล่อยให้รกร้างอยู่กับสารพิษที่มีอยู่ทั้งหมด และคนงาน 350 คนสุดท้ายก็ตกงาน. หลังจากนั้น, ชมิทไฮน์เปลี่ยนภาพพจน์ของเขาและเกษียณจากงานไปเริ่มเขียนหนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจสีเขียวจุดดั่งเกษตรกรที่ต่อต้านโลกาภิวัตน์. เขาได้เป็นตัวแทนสหประชาชาติในโครงการการพัฒนาอย่างยั่งยืน, เป็นที่ปรึกษาของคลินตัน, เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ในหลายมหาวิทยาลัย, ผู้ก่อตั้งบริษัทสวอตช์ (Swatch company), ผู้ถือหุ้นของยูนิลีฟ และเนสท์เล่ (Nestle); แต่ที่สำคัญที่สุด, เขาเป็นหนึ่งในคนที่ร่ำรวยที่สุดในโลก.

เป็นความจริงที่ปราศจากข้อโต้แย้งว่า ในที่สุดชมิทไฮน์ก็เปลี่ยนไปผลิต ผลิตภัณฑ์ไร้แอสเบสตอส, แต่เขาดำเนินการเปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้ามาก, โดยอ้างอยู่หลายปีว่าไม่มีวัสดุทดแทนแอสเบสตอส. แม้ว่าหลายรัฐบาลวิตกกังวลต่อสังคมที่ตระหนักถึงอันตรายของแอสเบสตอสเพิ่มขึ้น, อิทธิพลของอุตสาหกรรมแอสเบสตอสสูงมากพอที่จะยืดเวลาการห้ามใช้แอสเบสตอสในยุโรป - พ.ศ. 2535 ในอิตาลี, 2536 ในเยอรมัน, 2539 ในฝรั่งเศส - แม้ว่าจะมีหลักฐานมากมายจากผู้ประกอบวิชาชีพด้านสาธารณสุข.

กลยุทธ์ที่ใช้ในสิบปีหลังของการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในคาซาล์สำหรับอิเทอร์นิตคือ การแสดงว่าให้ความสนใจต่อคนงานด้วยการปรับปรุงสภาพการทำงาน, ซึ่งเป็นการสร้างภาพลักษณ์ว่าเป็นบริษัทที่มีความห่วงใย. ด้วยการปฏิเสธว่าแอสเบสตอสมิได้เป็นสาเหตุของเมโสเธลิโอมา (mesothelioma) อยู่เป็นเวลาหลายปี และได้ขัดขวาง ทำสงครามกับสหภาพแรงงานที่ต่อสู้เพื่อปกป้องสุขภาพของคนงาน. สิ่งที่ได้เปิดเผยในคดีอิเทอร์นิตคือ การที่อิเทอร์นิตปกปิดหลักฐานที่บ่งถึงอันตรายของแอสเบสตอสและการจ้างบริษัทรับจ้างทำการสื่อสารมวลชนในการเฝ้าติดตามและสืบสวนพฤติกรรมของนักเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงาน, นักต่อต้าน และทนายที่ทำคดีแอสเบสตอส.

อย่างไรก็ตาม, คนงานรู้ว่าสภาพการทำงานแย่มาก และเสี่ยงต่อสุขภาพของพวกเขา - พวกเขาเรื่องนี้ยาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ. ผู้หญิงส่วนใหญ่ทำงานในแผนกแบบพิมพ์, ขึ้นรูป และตัดแต่ง ผลิตภัณฑ์หลากหลายที่ทำด้วยมือ. “เราเคยใส่ ‘หมวก’ บนศีรษะของพวกเขา เพื่อกันฝุ่นขามิให้ปกคลุมผมมากไป”. ตู้รถไฟที่เต็มไปด้วยถุงใส่แอสเบสตอสมาถึงสถานีรถไฟในคาซาล์; แล้วจากนั้นต้องใช้คนงานขนลงมาใส่รถลาก ซึ่งส่งต่อไปยังแผนกผลิต. แอสเบสตอสถูกเก็บไว้ในไซโลสูงมาก และนำออกมาทางประตูไซโลโดยใช้คราด เพื่อเข้าสู่กระบวนการต่อไป.

แล้วก็มีเครื่องจักรในการแยกเส้นใยออกก่อนที่จะผสมกับซีเมนต์, ที่ป้อนวัตถุดิบแอสเบสตอสด้วยมือ. กล่าวกันว่าแม้แต่โรงงานรอบๆ โรงงานก็ชาวโพลนไปด้วยฝุ่น.

จนกระทั่งต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503 โครงการจากความคิดริเริ่มของกรรมการสหภาพแรงงานภายในโรงงาน ถูกจำกัดการเรียกร้องเนื่องจากฝ่ายบริหารรู้สึกว่าเป็นการ “ก่อให้เกิดความรำคาญโดยจงใจ”, ได้แก่, การกดดันให้มีหน้ากาก, เครื่องกรอง, พัดลม และ เครื่องป้องกันฝุ่นอื่นๆ. ตามปกติ, คำตอบที่ให้แก่คนที่ก่อความรำคาญเหล่านี้ คือ การส่งเข้าไปทำงานใน “เครมลิน” (“Kremlin”), ซึ่งก็คือแผนกที่สภาพการทำงานแย่มากและไม่ดีต่อสุขภาพมากที่สุด, ซึ่งสุดท้ายพวกกรรมการสหภาพแรงงานจะต้องเข้าไปอยู่: คือ ฝ่ายที่เกี่ยวกับการขัดแต่งท่อ, ที่เต็มไปด้วยทางเลี้ยวและเพดานที่ต่ำมาก. เครื่องกรองฝุ่นถูกติดตั้งเมื่อปลายทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503, แต่เป็นเพียงการเคลื่อนย้ายอันตราย: ในความเป็นจริง, ตอนกลางคืนเครื่องกรองจะถูกเปิดและลมก็จะพัดพาฝุ่นออกไปตลบทั่วเมือง.

ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503, ความคิดเห็นของสาธารณะยังเป็นฝ่ายสนับสนุนโรงงาน เพราะโรงงานทำให้หลายครอบครัวมีงานทำและมีเงิน: อุตสาหกรรมกระทำเพียงการขูดเขาค่าบาดเจ็บด้วยเงิน, แม้ทำเพียงเท่านี้คนงานก็ชื่นชม และยอมรับความเสี่ยงเพื่อประกันสวัสดิการในอนาคตของลูกหลานของพวกเขา. บรูโน เพลซิชกล่าวว่า “ทำไมจึงใช้เวลาานักหนาในการค้นพบว่าแอสเบสตอสเป็นสารก่อมะเร็ง? เพราะอคติในการต่อต้านสหภาพแรงงาน, ต่อต้านแรงงาน และต่อต้านคอมมิวนิสต์. ในคาซาล์นั้น, มีแพทย์เพียงบางท่านและคนไม่กี่คนจากสมาคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่ข้างเรา.”

ความคิดในการ “ปิดโรงงาน” ถูกมองว่าเป็นแผนที่บ้า เพราะจะทำให้มีคนตกงานหลายพันคน; ซึ่งหมายถึงการล้มเลิก “ความฝันแบบอเมริกันในบ้านของตัวเอง” ที่อิเทอร์นิตเป็นตัวแทนของความฝันนั้น. ดังนั้น, ในขบวนการกดดันเรียกร้องต่างๆ, สหภาพแรงงานต้องเอาชนะทั้งความไม่เชื่อถือของคนงานที่ไม่ต้องการเลิกตกงาน, และความเกลียดชังจากชาวบ้านในถิ่นนั้น ผู้ซึ่งไม่สนับสนุนการต่อต้านแหล่งสร้างงานหลักในพื้นที่. อย่างไรก็ตาม, ทศนคตินี้ได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อประชาชนเริ่มตายอย่างเป็นระบบ, แม้แต่ผู้ชายหรือผู้หญิงผู้ซึ่งไม่เคยทำงานเกี่ยวข้องกับโรงงาน.

ในปี พ.ศ. 2518, “Associazione esposti all’amianto” (สมาคมผู้ได้รับแอสเบสตอส) ได้ตั้งขึ้นในคาซาเล; ในเวลาต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “Associazione Vittime” (สมาคมเหยื่อ), ทั้งนี้เนื่องจากไม่เพียงแต่มีผลพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างแอสเบสตอสกับเมโสเธลิโอมา (mesothelioma), เท่านั้น แต่อัตราตายในคาซาเลก็สูงกว่าพื้นที่อื่นๆของอิตาลีอย่างมาก.

อย่างไรก็ตาม, แม้เมื่อต้องเผชิญกับภาพอันมืดมนของความตายและมะเร็งที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส, ก็ยังคงมีประชาชนที่ได้แย้งว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ต้องพิจารณาคือ การปกป้องระบอบทุนนิยม - ที่นำมาซึ่งความมั่งคั่ง, ความสะดวกสบาย และความก้าวหน้า; แม้ระบอบทุนนิยมและหลักการสำคัญของระบอบนี้ คือ - การค้าเสรี - ที่ชุดของเงื่อนไขต่างๆได้ถูกมองข้ามโดยบรรษัทข้ามชาติเบลเยียม-สวิส.

การค้าเสรีต้องอยู่บนพื้นฐานของประชาธิปไตย; ถ้าเป็นการค้าเสรีที่แท้จริง, จะต้องสนับสนุนเสรีภาพในข้อมูลข่าวสารและการแสดงออก. ปัจจุบัน, ข้อมูลที่ตกแต่งขึ้น, การปิดปากงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์, การกระจายข่าวลือที่เป็นเท็จว่าเป็นข้อมูลทางวิทยาศาสตร์, การเผยแพร่สิ่งพิมพ์ และจัดหลักสูตรการอบรมสำหรับสถาปนิกและวิศวกร เพื่อส่งเสริมให้ใช้แอสเบสตอสแทนที่สารที่เคยใช้ดั้งเดิม - ไม่ใช่พฤติกรรมที่เป็นไปตามหลักการสำคัญของระบอบทุนนิยม.

เพียงการค้นพบของเซลีคอฟฟ์ (Selikoff) ในปี พ.ศ. 2503, ซึ่งเชื่อมโยงการสัมผัสแอสเบสตอสจากการทำงานกับโรคปอด, อิเทอร์นิตก็ควรเปลี่ยนไปผลิตเส้นใยซีเมนต์ไร้แอสเบสตอสแล้ว, บริษัทไม่ควรได้รับข้อได้เปรียบในอุตสาหกรรมการก่อสร้าง. และสเตฟาน ชมิตไฮน์ก็อาจไม่ได้เป็นหนึ่งในบุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในโลก.

ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง: ผู้คน -คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่

ปัจจุบัน ในคาซาลา มอนเฟร์ราโต, บริเวณที่ถูกครอบครองโดย “อุตสาหกรรมแห่งความตาย” ของอิเทอร์นิต มาเป็นศตวรรษ, มีสิ่งก่อสร้างคอนกรีตขนาดใหญ่ดั้งเดิมซึ่งยังหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย เป็นสุสานแห่งโบราณคดีอุตสาหกรรม. นี่เป็นผลของกระบวนการกำจัดกากป่นเปื้อนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ หลังจากมีการปิดโรงงานในปี พ.ศ. 2529 และรื้อทำลายในปี พ.ศ. 2549; งานที่ใช้ความพยายามอย่างมากมายจากหลายสถาบันในท้องถิ่น เนื่องจากไม่มีความช่วยเหลือจากผู้ผลิตที่ได้กำไรจากซีเมนต์แอสเบสตอสที่ผลิตในคาซาลาตลอด 80 ปี (ประมาณ 23 ล้านตันของซีเมนต์แอสเบสตอสที่ได้ผลิตในคาซาลา).

หลังจากสิ้นสุดทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513, เป็นช่วงเวลาที่มิข้อมูลที่เชื่อถือได้, พบว่ามีประชาชนประมาณ 1,700 คน จากคาซาลา มอนเฟร์ราโตเสียชีวิตเนื่องมาจากโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส. ยิ่งกว่านั้น, ประมาณว่าจนถึงปี พ.ศ. 2573 จะมีผู้ที่อยู่อาศัยในคาซาลา มอนเฟร์ราโต ตายจากโรคง่ากล่าวเกือบ 50 คนทุกปี, ส่วนใหญ่เนื่องจากโรคเมโสเธลิโอมา. นับเป็นมหันตภัยเทียบได้กับกรณีเชอร์โนบิล (Chernobyl) ที่ว่า, นับจากนี้ไปอีกหลายๆปี, โรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสจะทำลายพลเมืองและคนงานที่เคยทำงานในอิเทอร์นิต, โดยไม่มีการยกเว้น.

เฉพาะในยุโรป, มีคนตายจากโรคที่มีสาเหตุโดยตรงจากการสัมผัสแอสเบสตอสทุกห้านาที. จากการศึกษาของสหภาพแรงงานยุโรป, ในปี พ.ศ. 2573, ประมาณว่าประชาชนในยุโรปครึ่งล้านคนเป็นเหยื่อของโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส.

ประสบการณ์ของระบบทุนนิยมสามัญและไร้คุณธรรมที่เกิดขึ้นกับประชาชนในคาซาละ มอนเฟร์ราโต, ที่ก่อให้เกิดผลตามมาอันน่าเศร้า, ยังคงปรากฏอยู่ในประเทศอื่นๆ ที่โรงงานผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสย้ายไปอยู่. อุตสาหกรรมยังคงใช้ข้ออ้างเดียวกันในประเทศเหล่านี้ว่า เราได้ยืนมาตั้งนานแล้ว: ว่าการศึกษาที่เป็น “วิทยาศาสตร์” แสดงว่าแอสเบสตอสขาวปลอดภัย, หรือว่า “การใช้ที่มีการควบคุม” เป็นการใช้โดยปลอดภัย, หรือว่ากระบวนการผสมซีเมนต์ทำให้เส้นใยแอสเบสตอสที่อาจมีอันตรายถึงตายกลับกลายเป็นไม่มีอันตรายได้. ไม่ต้องสงสัยว่ามีการกดราคาไว้ให้ต่ำ, โดยลดต้นทุนการผลิต, กลับตาให้กับมาตรการความปลอดภัยและการพิทักษ์สิ่งแวดล้อม, และไม่ให้ความสำคัญกับสุขภาพและสิทธิของคนงาน. อย่างไรก็ตาม, ไม่มีใครสนใจว่าพวกเราชาวตะวันตกจะใส่ใจเรื่องนี้หรือไม่, เพราะในความเป็นจริงนั้น การผลิตแอสเบสตอสยังคงเพิ่มสูงขึ้น: ในปัจจุบันมีการใช้ในที่ที่ห่างไกล - เช่น ในจีน, อินเดีย, เวียดนาม....

ผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสราคาถูกกว่าผลิตภัณฑ์ที่ใช้สารทดแทนที่ปลอดภัยกว่า เพราะอุตสาหกรรมยังคงทำการผลิตในโรงงานที่อันตราย, ที่มีมาตรการเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัยเพียงน้อยนิด และผลักความรับผิดชอบค่าเสียหายต่อโรคที่เกิดขึ้นให้แก่คนงานและชุมชนที่มีความเสี่ยง. เช่นเดียวกับในประเทศอิตาลีในช่วงศตวรรษใหม่นับจาก พ.ศ. 2543, ภายในประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศในปัจจุบัน - คนงานก็ยังเสี่ยงชีวิตเพื่อให้ได้สิทธิพิเศษที่จะได้ทำงานในบริษัทแอสเบสตอส.

กันยายน 2554

6.

การต่อสู้แอสเบสตอสในคาซาเล มอนเฟร์ราโต “การต่อสู้ของพวกเราเพื่อความยุติธรรม, การจัดการปนเปื้อน, งานวิจัย”

โรมานา บลาสotti พาเวลี (Romana Blasotti Pavesi), บรูโน เพสเช (Bruno Pesce),
นิโคลา พอนดราโน (Nicola Pondrano)¹

ในที่สุดการดำเนินคดีกับผู้บริหารสูงสุดของบริษัทข้ามชาติเทอรันิตสวิตและเบลเยียมก็ได้เริ่มต้นในตูริน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2552. (ในอิตาลี, บริษัทข้ามชาติเทอรันิตเป็นเจ้าของโรงงานผลิตแอสเบสตอส 5 แห่ง: โรงงานใหญ่ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต และโรงงานที่เล็กกว่าในคาวากโนโล (Cavagnolo), รูเบียรา (Rubiera), บากโนลี (Bagnoli) และซิราคูซา (Siracusa). พวกเรา, ผู้ตกเป็นเหยื่อในคาซาเล, ได้รอคอยมานานถึง 25 ปี เพื่อให้ผู้บริหารระดับสูงของกลุ่มเทอรันิตเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม, เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานของการต่อสู้เรียกร้องอันน่าทึ่งใจ ในระหว่างนั้นเราชนะคดีผู้บริหารบริษัทท้องถิ่น และได้ทำการรณรงค์ผลักดันให้ยกเลิกการใช้แอสเบสตอสในระดับประเทศ, ซึ่งสำเร็จในปี พ.ศ. 2535. สมาพันธ์แรงงานแห่งอิตาลี หรือตัวย่อว่า ซีกิล (The Italian General Confederation of Labour, CGIL) และสมาคมครอบครัวของเหยื่อแอสเบสตอส หรือตัวย่อว่า อะฟีวา (Association of the Asbestos Victims' Families, AFeVA), ได้ดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ, ยืนหยัดและไม่ประนีประนอม, ด้วยเป้าหมายหลักสามประการ: ได้แก่ ความยุติธรรม, การจัดการปนเปื้อน, และงานวิจัย.

¹ โรมานา บลาสotti พาเวลี เป็นประธานของ อะฟีวา (AFeVA); บรูโน เพสเช (email: vertenzamianto@gmail.com) เป็นผู้ประสานงานฝ่ายกฎหมายของ อะฟีวา และอดีตเลขานุการของ ซีกิล (CGIL) ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต ตั้งแต่ พ.ศ. 2522 ถึง 2527; นิโคลา พอนดราโน (email: n.pondrano@inca.it) เป็นเลขานุการของสาขาของ ซีกิล ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต แปลจากภาษาอิตาเลียนโดย เอลีนา เพอร์ตุซาดิ (Elena Pertusati).

การดำเนินคดีในตุรินต่อมาหาเศรษฐีชาวสวิส คือ สเตฟาน ชมิตไฮน์ และชาวเบลเยียม คือบาร์อน หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาชีนเน (Belgian Baron Louis de Cartier de Marchienne); ทั้งคู่ถูกดำเนินคดีในข้อหา จงใจทั้งๆที่รู้ ในการละเลยกฎความปลอดภัย และจงใจทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมอย่างถาวร. กรณีนี้เป็นที่สนใจทั่วโลก และมีนัยสำคัญที่สุดของการก่ออาชญากรรมที่มีการฟ้องร้องผู้บริหารระดับสูงของอุตสาหกรรม แอสเบสตอส.

สิ่งที่ทำให้คดีนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะ คือ ขนาดของความพยายามในการดำเนินกระบวนการยุติธรรม และ จำนวนของเหยื่อที่เกี่ยวข้อง: นั่นคือ ค่าฟ้องที่ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่ง นำโดยอัยการแผ่นดิน ราฟาเอล กัวรินีลโล (Raffaele Guariniello) ที่รวบรวมได้เป็นเอกสารถึง 200,000 หน้า และรายชื่อเหยื่อแอสเบสตอสเกือบ 3,000 คน. ประสานอย่างสอดคล้องระหว่างคดีอาญา และคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับประชาชนราว 6,000 คน ที่เรียกร้องค่าเสียหายจากอิเทอร์นิต: คือ เหยื่อแอสเบสตอสและสมาชิกในครอบครัว. เหยื่อที่ระบุในศาล, เกือบสองในสามเสียชีวิตไปแล้ว; ร้อยละ 75 ของการตายเหล่านี้อยู่ในคาซาลে มอนเฟอร์ราโต, ที่ซึ่งการปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อมทำให้ประชากรที่อาศัยอยู่ ตายด้วยโรคเมโสเธลิโอมาถึง 500 คน, ขณะที่ผู้ที่ได้รับการปนเปื้อน แอสเบสตอสจากการทำงาน ตายมากกว่า 1,000 คน จากโรคไยหิน (asbestosis), มะเร็งปอด และเมโสเธลิโอมา (บันทึกไว้จนถึงปี พ.ศ. 2551). ตัวเลขที่น่ากลัวเหล่านี้ เราสามารถเพิ่มได้อีกประมาณ 1,000 คน ที่ตายตั้งแต่ พ.ศ. 2550; อิเทอร์นิตจะต้องตอบเกี่ยวกับการตายเหล่านี้ไม่ว่าในศาลใด.

ในอิตาลี, มีรายงานการเกิดเมโสเธลิโอมามากกว่า 1,000 รายต่อปี. เฉพาะในคาซาลে มอนเฟอร์ราโตที่เดียว, เมืองเล็กๆ ที่มีประชากรเพียง 36,000 คน, ตรวจพบมากถึง 45 รายต่อปี; ที่สำคัญ, เพียงร้อยละ 20 ของคนเหล่านี้ เป็นคนงานที่เคยทำงานกับแอสเบสตอส. หวังว่าจำนวนคนตายจะเริ่มลดลงในไม่ช้านี้.

การปะทุขึ้นของคดีที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป พุ่งเป้าไปที่เรื่อง “การตายหมู่จากแอสเบสตอส”, ได้มีความพยายามอย่างไม่ลดละที่จะเอาชนะอันตรายจากแอสเบสตอส, โดยมุ่งเน้นในสองวิธี: ได้แก่กิจกรรมของสหภาพแรงงานเพื่อคุ้มครองสุขภาพของคนงานและสิทธิส่วนบุคคล, กิจกรรมร่วมกันในการคุ้มครองไม่เพียงเฉพาะคนงานแต่คุ้มครองทั้งชุมชน.

สิ่งที่สำคัญเป็นพิเศษของการรณรงค์ในนามของคนงานก็คือบทบาทของสหภาพแรงงาน, โดยเฉพาะสหภาพแรงงานสาขาในท้องถิ่น คาเมอรา เดล ลาโวโร (Camera del Lavoro), ในคาซาลে และ อินคา-ซีกิล (INCA-CGIL), (สมาคมสวัสดิการของซีกิล). การที่จะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการและการได้รับการชดเชยจากโรคที่เกี่ยวกับแอสเบสตอสจากการทำงาน เป็นบทพิสูจน์ว่าจะต้องมีการโต้แย้ง และเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ซับซ้อนทางนิติเวชศาสตร์. แม้ว่าผู้ป่วยด้วยโรคไยหินรายแรกจะได้รับการตรวจพบในคาซาลেตั้งแต่ พ.ศ. 2490,

สาธารณชนกำลังฟังการพิจารณาคดีอย่างตั้งใจ-ส่วนใหญ่เป็นญาติของเหยื่อแอสเบสตอส

แต่โรคเมโสเธลิโอมาอย่างเดียว (เกิดขึ้นโดยไม่มีโรคใยหินร่วมด้วย) ก็เพิ่งจะได้รับการยอมรับใน พ.ศ. 2530 โดยองค์กรพิจารณาค่าชดเชยความเสียหายด้านการบาดเจ็บจากอุตสาหกรรม หรือด้วย่อไอน์เอล (Industrial Injury Compensation Agency, INAIL).

กิจกรรมร่วมกันในโรงงานและนอกโรงงาน, เริ่มต้นนำโดยสหภาพแรงงานต่างๆ, ต่อมาไม่ช้าก็ได้รับการสนับสนุนจากนักสิ่งแวดล้อมและเหยื่อแอสเบสตอส อย่างไรก็ตาม, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, ไม่ได้ร่วมรณรงค์จนกระทั่งทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523.

ต่อไปนี้เป็นสถานการณ์โดยย่อของการต่อสู้ต่อต้านแอสเบสตอสในคาซาเล มอนเฟร์ราโต, เป็นการต่อสู้ของชุมชนอันนำไปสู่การฟ้องผู้บริหารของอีเทอร์นิต.

ระยะที่หนึ่ง: ทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503

ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503, สภาพการทำงานที่ต้องตรากตรำ, เต็มไปด้วยฝุ่นหรือเสียงดัง มักถูกใช้เป็นการต่อราคาแรงเพิ่มขึ้น. ผลที่ตามมา, การเจรจาต่อรองในเรื่อง “ข้อยุติเรื่องเงิน” เพื่อแก้ปัญหานั้น เกิดขึ้นจากสภาพการทำงานที่เกิดขึ้นเป็นประจำ.

เป็นการยากที่จะกดดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติในการทำงาน และแทบไม่ต้องคิดถึงคำถามเรื่องการไต่สวนคดี, เช่นแอสเบสตอส, ด้วยเหตุผลทางสุขภาพ. กลายเป็น “เรื่องธรรมดา” สำหรับคนงานที่ป่วยจากการทำงาน และต่อมาก็ตาย: เหนืออื่นใดพวกเขา “เป็นแค่คนงาน” และหัวหน้าของพวกเขาในเวลานั้นต่างมีความโน้มเอียงที่จะยอมรับหลัก “การอยู่รอดของผู้ที่แข็งแรงที่สุด” ว่าเป็นลัทธิของธรรมชาติสำหรับชนชั้นกรรมมาชีพ.

ระยะที่สอง: ทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513

พ.ศ. 2511 ไม่เพียงเป็นปีที่มีการคัดค้านของนักศึกษาที่โด่งดังมาก; ร่วมกับการพัฒนากระบวนการรวมสหภาพแรงงานต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และมีการรับรองกฎหมายใหม่ (ซึ่งรู้จักกันในนาม กฎหมายสิทธิแรงงาน พ.ศ. 2513) คนงานนับล้านทั่วอิตาลีต่อสู้เพื่อพัฒนาสิ่งแวดล้อมของการทำงานและความปลอดภัยต่อสุขภาพในโรงงาน. ในคาซาเล, การต่อสู้ได้รับความช่วยเหลือจากแพทย์และนักวิจัย เพื่อลดความเสี่ยงของคนงานให้เหลือน้อยที่สุดและให้แน่ใจว่าจะสามารถค้นหาผู้ป่วยรายใหม่อื่นเนื่องจากโรคที่เกี่ยวกับแอสเบสตอสได้โดยรวดเร็ว. ในยุคนี้, ประเด็นการต่อสู้ของทุกสหภาพแรงงานจะมีการเรียกร้องที่จำเพาะ, เริ่มจากในระดับโรงงาน, มีกระแสความสนใจประเด็นสิ่งแวดล้อมและสุขภาพในที่ทำงาน. มีพัฒนาการที่ดีขึ้นบางอย่างที่โรงงานในคาซาเล.

ระยะที่สาม: 2522-2541

การต่อสู้ที่แท้จริงในการต่อต้านการใช้แอสเบสตอสเริ่มในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523, เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจอุตสาหกรรม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นสาธารณะ และความพยายามของสหภาพที่จะพัฒนาสุขภาพและความปลอดภัยในที่ทำงานที่ยังคงเป็นปัญหา. ใน พ.ศ. 2529, อิเทอร์นิตปิดโรงงานในอิตาลี. ในช่วงเวลานี้, เนื่องจากสหภาพได้มีบทบาทในการส่งเสริมสิทธิของคนงาน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสิ้นสุดของทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513) ทำให้สหภาพประสบความสำเร็จในการสร้างความน่าเชื่อถือ และ “มีอำนาจ” ในหมู่คนงานได้ในระดับหนึ่ง - จนต่อมาอีกนานจึงได้รับความยอมรับนับถือจากประชาชน. ในความเป็นจริง, ช่วงเปลี่ยนผ่านจากการมุ่งปรับปรุงสภาพแวดล้อมมาเป็นการตั้งคำถามเรื่องความเสี่ยงของแอสเบสตอสนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย. อย่างไรก็ตาม, ในคาซาเลไม่มีการขัดแย้งกันระหว่างนักบรรณาธิการคุ้มครองตำแหน่งงานกับนักสิ่งแวดล้อม - ระหว่างแรงงานกับสหภาพแรงงาน ซึ่งช่วงนั้นได้ทำงานร่วมกันกับสมาคมสิ่งแวดล้อม เพื่อวัตถุประสงค์ร่วมในการยกเลิกการใช้แอสเบสตอส.แน่นอน, คนงานกังวลมากเกี่ยวกับตำแหน่งงานของพวกเขา และต้องการเตือนนักกิจกรรมสิ่งแวดล้อมว่าของค่าจ้างของคนงาน ไม่ใช่ “ทางเลือกเพิ่มเติม” แต่เป็นความจำเป็นพื้นฐาน.

ระยะที่สามารถแบ่งเป็นรายปีได้ดังต่อไปนี้:

- พ.ศ. 2522

ขอบคุณต่องานของนิโคลา พอนดราโน (Nicola Pondrano), ผู้ซึ่งต่อมาเข้ามาทำงานในองค์กรอินคาซีกิล (INCA-CGIL), และ ดร.ดานีลา ดีกิโวนนิ (Dr. Daniela Degiovanni) ซึ่งนำไปสู่การยอมรับโรคที่เกี่ยวกับแอสเบสตอสและสิทธิประโยชน์ที่เกิดตามมาโดยไอเนล(INAIL), มีการพัฒนาอย่างมากในกระบวนการทางกฎหมายเกี่ยวกับการแพทย์ (บุคคลที่พิการถึงขีดที่จะได้รับการชดเชยโดยไอเนลนั้นจะมีสิทธิฟ้องคดีในศาลแพ่งเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายเพิ่มเติมได้). คดีส่วนใหญ่ในหลายร้อยรายได้รับผลที่น่าพอใจ.

- พ.ศ. 2524-2526

เมื่อไอเนลยอมรับข้อเสนอของอิเทอร์นิต ที่จะขอยกเว้นการจ่ายเบี้ยประกันครอบคลุมความเสี่ยงจากโรคใยหิน (Asbestosis)/โรคฝุ่นหินจับปอด (Silicosis) (ในกรณีเช่นนั้นหมายความว่าโรงงานปลอดความเสี่ยง), จึงมีการตัดสินใจฟ้องศาลแพ่ง. ผลของการฟ้องคือคำตัดสินที่ยืนยันถึงความเสี่ยงของแอสเบสตอสในทุกโรงงานอิเทอร์นิต, และรวมถึงหลักฐานอ้างอิงถึงความวิตกกังวลเรื่องการปนเปื้อนภายในเมืองด้วย. ศาลสูงได้พิพากษายืนเมื่ออิเทอร์นิตอุทธรณ์ ใน พ.ศ. 2532.

- พ.ศ. 2527

สำนักงานสหภาพท้องถิ่นของอินคาและซีกิล (คาเมอร่า เดล ลาโวโร) จัดการประชุมสัมมนาครั้งแรกเรื่องโรคที่เกี่ยวกับแอสเบสตอส.

- พ.ศ. 2529

อิเทอร์นิตถูกคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ และต่อมัล้มละลาย: หลังจากการทำธุรกิจมา 80 ปี, และในเวลานั้นมีลูกจ้างเกือบ 2,000 คน, อิเทอร์นิตตัดสินใจทั้งสิ่งทีเวลานั้นเรียกว่า “มะนาวที่ถูกบีบน้ำออกไปหมดแล้ว” ปล่อยให้คนงาน 350 คนตกงานและไม่สามารถรักษาสัญญาที่จะสร้างโรงงานใหม่ และเปลี่ยนเทคโนโลยีเป็น “ไร้แอสเบสตอส”. ต่อมาได้มีข้อเสนอโครงการจาก เซฟ (SAFE) (อิเทอร์นิตฝรั่งเศส) ที่จะเปิดโรงงานที่ใช้แอสเบสตอสอีกครั้ง, แต่สหภาพแรงงานได้ล้มข้อเสนอนี้.

- พ.ศ. 2530

การศึกษาทางระบาดวิทยาชิ้นแรก (โดยมหาวิทยาลัยตูริน และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขท้องถิ่นในคาซาเล) : พบการตายในลักษณะการสังหารหมู่ : นั่นคือพบการตายถึง 200 ราย ในหมู่คนงานอิเทอร์นิตที่ได้รับแอสเบสตอส. ต่อมาได้มีการศึกษาวิจัยในสมาชิกของครอบครัวและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่. ผลก็คือ, นายกเทศมนตรีริคคาร์โด คอปโป (Mayor Riccardo Coppo) ได้สั่งห้ามใช้แอสเบสตอสในเขตคาซาเล: เป็นการตีกระหน่ำครั้งสุดท้ายในความพยายามใดๆ ที่จะปรองดองกับแอสเบสตอส.

- พ.ศ. 2531

ได้มีการตั้งสมาคมครอบครัวเหยื่อแอสเบสตอส อะฟีวา (AFeVA) และมีนายกสมาคม คือ นางโรมานา บลาสอติ พาเวลี (Mrs Romana Blasotti Pavesi) ซึ่งเป็นนักเคลื่อนไหวด้วยที่สูญเสียทั้งสามีและบุตรชายจากโรคแอสเบสตอส. สมาคมนี้ได้ก่อตั้งขึ้นหลังจากมีการตั้งคณะกรรมการฟ้องร้องต่อศาล ซึ่งตั้งสมาคมท้องถิ่นหลักเข้าสู่การต่อสู้กับแอสเบสตอส.

- พ.ศ. 2532

การประชุมครั้งที่สอง เรื่อง “ไม่เอาแอสเบสตอส” จัดขึ้นโดย ซีกิล ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต. ที่นี้, พวกเขาผลักดันร่างข้อเสนอทางกฎหมายห้ามใช้แอสเบสตอส และจัดตั้งกองทุนระดับชาติเพื่อเหยื่อแอสเบสตอส ทั้งหมด, นั่นคือ ครอบครัวทั้งการสัมผัสจากอาชีพและสิ่งแวดล้อม. ซีกิลสนับสนุนโครงการในระดับชาติและเกี่ยวข้องกับ สหภาพแรงงาน ซีไอเอสแอล (CISL) และ ยูไอแอล (UIL). หกเดือนต่อมาพวกเขาเสนอเวทีระดับชาติเพื่อการห้ามใช้แอสเบสตอส.

- พ.ศ. 2535

ภายหลังสามปีที่นั่งประท้วงอยู่หน้าสภาผู้แทนราษฎรในกรุงโรม, ร่วมกับการเดินขบวนเรียกร้อง สุดท้ายพระราชบัญญัติ 257 ก็ผ่าน. จึงเกิดการห้ามใช้แอสเบสตอสทั่วทั้งอิตาลี. กฎหมายเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ แต่ไม่มีบทบัญญัติให้มียกเว้นสำหรับเหยื่อ.

- พ.ศ. 2536

จากการดำเนินการอย่างทุ่มเทถึงแปดปี, การฟ้องอาญาคดีแรกต่อผู้บริหารระดับสูงของคาซาเล อิเทอร์นิต เอส.พี.เอ. ได้ดำเนินไป. ผลสุดท้ายก็น่าจะเรียกได้ว่าผิดหวัง: เพราะแม้จะถูกตัดสินว่ามีความผิด, แต่ในการอุทธรณ์ให้พิจารณาเหตุบรรเทาโทษ ก็เป็นผลให้มีการลดโทษ - ไม่มีผู้บริหารแม้แต่คนเดียวเข้าไปอยู่ในคุกแม้แต่วันเดียว. ยิ่งกว่านั้น, ข้อพิจารณาในเรื่องอายุความยังทำให้ผู้ได้รับความเสียหาย 800 คน - ผู้ป่วยหรือตายก็ตาม - ได้ถูกตัดสิทธิในการเรียกร้องความเสียหายในคดีนี้. ยังโชคดี, มีการชดเชยประมาณ 3.6 ล้านยูโร. แก่ผู้มีสิทธิ (ใน พ.ศ. 2553, ในการสิ้นสุดกระบวนการล้มละลาย, ได้มีการเพิ่มเติมให้อีก 5.5 ล้านยูโร.)

- พ.ศ. 2541

เริ่มโครงการจัดการปนเปื้อนใน 48 เมืองและหมู่บ้าน ที่เป็นผลจากเมืองคาซาเล, โดยกองทุนสาธารณะ.

ปัจจุบัน, การจัดการปนเปื้อนเสร็จสมบูรณ์ในอาคารสาธารณะ และอาคารที่แต่ก่อนเป็นโรงงานอิเทอร์นิต, ซึ่งถูกรื้อทำลายในปี พ.ศ. 2549, เป็นเวลาครบศตวรรษพอดีนับจากถูกสร้างขึ้น. ในบริเวณเดียวกันนั้นจะจัดทำ

วันรำลึกถึงคนงานในปี 2554, นักเคลื่อนไหวหลายร้อยคนจากทั่วโลกมารวมตัวกันที่อิตาลีเพื่อแสดงถึงความเป็นปึกแผ่นกับประชาชนในคาซาเล มอนเฟร์ราโต

เป็นสวนสาธารณะขึ้นมาแทนที่ และมีโครงการของการเปลี่ยนชื่อเป็น ไมเออาเทอร์ (EterNot), ซึ่งจะเกิดการปรับปรุงย่านรอนโซน (Ronzone) อย่างมาก. ขณะที่กว่าร้อยละ 50 ของสถานที่เอกชน ได้มีการจัดการปนเปื้อน, ยังคงมีเหลืออีก 500,000 ตารางเมตร ในเมืองที่ต้องจัดการปนเปื้อนต่อไป. ได้มีความช่วยเหลือกว่าร้อยละ 50 ของค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนหลังคาแอสเบสตอส และร้อยละ 100 ของค่าใช้จ่ายในการจัดการปนเปื้อนที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสที่พื้กระจายง่าย. อีกไม่ช้า, จำนวนการปนเปื้อนในคาซาเลจะเป็นเช่นเดียวกับเมืองอื่นๆ. ถ้าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจัดการกับการจัดการปนเปื้อนที่เหลืออยู่สำเร็จ, อีกไม่นาน เมืองคาซาเลก็จะได้ชื่อว่า เป็นเมืองที่ปลอดแอสเบสตอสมากที่สุดในอิตาลี.

เป้าหมายของพวกเราคือทำให้เหยื่อได้รับความยุติธรรม และจัดการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมซึ่งเราได้ดำเนินการอย่างมุ่งมั่นมาเป็นเวลาหลายปีและสำเร็จไปบางส่วนแล้ว. อย่างไรก็ตาม, พวกเราไม่สามารถละเลยความจริงที่ว่ายังคงมีปัญหา ที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข. ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ท้าทายในการต่อสู้กับแอสเบสตอสต่อไปของพวกเรา.

การจัดตั้งกองทุนแห่งชาติสำหรับเหยื่อแอสเบสตอส

ควรอ้างถึงตัวอย่างของฝรั่งเศส (มาตรการชดเชยโดยฟิวา - FIVA). กองทุนควรได้รับการถ่ายทอดจากทั้งรัฐและเอกชน. ควรที่จะมีความเท่าเทียมกันในการชดเชยเหยื่อทุกราย, ครอบคลุมทั้งการได้รับจากอาชีพหรือสิ่งแวดล้อม, ซึ่งการรับค่าชดเชยนี้ ต้องไม่มีข้อยกเว้นที่จะดำเนินการเอาผิดต่อกลุ่มบุคคล (ผู้ก่อให้เกิดการปนเปื้อน) จากความรับผิดชอบทางอาญา..

ไม่ให้มีการลดโทษ

อัตราการรายงานอย่างเป็นทางการถึงการตายมากกว่า 2,000 รายต่อปี, ในขณะที่อัตราการตายจากอุบัติเหตุอุตสาหกรรมราว 900 รายต่อปี. แม้จะมีข้อมูลที่น่าตกใจนี้, แต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอิตาลีกลับดำเนินการอย่างแตกต่างโดยสิ้นเชิง! แปลความได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนฯ เหล่านี้ไม่เดือดร้อนกับตัวเลขการบาดเจ็บในภาคอุตสาหกรรมที่น่าตกใจเลย. ในทางกลับกัน, พวกเราต้องการ, พันธสัญญาที่จะดำเนินการอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม, ด้วยการพัฒนาระบบการตรวจการและระบบนิเวศให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น, และต้องฟื้นฟูบทบาทของสหภาพแรงงานเพื่อให้มีผู้คุ้มภัยเกิดขึ้น. ต้องเตือนให้สังคมไม่ลืมว่าการตายจากงานอาชีพ และมะเร็งมักเป็นภัยเงียบ, ซึ่งไม่ค่อยมีใครหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นโต้เถียงในสาธารณะ, แม้ว่าเหยื่อได้รับความเจ็บปวดอย่างรุนแรงและทุกข์ทรมานแสนสาหัส.

การต่อสู้กับเบสเฮลิโอบา

ยังมีความต้องการงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการรักษาเพิ่มขึ้น. การแลกเปลี่ยนกับประเทศอื่น ก็ยังมีความต้องการเพื่อพัฒนาสู่ความสำเร็จและการเข้าถึงการรักษา (และแบบแผนการบำบัด). ด้วยเป้าหมายนี้, ใน พ.ศ. 2550, เขตพีดมอนท์ (Piedmont Region) และกระทรวงสาธารณสุขตัดสินใจตั้งศูนย์วิจัยแอสเบสตอสระดับภูมิภาค (Regional Asbestos Research Centre) ในคาซาลา ให้มีความเชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ได้แก่ : ด้านสิ่งแวดล้อม, การดูแลสุขภาพ, และเทคโนโลยีสารสนเทศ (จัดทำฐานข้อมูลแอสเบสตอสในศาล, เป็นต้น). พวกเราได้จัดทำข้อเรียกร้องใหม่สำหรับโครงการนี้, ซึ่งคณะกรรมการวิชาการที่นำโดย ศาสตราจารย์ เบเนดโต เทอร์ราซินิ (Benedetto Teracini), ได้เปิดไฟเขียวให้แล้ว.

นโยบายใหม่ของยุโรป

พวกเราต้องการให้สหภาพยุโรปและองค์กรระหว่างประเทศอื่นมีบทบาทเชิงรุกมากกว่านี้ ในความพยายามที่จะยกเลิกการใช้แอสเบสตอสระดับโลก (ประเทศที่ยังไม่มีการห้ามใช้แอสเบสตอสทั่วโลกสูงถึงราวร้อยละ 75), และการจัดการปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อมในยุโรป. พวกเราต้องการกฎหมายสหภาพยุโรปฉบับใหม่ ที่จะทำให้การระบุความรับผิดชอบ และการชดเชย เป็นไปได้ง่ายขึ้น.

การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของบริษัทข้ามชาติ เมื่อพวกเขาทำให้เกิดความเสียหายต่อสุขภาพหรือสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องที่ไม่อาจยอมรับได้. ความเป็นไปได้ของการดำเนินการทางกฎหมาย และการสอบสวนเพื่อพิจารณากำหนดความเสียหายจะต้องมีการขยายขึ้น. จากการที่บริษัทข้ามชาติ, เช่นอิเทอรันติ, มีความซับซ้อนขององค์กร, พวกเราจึงต้องการให้มีการดำเนินการนานาชาติทำให้การสอบสวนง่ายขึ้น และการส่งประเด็นไปสืบความในศาลต่างประเทศ -ต้องทำให้การได้รับค่าชดเชยง่ายขึ้นเมื่อมีการฟ้องคดีข้ามแดนของระบบยุติธรรม.

สุดท้าย, ด้วยความร่วมมือระดับระหว่างประเทศ, กฎหมายของประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม, สุขภาพ, การชดเชย และสวัสดิการ ควรสมเหตุสมผลและเป็นไปตามปทัสถานทั่วโลกยอมรับ.

พวกเราคิดว่า การดำเนินคดีกับผู้บริหารสูงสุดของอิเทอรันติจะฉายแสงไปยังสิ่งที่นำไปสู่ภาพการฆ่าที่พวกเราได้เป็นพยาน - เปิดเผยระบบเศรษฐกิจที่ปล่อยให้มีการทำกำไรได้อย่างง่าย ๆ, ซึ่งผู้ทำกำไรดังกล่าวจะไม่สะดุ้งสะเทือนในการก่อให้เกิดอันตรายต่อคนงานและชุมชน. พวกเราแน่ใจว่าการสอบสวนที่ทำโดย พีพี กัวรินีลโล (PP Guariniello) และทีมงานมีคุณูปการในการทำสงครามกับอาชญากรรมระดับนานาชาติครั้งนี้.

สิงหาคม 2554

7.

คดีที่มีผลกระทบระยะยาว

ลอเรนซ์ ไวเกล (Laurent Vogel)¹

เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2554, ราฟฟาเอล กัวรินีลโล (Raffaele Guariniello) อัยการของตูริน สรุปคำฟ้องโดยเรียกร้องให้ลงโทษจำคุก 20 ปี ต่อคนสองคนในคอกจำเลย - มหาเศรษฐีสวิส สเตฟาน ชมิดไฮน์ และชาวเบลเยียม บารอน หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน

คดีตูรินมีความพิเศษที่ชัดเจน คดีนี้ไม่ใช่คดีแรกที่อุตสาหกรรมแอสเบสตอสต้องเข้าไปในคอกจำเลยเท่านั้น, แต่มีการเกิดขึ้นของสามสิ่งเชื่อมโยงกัน คือ:

1. เป็นผลของการขับเคลื่อนเพื่อความยุติธรรมในคดีอาญาของผู้ใช้แรงงานในช่วงเกือบถึงศตวรรษของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอิเทอร์นิตใน คาสาเล มอนเฟอร์ราโต.
2. เป็นคดีอาญาที่เน้นนโยบายทางสังคมและสาธารณะ ที่บ่งชี้ถึงโรคมะเร็งที่เกิดจากการทำงาน.
3. เป็นครั้งแรกที่ผู้แทนของกลุ่มผู้บริหารสูงสุดของอิเทอร์นิตต้องถูกฟ้องร้องจากผลที่พวกเขากระทำต่อประเทศหนึ่งเป็นการเฉพาะ. ลักษณะดังกล่าวทำให้คดีมีความสำคัญในระดับนานาชาติ.

คดีที่ยาวนานเกือบถึงศตวรรษจากการต่อสู้ของคนงานโดยตรง

สิ่งหนึ่งที่คดีตูรินต่างจากคดีอื่นๆ คือ เส้นทางเรื่องราวของคนงานและประชากรของคาสาเล มอนเฟอร์ราโตในการก่อตัวเป็นปฏิบัติการร่วม. ในคดีอื่นหลายคดี, โดยเฉพาะในการฟ้องคดีในนามกลุ่มบุคคลในสหรัฐอเมริกา, ปฏิบัติการร่วมมีแนวโน้มก่อให้เกิดผลจากการฟ้องคดี. “ความเป็นเหยื่อ” กลายเป็นแรงผลักดันให้เกิดการรวมกลุ่ม ที่เกิดขึ้นจากแรงเหวี่ยงของคดี. สถานการณ์ คาสาเล มอนเฟอร์ราโต แตกต่างออกไปมาก. ความตระหนักถึงอันตรายของแอสเบสตอสเติบโตขึ้นมาจากกิจกรรมของคนงานโดยตรง ที่ค่อยๆเพิ่มความรุนแรง

¹ ลอเรนซ์ ไวเกล เป็นผู้อำนวยการของกรมเงินไอ, สุขภาพและความปลอดภัย, สถาบันสหภาพแรงงานยุโรป. อีเมล: lvogel@etuc.org

และกระจายสู่ชุมชนโดยรวม. เป็นกระบวนการที่มีการสลับฉากด้วยการฟ้องร้องต่อศาล - ไม่ใช่ทุกรณีประสบความสำเร็จ - แต่พวกเขาก็ไม่สามารถกำหนดได้.

ส่วนใหญ่, งานการสอบสวนที่ยิ่งใหญ่โดยเจ้าหน้าที่รัฐผู้มีอำนาจหน้าที่ในระบบความยุติธรรม สามารถทำได้เฉพาะเมื่อมีการสะสมความทรงจำที่พัฒนาด้วยวิธีการของตนเองในการจดบันทึกและการสอบสวนข้อเท็จจริง. การลงมือทำกิจกรรมโดยตรงของคนงาน ทำให้พวกเขาพบวิถีทางในการเข้าเป็นเจ้าของความจริงที่สำคัญของงาน. ทำให้เกิดภาวการณ์ระหว่างคนงานและนักวิชาการ. เกิดการทำลายหน่วยงาน. การสร้างความเข้มแข็งของตนเองผ่านองค์ความรู้ ทำให้เกิดความชัดเจนในรายละเอียดซึ่งมีผลให้การดำเนินคดีนั้นสามารถขุดลึกลงไปในประวัติศาสตร์ของสภาพการทำงาน, องค์กรธุรกิจ และผลกระทบต่อสุขภาพของธุรกิจอิเทอร์นิต. นับเป็นการก่อเกิดนวัตกรรมของทัศนคติทางกฎหมายในระดับคลาสสิก อย่างเช่นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผล, ความรับผิดชอบ และเจตนาที่ยกย่อง.

การสอบสวนในกระบวนการยุติธรรมอย่างกว้างขวางสามารถขุดค้นได้ถึง 2,969 กรณี - มีคนตายมากกว่า 2,200 คน และราว 700 คนป่วยเป็นมะเร็ง. จำนวนการตายในคาซาเล มอนเฟร์ราโต มีดังนี้: เกือบ 1,000 คนเป็นคนงานอิเทอร์นิต, เป็นชาวเมือง 500 คน และ คนงานที่มีสัญญาจ้างการทำงาน 16 คน. มีเพิ่มเติมอีก 500 คนอยู่ในบากโนลิ (Bagnoli) ไกลันครเนเปิลส์ (Naples), 100 คน อยู่ในคาวากโนโล (Cavagnolo) ในจังหวัดตูริน, และราว 50 คนอยู่ในรูบิรา (Rubiera) ในจังหวัดเรกจิโอ เอมีเลีย (Reggio Emilia). จะมีการพิจารณาถึงความรับผิดชอบของคณะกรรมการบริหารอิเทอร์นิตต่อความตายของคนงานอิตาลี 11 คน ที่ทำงานในสวิตเซอร์แลนด์ด้วย. ส่วนนี้ของกรณีเป็นส่วนที่ยากที่สุดที่จะนำมาประมวลอยู่ในคดี เพราะองค์กรประกันอุบัติเหตุแห่งชาติสวิส (Swiss National Accident Insurance Organization, SUVA) เคยปฏิเสธที่จะส่งข้อมูลต่างๆให้จนต้องถูกบังคับให้รายงานโดยคำสั่งศาลสวิส.

โรงงานอิเทอร์นิตในคาซาเล มอนเฟร์ราโต เริ่มขึ้นใน พ.ศ. 2449. ตั้งอยู่ใกล้เหมืองบาลานจีโร (Balangero), เป็นศูนย์กลางการผลิตหลักของสินค้าซีเมนต์แอสเบสตอส, โดยเฉพาะแผ่นลูกฟูกที่มีชื่อเสียงในชื่ออิเทอร์นิต. ผลผลิตที่ได้จากเหมืองบาลานจีโร ไม่เพียงพอต่อความต้องการในการผลิต. มีการอ้างอย่างน่าสงสัยว่าวัตถุดิบแอสเบสตอสที่ยังคาซาเล มอนเฟร์ราโต มาจากประเทศในสี่ทวีป - บราซิล, แคนาดา, แอฟริกาใต้, และรัสเซีย. จนถึง พ.ศ. 2523, ภูเขาแอสเบสตอสได้ถูกขุดลงและเปิดออกด้วยมือ, และใช้เครื่องยกเทใส่ในไซโลขนาดใหญ่. กระบวนการผลิตในขั้นตอนนี้ต่างเพียงเล็กน้อยจากเทคนิคที่ชาวนามิตรวมฟางข้าว. ดังนั้น ความร้ายแรงคือมลพิษที่โรงงานทำให้เกิดเป็นหมอกมัวอย่างถาวร. ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง, เครื่องบินทิ้งระเบิดสหรัฐพยายามหลายครั้งที่จะทำลายสะพานโป (Po bridge) ซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ แต่ล้มเหลว, โดยนักบินรายงานสภาวะอากาศที่แปลกประหลาดที่เมืองเล็กๆแห่งนี้ว่าดูเหมือนถูกปกคลุมด้วยเมฆหนาสีขาวในทุกฤดู.

อิเทอร์นิตเป็นธุรกิจที่มีการดูแลคนงานแบบครอบครัว, และให้คนงานใช้ “กระเบื้อง” ซีเมนต์แอสเบสตอสฟรี. ถุงเป่าที่ใส่แอสเบสตอสให้นำกลับบ้านได้ และใช้ใส่ผ้าฝ้ายที่เก็บเกี่ยวได้. ชาวเมืองมีอิสระที่จะนำของทิ้งจากโรงงานไปใช้ทำเป็นฉนวนหลังคา, หรือทำทางเดินในสวน. เป็นระบบการดูแลที่ทำให้มั่นใจ โดยเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ให้การยืนยันว่า การทำงานกับแอสเบสตอสไม่มีความเสี่ยง. คนงานที่เสี่ยงแสดงความวิตก ก็อาจจะได้รับเครื่องมือป้องกันที่ส่วนใหญ่ไม่มีประโยชน์. แต่ถ้ามีการทำหาย ก็จะเปลี่ยนเป็นทำให้หอบหืดและกดดันแทน. อาคารโรงงานผลิตหลังหนึ่ง ที่รู้จักทั่วไปในชื่อ เครมลิน (Kremlin) ตั้งอยู่หลังเดียวริมคลอง. ที่นี่เป็นแหล่งที่ต้องได้รับแอสเบสตอสสูงสุด. เพราะเป็นที่ขัดผิวท่อขนาดต่างๆให้เรียบ, ทางเดินคดเคี้ยวสูงเพียงหน้าอก ในห้องที่มีเพดานต่ำมาก. ที่นี่เป็นที่ซึ่งผู้บริหารจะส่งตัวนักกิจกรรมจากสมาพันธ์แรงงานซีกิล (CGIL) ในอิตาลีไปทำงาน. คนงานที่ถูกเนรเทศไปอยู่ที่เครมลินน้อยคนที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงวันฉลองวันเกิดครบ 60 ปี.

การต่อสู้ครั้งแรกของคนงานต่อความเสียหายด้านสุขภาพจากแอสเบสตอส เริ่มในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493. การยอมรับว่าเป็นโรคจากการทำงานเกิดขึ้นทีละเล็กละน้อย: กรณีแรกของโรคไยหิน (Asbestosis) เป็นที่รับรู้ใน พ.ศ. 2490. การตระหนักรู้ที่เพิ่มขึ้นของคนงานถูกปิดกั้นอย่างแน่นหนา โดยที่บริษัทปฏิเสธมาตลอด. โดยที่อิเทอร์นิตยืนยันมั่นคงว่าการทำงานนี้ไม่มีอันตราย, แม้แต่มาตรการป้องกันพื้นฐานส่วนใหญ่ก็ถูกพิจารณาว่าแพงเกินไป. ในพ.ศ. 2504, ความไม่พอใจของคนงานได้ปะทุขึ้นเป็นการประท้วงด้วยการนัดหยุดงานและต่อต้านซึ่งถูกตำรวจปราบปรามอย่างทารุณโหดร้าย. ต้องใช้เวลาถึง 20 ปี กว่าที่บริษัทจะยอมแพ้ต่อข้อเรียกร้องของสหภาพเป็นครั้งแรก.

บรูโน เพสเช (Bruno Pesce), หัวหน้าสหภาพแรงงานคาซาเล มอนเฟร์ราโต (Casale Monferrato labour federation) ตั้งแต่ พ.ศ. 2522, เน้นข้อเรียกร้องของสหภาพในเรื่องเครื่องป้องกันสุขภาพ. ตามมาด้วยคลื่นของการนัดหยุดงานและการประชุมในโรงงาน. สหภาพชนะในเรื่องสิทธิที่จะให้มีการศึกษาถึงอันตรายจากการได้รับแอสเบสตอส โดยสถาบันอาชีวเวชศาสตร์ปาเวีย (Pavia), โดยการมีส่วนร่วมและกำกับดูแลของสหภาพ. ตัวแทนสหภาพพนักวิจัยและนักเทคนิคสำรวจทั่วโรงงาน, จุดที่ควรเก็บตัวอย่างไปตรวจ. การทำงานภาคสนามใช้เวลา 40 วัน, และพบระดับการได้รับแอสเบสตอสที่สูงมาก. ปฏิกริยาจากนายจ้างมีสองด้าน ได้แก่ : พยายามที่จะหยุดการรวมตัวของคนงาน โดยอ้างว่าปัญหาสามารถปรับปรุงแก้ไขได้, เพียงแต่ยอมรับการจ่ายเงินค่าเสี่ยงอันตรายที่ค่อนข้างสูง (24,000 ลิร์ต่อเดือนสำหรับคนงานที่ได้รับฝุ่นแอสเบสตอสมากที่สุด); และจัดตั้งหน่วยบริการสุขภาพจากการทำงานที่ควบคุมโดยนายจ้าง ซึ่งได้ออกเอกสารข่าวฉบับแรกเตือนเรื่องการสูบบุหรี่ของคนงาน. ผลคือทำให้มีการชะลองานเป็นเวลาสองชั่วโมง สหภาพซีกิลได้ตัดสินใจจ้างหมอที่เก่ง, คือ ดานีลา เดจิอวานนิ (Daniela Degiovanni), ผู้ที่สามารถเปิดเผยความจริงที่น่ากลัวยิ่ง: คือ การตายจากโรคเมโสเธลิโอมา (Mesothelioma) และมะเร็งปอดนับร้อย; และผู้ป่วยจากโรคปอดและสภาวะที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสอีกนับพัน.

ใน พ.ศ. 2529, ได้มีการปิดโรงงาน เมื่อสาขาอิเทอร์นิตท้องถิ่นล้มละลาย, แต่จำนวนคนตายยังคงสูงอย่างต่อเนื่อง. ช่วงเวลาระหว่างการได้รับแอสเบสตอสและการเกิดมะเร็งอาจใช้เวลาถึงสี่สิบปี. และเนื่องจากมลพิษในสิ่งแวดล้อมสูงมาก ส่งผลให้ประชากรส่วนใหญ่ของคาซาละ มอนเฟร์ราโต ได้รับมลพิษตลอดเวลาในปริมาณที่สูง. ประชาชนในคาซาละ มอนเฟร์ราโตยังคงตายจากแอสเบสตอส: เมโสเธลิโอมารายใหม่มีประมาณ 40 คนต่อปี, และการคาดการณ์ทางระบาดวิทยา พบว่า จะเกิดขึ้นเช่นนี้ต่อเนื่องจนถึง พ.ศ. 2558 - 2563. คาซาละ มอนเฟร์ราโตมีประชากรประมาณ 35,000 คน.

ในการประชุมระหว่างประเทศ ที่เกิดขึ้นคู่ขนานกับการดำเนินคดีในเดือนมีนาคม 2553, บรูโน เพสเช ได้สืบทอดประวัติและชี้ประเด็นสำคัญในกิจกรรมการเคลื่อนไหวโดยตรง.

วิธีการที่ใช้ตลอดช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493 และทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2503 คือการตีค่าความเสี่ยงเป็นตัวเงิน. คนงานพุ่งเป้าไปที่ความเครียดทางกายภาพของงาน, ระดับเสียงรบกวนที่สูง, และที่ทำงานเต็มไปด้วยฝุ่นสกปรก เป้าหมายคือเพื่อให้ได้รับการชดเชยในรูปของค่าจ้างที่สูงขึ้น. ในเวลานั้น ไม่มีใครตั้งคำถามถึงทางเลือกใหม่ในการหาวัสดุแทนแอสเบสตอส.

ตั้งแต่ พ.ศ. 2511, การต่อสู้ใช้วิธีรุนแรงขึ้น. ได้มีการก่อตั้งภาคีเครือข่ายระหว่างตัวแทนสหภาพกับแพทย์ที่ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมและการเมืองที่จะรับมือกับโรค. โครงสร้างการทำงานกลายเป็นหัวใจสำคัญ. ไม่มีความต้องการเฉพาะที่จะเอาเรื่องกับแอสเบสตอส, แต่เป็นเรื่องเห็นพ้องกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเจ้านายไม่ควรเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการในการผลิตแต่เพียงผู้เดียว. เป็นช่วงเวลาของการเกิดความคิดที่ร้อนแรงในทางสร้างสรรค์และมีวิจารณ์งานในอิตาลี มากกว่าที่อื่นในโลก ในขบวนการแรงงานที่คนทุกวัยเข้ามาร่วมด้วยหัวใจและจิตวิญญาณ.

ไม่เหมือนในโรงงานอื่น, ความต้องการเรื่องสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น, และความสนใจของคนงานในเรื่องการมีงานทำและมีรายได้ เกิดขึ้นพร้อมกันในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523. คณะกรรมการดูแลโรงงานได้จัดตั้งชุมชนที่กำลังเติบโตขึ้นต่อต้านกลุ่มอิเทอร์นิต - ภาคีนี้สนับสนุนโดย สมาพันธ์สหภาพแรงงานซีกิล ในความพยายามอย่างไม่ลดละในการทำให้โรคที่เกิดจากการประกอบอาชีพเป็นที่ยอมรับ, และกิจกรรมแรกเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าเสียหายจากอิเทอร์นิต ตั้งแต่ต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 ซึ่งระเบิดขึ้นจากการที่สำนักงานไอเนล (สาขาของระบบประกันสังคมของอิตาลีในเรื่องอุบัติเหตุและโรคจากการประกอบอาชีพ) ยอมรับการลดอัตราเบี้ยประกันความเสี่ยงจากแอสเบสตอส แม้ว่าระบบการป้องกันเบื้องต้นของอิเทอร์นิตจะล้มเหลว.

ใน พ.ศ. 2529, อิเทอร์นิตสาขาอิตาลีเลิกกิจการลง สัญญาที่จะย้ายคนงานไปทำงานที่อื่นไม่เกิดขึ้น. สาขาอิเทอร์นิตฝรั่งเศสเสนอที่จะซื้อโรงงานโดยให้เหตุผลว่าสามารถดำเนินงานโดยใช้แอสเบสตอสต่อไปได้. สหภาพ

บอกปิดข้อเสนอและสนับสนุนข้อบัญญัติของสภาที่ห้ามการผลิตที่มีแอสเบสตอสทุกกรณีในเขตคาซาเล มอนเฟร์ราโต.

คดีแรกใน พ.ศ. 2536 พบเพียงผู้จัดการบริษัทท้องถิ่นที่เข้าไปอยู่ในคอกจำเลย. ศาลอุทธรณ์ยอมรับการพิสูจน์การตายของคนงานเพียงคนเดียว, จึงลงโทษเบามาก. ข้อกล่าวหากรณีการตายอื่นๆทั้งหมดขาดอายุความ.

การทำให้คนงานได้รับสารก่อมะเร็งเป็นอาชญากรรม

คดีตุรินไม่เหมือนกับคดีที่เกี่ยวกับแอสเบสตอสจำนวนมากในประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายซึ่งมุ่งเน้นการชดเชยเหยื่อ. เจตนาในทางอาญาไม่ใช่ประเด็นการรับผิดชอบทางละเมิด, ซึ่งการรับผิดชอบเป็นเรื่องตัวเงินล้วนๆ. ผู้เสียหายคิดว่าพวกเขาได้รับความทุกข์ทรมานที่สามารถประเมินเป็นตัวเงินได้. พวกเขาแสดงหลักฐานความผิดและเชื่อมโยงให้เห็นว่าความผิดเป็นเหตุให้เกิดความสูญเสียขึ้น. ถ้าพวกเขาพิสูจน์ข้อกล่าวหาของพวกเขาได้, พวกเขาก็จะได้รับค่าชดเชย ถ้าจำเลยยังคงอยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้. บริษัทข้ามชาติจำนวนมากประสบความสำเร็จในการหลบหนีการจ่ายค่าชดเชยผ่านการจัดการที่ซับซ้อน, โดยสาขาในประเทศนั้นจะถูกประกาศให้ล้มละลาย. บริษัทที่เป็นสาเหตุของความเสียหาย อาจจะหนีไปได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยถ้ามีประกัน.

เพื่อความแน่นอน, เส้นแบ่งระหว่างความรับผิดชอบทางแพ่งและอาญาในบางประเทศ อาจจะแบ่งแยกได้ยากเมื่อโทษในส่วนความเสียหายได้มีการการชดเชย. ในบางเงื่อนไข - ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในระบบกฎหมายต่างๆ - เมื่อมีคำตัดสินของหน่วยงานที่มีอำนาจรัฐ (คือศาล) ลงโทษในความผิดที่มีความรุนแรงเฉพาะ และมีผลแปลงเป็นสินทรัพย์เอกชน (คือการชดเชยเหยื่อ). ตัวอย่างเช่น ในคดีเมื่อเร็วๆนี้ในเมืองมิสซิสซิปปี (Mississippi), ลูกขุนคนหนึ่งได้ตัดสินให้เชฟรอน (Chevron) และ ยูเนียนคาร์ไบด์จ่ายเงิน 322 ล้านดอลลาร์แก่คนงานคนหนึ่งที่ได้รับแอสเบสตอสขณะทำงานขุดเจาะในอุตสาหกรรมน้ำมันระหว่าง พ.ศ. 2521 ถึงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 (1). คนงานรายนั้นป่วยเป็นโรคไยหิน(Asbestosis)และต้องใช้เครื่องช่วยหายใจด้วยออกซิเจน. นี่เป็นกรณีที่มีการจ่ายสูงสุดทั้งก่อนให้ปัจเจกบุคคลหนึ่งรายในสหรัฐฯ.

กล่าวได้ว่า, การไม่ต้องรับโทษทางอาญามีนัยสำคัญทางการเมืองและสังคมในเชิงสัญลักษณ์เนื่องจากมันจะถูกนำมาใช้ในที่ซึ่งมีความตระหนักเกี่ยวกับแอสเบสตอส, ในความหมายว่ามาตรการหมิ่นจำนวนมากจะไม่ถูกมองว่าละเมิดนโยบายสาธารณะรุนแรงเพียงพอที่จะพิจารณาเป็นอาชญากรรม.

คดีตุรินเป็นคดีล่าสุดในชุดของการฟ้องร้องกรณีที่ทำให้คนงานได้รับแอสเบสตอส. อย่างไรก็ตาม, สิ่งใหม่ๆ, คือข้อหาแตกต่างจากคดีก่อนๆ. กฎหมายอาญาอิตาลีเกี่ยวกับแอสเบสตอสอาจสรุปอย่างกว้างๆ ได้ ดังนี้ (2).

คำฟ้องคดีอาญาอุทธรณ์ส่วนใหญ่ที่กล่าวโทษว่าเป็นการฆ่ามนุษย์ หรือความเสียหายจากการประมาท เลินเล่อเพื่อเรียกร้องการรับผิดชอบทางอาญาของนายจ้างในแต่ละกรณีของพนักงานที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคที่สามารถพิจารณาได้เป็นการเฉพาะว่าเกี่ยวกับแอสเบสตอส. คดีเน้นทั้งโรคที่เกิดจากการได้รับแอสเบสตอส (โรค เมโสเธลิโอมา และโรคใยหิน) และมะเร็ง ซึ่งอยู่ในขอบข่ายของสาเหตุที่เป็นไปได้ โดยมีหลักฐานทางระบาดวิทยา ที่แสดงถึงความเป็นไปได้สูงว่าที่เกิดจากการได้รับแอสเบสตอส (ส่วนใหญ่คือมะเร็งปอด). การอ้างอิงข้อมูลระบาด วิทยาสามารถป้องกันเหตุผลในเรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เพราะไม่มีโรคมะเร็งที่สามารถ “ระบุชัด” ว่าเกิดจาก การได้รับสิ่งใดเป็นการเฉพาะ. คำพิพากษาที่เป็นแบบอย่างที่ดีตัดสินใน พ.ศ. 2545, ศาลฎีกาที่พิจารณาอุทธรณ์ได้ชี้ ว่า ไม่มีข้อกำหนดว่าจะต้องมีการพิสูจน์กลไกอย่างชัดเจนของการเกิดมะเร็งในแต่ละคน, และตระกะความเป็นไป ได้อย่างสูงสามารถได้จากข้อมูลทางระบาดวิทยาและสถิติ (3).

คำตัดสินโดยทั่วไปอยู่บนพื้นฐานของบทบัญญัติสามมาตราของประมวลกฎหมายอาญาอิตาลี. มาตรา 40.2 กำหนดเงื่อนไขของสาเหตุที่ต้องพิจารณาว่าเป็นประเด็นทางอาญา. กฎหมายกำหนดว่า “ความล้มเหลวใน การป้องกันเหตุการณ์ที่มีหน้าที่ที่ต้องทำตามกฎหมายมีค่าเท่ากับการเป็นต้นเหตุของการทำให้เกิดเหตุการณ์”. มาตรา 589 มีเนื้อหาเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับการฆ่ามนุษย์ ขณะที่มาตรา 590 กำหนดให้การทำความเสียหาย ทางอาญาต่อบุคคลเป็นอาชญากรรม.

หน้าที่ทางกฎหมายที่จะทำให้สถานที่ทำงานมีสุขภาวะและปลอดภัย กำหนดจากสาระสำคัญในกฎหมาย การทำงานที่มีสุขภาวะและปลอดภัย. มีหลักกฎหมายที่ถือเอาคำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องอยู่พอสมควร ที่จะระบุว่าหน้าที่ในเรื่องความปลอดภัยเกิดขึ้นเมื่อมีความรู้ทางวิชาการเพียงพอเกี่ยวกับผลที่ตามมาของการได้รับ แอสเบสตอส ศาลฎีกาที่พิจารณาอุทธรณ์มีความชัดเจนว่าเป็นหน้าที่ของนายจ้างที่ต้องดูแล รวมทั้งต้องนำ มาตรการป้องกันทุกเทคโนโลยีที่เป็นไปได้มาใช้ และไม่จำกัดเฉพาะการปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายเท่านั้น.

คดีตุรินได้ใช้กฎหมายในการพิจารณาข้อเท็จจริงแตกต่างออกไป. ขึ้นอยู่กับลักษณะความผิดสองประเภท. ดังนี้

มาตรา 434 ของประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติลักษณะความผิดจากการจงใจทำให้เกิดหายนภัย เช่น การกระทำละเมิด หรือ การละเว้นที่ทำให้เกิดผลอันเล็งเห็นได้และต้องมีผู้กระทำ.

มาตรา 437 เกี่ยวข้องเฉพาะกับสภาพการทำงาน และเกี่ยวกับการจงใจกระทำผิดโดยการยกเลิกหรือละเว้น การป้องกันหายนภัยหรือความเสียหายในที่ทำงาน.

นักข่าวมากกว่า 100 คน และ นักกฎหมายมากกว่า 150 คน รวมตัวอยู่กับเหยื่อแอสเบสตอสและครอบครัว รวมถึงสาธารณชนอื่นๆภายในศาล วันแรกของคดีในตูริน, 10 ธันวาคม 2552. (ภาพจากภาพยนตร์สารคดีเรื่อง: ฝุ่น - คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่)

มากกว่าประเด็นเทคนิคที่เกี่ยวกับนิยามของความผิด, การใช้วิธีการนี้เน้นประเด็นภาพรวมของธุรกิจ, ทางเลือกทางเทคนิคและการจัดองค์กรในการทำงาน โดยผู้บริหารสูงสุดของอิเทอρνิต. แนวคิดเรื่อง “หายนภัย” เป็นแนวคิดที่ก้าวหน้าเกินกว่าเรื่องความตายที่ไม่ถูกกฎหมายหลายกระทง และอาจเป็นความพยายามที่ดีกว่าที่จะมองทะลุหลักกฎหมายที่ถือเอาคำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานไปสู่การเห็นภาพรวมทั้งหมดของกระบวนการสะสมทุนสไตรล์อิเทอρνิต.

สิ่งหนึ่งที่จำเป็นต้องกล่าวถึงเพิ่มเติม. คือเรื่องการพัฒนาหลักกฎหมายที่ถือเอาคำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานในฝรั่งเศส, คดีแอสเบสตอสนี้ไม่ใช่กรณีโดยตัวเอง. หลักกฎหมายอาญาดังกล่าวที่เกี่ยวกับแอสเบสตอส ถักทอเข้ากับกรณีอันตรายจากการทำงานทั่วไปทั้งหมด. การอภิปรายประเด็นนี้ต่อไปเป็นเรื่องเลยจากขอบเขตของบทความนี้, แต่การอ้างอิงถึงเรื่องดังกล่าวสามารถใช้ประโยชน์จากคดีประวัติศาสตร์ที่ ปอร์โต มาร์กเฮรา (Porto Marghera) เป็นโรคมะเร็งจากการได้รับไวนิล คลอไรด์ ที่ศาลฎีกาได้พิจารณาคำอุทธรณ์แล้วและมีคำพิพากษาเมื่อ 19 พฤษภาคม 2549 (4).

เมื่อตระหนักถึงอุบัติเหตุจากการทำงาน, ควรค่าที่จะกล่าวถึงว่าเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2554, ศาลตูรินเดียวกันนี้ได้ร่วมกันพิพากษาลงโทษผู้บริหารระดับสูงของอิเทอρνิต โดยตัดสินจำคุกเฮราลด์ เอสเพนฮาร์ท

(Herald Espenhahn) ผู้จัดการใหญ่ของบริษัทข้ามชาติ ทิชเซนกรุ๊ป (ThyssenKrupp) เป็นเวลา 16 ปี 6 เดือน, ในความผิดกรณีไฟไหม้ที่นำไปสู่การตายของคนงาน 7 คน. ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทอีกสี่คน ได้รับโทษจำคุกคนละ 13 ปี 6 เดือน. เป็นที่แน่นอน, คดีนี้มีความแตกต่าง, แต่ประเด็นของข้อโต้แย้งทางกฎหมายเรื่องเจตนาสามารถวางเป็นมาตรฐานที่ศาลจะใช้อ้างอิงในการตัดสินคดีอิเทอร์นิตได้.

คดีย่อยกลุ่มผู้บริหารระดับสูงสุด

ในคอกจำเลยศาลตูรินมี สเตฟาน ชมิทไฮน์ และ บารอน เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน ชาวเบลเยียม ยืนอยู่. สเตฟาน ชมิทไฮน์ มาจากครอบครัวที่มีชื่อเสียงในแวดวงเศรษฐกิจการเมืองในสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งถือหุ้นใหญ่ที่สุดในอิเทอร์นิตมาเกือบหนึ่งศตวรรษ. ทำหน้าที่บริหารเครือข่ายภาคีที่หลากหลายมากที่สุด. ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง, เจ้าหน้าที่นาซีได้จัดหาแรงงานทาสมาป้อนโรงงานอิเทอร์นิตในเบอร์ลิน. พวกเขาเป็นนักสะสมงานศิลปะ, ผู้บริจาคให้การกุศล, และเป็นแรงขับเคลื่อนในหลายเครือข่ายส่งเสริมลัทธิทุนนิยมใหม่ที่สะอาด, สเตฟาน ชมิทไฮน์ เป็นผู้นำในการจัดประกายสมาคมนายจ้าง คือ - สภาธุรกิจโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน.

สเตฟาน ชมิทไฮน์ มีบทบาทสำคัญในกลุ่มอิเทอร์นิต สาขาอุตสาหกรรมแอสเบสตอส ตั้งแต่กลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513, ที่ซึ่งเขากำหนดนโยบายในการปฏิเสธความเสี่ยงและการมีสองมาตรฐานในระดับโลก, คือ ขะลอการกำจัดแอสเบสตอสในประเทศด้อยพัฒนา. ดังที่เซอร์จิโอ โบนETTO (Sergio Bonetto), นายของเหยื่อบางคน, ได้กล่าวว่า: “โชคไม่อำนวยสำหรับพวกเขา, นักอุตสาหกรรมสวิสเป็นคนพิถีพิถัน: ทุกสิ่งทุกอย่างจะมีการจดบันทึกและเก็บไว้ที่ศูนย์กลาง. ตัวอย่างเช่น, พวกเราได้พิสูจน์แล้วว่าในสวิตเซอร์แลนด์, ทุกตัวอย่างของแอสเบสตอสถูกควบคุม และพารามิเตอร์การผลิตถูกกำหนดโดยใช้มาตรฐานการปนเปื้อนฝุ่นที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ” (5).

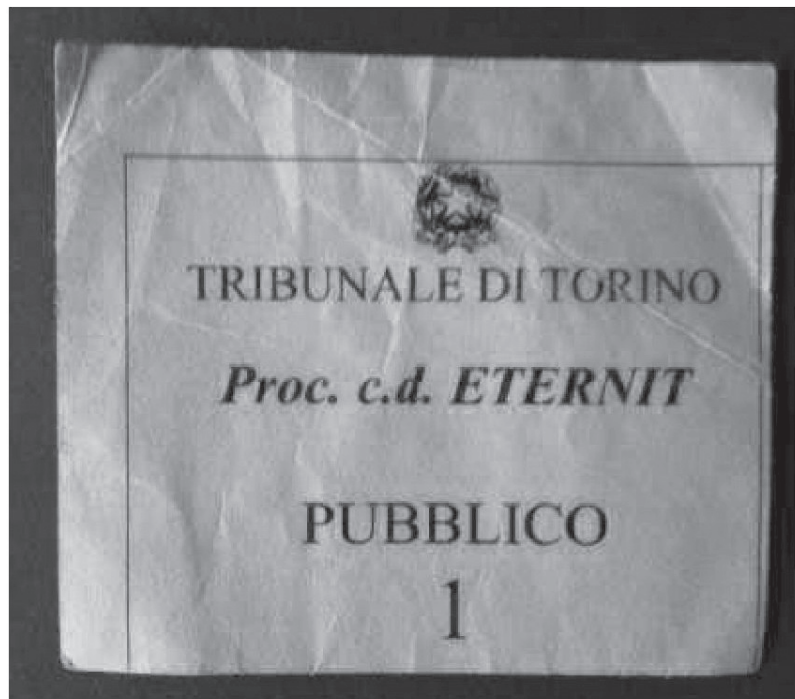
บารอน เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน เป็นหนึ่งในผู้อาวุโสสูงสุด ผู้วางรากฐานเศรษฐกิจเบลเยียม และรับผิดชอบบริหารอิเทอร์นิตสาขาเบลเยียม (ต่อมาเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นอิเท็กซ์ - Etex), และรับผิดชอบการบริหารจัดการโดยตรงสำหรับคาซาล มอนเฟร์ราโต ตั้งแต่ พ.ศ. 2509 จนถึงต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513.

คดีตูรินได้มีการนำหลักฐานจำนวนมากที่แสดงถึงวิธีการบริหารจัดการอิเทอร์นิตในสองสาขา - เบลเยียมและสวิส - ที่พยายามใช้เครื่องฟ่นอากาศในการกำจัดอันตรายของแอสเบสตอส และขัดขวางการสั่งยกเลิกห้ามใช้. ในช่วงเวลาที่ชมิทไฮน์บริหารอยู่, อิเทอร์นิตประหยัดเงินจากการตัดมาตรการป้องกัน ขณะที่ใช้จ่ายเงินเพื่อการประชาสัมพันธ์. การตรวจค้นของตำรวจในสำนักงานนักลอบบี้กวิโด เบลโลดี (Guido Bellodi) พบว่า ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 สเตฟาน ชมิทไฮน์ มีการจ่ายเงินเพื่อการรณรงค์ให้ข้อมูลผิดๆในอิตาลี. นักข่าวคนหนึ่งได้แฝงตัว

เข้าไปในคณะกรรมการเหยื่อแอสเบสตอส ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต และคอยติดตามพฤติกรรมของอัยการ กัวรินีโล (6). เอกสารที่พบแสดงว่า อิเทอร์นิต “ลงทุน” ชื่อนักวิทยาศาสตร์, นักการเมืองที่มีชื่อเสียงและนัก สหภาพแรงงาน, ตลอดจนนักข่าว.

นับว่าคดีตุรินแตกต่างอย่างมากจากระบบยุติธรรมทางอาญาที่เฉยเมยของเบลเยียมและสวิตเซอร์แลนด์ ที่กลุ่มอุตสาหกรรมเดียวกันก่อหายนภัยคล้ายคลึงกัน. เรื่องราวของคาซาเล มอนเฟร์ราโตไม่แตกต่างมากนักกับ กรณีของกลุ่มโรงงานอิเทอร์นิตในเมือง พาเยอร์น (Payerne) ในสวิตเซอร์แลนด์ และ คาเพลเล-ออป-เดน-บอส (Kapelle-op-den-Bos) ในเบลเยียม. ระบบกฎหมายที่เฉื่อยชาในประเทศทั้งสองมิได้เกิดจากความแตกต่างอย่าง มีนัยสำคัญในกฎหมายอาญา, นั่นคือ ความผิดส่วนใหญ่ที่ระบุไว้ในอิตาลีก็พบได้ในกฎหมายเบลเยียมและสวิส. ความต่างมีรากฐานส่วนใหญ่มาจากพลวัตทางสังคมในสิ่งที่อิเทอร์นิตได้กระทำ, เริ่มขึ้นจากขบวนการแรงงานผู้สื่อ และรัฐบาล. ไม่มีอะไรกระทบกระทั่งจนถึงครอบครัวที่ควบคุมกลุ่มอิเทอร์นิตในประเทศต้นกำเนิดเลย. ทรัพย์สินสมบัติ มากมายนำไปสู่ความมีชื่อเสียง และการที่สเตฟาน ชมิตไฮน์ ได้หันไปสู่การส่งเสริมระบบทุนนิยมสะอาดทำให้เขา ได้รับช่อดอกไม้มากกว่าก่อนอิฐ.

สิงหาคม 2554

บัตรผ่านเข้าประตูศาลเพื่อร่วมรับฟังการพิจารณาคดี
เอื้อเฟื้อโดย อีฟวอนเน วอเตอร์แมน.

เอกสารอ้างอิง

1. A. John, Mississippi Jury Returns Largest Asbestos Verdict in U.S. History, Wall Street Journal, 6 May 2011 and Ch. Graham, Smith County jury awards \$322M verdict, Laurel Leader Call, 6 May 2011.
2. A recent study reports forty verdicts in prosecutions for exposing workers to asbestos in Italy. The first dates back to 1984. Cases have increased over the past decade. See S. Zirulia, Monitoraggio di procedimentigiudiziari relativi agli effetti dell'amiantosulla salute ed espolorazione della possibilità direalizzare una banca dati, Casale monferrato, 2011 . For a more detailed but older example, see A. Di Amato, La responsabilità penale da amianto, Giuffrè Editore, Milan, 2003.
3. Corte di Cassazione, Sez. IV, n. 953, 11 .7.2002, Brusco v/. Macola e altri (Officine Meccaniche Stanga).
4. Corte di Cassazione, Sez. IV,, n. 4675/07, 1 7;05;2006, P.G. v/ Bartalini e altri.
5. Interview by Jacqueline Roz-Maurette, Viva, No. 232, April 2008, p. 30-31.
6. A Gaino, Le spie dell'Eternit su Guariniello, La Stampa, 1 2 July 2010.

8.

การสัมภาษณ์รายการ ราฟาเอล กัวรินีลโล (RAFFAELE GUARINIELLO)¹

นิคโคโล บรูนา (Niccolò Bruna)

และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์ (Andrea Prandstraller)²

อะไรทำให้คุณมีความพิเศษ?

กรณีเทอร์นิตมีความพิเศษเพราะขนาดและจำนวน: คือ จำนวนโรงงานที่เกี่ยวข้อง, และจำนวนผู้เสียหาย. ถึงกระนั้น, มันก็เป็นเพียงคดีหนึ่งในหลาย ๆ คดีที่เกี่ยวข้องกับการทำงานและมะเร็งที่เกิดจากแอสเบสตอสที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องในหลายปีที่ผ่านมา. กรณีเทอร์นิตเป็นส่วนของคดีทางกฎหมายที่มีผลกระทบยาวนานที่เราใช้เวลากว่า 15 ปี ด้วยการสังเกตการเกิดมะเร็งจากการประกอบอาชีพ. พวกเราได้ศึกษาผู้ป่วยมะเร็งกว่า 25,000 คน และไม่ประหลาดใจเลยที่เราพบมะเร็งที่เกิดจากการทำงานที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสจากหลายบริษัท, รวมทั้งอิเทอร์นิต.

องค์กรของเหยื่อมีบทบาทอะไรในการเริ่มต้นดำเนินคดี?

สิ่งที่เหยื่อและองค์กรของพวกเขาทำมีความสำคัญมากในการให้ข้อมูลและความรู้. อย่างไรก็ตาม, พวกเราดำเนินการเพราะ, ตามกฎหมายนั้น, เราต้องทำ.

มักจะกล่าวกันเสมอว่าการได้รับแอสเบสตอสจากการทำงาน, ไม่ใช่ประเด็นตามกฎหมายอิตาลี, เช่นเดียวกับในประเทศอื่นๆหลายประเทศ. นี่ไม่ใช่เรื่องจริงเสียทั้งหมด: พวกเรามีกฎหมายย้อนไปตั้งแต่ต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2443, กำหนดกฎเกณฑ์สุขภาพและความปลอดภัยของวัยรุ่นและผู้หญิงที่ทำงานกับแอสเบสตอส.

¹ การสัมภาษณ์นี้ทำเมื่อ 9 สิงหาคม 2553, แปลจากภาษาอิตาลีโดย เอลена เปอร์ตูซาทิ (Elena Pertusati).

² นิคโคโล บรูนา (อีเมล: nic.bruna@gmail.com) และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์ (อีเมล: a.prand@libero.it) เป็นผู้สร้างภาพยนตร์สารคดี.

เราไม่ได้ขาดกฎหมาย: มีระเบียบข้อบังคับอยู่; และในอิตาลีเรามีกฎทั่วไปเกี่ยวกับสุขอนามัยอุตสาหกรรม ตั้งแต่ พ.ศ. 2470, แก้ไข เพิ่มเติม พ.ศ. 2499.

ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2483 มีกฎหมายที่บังคับให้มีการประกันสุขภาพเพื่อให้ค่าชดเชยคนงานที่ป่วยจากแอสเบสตอส, โดยเฉพาะโรคใยหิน (Asbestosis); กฎหมายยังได้กำหนดให้ติดตามเฝ้าระวังสุขภาพคนงานแอสเบสตอส.

ข้อกล่าวหาจำเป็นคืออะไร?

คดีอาญาที่ฟ้องผู้บริหารของอิเทอร์นิตมีข้อหาดังนี้: ฆ่าคน, ทำอันตรายต่อร่างกาย, ก่อให้เกิดหายนภัย, ไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัยและประมาทเลินเล่อ. เหตุที่เลือกดำเนินคดีในข้อหา “ก่อก่อให้เกิดหายนภัย” และ “ไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัยและประมาทเลินเล่อ” เพราะระยะเวลาที่ใช้ในการรวบรวมรายงานการแพทย์ของผู้เชี่ยวชาญสำหรับผู้เจ็บป่วยและเหยื่อที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก อาจเป็นผลให้คดีขาดอายุความ. ดังนั้น, เราจึงตัดสินใจดำเนินคดีในข้อหาที่รุนแรงที่สุด.

ในช่วงแรกฟ้องผู้จัดการที่มีสัญชาติอิตาลีและบริษัทอิเทอร์นิตท้องถิ่นเท่านั้น, ทำไม?

เพราะพวกเราไม่ได้ตระหนักว่ามีความเชื่อมโยงระหว่างโรงงานในอิตาลีและผู้ที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ. เมื่อได้รับข้อมูลว่าคนงานบางคนทำงานในสวิตเซอร์แลนด์และกลับมาตายในอิตาลี, เราจึงขยายข้อกล่าวหาของเราไปถึงต่างชาติ. เริ่มจากกรณีเหล่านี้, เราพบว่าอิเทอร์นิตมีโรงงานในสวิตเซอร์แลนด์; และที่นั่นเป็นที่อยู่ของเจ้าของ. ผลที่ตามมา, เราเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโรงงานและความเป็นเจ้าของ; ทำการรวบรวมข้อมูลและพยานหลักฐาน, ตามที่ปรากฏในคำฟ้อง, เราจะต้องพิสูจน์ข้อกล่าวหา; ไม่เฉพาะต่อบรรดาผู้จัดการในประเทศแต่รวมถึงเจ้าของและผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทด้วย.

ใช้เวลานานเท่าไรในการสอบสวนเบื้องต้น?

การสอบสวนเบื้องต้นใช้เวลาแรมปี เพราะเราต้องรวบรวมผลการสืบพยานในสวิตเซอร์แลนด์ และนี่เป็นเรื่องที่ยาก; ในบางกรณีใช้เวลาถึงสี่ปี. วิธีการเหล่านี้เพื่อนร่วมงานชาวสวิสของเราต้องปฏิบัติตาม. มีการยื่นอุทธรณ์โดยกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องมิให้รับผลการสืบพยานในต่างประเทศ, ผมเข้าใจ.

ประสบการณ์ของเรากรณีผู้ป่วยมะเร็งที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสย้อนหลังไปเป็นเวลาหลายปี. ปัจจุบันมีหลักฐานมากมายถือเอาคำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานจำนวนมาก (หลักฐานที่มาจากคำพิพากษาของศาล): มันเป็นเรื่องธรรมดาเมื่อเราเริ่มต้น แต่ทุกวันนี้เป็นที่รู้จักกันดี, มีประเด็นและปัญหาที่มีหลักฐานที่มาจากคำพิพากษาของศาลกำหนดไว้แล้ว. ดังนั้นเราเพียงเดินตามทางนี้.

มีปัญหาเฉพาะสองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดี. เรื่องแรก, จำนวนที่มากมายของคณะผู้เสียหาย; ไม่เฉพาะเพียงแค่คนงาน แต่รวมถึงประชาชน, สมาชิกของชุมชน, ผู้ที่ไม่เคยเข้าไปในโรงงานแอสเบสตอส. สอง, ความผิดที่เกี่ยวข้องกับจำเลยหลายคนที่อาศัยและทำงานในต่างประเทศ, และเชื่อมโยงกับหลายโรงงานต่าง ๆ กัน. แสดงถึงความจำเป็นในการค้นหาสิ่งที่เราเรียกว่า นโยบายอุตสาหกรรมของบริษัท; เพื่อแสดงข้อหาในคำฟ้อง เราต้องสร้างภาพที่ชัดเจนของนโยบายนี้.

และสมมติฐานของคำฟ้องคืออะไร?

เราขอกล่าวว่า การตัดสินใจหลักไม่ได้ทำในอิตาลี แต่ที่สำนักงานใหญ่ของบริษัท, และนโยบายนั้นก็ใช้ได้ ในอาณาจักรแอสเบสตอสของพวกเขาทั่วโลก, ไม่เฉพาะกับโรงงานในอิตาลี แต่กับทุกโรงงานภายใต้การควบคุมของผู้ถือหุ้นใหญ่.

ความจริงที่ว่ามีการประชุมของบรรดาผู้จัดการจากโรงงานต่าง ๆ ซึ่งได้พบปะและอภิปรายปัญหาทำให้เรารู้ในสิ่งที่กำลังดำเนินการ; เราสามารถ “มองเห็น” นโยบายอุตสาหกรรมของบริษัทในภาพรวมทั้งหมดเลยทีเดียว.

ท่านคิดว่าจะนำเสนอผลการศึกษา (thesis) ขึ้นนี้หรือไม่ ?

หลักฐานมีความสำคัญมาก, แต่ที่สำคัญกว่านั้น คือ เอกสารที่เราได้มา: สิ่งที่เป็นแรงบันดาลใจของเราคือความจริง, การแสวงหาความจริง, ดังนั้นเราเปิดรับความจริงทั้งปวง.

หนึ่งในเป้าหมายของคดีนี้, หนึ่งในวัตถุประสงค์ที่เราพยายามบรรลุของทุกคดีลักษณะนี้, คือการให้มีคำพิพากษาที่อาจนำไปสู่การชดเชยค่าเสียหายแก่เหยื่อแอสเบสตอสทั้งหมด. เป็นที่ชัดเจนว่า มันไม่ใช่วัตถุประสงค์หลักในการดำเนินคดีอาญา แต่เป็นสิ่งที่พวกเราใส่ใจ. เป็นวัตถุประสงค์สำหรับอุบัติเหตุใดๆทางอุตสาหกรรม, สำหรับโรคใดๆจากการประกอบอาชีพ. การชดเชยไม่สามารถรักษาชีวิตผู้ใดได้, แต่สามารถเยียวยาครอบครัวและนี่เป็นผลที่สำคัญ.

หัวหน้าอัยการ ราฟฟาเอล กัวรินีโล ถ่ายภาพนี้ระหว่างดำเนินคดี, ธันวาคม 2553.

Photo from documentary: Dust - the Great Asbestos Trial

แน่นอนยังมีปัญหาการรับผิดชอบทางอาญา. เรามีกฎหมายมากมายเกี่ยวกับอาชีวอนามัย. เป็นสิ่งที่ดีเยี่ยมในกระดาษ, แต่บ่อยครั้งที่มันถูกละเลย และมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายน้อยมาก. นี่หมายถึงอะไร? มันหมายถึงว่าบริษัทจำนวนมากคิดว่าเขาสามารถละเลยมันได้: มันคือความรู้สึกที่ว่า, แม้คุณละเมิดกฎหมาย, คุณก็ไม่ต้องรับผิดชอบ.

เอาละ, ผมคิดว่าเรามีหน้าที่ชัดเจน, เราต้องต่อสู้กับความรู้สึกของการไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อไม่ใส่ใจ, แม้มีการเหยียดหยันกฎหมาย. เราต้องทำให้เกิดความเข้าใจว่ามีกฎหมายอยู่ และผู้ไม่ใส่ใจจะต้องรับผิดชอบทางอาญา.

ความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัทมีความสำคัญมาก และผมสามารถกล่าวได้ว่า หลังจากการทำงานในเรื่องนี้นานหลายปี, มีความก้าวหน้ามากตั้งแต่ทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513 และความตระหนักในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยได้พัฒนาขึ้นแล้ว. อย่างไรก็ตาม, สิ่งที่ผมพบเห็นในอิตาลีเป็นภาพเชิงลบมาก, ในทุกที่จริงๆ, คือ ความไม่รู้สึกรู้สา, ของบรรดาองค์กรที่ทำหน้าที่กำกับดูแล(ศูนย์เฝ้าบ้าน)ที่คอยแต่ทำงานเชิงรับ.

ผมคิดว่า เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ถ้าสถาบันที่มีหน้าที่ของประเทศไม่ทำหน้าที่ของตน, บริษัทก็อาจคิดว่าเขาสามารถละเมิดกฎหมายได้โดยไม่ต้องเดือดร้อนจากผลที่จะตามมา. โดยสาระสำคัญแล้ว, นั่นคือ, สถานการณ์ที่พวกเราต้องเกี่ยวข้องอยู่. ในคดีนี้, เช่นเดียวกับในคดีอื่นๆหลายคดี, พวกเราตระหนักว่าหามาเข้าบ้าน ได้ล้มเหลวในการทำหน้าที่เฝ้าระวัง, บ่อยครั้งลืมหินตามเสียเฉยๆ. สิ่งเหล่านี้ยังคงเกิดขึ้น และนี่คือสาระสำคัญของคดีนี้ที่ส่งให้แก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ.

เมื่อมีปัญหาแอสเบสตอสในอิตาลี, ยังคงมีปัญหาแอสเบสตอสในหลายประเทศ. เมื่อล้มเหลวกับการแก้ปัญหา, เมื่อท่านหยุดการกำกับดูแล - สิ่งนี้เช่นเดียวกับสิ่งอื่นๆในอนาคต, เช่นสาขาแม่เหล็กไฟฟ้า, ซึ่งพวกเรายังมีความรู้ค่อนข้างน้อย - แล้วคุณไม่สามารถร้องเรียน เมื่อเวลาผ่านไป 20 หรือ 30 ปี, ทำได้เพียงถามตัวคุณเองว่า “ทำไมทุกคนเหล่านี้จึงตาย, ทำไมประชาชนเหล่านี้จึงป่วย?”

ประวัติศาสตร์ของแอสเบสตอสเป็นสัญลักษณ์ เพราะเป็นเรื่องราวของการขาดการป้องกัน ซึ่งสามารถทำได้.

ประเด็นแรกเลยก็คือ: แอสเบสตอสถูกห้ามใช้ในบางประเทศ, ไม่ถูกห้ามในที่อื่น. การที่ไม่สอดคล้องกัน เช่นนี้ทำให้พวกเราประหลาดใจ. ผมคิดว่าเป็นที่ชัดเจนว่าองค์กรต่างๆ เช่น องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labor Organization, ILO), ซึ่งประเทศส่วนใหญ่เป็นสมาชิก, ไม่ได้สนใจเรื่องการใช้แอสเบสตอส ซึ่งยังคงมีการใช้ต่อไปในหลายประเทศ. ทั้งประเทศที่ห้ามใช้และประเทศที่ไม่ห้ามใช้ต่างก็ผิด;ภาพต่อของกฎหมายที่เราเห็นนี้ไม่สามารถยอมรับได้.

โดยสัญชาตญาณ, เมื่อขณะนี้เราพิจารณาว่าการห้ามใช้แอสเบสตอสถือเป็นเรื่องปกติ. แต่เมื่อเราเรียนรู้ว่ามีประเทศหนึ่งที่แอสเบสตอสยังคงมีใช้ ทำให้พวกเราประหลาดใจและถามตัวเองว่า: “มันเป็นไปได้ได้อย่างไร?”

แน่นอน, พวกเราประสบกับความเหลื่อมล้ำในกระบวนการยุติธรรมเช่นเดียวกับกฎระเบียบต่างๆ. พวกเราทำคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่มีโรงงานแอสเบสตอสในหลายประเทศ. ผมไม่รู้ว่ามีประเทศเหล่านี้มีประเทศใดที่ได้เริ่มดำเนินคดี นอกจากฝรั่งเศส, ที่กำลังประสบปัญหาที่ร้ายแรง. ขอย้ำอีกครั้งภาพที่สับสนเป็นเรื่องที่รับไม่ได้. ทำไมพวกเราดำเนินคดีเฉพาะในอิตาลีและไม่ทำในที่อื่น?

อะไรคือความสนใจส่วนตัวของท่านในการทำคดีเหล่านี้?

เมื่อเข้านี้เองผมได้รู้ว่ามีคนไข้รายหนึ่งป่วยเป็นโรคเมโสเทลิโอมาหรือมะเร็งเยื่อหุ้มปอดรายใหม่ เป็นคนงานซึ่งเคยทำงานกับผู้รับจ้างชนลาค: ไซ, เรื่องนี้เรื่องเดียวพอเพียงที่ทำให้ผมคิดว่า: “ทำไมจึงไม่มีการป้องกัน?” มีจำนวนผู้ป่วยไม่มากนักซึ่งทำให้ผมประหลาดใจ แต่ความเป็นจริงที่ว่าไม่มีการป้องกัน, ซึ่งทำให้เกิดผลตามมา.

เราพบผู้ป่วยที่ไม่เคยทำงานกับแอสเบสตอส แต่ทำงานในโรงงานที่นำเสนอแอสเบสตอส. เป็นเรื่องน่าหดหู่มากที่คนคนหนึ่งได้รับผลจากการกระทำของผู้อื่น ซึ่งผมมองว่าเป็นละครน้ำเน่ามากมายนอกเหนือจากการพบผู้ป่วยจำนวนมาก.

แน่นอน, ในกรณีนี้จุดเน้นหลักคือความหายนะซึ่งมีสาเหตุ (อันกลายเป็นข้อหา), ไม่ใช่เฉพาะสิ่งแวดล้อมในที่ทำงาน แต่ในชุมชนด้วย.

ผู้เชี่ยวชาญรายหนึ่งจากเขตพิดมอนท์ (Piedmont Region) บอกพวกเราว่ามีประชาชนตาย 50 คนทุกปี, โดย 10 คน ทำงานในโรงงาน, นอกนั้นไม่เคย.

ท่านคิดอย่างไรต่อจำเลย?

มันเป็นเรื่องยาก. โดยทั่วไปผมสรุปความเห็นของประชาชน, โดยเฉพาะของจำเลย, เมื่อผมตั้งคำถามไขว้ไป-มาต่อพวกเขา, ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน. ผมรอคอยโอกาสที่จะทำเช่นนั้น. ผมสนใจจริงๆที่จะฟังสิ่งที่พวกเขาพูด, เพื่อฉายให้เห็นความจริงและได้ผลลัพธ์อันยุติธรรม. พวกเราต้องไม่มีอคติ; เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องฟังทุกฝ่ายเพื่อให้เกิดความยุติธรรมที่สมดุล.

อย่างไรก็ตาม, จำเลยมีสิทธิที่จะไม่ตอบคำถาม. การตอบหรือไม่ตอบเป็นทางเลือกในการสู้คดี.

ท่านไม่คิดหรือว่าท่านเป็นส่วนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับฝ่ายจำเลย, ที่มีจำนวนมากและมีสิ่งสนับสนุนพร้อม?

ไม่, พวกเรามององค์กรที่แข็งแกร่ง. ในความเป็นจริง, ผมปรารถนาให้สำนักงานอัยการตุรินสามารถเป็นสำนักงานอัยการระดับชาติ, เนื่องจากในประเทศอื่นไม่มีองค์กรที่เทียบได้เช่นนี้.

ท่านคาดการณ์ล่วงหน้าของระยะเวลาของคดีหรือไม่?

ไม่, แม้เมื่อเริ่มต้นพวกเราคิดว่าอาจใช้เวลาแรมปี; ปัจจุบัน (เจ็ดเดือนของการดำเนินคดี), ขอบเขตต่อหลักเกณฑ์ที่สมดุลและยุติธรรมของศาล, เราสามารถคาดการณ์เวลาที่สมเหตุสมผลสำหรับการพิจารณาคดีนี้.

9 สิงหาคม, 2553

9.

การหาความยุติธรรมให้แก่เหยื่อของอิเทอร์นิต - ประสบการณ์ของฟรานโก-อิตาเลียน (The Franco-Italian)¹

แอนนี เธโบด์-โมนี (Annie Thébaud-Mony)²

ภาคผนวก: คดีแพ่งภายในคดีอาญาในอิตาลี
เซอร์จิโอ โบนETTO (Sergio Bonetto)

วันที่ 24 กันยายน 2554, ขณะที่การพิจารณาคดีเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับนักอุตสาหกรรมอิเทอร์นิตสองคดียังคงดำเนินต่อไปในตูริน, สมาคมพิทักษ์เหยื่อแอสเบสตอสในแผนกทาร์น (the Association for the Defense of Asbestos Victims in the Tarn Department), ฝรั่งเศส หรือ เอดีดีอีวีเอ81 (ADDEVA81), เปิดป้ายจารึกเพื่อเป็นที่ระลึกถึงคนงานและเหยื่อรายอื่นของโรงงานอิเทอร์นิตในเทอร์สแซค, ใกล้กับอัลไบในฝรั่งเศส (ดูบทสรุปสุนทรพจน์ข้างล่าง). ในวันนั้น, โดยที่ยังลอยนวลอยู่, หัวหน้าโรงงาน “กำลังฉลอง” วันครบรอบสี่สิบปีของโรงงาน! แต่ในเทอร์สแซคและในคาซาเล มอนเฟร์ราโต (Casale Monferrato), แอสเบสตอสก็ได้ฆ่าคนไปมากมายแล้ว.

บทความนี้ตรวจสอบกลยุทธ์ที่เริ่มใช้ในฝรั่งเศสและอิตาลีเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมสำหรับเหยื่อแอสเบสตอส, และพิสูจน์ถึงความเร่งด่วนในการสร้างศาลอาญานานาชาติที่มีอำนาจเต็มเพื่อพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับคนงานและสิ่งแวดล้อม.

¹ แปลจากภาษาฝรั่งเศส โดย เอมี จาคอบส์. (Amy Jacobs)

² แอนนี เธโบด์-โมนี PhD, สมาคมองรี เพเซอร์ราท: แรงงาน, สุขภาพ และสิ่งแวดล้อม. (Association Henri Pézérat, Travail, Santé, Environnement) อีเมล: annie.thebaud-mony@wanadoo.fr

บทสรุปสุนทรพจน์ที่กล่าวเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2554,

โดย ฌอง-มารี เบอว์เบส (Jean-Marie Birbes), ประธานของเอดีอีวีเอ 81

พ.ศ. 2514 - 2554: สี่สิบปี: ประวัติศาสตร์ครั้งหนึ่ง, ประวัติศาสตร์ของเรา, สร้างจากความทุกข์ทรมานและการดิ้นรน แต่ยังมีมิตรภาพและความหวัง.

ทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513: สหภาพร่วมของมหาวิทยาลัยจัสซียูสองแห่ง (Jussieu) (มหาวิทยาลัยแห่งปารีส 6 (University of Paris 6) และมหาวิทยาลัยแห่งปารีส 7 (University of Paris 7)) และคนงานหญิงที่อมิซอล (Amisol) ตัดสินใจเข้าร่วมกลุ่มเพื่อเตือนสังคมฝรั่งเศสถึงอันตรายของแอสเบสตอส. จนเกิดเป็นเรื่องอื้อฉาวขึ้น. อิเทอร์นิตฝรั่งเศส, นำโดยตระกูลคัลเวเลียร์ (Cuvelier), เป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายบริษัทอิเทอร์นิตแห่งยุโรป

กรกฎาคม 2539: มงซิเออร์บาร์อต (Monsieur Barot), รัฐมนตรีแรงงานในขณะนั้น, ได้ประกาศห้ามใช้ (แอสเบสตอส) โดยให้เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2540. ในปีเดียวกัน, สมาคมเพื่อคุ้มครองเหยื่อแอสเบสตอสแห่งชาติ (National association for the defense of asbestos victims) หรือ แอนดีวา (ANDEVA) ได้ก่อตั้งขึ้น. แอนดีวาเติบโตจากการผนึกกำลังกันปฏิบัติ, เป็นการปฏิบัติที่เกิดจากภริยาของศาสตราจารย์, ผู้ซึ่งยื่นฟ้องร้องที่เจอร์าร์ดเมอร์ (Gérardmer), และจากคนงานและผู้เกษียณอายุที่ป่วยเป็นโรคที่เกิดจากแอสเบสตอส: คนงานที่อมิซอล, ในอูว์เรอ, ที่อาร์เซนอล, อิเทอร์นิต, เอเวริท, ในอุตสาหกรรมเหล็กกล้า, ร่วมกับนักกิจกรรมของสมาคม, สมาชิกสหภาพ, ผู้สื่อข่าว รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญและนักวิจัยด้านสุขภาพจากการทำงานสองสามราย. และในปี พ.ศ. 2539 สมาคมของเราได้ตั้งขึ้นเช่นกัน...

ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาของผู้บริหาร (บริษัท) ในขณะนั้นยังคงเหลือให้จัดการอยู่. คดีความคดีแรกได้ฟ้องในปี พ.ศ. 2539 โดยกลุ่มสหภาพที่โรงงานตีทอง (Thiant), สนับสนุนโดยสหพันธ์ซีจีทีคอนสตรัคชัน (CGT's Construction Federation). ต่อมาภายหลัง, คดีที่ฟ้องโดยภริยาของพนักงานโรงงานเทอร์สแซคได้ประทับรับฟ้องโดยอัยการรัฐในอัลไบ, ผู้ซึ่งโอนคดีไปให้ผู้พิพากษาท่านหนึ่งในแผนกสาธารณสุขของศาลปารีส.

นี่คือสิ่งที่ยังดำเนินอยู่ในการต่อสู้ของเราในปัจจุบัน.

ในฝรั่งเศส: การเปลี่ยนแปลงจาก “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” สู่ “ความเสียหายจากความวิตกกังวล”

เมื่อเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับคนงานที่ได้รับบาดเจ็บจากแอสเบสตอสเป็นที่รับรู้ในฝรั่งเศสครั้งแรก, เหลือคนงานแอสเบสตอสและทนายความของพวกเขาเลือกกลยุทธ์ในการฟ้องคดีแพ่งสำหรับ “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” ในส่วนของนายจ้าง - เป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนักในฝรั่งเศสช่วงเวลาก่อนหน้านั้น. เหลือที่เป็นโรคจากการทำงานที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการหรือทายาทตามกฎหมายของพวกเขาสามารถฟ้องร้องนายจ้างได้ ถ้าพวกเขาสามารถพิสูจน์ได้ว่านายจ้างได้กระทำการที่เรียกว่า “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้”, ซึ่งหมายความว่า เป็นการตั้งใจทำผิดกฎเกณฑ์ความปลอดภัยหรือผิดกฎหมาย. ในการตัดสินคดีเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545, เรื่อง “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” โดยนายจ้างผู้ซึ่งผลิตหรือใช้แอสเบสตอสหรือผลิตภัณฑ์จากแอสเบสตอส (การพิพากษาคดีซึ่งถือเป็นประวัติศาสตร์ของฝรั่งเศส), ศาลฎีกา (Court of Cassation) ที่รับผิดชอบการพิจารณาคดีเกี่ยวกับแรงงานได้ยุติมาโดยคดีที่ว่าผู้นำบริษัทภายใต้คำกล่าวหาว่าไม่ทราบถึงอันตรายของแอสเบสตอส, โดยการแสดงให้เห็นว่าอันตรายเหล่านั้นเป็นที่รับรู้อยู่แล้วในฝรั่งเศสตอนช่วงเปลี่ยนศตวรรษ (1). เหลือคนงานแอสเบสตอสและครอบครัวของพวกเขาชนะคดี “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” หลายพันคดีในฝรั่งเศสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545.

ในการเผชิญกับคลื่นคดีดังกล่าว, เจ้าหน้าที่ทางการได้ตัดสินใจในปี พ.ศ. 2543 ที่จะตั้งกองทุนเพื่อชดเชยให้แก่เหลือแอสเบสตอส, คือ องค์การฟิวา (FIVA). กฎหมายบัญญัติว่าฟิวาอาจจะย้อนกลับมาฟ้องนายจ้างในข้อหา “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” เมื่อมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าการกระทำผิดดังกล่าวขึ้นจริง. ขณะที่ฟิวาทำให้เหลือแอสเบสตอสได้รับค่าชดเชย ไม่อย่างนั้นพวกเขาอาจจะได้รับค่าชดเชยหลังจากการพิจารณาคดีที่แสนยาวนาน, ซึ่งแน่นอนว่าย่อมมีผลในการระงับ “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” ของเหลือคนงานแอสเบสตอส, ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการโอนภาระการจ่ายเงินชดเชยเหลือเหล่านั้นจากโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นผู้ “กระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้”, และควรจะต้องเป็นผู้จ่ายเงินให้พวกเขา, ไปเป็นภาระของกองทุนรวมสำหรับการบาดเจ็บและโรคภัยที่เกิดจากงานที่ชื่อว่า “เอทีเอ็มพี” (ATMP) ซึ่งนายจ้างทุกรายจ่ายเงินสมทบ, และโอนไปเป็นภาระของรัฐ (เพราะรัฐต้องจ่ายเงินสมทบด้วย-ผู้แปล). อิเทอร์นิตยังคงหลีกเลี่ยงการจ่ายเงินทุกอย่างในคดี “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” ที่อดีตกฎจ้างได้รับชัยชนะ โดยให้ศาลพิพากษาคดี “การกระทำผิดที่ให้อภัยไม่ได้” ให้ใช้เงินจากกองทุนเอทีเอ็มพีเนื่องจากข้อผิดพลาดในขั้นตอนของการรับรู้ที่เหลือในคดีนั้นมีโรคที่เกิดจากการทำงาน. สำหรับคดีที่ฟิวาฟ้องนายจ้างนั้น, พวกเขาได้รับเงินน้อยกว่า 4% ของเงินรวมทั้งหมดจำนวน 2,782 ล้านยูโรที่จ่ายออกไปจากกองทุนเพื่อให้กับเหลือแอสเบสตอสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 ถึง พ.ศ. 2553. เห็นได้ชัดว่าบริษัทแอสเบสตอสในฝรั่งเศสไม่ได้ถูกบังคับให้รับภาระทางการเงินในการจ่ายค่าชดเชยให้กับเหลือที่พวกเขาต้องเป็นผู้รับผิดชอบเลย.

ใน พ.ศ. 2539, คนงานอิเทอร์นิตและครอบครัวของพวกเขายังได้ฟ้องร้องคดีในศาลอาญา. คดีนี้ยังคงอยู่ระหว่างขั้นตอนการสืบสวนก่อนการพิจารณาคดี. ในการไต่สวนในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความจริงเรื่องแอสเบสตอสของรัฐบาลฝรั่งเศส, เจ้าหน้าที่สืบสวน มารี-โอดิล เบิร์ตเทลลา-เกฟฟรอย (Marie-Odile Bertella-Geffroy), ผู้ประสานงานแผนกสาธารณสุขของศาลแพ่งแห่งปารีส (Tribunal de Grande Instance of Paris) (เทียบคร่าวๆ คือศาลแขวง), ทำลายทัศนคติของสำนักงานอัยการโดยคำกล่าวต่อไปนี้: “ความจริงที่สำนักงานอัยการไม่เคยเริ่มการสืบสวนขึ้นต้นเองเลยเป็นปัญหาข้อหนึ่ง: มันไม่เคยเป็นประเด็นหายนัยทางสาธารณสุขเองหรือไม่เคยเป็นประเด็นที่คนทั้งหมดได้รับผลกระทบจากบริษัทที่ต้องรับมือเลย แต่เป็นเพียงแพ้มของเหยื่อรายเดียวหรือหลายราย, เหมือนเรื่องอื้อฉาวกรณีเลือดติดเชื้อ (เลือดที่ถ่ายทอดให้คนไข้มีการติดเชื้อไวรัสเอดส์)”(2). ในฝรั่งเศส, ตอนนั้น, ไม่มีอัยการคนไหนที่เริ่มการสืบสวนใดๆต่อผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อหายนะด้านสุขภาพที่เกิดจากแอสเบสตอสก่อนการพิจารณาคดีเลย.

แต่วิธีการอื่นๆได้ถูกนำมาใช้ในศาลอาญา. ในคดีที่ฟ้องบริษัทข้ามชาติอัลสทอม (Alsthom) ข้อหา “ทำอันตรายต่อความปลอดภัยของผู้อื่น”, บริษัทและผู้บริหารได้รับคำสั่งให้จ่ายค่าชดเชยความเสียหายในการ “ก่อให้เกิดความวิตกกังวล” ต่อลูกจ้างที่ได้รับแอสเบสตอส. คำตัดสินนี้กลายเป็นแบบอย่างทางกฎหมาย. ตามคำนิยามที่ศาลเห็นชอบแล้ว, “ความเสียหายจากความวิตกกังวล” คือ “ความเสียหายที่เกิดกับเหยื่อโดยการรับรู้ว่าเขาหรือเธอได้รับสารปนเปื้อน, ไม่ว่าจะเป็นการปนเปื้อนในรูปแบบใดก็ตาม (ทางชีวภาพ, ทางกายภาพ หรือทางเคมี), เมื่อการปนเปื้อนนั้นมีความเสี่ยงทางพยาธิวิทยาที่คุกคามชีวิตที่จะปรากฏขึ้นในอนาคตอันใกล้หรือไกลออกไป” (3). ในกรณีที่เกิดขึ้น “ความเสียหายจากความวิตกกังวล” บริษัทต้องได้รับผิดทางอาญาและบริษัทต้องจ่ายชดเชยความเสียหายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเอง.

การฟ้องคดีในอิตาลี: การฟ้องนายใหญ่ของบริษัทข้ามชาติอิเทอร์นิตในคดี “กลยุทธิ์ที่ผิดกฎหมาย”

คดีอิเทอร์นิตในตูรินเป็นจุดเปลี่ยนของการพิจารณาคดีในประวัติศาสตร์นานาชาติของคดีที่ฟ้องนักอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. ประเด็นการฟ้องร้องมุ่งเป้าที่พฤติกรรมเชิงกลยุทธ์ของผู้นำสองสามคนของบริษัทแอสเบสตอสข้ามชาติ, ซึ่งจัดให้มีการรณรงค์ให้ข้อมูลผิดๆในระดับนานาชาติ เรื่องผลกระทบต่อสุขภาพของแอสเบสตอสที่นำไปสู่หายนะไม่เพียงแต่ในอิตาลีเท่านั้น แต่เป็นหายนะในทุกแห่งที่มีการใช้แอสเบสตอส. เจื่อนไขในการชดเชยเหยื่อชาวอิตาลีในคดีนี้ได้อธิบายไว้, ในภาคผนวกของบทความนี้, โดยเซอร์จิโอ โบเนดโต, ทนายความที่ทำงานให้เอกชนที่เกี่ยวข้องกับการฟ้องร้องคดีสาธารณะ.

ตรงนี้ จะชี้ให้เห็นข้อเปรียบเทียบบางจุดกับสถานการณ์ในฝรั่งเศส. ข้อแรก, ในอิตาลี อัยการของรัฐเอง, ที่เป็นอิสระจากอำนาจการเมือง, เป็นผู้ที่นำคดีไปสู่ศาล. ข้อสอง, คดีอาญามีผลต่อความรับผิดชอบในระบบการผลิตและองค์การการทำงานทุกประเภทที่ขยายขอบเขตออกไปไกลกว่าท้องถิ่นหรือประเทศ. ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจของบริษัทข้ามชาติที่ใจจกฉวยผลประโยชน์จากความจริงที่ว่าผลกระทบทางสุขภาพของแอสเบสตอสจะปรากฏขึ้นหลังจากผ่านช่วงระยะเวลาที่แน่นอนหนึ่งแล้ว. ข้อสุดท้าย, ความเสียหายใดๆที่ได้รับการพิจารณาในคดีนี้จะต้องจ่ายชดเชยเต็มจำนวนโดยบริษัทที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมที่ถูกกล่าวหา. ผู้พิพากษาในตูรินจะมีคำตัดสินในเดือนที่จะถึงนี้, ขณะที่ในฝรั่งเศสเรายังคงรอการเริ่มต้นพิจารณาคดีจริงๆหลังจาก 15 ปีที่เหยื่อได้ยื่นฟ้อง.

บทสรุป

ไม่ว่าความแตกต่างทางกลยุทธ์ในการดำเนินคดีของฝรั่งเศสและอิตาลีจะเป็นอย่างไรก็ตาม, ความก้าวหน้าในกระบวนการยุติธรรมได้เกิดขึ้น, ต้องขอขอบคุณตัวละครมากมายในวงกว้างที่เกี่ยวข้องในคดีแอสเบสตอสทั้งสองประเทศ, บ่งบอกเป็นนัยถึงความเร่งด่วนในการนำผู้บริหารระดับสูงในภาคอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องขึ้นศาลในระดับนานาชาติ. ตลาดของแอสเบสตอสกำลังเบ่งบานในอินเดีย, จีน และอีกมากมายหลายประเทศ. อาชญากรรมทางอุตสาหกรรมนี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อไม่มีการอภัยโทษให้กับกลุ่มบุคคลที่บริหารบริษัทเหล่านี้. นี่คือสิ่งที่เราต้องสู้ต่อไปในอีกหลายปีข้างหน้า.

ตุลาคม 2554

ภาคผนวก

คติแพ่งภายในคดีอาญาในอิตาลี ³

เซอร์จิโอ โบนETTO ⁴ (Sergio Bonetto)

คติแพ่งภายในคดีอาญาในอิตาลีดำเนินการตามประมวลกฎหมายอาญา. หมายความว่าหลักการพิจารณาคดีอาญากำหนดข้อจำกัดว่าเรื่องใดที่เอกชนสามารถกระทำได้ภายในการพิจารณาคดีอาญา.

เรื่องสำคัญที่สุดที่ควรระบุไว้, โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้อ่านที่คุ้นเคยกับระบบกฎหมายในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ, ว่าระบบของอิตาลี, เหมือนระบบส่วนใหญ่ที่มีกำเนิดจากกฎหมายโรมันและกฎหมายโปเลียน, ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของสภาพบังคับให้เข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาคดีอาญา. นั่นคือ, จากประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายเฉพาะอื่นๆ, รัฐเป็นผู้นิยามพฤติกรรมทั้งหมดที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมและกำหนดโทษขั้นต่ำสุดและสูงสุดไว้. ถ้าเกิดพฤติกรรมดังกล่าวขึ้น (และเจ้าหน้าที่ยุติธรรมรู้เรื่องไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม), จะต้องมีการสืบสวนทางอาญาขึ้น. สถาบันที่มีอำนาจจะทำการสืบสวนทางคดีดังกล่าวได้คือสำนักงานอัยการของรัฐ.

การสืบสวนนี้เป็นการสืบสวนลับ, ซึ่งอัยการมีอิสระเต็มที่และมีเสรีภาพที่จะใช้, ชี้แนะ และมอบหมายงานจำเพาะอย่างให้กับแผนกสืบสวนอาชญากรรมและนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญใดๆที่จำเป็น. ในขั้นตอนนี้, ประชาชนที่คิดว่าพวกเขาได้รับอันตรายในกรณีนั้นสามารถแต่งตั้งทนายซึ่งอาจจะจัดทำเอกสารและข้อมูลไว้ให้กับอัยการ, เช่น การระบุชื่อคนที่คุ้นเคยกับการกระทำในกรณีที่ทำการสืบสวน. อัยการไม่มีข้อผูกมัดที่จะต้องใช้อีกสารดังกล่าวหรือรับฟังบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับการกระทำในกรณีที่สืบสวนนั้นๆ.

ทุกคนที่อัยการได้สวนจะถูกสอบสวนโดยไม่มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย (ไม่ต้องกล่าวถึงการปรากฏตัวของทนายความสำหรับเหยื่อที่เป็นเอกชนที่เกี่ยวข้องกับอัยการ), เว้นแต่ว่าตัวอัยการเองจะแจ้งให้พยานรายหนึ่งหรือหลายรายทราบว่า การสืบสวนนั้นกำลังสืบสวนพวกเขาอยู่. ในกรณีนั้น, มีเพียงบุคคลที่จะถูกดำเนินคดีเท่านั้นที่สามารถมีทนายจำเลยอยู่ด้วยได้และเหยื่อไม่สามารถเข้าร่วมในการสอบสวนได้.

³ ภาคผนวกแปลจากภาษาอิตาลีเป็นภาษาฝรั่งเศสโดย ลอรา เซนเตเมรี (Laura Centemeri); จากนั้นแปลจากภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาอังกฤษ โดยเอมี จาคอบส์.

⁴ เซอร์จิโอ โบนETTO: ทนายความที่เป็นตัวแทนโจทก์ที่เป็นเหยื่อแอสเบสตอสหลายรายในการพิจารณาคดีที่ตูริน; อีเมล: ser.bonetto@bonettonapoli.eu

เมื่อการสืบสวนเสร็จสิ้นลง, สำนักงานอัยการต้องส่งผลการสืบสวนให้ผู้พิพากษาพิจารณา, พร้อมส่งเอกสารทั้งหมดที่รวบรวมในขั้นตอนการสืบสวนไปด้วย. ในการพิจารณาคดีนัดพิเศษที่ทั้งทนายจำเลยและทนายโจทก์เข้าร่วมด้วย, ผู้พิพากษาต้องตัดสินว่าเงื่อนไขที่จำเป็นนั้นครบถ้วนพอที่จะนำคดีขึ้นสู่การพิจารณาในศาลหรือไม่ หรือจำเป็นต้องมีการสืบสวนเพิ่มเติม หรือควรจะมีการยกฟ้องคดี. คดีจะถูกนำขึ้นพิจารณาก็ต่อเมื่อผู้พิพากษาคณะแรกนี้พบว่าเงื่อนไขที่จำเป็นมีอยู่ครบถ้วน. ผู้พิพากษาในการพิจารณาคดีจะเป็นคนละคนจากคนที่ตัดสินว่าคดีควรเข้าสู่การพิจารณา.

ลักษณะจำเพาะอีกข้อหนึ่งของระบบกฎหมายอาญาอิตาลีซึ่งมีความแตกต่างอย่างชัดเจนจากประเทศอื่นๆ (โดยเฉพาะระบบในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ) คือในอิตาลี เฉพาะบุคคลที่เป็นตัวคนเท่านั้นที่สามารถรับผิดชอบคดีอาญาได้.

ประมวลกฎหมายอาญาสามารถใช้ได้กับบุคคลที่เป็นตัวคนเท่านั้น. ไม่มีนิติบุคคลใดๆ (องค์กร, บริษัท, สถาบัน, สมาคม หรือคณะบุคคล) ที่ถูกดำเนินคดีหรือถูกลงโทษทางอาญาได้.

บริษัทไม่สามารถถูกฟ้องร้องหรือถูกลงโทษข้อหาฆาตกรรมหรือทำร้ายสิ่งแวดล้อมได้; มีเพียงแต่บุคคลที่เป็นผู้บริหารบริษัทในเวลาที่เกิดอาชญากรรมเท่านั้นที่ถูกฟ้องร้องหรือถูกลงโทษได้. อย่างไรก็ตาม, บริษัทและนิติบุคคลทั่วไปสามารถเข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาคดีอาญาได้, ไม่ว่าจะเป็นในฐานะเหยื่อหรือฐานะหน่วยงานแห่งที่รับผิดชอบต่ออันตรายที่ก่อโดยจำเลย. ในกรณีแรก, นิติบุคคลจะถือว่าอยู่ในสถานะของเอกชนในการฟ้องร้อง, เหมือนเป็นบุคคลทั่วไป. ในกรณีที่สองและด้วยคำอนุญาตจากศาล, โจทก์เอกชนสามารถนำนิติบุคคลที่ต้องรับผิดชอบทางการเงินสำหรับความเสียหายที่ก่อโดยจำเลยที่เป็นบุคคลขึ้นสู่การพิจารณาคดีได้.

จะเห็นได้ว่า, การลงโทษทางอาญาโดยรัฐ, การกระทำต่อบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดกฎหมายอาญา, เป็นศูนย์กลางของระบบกฎหมายอาญาอิตาลี. ไม่มีคู่อื่น - ไม่ว่าจะเป็นเหยื่ออาชญากรรม, ผู้ซึ่งได้รับความเสียหาย, บริษัทที่ต้องรับผิดชอบทางการเงินต่อสิ่งที่จำเลยก่อขึ้น - ที่จะถูกพิจารณาว่าเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของคดี. ในทางตรงกันข้าม, และที่เป็นเรื่องสุดขั้ว, พวกเขามักจะถูกมองว่าเป็นอุปสรรค เพราะในการพิจารณาคดีเหล่านี้ มีเพียงตัวละครหลักสองตัวเท่านั้นที่ไม่สามารถกำจัดทิ้งได้ คือ: อัยการ (*la pubblica accusa*) และทนายจำเลยสำหรับผู้ถูกกล่าวหา. ความจริงแล้ว, ผู้ถูกกล่าวหาไม่จำเป็นต้องมีส่วนในการพิจารณาคดีเลยด้วยซ้ำ, เนื่องจากทั้งหมดที่จำเป็นคือการปรากฏตัวของทนายความที่มีอำนาจเต็ม. ถ้าจำเลยไม่จ้างทนายความเอง, ศาลจะแต่งตั้งทนายให้ตามระเบียบ.

การจัดการแบบนี้ก่อให้เกิดความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเรื่องในแต่ละกลุ่มได้รับการปฏิบัติที่ต่างกัน, โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ “สิ่งที่ไม่เข้ากรณีที่ไม่อาจกำจัดได้” มีจำนวนมาก. เมื่อคำนึงว่า, สำหรับระบบในภาพรวม,

การทำให้การพิจารณาคดีดำเนินไปอย่างเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญในลำดับสูงกว่าข้อเรียกร้องจากกลุ่ม “ตัวประกอบ”, จึงมักจะเกิดกรณีที่กลุ่มเหล่านั้นพบว่าพวกเขาถูกจำกัดจำนวนหรือศาลปฏิเสธที่จะรับฟังพยาน, ยอมให้มีการส่งเอกสารหรือยอมให้คู่กรณีหรือทนายความของพวกเขาใช้เวลาในศาลเพียงแค่มิเกีนาที.

หลักการและเหตุผลที่ยอมให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันนี้คือ ความแตกต่างที่เชื่อว่ามีจริงระหว่างข้อเรียกร้องที่เอกชนอาจจะหยิบยกขึ้นและอำนาจพิเศษของรัฐที่จะใช้ในบทบาทการลงโทษขั้นพื้นฐาน. โดยแท้จริง, ในการพิจารณาคดีอาญา, เอกชนที่เกี่ยวข้องกับการฟ้องร้องสามารถเรียกร้องค่าชดเชยได้เฉพาะสำหรับการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเท่านั้น. ในคดีอาญาพวกเขาสามารถเรียกร้องเฉพาะ **ในสิ่งที่พวกเขาสามารถฟ้องได้ในคดีแพ่งเท่านั้น**. พวกเขาได้รับอนุญาตให้ปรากฏตัวในการพิจารณาคดีได้ด้วยเหตุผล “การลดขั้นตอน”; นั่นคือ, เพื่อให้แน่ใจว่าจะเป็น การพิจารณาคดีครั้งเดียว - ในคดีอาญา - จะทำให้การทำหน้าที่ของรัฐเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในการลงโทษการกระทำผิดอาญา และตอบสนองต่อข้อเรียกร้องค่าชดเชยจากบุคคลที่ทุกข์ทรมานจากการกระทำผิดอาญานั้นๆ.

ดูเหมือนว่าการประเมินค่าความเสียหายที่เรียกร้องในการฟ้องร้องนี้จะทำให้การพิจารณาคดีอาญาล่าช้าลง, ศาลอาญาจึงอาจพิจารณาไม่รับข้อเรียกร้องดังกล่าว และส่งข้อเรียกร้องนั้นไปยังศาลแพ่งแทน, ซึ่งจะพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวกับกฎหมายแพ่งหลังจากที่คดีอาญาได้ผลถึงที่สุดแล้ว.

สิ่งสำคัญที่ต้องทำให้ชัดเจนตรงนี้ คือคำว่า: “คดีถึงที่สุด” หมายถึง การลงโทษขั้นสุดท้าย, ซึ่งในอิตาลีจะถือว่าคดีจะต้องผ่านสามศาล (gradi di giudizio) ได้แก่: ศาลชั้นต้น, ศาลอุทธรณ์, และศาลฎีกาแล้วเท่านั้น. การตัดสินคดีผ่านทั้งสามศาลจนถึงที่สุดนั้นมักจะใช้เวลาประมาณห้าถึงสิบปี.

ทางเลือกอื่นสำหรับคณะบุคคลเอกชนในคดีอาญาคือนำคดีของพวกเขาไปฟ้องศาลแพ่งตั้งแต่เริ่มต้น. ในกรณีนี้, ขึ้นอยู่กับผู้ฟ้องที่จะต้องพิสูจน์ข้อกล่าวหาทั้งหมดที่มีต่อผู้ถูกฟ้อง; ค่าใช้จ่ายในการฟ้องสูง; และแน่นอนว่าไม่มีอัยการ (publica accusa) เข้ามาเกี่ยวข้อง, และการพิจารณาคดีดังกล่าวมักจะใช้เวลามากกว่าคดีอาญามาก.

เป็นการยืนยันว่าระบบพิจารณาคดีของอิตาลีไม่ได้ปกป้องเหยื่ออาชญากรรมอย่างเพียงพอ และไม่สามารถปกป้องคนที่ทุกข์ทรมานจากความผิด (ความเสียหาย?). แต่นั่นคือระบบของอิตาลี.

เพื่อเป็นการสรุป, ผู้ที่คิดว่าตัวเองได้รับอันตรายเนื่องจากอาชญากรรมต้องดำเนินการด้วยตัวเอง ถ้าพวกเขาประสงค์จะเรียกร้องค่าเสียหาย; พวกเขาสามารถเข้าไปแทรกแซงได้เพียงเล็กน้อยในกระบวนการพิจารณาคดีอาญาและไม่มีน้ำหนักในเรื่องการตัดสินโทษ. ในจุดนี้, เหยื่อ (เช่น กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการฟ้องร้อง) มีเพียงบทบาททางอ้อมเท่านั้น.

การจ่ายค่าเสียหายเป็นแค่การเยียวยาเหตุการณ์สำหรับผู้ที่ถูกตัดสินว่าทำผิดจริง, แต่ไม่ใช่การทำให้พวกเขาพ้นผิดจากการถูกลงโทษ ถ้าศาลพิพากษาว่าพวกเขามีส่วนรับผิดชอบ.

รัฐไม่เคยละเว้นอำนาจพิเศษในการลงโทษ. ถ้าเหยื่อแถลงว่าได้รับการชดเชยเต็มที่และศาลพบว่าการชดเชยนั้นเพียงพอ (congruo), โทษพื้นฐานเท่านั้นที่จะลดลง. ในอีกแง่หนึ่ง, ถ้าศาลพบว่าการชดเชยนั้นต่ำเกินไป, ศาลจะไม่เอาการชดเชยนั้นมาพิจารณา. ทางตรงกันข้ามก็เช่นกัน: ถ้าจำเลยที่ถูกตัดสินว่าผิด ปฏิเสธที่จะจ่ายค่าเสียหาย, จะนับเป็นสถานการณ์ที่แย่งและโทษพื้นฐานจะเพิ่มขึ้น.

เรื่องเหล่านี้ค่อนข้างซับซ้อนและผมได้อธิบายเพียงหลักการพื้นฐานเท่านั้น. มีความซับซ้อนที่เป็นไปได้มากมายที่ผมไม่ได้กล่าวถึง, แต่โดยทั่วไป กล่าวได้ว่าเหยื่ออาชญากรรมจะไม่ได้รับการเยียวยาที่เป็นรูปธรรมในช่วงเวลาที่เหมาะสม.

เห็นได้ชัดว่าทางเลือกของเหยื่อในบริบทดังกล่าวมักจะยากและเป็นที่ถกเถียงกันเสมอ. ความยากเพิ่มขึ้นเมื่อมีเหยื่อมากมายกำลังฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายและไม่ใช่ว่าทุกคนที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน, เหมือนคดีอิเทอร์นิตในตูริน.

ตัวอย่าง: อายุความในคดีอาญาและคดีแพ่ง

ในคดีอาญาอายุความคือระยะเวลาที่แน่นอนที่รัฐรับรู้ความผิดของจำเลย. ในอิตาลี จะมีการตัดสิน**เมื่อสิ้นสุดการพิจารณาคดี** อ้างอิงจากโทษที่ได้รับจริง, และโดยทั่วไปจะสอดคล้องกับโทษทางทฤษฎีด้วย 1.5. ยกตัวอย่างเช่น, โทษจำคุก 10 ปีเท่ากับอายุความ 15 ปี. ถ้าการกระทำผิดที่จำเลยถูกกล่าวหาเกิดขึ้นมานานกว่า 15 ปีก่อนที่จะถูกฟ้องร้อง, อายุความจะมีการนำมาพิจารณา (อาจจะมีผลระหว่างกระบวนการพิจารณาคดีเอง). กลไกนี้อธิบายถึงเหตุผลที่เบอร์ลุสโคนิ (Berlusconi) พบว่าต้อง “รับผิดชอบ” ในคดี **โดยไม่ต้องถูกลงโทษ**: ทั้งนี้เพราะอาชญากรรมที่เขาถูกกล่าวโทษนั้นหมดอายุความไปแล้ว. ในกรณีที่จำเลยพ้นผิดเนื่องจากคดีหมดอายุความ, เหยื่อการกระทำผิดนั้นสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่งได้ - นั่นคือ, ถ้าการฟ้องคดีแพ่งของพวกเขาไม่ได้ “หมดอายุความ” นั่นเอง.

อายุความในคดีแพ่งนับเวลาตั้งแต่เหยื่อรู้ว่ามี ความเสียหายเกิดขึ้นและเป็นไปได้ที่จะระบุบุคคลที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดนั้น. โดยทั่วไป, ในคดีดังกล่าว, เหยื่อมีเวลาสิบปีที่จะยื่นคำร้องเรียกค่าเสียหาย. ในคดีแพ่ง อายุความสามารถ “ขยายได้” ไม่สิ้นสุด ถ้ามีการยื่นคำร้องใหม่ทุกๆสิบปี. ถ้าโจทก์นำคดีขึ้นศาล, อายุความจะถูกหยุดไว้และเวลาในการพิจารณาคดีจะไม่ถูกนับรวม.

และอีกครั้ง, ความเป็นจริงมันซับซ้อนกว่าคำอธิบายนี้มาก, แม้กระทั่งกฎที่กล่าวไปแล้วข้างต้น เห็นได้ชัดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ว่าผลลัพธ์ของคดีจะออกมาเป็นเช่นไร - มีตัวแปรมากเกินไป.

ยกตัวอย่างเช่น, ในคดีอิเทอร์นิตในตุรกี, มีเหตุผลพอที่จะสันนิษฐานว่าถึงแม้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะถูกตัดสินว่าผิดจริงและถูกลงโทษทางอาญา, เขี่ยและคณะบุคคลผู้เกี่ยวข้องไม่ทุกรายหรือที่จะได้รับค่าชดเชย. เพราะพวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงความเป็นจริงและผลกระทบจากความเสียหายนั้น (เนื่องจากข้อจำกัดที่เข้มงวดอย่างยิ่งที่ศาลกำหนดไว้เรื่องการแสดงหลักฐานโดยคณะบุคคลภาคเอกชนในการฟ้องร้อง). รายอื่น ๆ จะไม่สามารถทำได้เพราะมีประเด็นเรื่องอายุความเข้ามาเกี่ยวข้อง (มีหลายกรณีในการพิจารณานี้ที่ย้อนหลังไปถึงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2513). ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้น. ผมแค่ทำน่ายง่าย ๆ อย่างมีเหตุผล - ผมหวังว่าผมจะทำนายผิด.

ไม่ว่ากรณีใด, นอกเหนือจากความจริงที่มันยากมากในการทำนายว่าคำร้องเรียกค่าเสียหายจะได้รับการยอมรับหรือไม่, ยังมีเรื่องที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะต้องใช้เวลาเท่าไรในการรับเงินค่าชดเชยจริงๆ, เนื่องจากจำเลยสองคนในคดีนี้เป็นชาวต่างชาติ. อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อคดี, ทั้งอาญาและแพ่ง, สิ้นสุดลง, จำเลยอาจจะปฏิเสธการจ่ายค่าเสียหาย, ซึ่งจะเกิดสถานการณ์ที่จะต้องมีการบังคับคดี (civil execution order) ในสวิตเซอร์แลนด์และเบลเยียม. เวลาและค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นยังไม่สามารถคาดคะเนได้ในปัจจุบัน.

มีความไม่แน่นอนจริงที่คณะบุคคลภาคเอกชนที่ทำการฟ้องร้องจะต้องเจอในคดีนี้. เช่นที่เคยเกิดเป็นประจำในคดีเหล่านี้ (เช่น โจทก์หลายคนฟ้องร้องธนาคารที่ฉ้อโกง), ข้อเสนอเพื่อไกล่เกลี่ยใดๆ ในส่วนของผู้ถูกกล่าวหาและบริษัทที่ต้องรับผิดชอบในการจ่ายค่าเสียหายจะได้รับการพิจารณาด้วยความสนใจ.

ยกตัวอย่างเช่น, ในคดีอิเทอร์นิต, “ฝ่ายจำเลยชาวเบลเยียม” (จำเลยคดีอาญาวกกับทางแพ่ง - กับบริษัทเอกชนที่รับผิดชอบ - ทางการเงิน) ไม่เคยยื่นข้อเสนออะไรเลย. ดังนั้นคดีจะดำเนินไปตามกระบวนการจนสิ้นสุดอย่างที่อธิบายไว้, ด้วยความหวังว่าจำเลยชาวเบลเยียม, ซึ่งอายุ 88 ปีแล้ว, จะไม่เสียชีวิตระหว่างทางหรือทำให้ตัวเองได้รับการรับรองว่าเป็นผู้ไร้ความสามารถ, เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คดีอาญาของเขาจะถูกระงับเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการที่กล่าวถึงข้างต้นว่าคดีอาญาสามารถฟ้องได้กับบุคคลที่เป็นตัวคนเท่านั้น.

กรณี “จำเลยชาวสวิส” คดีจะแตกต่างจากเบลเยียม. จำเลย, ผ่านสื่อกลางที่เป็นบริษัทต่างๆ ที่เกี่ยวพันในคดีในฐานะผู้รับผิดชอบทางแพ่ง, ได้ยื่นข้อเสนอจ่ายค่าชดเชยบางส่วนให้หลายครั้ง, อาจจะเพื่อให้ดู “สุดโต่ง” น้อยกว่าจำเลยชาวเบลเยียม; และมีการไกล่เกลี่ยในคดีส่วนใหญ่แต่ละคดีด้วยจำนวนเงินที่ค่อนข้างต่ำ.

สมาชิกกลุ่มแบนแอสเบสตอสฝรั่งเศส (Ban Asbestos France) ประท้วงเพื่อสนับสนุนเหยื่อชาวอิตาลีในตูริน, เมษายน 2552. ภาพโดย:แอนนี เทโบด์-โมนี (Annie Thébaud-Mony)

ไม่นานก่อนที่การพิจารณาของศาลจะเริ่มเมื่อประมาณสองปีมาแล้ว, จำเลยชาวสวิสยื่นข้อเสนอสวดขេยฝ่ายเดียวให้แก่คนงานและประชาชนในเมืองคาสาเล มอนเฟร์ราโต (Casale Monferrato), ข้อเสนอดีวกันนี้ได้ขยายให้แก่คนกลุ่มเดียวกันในสถานที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวพันในคดี. ข้อเสนอนั้นซับซ้อนแต่ใจความหลักคือการจ่ายเงินชดเชยจำนวนหนึ่งทันทีให้กับเหยื่อบางรายที่กำลังฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายผ่านสมาคมครอบครัวเหยื่อแอสเบสตอสแห่งคาสาเล มอนเฟร์ราโต (Association of Asbestos Victim's Families of Casale Monferrato) - ผู้รับเงินระบุตามเงื่อนไขลำดับเวลาของระยะเวลาที่อยู่อาศัยและการจ้างงานจริง - เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่พวกเขาจะถอนฟ้องคดีแพ่งทั้งหมดต่อจำเลย เอส. ชมิทไฮนีย์ (S.Schmidheiny) และข้อเรียกร้องใด ๆ ต่อบริษัทสวิสต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง.

จำนวนเงินสำหรับแต่ละบุคคลต่ำมาก, ประมาณ 5% ของจำนวนที่ศาลอาจจะสั่งให้จ่ายและจำกัดไม่เกิน 60,000 ยูโรต่อครอบครัว, แต่มันได้รับการยอมรับโดยผู้ที่เกี่ยวข้องส่วนมากและเงินได้จ่ายออกไปแล้ว.

ยิ่งกว่านั้น, ในช่วงสองสามเดือนหลัง จำเลยชาวสวิสยื่นข้อเสนอที่จะจ่ายค่าเสียหาย 2 ล้านยูโรให้กับเทศบาลเมืองที่เล็กที่สุดที่เกี่ยวข้อง (คาวากโนโล (Cavagnolo), ซึ่งมีประชากรอยู่อาศัยประมาณ 3,000 ครอบครัว) เพื่อที่เมืองจะได้ใช้ทำกิจกรรมล้างสารปนเปื้อนแอสเบสตอสและทำความสะอาดเมือง.

สภาเมืองคาวากโนโลรับข้อเสนอนี้, โดยให้เหตุผลว่าเงินสามารถนำไปใช้ได้ทันทีและประมาณการณ์ว่าจำนวนเงินนี้เท่ากับรายจ่ายของเมืองสองปี, เป็นไปได้ว่าข้อเสนอดังกล่าวจะช่วยให้กับคนละบุคคลเอกชนรายอื่นๆ ที่ทำการฟ้องร้องก่อนที่การพิจารณาคดีจะจบลง.

การจัดการปัญหาด้วยวิธีนี้ไม่ได้มีผลกระทบมากต่อกระบวนการพิจารณาของคดีที่ดำเนินอยู่: นั่นคือปัจเจกบุคคลและเมืองที่เป็นผู้เริ่มฟ้องจำเลยทั้งสอง แต่ขณะนี้ได้รับการจ่ายค่าเสียหายจากจำเลยชาวสวิส จึงยังคงฟ้องเฉพาะจำเลยชาวเบลเยียม ต่ออัยการของรัฐในคดีอาญา. โดยที่พวกเขาได้รับค่าชดเชยเพียงบางส่วนแทนที่จะเป็นทั้งหมด, บทลงโทษที่อัยการเรียกร้องสำหรับจำเลยสวิสไม่ได้ลดลงและยังคงเท่ากับจำเลยเบลเยียม: คือ 20 ปี.

บนหลักการที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้, เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องย้ำว่า “การพิจารณาคดีใหญ่” ต้องรับมือกับความเป็นจริงที่อาจจะไม่ “งดงาม”นัก และที่จริงแล้วเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและความเสี่ยง. และสำหรับเหยื่อไม่มีหลักประกันความสำเร็จ.

ในการสร้างกระบวนการพิจารณาแบบเดียวกันในทุกประเทศและรับประกันระยะเวลาในการพิจารณาคดีและผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมสำหรับเหยื่อ, เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องสนับสนุนการก่อตั้งศาลนานาชาติที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาชญากรรมที่ทำให้เกิดหายนะต่อสิ่งแวดล้อม.

ตุลาคม 2554

เอกสารอ้างอิง

1. Jean-Paul Teissonnière and Sylvie Topaloff, "L'affaire de l'amiante," Semaine Sociale Lamy, Supplement no. 1 082, July 1,, 2002.
2. Replies by Mme Marie-Odile Bertella-Geffroy, coordinator of the "public health" section of the Paris Tribunal de Grand Instance, excerpted from the minutes of the November 29, 2005 hearing, in Mission d'information de l'Assemblée Nationale (ed. Jean Le Garrec, president, and Jean Lemaire, redactor), Ne plus perdre sa vie à la gagner: 51 propositions pour tirer les leçons de l'amiante, Report no. 2884, vol. 2, February 2006, pp. 583-592.
3. Lambert-Faivre, "Evaluer et réparer," Les Annonces de la Seine, June 23, 2005.

10.

การดำเนินคดีอาญา ต่อสเตฟาน ชมิตไฮนีในตูริน, อิตาลี

แบร์รี แคสเทิลแมน (Barry Castleman) ¹

ตระกูลชมิตไฮนีเป็นหนึ่งในตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดของสวิตเซอร์แลนด์, ทรัพย์สินของพวกเขามีขึ้นจากอาณาจักรการผลิตซีเมนต์ขนาดใหญ่, สเตฟาน ชมิตไฮนีอายุเพียง 29 ปี ตอนที่เขาได้รับมรดกส่วนหนึ่งในอาณาจักรนั้น - คือบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสอิเทอร์นิต - ใน พ.ศ. 2519. ถึงแม้ว่าจะออกจากธุรกิจนี้เนื่องจากมีการห้ามใช้แอสเบสตอสในเวลาต่อมา, เขายังคงบริหารบริษัทสาขาของอิเทอร์นิตในยุโรป, อเมริกาใต้ และแอฟริกาใต้ตลอดช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523, ที่โรงงานบางส่วนถูกขายหรือปิดไปและบางส่วนเปลี่ยนเป็นการผลิตผลิตภัณฑ์ซีเมนต์ที่ไม่ใช้แอสเบสตอส.

อิตาลีแทบจะเป็นประเทศเดียวในโลกที่ผู้บริหารธุรกิจถูกดำเนินคดีและถูกจองจำด้วยอาญากรรมที่เกี่ยวข้องกับสารพิษของบริษัท. ในคดีล่าสุด, อัยการที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของอิตาลี, คีอราฟาเอล กัวรินีลโล (Rafaele Guariniello) ฟ้องร้องสเตฟาน ชมิตไฮนีและบาร์อนหลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน แห่งอิเทอร์นิตเบลเยียม. ด้วยข้อหามากมาย ได้แก่: ฆ่าคนตาย (กรณีการฆ่าชาวอิตาลีด้วยฝุ่นแอสเบสตอสในอิตาลี, สวิตเซอร์แลนด์, และบราซิล), ฝ่าฝืนกฎความปลอดภัย, ประมาทเลินเล่อ, และก่อให้เกิดความเสียหายทางสิ่งแวดล้อม. ตั้งแต่เริ่มการพิจารณาคดี, กัวรินีลโลได้ระบุโทษ 12 ปีสำหรับความผิด.

เป็นที่น่าสังเกตว่า, ในช่วงเวลายาวนานของการสืบสวนนั้น, อัยการอิตาลีประสบความสำเร็จน้อยมากในการขอความร่วมมือให้รัฐบาลสวิตเซอร์แลนด์ปฏิบัติตามการตรวจสอบโรงงานและการจ่ายค่าชดเชยกรณีโรคจากการทำงานให้แก่คนงานอิเทอร์นิต, และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ.

¹ แบร์รี แคสเทิลแมน, วิทยาศาสตร์สุขภาพ, ที่ปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อม, แกเรต พาร์ค. มลรัฐแมริแลนด์, สหรัฐอเมริกา; อีเมล: barry.castleman@gmail.com

เมื่อการพิจารณาคดีอาญาใกล้เข้ามามากขึ้น, ผู้แทนของขมิตไฮนียังพยายามจะจัดการไกล่เกลี่ยทางแพ่งกับผู้เสียหายบางราย, ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการให้พวกเขาถอนฟ้องคดีอาญา; พวกเขา มักจะยื่นข้อเสนอให้คนละเพียงแค่ 30,000 - 50,000 ยูโร. เมื่อถึงช่วงที่กัวรินีลัดตัดสินใจที่จะไม่ฟ้องโรมัส ขมิตไฮนียื่นฟ้องขอชดเชยเงิน 3,000,000 ยูโร. เมื่อถึงช่วงที่กัวรินีลัดตัดสินใจที่จะไม่ฟ้องโรมัส ขมิตไฮนียื่นฟ้องขอชดเชยเงิน 3,000,000 ยูโร. ให้กับเหยื่อในเมืองคาซาเล มอนเฟร์ราโต, เมืองที่ตั้งโรงงานอิเทอร์นิตที่ใหญ่ที่สุดในอิตาลี. เงินจำนวนนี้ใช้ไปในการวิจัยโรคมะเร็ง, ค่าจ้างทนายความ, และการฟื้นฟูเมือง.

การพิจารณาคดีเริ่มต้นในเดือนธันวาคม 2552 และ, เมื่อผมมอบหลักฐานของผมในเดือนพฤศจิกายน 2553, และคาดว่าจะเสร็จสิ้นกลางปี พ.ศ. 2554. นับเป็นเวลา 10 ปีหลังจากที่การสืบสวนเริ่มต้นในปี 2542 และ, เริ่มแรก, การพิจารณาคดีกำหนดไว้เฉพาะวันจันทร์ (จนกระทั่งสิ้นสุดการพิจารณาคดี มีบางสัปดาห์ที่มีการนัดหมายพิจารณาคดีเพียงสองครั้ง). ถ้าถูกตัดสินว่าผิดจริง, ขมิตไฮนียังสามารถยื่นอุทธรณ์ได้อีกสองระดับในระบบยุติธรรมของโรม และยังคงเป็นอิสระระหว่างการอุทธรณ์นั้นภายใต้กฎหมายของอิตาลี.

ประชาชนในเมืองคาซาเลที่นำผมไปดูโรงไฟฟ้าเพื่อให้การเป็นพยาน. ผมไปที่นั่นเพื่อให้ผมมองสากลกับสิ่งที่เป็นไปในอุตสาหกรรมแอสเบสตอส, และถึงความสนใจสู่เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิเทอร์นิต. สิ่งที่ผมได้ให้ไปส่วนใหญ่อ้างอิงจากสิ่งที่ผู้นำอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรปฏิบัติ - เราได้เห็นเอกสารของพวกเขาในคดีความในสหรัฐอเมริกา. แต่เนื่องจากอิเทอร์นิตหลักเลี้ยงตลาดสหรัฐอเมริกา, เป็นไปได้ที่กลุ่มบางกลุ่มในธุรกิจผูกขาดอาจจะมีการตกลงร่วมมือกับบริษัทอื่นๆ, ข้อมูลส่วนมากที่เราเกี่ยวข้องกับอิเทอร์นิตมาจากเอกสารได้ตอบระหว่างจอห์นส์-แมนวิลล์ (เจ-เอ็ม) กับเทอร์เนอร์แอนด์นิวเวลล์ (ทีแอนด์เอ็น) และเอกสารที่เอ่ยถึงพวกเขาในทางใดทางหนึ่ง.

ภายในศาล, ล่ามและผมประจำที่ของเราหันที่ต่อหน้าผู้พิพากษาสามท่าน, แล้วกระบวนการพิจารณาก็เริ่มต้นขึ้นโดยไม่มีการให้ผมสอบถามตัวอย่างเป็นทางการ. ในฐานะพยาน. พวกเขาขอดูหนังสือเดินทางของผม, บันทึกรายชื่อของผม, แล้วจึงเริ่มต้น. การแปลภาษากลายเป็นสิ่งที่เลวร้ายกว่าที่ผมคิดไว้ในตอนนั้น; จากการบันทึกเสียงแสดงให้เห็นว่าทั้งคำถามและคำตอบสำคัญต่างถูกสื่อสารอย่างผิดพลาด. (ผู้สื่อข่าวรายงานในหนังสือพิมพ์ลารีพับลิกา (La Repubblica) วิจัยศาลเรื่องที่ไมเตรียมการหาล่ามที่มีความสามารถเพียงพอ.)

เอกสารอิเทอร์นิตที่ผมนำเข้ามารวมถึงจดหมายในปี พ.ศ. 2493 ฉบับหนึ่งจากกลุ่มบริษัทแมในสวีตเซอร์แลนด์, ซึ่งขณะนั้นบริหารโดยเอิร์นสต์ ขมิตไฮนียื่น, ไปยังบริษัทสาขาของอิเทอร์นิตในฮอลแลนด์, ซึ่งถูกกันเรื่องบทความเกี่ยวกับโรคไทริน(Asbestosis). ผมได้ให้การว่าใครก็ตามที่อ่านบทความเรื่องโรคไทรินในปี พ.ศ. 2493 ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเจอข้อมูลและความเห็นที่เชื่อมโยงระหว่างแอสเบสตอสกับมะเร็งปอด. จากแฟ้มเอกสาร

ของจอห์นส์-แมนวิลล์มีรายงานฉบับหนึ่งเขียนโดยที่ปรึกษาของเจ-เอ็มเกี่ยวกับการสัมภาษณ์แม็กซ์ ชมิทไฮน์และเพื่อนร่วมงานในปี พ.ศ. 2514 ที่วิลล่าของเขาในสวิตเซอร์แลนด์. ชมิทไฮน์และเพื่อนร่วมงานตำหนิเบอร์เน็ตประธานของจอห์นส์-แมนวิลล์ที่ออกประกาศเตือนเรื่องสุขภาพอย่างคลุมเครือฉบับแรกบนกระสอบแอสเบสตอสที่ส่งออกจากเมืองของเจ-เอ็มที่ควิเบค, ซึ่งเริ่มในปี พ.ศ. 2512. (คนของอิเทอร์นิตกล่าวว่ามีคำแนะนำ, ในลักษณะที่เป็นทางเลือก, ให้เปลี่ยนวัสดุที่ทำกระสอบให้ปลอดจากฝุ่น).

ต่อมาในปี พ.ศ. 2514, บันทึกการประชุมองค์การนานาชาติเรื่องข้อมูลของแอสเบสตอส (International Conference of Asbestos Information Bodies) จากแฟ้มเอกสารของทีแอนด์เอ็นที่จัดทำมาโดยสำนักเลขาธิการองค์การส่งเสริมการห้ามใช้แอสเบสตอสนานาชาติ (International Ban Asbestos Secretariat), ซึ่งมีตัวแทนอิเทอร์นิตจากสี่ประเทศเข้าร่วม, แสดงถึงการเติบโตอย่างรวดเร็วของหน่วยงานประชาสัมพันธ์และการวิ่งเต้นในอุตสาหกรรมแอสเบสตอสระดับชาติในขณะนั้น. มีเพียงกลุ่มเดียวที่ยังคงอยู่ในปี พ.ศ. 2512: คือ ศูนย์ข้อมูลแอสเบสตอส (Asbestos Information Centre). กลุ่มในสหราชอาณาจักรกลุ่มนี้ใช้สำนักงานร่วมกับฮิลล์แอนด์โนว์ลตัน (Hill & Knowlton) ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการควบคุมความเสียหายในอุตสาหกรรมบุหรี. เมื่อถึงปี พ.ศ. 2514, มีกลุ่มอุตสาหกรรมแอสเบสตอสใน 11 ประเทศรวมทั้งสหรัฐอเมริกา. โฆษกแห่งสหราชอาณาจักรให้รายละเอียดบทบาทของอุตสาหกรรมแอสเบสตอสในสหราชอาณาจักรในการลดแรงปะทะจากกฎระเบียบของรัฐบาลและมีอิทธิพลต่อข้อความที่รัฐบาลประกาศออกมา เกี่ยวกับวิธีการที่สาธารณชนและสถาบันควรจะเข้าถึงและรับมือกับการได้รับแอสเบสตอส. ในการเตือนผู้อื่นให้เตรียมพร้อมรับมือกับเรื่องเดือดร้อน, หนึ่งในทีมโฆษกของสหราชอาณาจักรสังเกตว่าสิ่งต่างๆ ยังคง “ค่อนข้างสงบ” ในเบลเยียม, อิตาลี, เยอรมนี และฝรั่งเศส. สิ่งที่น่าเสนอแสดงให้เห็นว่าปัญหาแอสเบสตอสกำลังคุกรุ่นในสหราชอาณาจักร, สหรัฐอเมริกา, และฮอลแลนด์: ในฐานะที่เป็นอันตรายถึงชีวิตต่อคนงานโรงงานแอสเบสตอสและคนงานอุ้ต่อเรือ, ข้อเรียกร้องของสหภาพที่มากขึ้นไป, การเผยแพร่ต่อสาธารณชนในวงกว้างกำลังเป็นอันตราย, การเพิ่มค่าใช้จ่ายด้านประกันภัย, และการเพิ่มความใส่ใจจากผู้ตรวจสอบและผู้ควบคุมของรัฐบาล.

อุตสาหกรรมได้ตั้งกลุ่มที่ทำหน้าที่เป็นร่มขึ้นมาในปี พ.ศ. 2518 เพื่อประสานงานการรับมือในระดับนานาชาติ. บันทึกย่อของสมาคมแอสเบสตอสนานาชาติ (Asbestos International Association) ในปี พ.ศ. 2521 บันทึกการถกเถียงเรื่องการติดฉลากคำเตือน. อธิบายถึงวิธีการที่ฉลาก “ระวังแอสเบสตอส” ที่เพิ่งใช้ในสหราชอาณาจักรถูกนำไปใช้ในหลายประเทศโดยเป็นที่ยอมรับของทางการ, และบันทึกมุมมองว่าเมื่อการฉีฉลากเตือนเรื่องสุขภาพกลายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มันควรจะเป็นรูปแบบที่เลือกไว้. ดังนั้น, จึงเป็นที่สังเกตว่า, รูปแบบนี้เป็นตัวเลือกการฉีฉลากที่ดีกว่าการฉีฉลากที่มีสัญลักษณ์รูปหัวกะโหลกและกระดูกไขว้หรือคำว่า “มะเร็ง”. ตอนท้ายสุด, อีเทียนเน ฟาน เดอ เรสต์ (Etienne van der Rest) แห่งอิเทอร์นิตเบลเยียมบันทึกไว้ว่า “ได้ร้องขอให้อังกฤษทำ “ให้เต็มที่” เพื่อหลีกเลี่ยงการส่งผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสที่ติดฉลากเตือนเข้าไปในยุโรป.

ข้อสุดท้าย, การโต้ตอบทางจดหมายระหว่างฟาน เดอ เรสต์กับแฮรี ฮาร์ดี้ (Harry Hardie) ผู้บริหารของทีแอนด์เอ็นในเดือนมีนาคม 2523 เริ่มต้นด้วยการที่เดอ เรสต์โอดครวญว่าทีแอนด์เอ็นเริ่มใช้คำว่า “มะเร็ง” ในฉลากเตือนบนสินค้าแอสเบสตอสและขอให้อธิบายเหตุผล. ฮาร์ดี้ตอบกลับว่าผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสยุโรปยังไม่ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในการดำเนินคดีแอสเบสตอสในสหรัฐอเมริกา.

(ผมพบอีเทียนเน ฟาน เดอ เรสต์ (Etienne van der Rest) ครั้งแรกในการประชุมใหญ่ที่กรุงวอชิงตันในปี พ.ศ. 2520 หลังการพูดเรื่อง “การส่งออกวัตถุดิบพิษ”, เน้นเรื่องแอสเบสตอสและอุตสาหกรรมเคมี. เขาเป็นคนที่สูงมาก, ผิวซีด, ดูมอมชอมไม่มีแรง, เดินมาหาผมและยื่นมือมาโอบผมไว้ระหว่างที่เขาพูด. ถ้าคุณกำลังสร้างภาพยนตร์, ไม่มีใครสามารถเอาชนะชายคนนี้ได้ในกาเลือกนักแสดงในบทปีศาจในร่างมนุษย์. ต่อมาภายหลังเมื่อผมเห็นเอกสารในปี พ.ศ. 2521 ที่แสดงว่าเขาพยายามจะไม่ให้ผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสที่ติดป้ายฉลากเตือนของสหราชอาณาจักรเข้ามาในยุโรป, ผมเขียนจดหมายถึงเขา ถามว่าเขามีชีวิตอยู่กับตัวเองด้วยการทำแบบนี้ได้อย่างไร. อีกครั้งเดียวที่ผมได้เห็นผู้ชายคนนี้เป็นในการเปิดรับฟังความเห็น เรื่องข้อเสนอกฎให้ห้ามใช้แอสเบสตอสส่วนใหญ่ขององค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของสหรัฐฯ หรือยูเอส อีพีเอ (US EPA) เมื่อ พ.ศ. 2529. ที่นั่น, คนของอิเทอร์นิตโต้แย้งว่าการที่สหรัฐอเมริกาห้ามใช้ท่อซีเมนต์แอสเบสตอสจะเป็นหายนะสำหรับประเทศที่ยากจน ที่ต้องการมันในการจ่ายน้ำดื่ม. ผมเดินไปหาฟาน เดอ เรสต์ แล้วพูดว่าผมมักจะคิดเสมอว่ามนุษย์ส่วนใหญ่เป็นทุกข์จากความไม่สมดุลในเรื่องอำนาจและความมั่นคง, แต่หลังจากที่ได้ยินจากอิเทอร์นิตในวันนั้น ผมรู้ว่าทั้งหมดเป็นเพราะการขาดแคลนท่อซีเมนต์แอสเบสตอส. ผมได้แต่สงสัยว่าฟาน เดอ เรสต์ จะรู้สึกเช่นไร เมื่อเขากำลังนอนรอความตายจากโรคเมโสเทลิโอมา (Mesothelioma) ในหลายปีต่อมา. ตามที่ผมได้รับฟังมา หมอประจำบริษัทของเขาที่เบลเยียมก็เสียชีวิตจากโรคเมโสเทลิโอมาเช่นกัน.)

ทนายจำเลยไม่มีเวลาซักปากคำผมในวันแรก และขอเวลาสองสัปดาห์เพื่ออ่านหนังสือของผมเรื่องประวัติของอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. ราวกับเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ. ผมเรียนท่านผู้พิพากษาว่าผมจะรออยู่แถวๆ นั้นได้อีกหนึ่งสัปดาห์, และท่านก็สั่งให้เราดำเนินการต่อเลยหลังจากนั้น.

ระหว่างสัปดาห์นั้น, ผมพบกับอัยการและทีมงานของเขาเป็นประจำ, และกับทนายของเหยื่อใน คาซาเลมอนเฟอร์ราโต (ชุมชนที่ถูกทำลายล้างมากที่สุดจากการประกอบธุรกิจของอิเทอร์นิตในอิตาลี). ตามคำร้องขอของพวกเขา, ผมเตรียมบทสรุปยาวสามหน้าครึ่งเพื่อที่จะอธิบายต่อศาล (ซึ่งแปลอย่างมืออาชีพเป็นภาษาอิตาลี), และเราอภิปรายกันว่าคำถามใดที่ทนายฝ่ายจำเลยอาจจะถามผมเมื่อมีการพิจารณาคดีต่อ.

อัยการกัวรินีโลมีเครือข่ายที่กว้างขวางมากสำหรับที่ปรึกษาทางวิชาการและผู้เชี่ยวชาญอื่นๆ ในด้านการแพทย์, ระบาดวิทยา, สุขอนามัยในอุตสาหกรรม, และการบัญชี. เขาหวังที่จะสร้างสถาบันยุติธรรมที่รับผิดชอบ

ภาพจากสารคดี:ฝุ่น - คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่

แบร์รี แคสเทิลแมนมอบหลักฐานให้ผู้พิพากษาจูเซปเป คาสาลบอเร (Giuseppe Casalbore) ในศาลตูริน

เรื่องการสืบสวนการเสียชีวิตจากการทำงานซึ่งเป็นความผิดทางอาญา. เขาให้นักระบาดวิทยาข้อมูลทางสถิติของรัฐบาลเรื่องมะเร็งจากการทำงาน. คดีนี้นับว่าเป็นคดีที่มีความก้าวหน้าแบบก้าวกระโดดในกระบวนการยุติธรรมที่สามารถฟ้องเจ้าของ-ผู้บริหารที่เป็นชาวต่างชาติ, ไม่ใช่แค่ผู้จัดการที่เป็นคนท้องถิ่น. มันเกี่ยวข้องกับงานสืบสวนด้านกฎหมาย-การบัญชีในการแกะรอยความรับผิดชอบไปยังเจ้าของบริษัทเรื่องสภาวะในโรงงานของพวกเขา.

วิกตอเรีย ฟรานซินETTI (Victoria Franzinetti), ล่ามศาลคนใหม่, ทำงานได้เยี่ยมมาก, และการพิจารณาคดีในวันที่สองก็ดำเนินไปได้ด้วยดี. เมื่อไม่มีทนายความคนไหนยอมรับผิดเลย, ผมจึงเสนอบทสรุปที่ผมเขียนขึ้นให้กับผู้พิพากษา. ฉบับแปลภาษาอิตาเลียนและประวัติย่อส่วนตัวของผมยื่นต่อผู้พิพากษาที่ละท่านทั้งสามท่าน. เมื่อเขาขอด้วยฉบับหนึ่ง, ผมเดินไปหาหัวหน้าทีมทนายของขุนหมัดไฮนีและยื่นบทสรุปภาษาอิตาเลียนให้เขา. คราวนี้เป็นเวลาที่ทนายจำเลยจะซักค้านผม. ที่ผมได้ตั้งข้อสงสัยไว้แล้ว, ทนายความหลักของขุนหมัดไฮนีลุกขึ้นและบอกว่าเขาไม่มีคำถาม. ทนายความของอีเท็กซ์ (Etex), อิเทอร์นิตเบลเยียม, ที่อยู่ที่นั่นเพื่อสู้ทางแพ่ง (มีข้อเรียกร้องทางแพ่งสำหรับค่าเสียหายรวมอยู่ในคดีอาญา), ถามผมเพื่อความกระจ่างเกี่ยวกับวันที่ในเอกสารของฟาน เดอ เรสต์ที่ผมยื่นให้ศาลเมื่อสัปดาห์ก่อนหน้านี้. ดังนั้น, ครั้งนี้เนื่องจากล่ามทำการแปลได้ดี, ผมได้อธิบายเรื่องพวกนี้ให้ศาลฟังอีกครั้งในรายละเอียดบางจุดและให้วันที่ของเอกสารแต่ละชิ้น.

จากนั้นอัยการรองได้ถามผมเกี่ยวกับการถกกันภายในบริษัทในสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการติดป้ายเตือนเรื่องสุขภาพบนแผ่นฝาน้ำที่มีแอสเบสตอส. เรื่องนี้แสดงให้เห็นด้วยเอกสารบันทึกย่อภายในของจอห์นส์-แมนวิลล์ จากปี พ.ศ. 2501 และรายงานการประชุมสมาคมผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอส (the Asbestos Cement Products Association) ในช่วง พ.ศ. 2511 - 2513. ด้วยมาตรฐานสุขภาพ ข้อแรก, สำนักงานสุขภาพและความปลอดภัยในการประกอบอาชีพของสหรัฐฯ หรือ “โอชา” (OSHA) กำหนดให้มีการเตือนบนผลิตภัณฑ์เหล่านี้ในปี 2515. แต่ในยุโรป, บริษัทอิเทอร์นิตผลิตสินค้าเหล่านี้ตลอดช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 และปรากฏว่าไม่เคยใส่ใจที่จะติดคำเตือนเรื่องสุขภาพบนแผ่นและท่อซีเมนต์แอสเบสตอสเลย.

ภาระของอิเทอร์นิตในคดีนี้คือการทำสิ่งที่เป็นไปได้ทางเทคนิคเพื่อปกป้องประชาชนทั้งในโรงงานแอสเบสตอสของพวกเขาเองและในบริเวณที่อยู่รอบ ๆ โรงงาน. ดังนั้นผมจึงอ้างถึงบางส่วนในกฎเรื่องแอสเบสตอสของสหราชอาณาจักรปี พ.ศ. 2512 และกฎแอสเบสตอสของ“โอชา” ปี พ.ศ. 2515, เพื่อแสดงให้เห็นว่าบริษัทใหญ่อื่นๆ ต้องทำอะไรบ้างระหว่างที่อิเทอร์นิตแทบจะไม่ทำอะไรเลยในการปกป้องคนงานและผู้อาศัยใกล้กับโรงงานที่ได้รับสารพิษจากแอสเบสตอสในอิตาลี. ผมหมายถึงว่าสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริการะบุให้หะกการอุตสาหกรรมต้องถูกกำจัดในบรรจุภัณฑ์ที่ไม่รั่วซึม.

กัวรินีโลและหัวหน้าผู้พิพากษาต่างถามคำถามคนละหนึ่งข้อ, จากนั้นผมได้ขอฟุด. ผมเสนอตัวที่จะตอบคำถามที่ศาลอาจจะมิโดยทางจดหมาย, และบอกว่าผมอาจจะส่งเอกสารอ้างอิงเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนข้อเท็จจริงที่ได้เสนอในการพิจารณาคดี. สุดท้าย, ผมขอบคุณพวกเขาสำหรับการแปลที่ยอดเยี่ยม. หลังจากที่ผมออกจากห้อง, ผมยื่นหนังสือของผมเล่มหนึ่งให้หนึ่งในกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานร่วมกับกัวรินีโลเพื่อนำไปให้เขา. เขียนคำอุทิศแสดงความนับถือในความพยายามของเขาที่จะฟ้องร้องคดีอาญาในอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. ทั้งหมดใช้ระยะเวลาแค่หนึ่งชั่วโมงครึ่ง.

เป็นที่ยอมรับกันในวงกว้างว่า จำเลยได้พลาดโอกาสของพวกเขาก็ไม่บอกศาลว่าพวกเขาไม่มีคำถามที่จะถามผมเมื่อตอนสิ้นสุดการพิจารณาในวันจันทร์แรก. ตอนนั้นพวกเขาน่าจะส่งผมกลับบ้าน. แต่ยังเป็นที่ยืนยันว่าทนายจำเลยทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อยืดเวลาในการพิจารณาคดีนี้, จากนั้นคาดว่ามันจะขยายเวลาออกไปอีกหนึ่งปี, ดังนั้นมันอาจจะอธิบายได้ถึงการทำของพวกเขา. ประมาณการว่าทีมงานของซมิดไฮนี เช่น กองทัพทนายความ, ทีมประชาสัมพันธ์ เป็นต้น มีค่าใช้จ่ายราว 10 ล้านยูโรต่อปี.

แถลงการณ์เพิ่มเติมต่อศาล

หลังจากไต่สวนแล้ว, ผมเขียนสรุปสำหรับยื่นต่อศาลโดยอธิบายรายละเอียดประเด็นการพิจารณาคดีในวันที่สองของผม, มุ่งเป้าไปที่ประเด็นเรื่อง**การเดือน**ประชาชนเกี่ยวกับอันตรายของแอสเบสตอสเป็นประเด็นสำคัญ. ความเข้าใจของบริษัทแอสเบสตอสในสหรัฐเรื่องความรับผิดชอบต่อผลิตภัณฑ์ (ซึ่งในที่สุดมันจะทำลายพวกเขา) ย้อนกลับไปได้ไกลถึงช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493, โดยรัฐสภาแห่งสหรัฐก่อตั้ง “โอชา” ขึ้นมาไม่นานก็ได้กำหนดให้มีการเดือนบนผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น แผ่นและท่อซีเมนต์แอสเบสตอส และในระเบียบควบคุมแอสเบสตอสปี พ.ศ. 2515 (ระบุว่าสารแอสเบสตอสสามารถก่อให้เกิด “อันตรายอย่างร้ายแรงต่อร่างกาย”).

ในทางตรงข้าม,ยุโรปไม่มีกฎหมายเรื่องความรับผิดชอบต่อผลิตภัณฑ์และยังไม่มีการบังคับให้ติดฉลากเดือนในกฎหมายแอสเบสตอสในสถานที่ทำงานของยุโรป ทำให้โรงงานในยุโรปหลีกเลี่ยงที่จะเดือนคนงานและสาธารณชนโดยที่ไม่มีความเสี่ยงทางการเงิน. ผู้บริหารอิเทอρνิตยังต่อต้านการใช้ฉลากเดือนภัยต่อสุขภาพและยังพยายามที่จะไม่ให้บริษัทของสหราชอาณาจักรส่งผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสที่มีฉลากเดือนเข้ามาในทวีปยุโรปในปี พ.ศ. 2521. เห็นได้ชัดเจนว่า, อิเทอρνิตยังคงผลิตผลิตภัณฑ์เหล่านี้ตลอดทั้งทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 และไม่เคยติดฉลากเดือนบนผลิตภัณฑ์หรือในโบรชัวร์ผลิตภัณฑ์เลย. ผมคิดว่าการเมินเฉยต่อคนงานและสาธารณชนในวงกว้างเป็นระยะเวลายาวนานมีความสำคัญต่อการขยายตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสหลังทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2473, ซึ่งเวลานั้นอันตรายถึงตายของฝุ่นแอสเบสตอสเป็นที่ยอมรับทางการแพทย์อย่างชัดเจนแล้ว. ผมขอยกข้อความจากบันทึกข้อความภายในของบริษัทยูเนียนคาร์ไบด์ (Union Carbide) เมื่อปี พ.ศ. 2518 ที่ระบุว่าอันตรายมันอยู่ “ระหว่างความร้ายแรงกับความตาย” สำหรับธุรกิจแอสเบสตอสที่จะต้องติดฉลากบนกระสอบแอสเบสตอสโดยใช้คำเตือนว่า “มะเร็ง”.

ผมยังแนบเอกสารที่ยื่นโดยกลุ่มอิเทอρνิตสวิส(Swiss Eternit group)ที่ใช้ในการพิจารณาห้ามใช้แอสเบสตอสในสหรัฐของสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (EPA) เมื่อ ปี พ.ศ. 2529. รวมถึงแถลงการณ์ที่บริษัทอ้างถึงหน้าที่รับผิดชอบในการคุ้มครองคนงานและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมว่าเป็นของ**ผู้บริหารระดับสูงสุด**. ข้อความตอนหนึ่งที่แนบกับคำให้การของบริษัทมาจากรายงานอุตสาหกรรมแอสเบสตอสประจำปี 2527 ซึ่งตั้งใจที่จะอธิบายเทคโนโลยีที่ดีที่สุดในโรงงานผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสของสหรัฐอเมริกา. “โรงงานผลิตท่อซีเมนต์แอสเบสตอสทั้งสามโรงงานที่ได้ไปเยี่ยมชมนั้น มีวิศวกรและนักอาชีวอนามัย (industrial hygienists) วิศวกรเรีย ฟรานซินเนติ (Victoria Franzinetti), ประจำทำงานที่อุทิศตนเพื่อลดการได้รับฝุ่นแอสเบสตอสในสถานที่ทำงานทุกแห่ง.” โดยระบบอัตโนมัติเต็มรูปแบบ, เครื่องจักรเปิดถุงแอสเบสตอส “ที่ห่อหุ้มโดยรอบ” ก็ได้รับการอธิบายไว้ในเอกสารนี้ด้วย. การวัดเส้นใยแอสเบสตอสที่ฟุ้งกระจายในอากาศก็รายงานไว้เช่นกัน. การที่อิเทอρνิตยื่นเอกสารนี้ให้กับอีพีเอ, ผมคิดว่า,ทำให้เกิดการเปรียบเทียบกับสภาวะในโรงงานของอิเทอρνิตในช่วงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 เอง.

บทสรุปของการพิจารณาคดี

ในการปิดการนำเสนอในเดือนกรกฎาคม 2554, อัยการกล่าวว่าพวกเขาได้ทำการประเมินหลักฐานใหม่อีกครั้งตอนที่มันเข้าสู่การพิจารณาและขณะนี้ได้ขอให้มีการเพิ่มโทษจำคุกขมิตไฮนีและท่านบารอนเป็นคนละ 20 ปี (แทนที่จะเป็น 12 ปีตามที่ตั้งใจไว้ในครั้งแรก), โดยพิจารณาจากเจตนาและการจงใจประมาทเลินเล่อของผู้บริหารและเจ้าของอิเทอร์นิต สนับสนุนคำฟ้องเรื่องเจตนาสร้างหายนะด้านสิ่งแวดล้อม. พวกเขายังบันทึกไว้ด้วยว่าหายนะยังคงดำเนินอยู่, มีหายนะภัยรายใหม่ทุกๆปี, เพิ่มเติมไปในรายชื่อเหยื่อเกือบ 3,000 รายที่ระบุไว้ในกระบวนการพิจารณาของศาล.

ผู้พิพากษาศอกระดือหรือลันที่จะปิดการพิจารณาคดีและให้เวลาทนายโจทก์ได้ซักถามในคดีแพ่งคนละไม่เกิน 15 นาที, พร้อมกับอนุญาตให้ส่งแถลงการณ์เพิ่มเติมด้วยเอกสาร.

ในแถลงการณ์ปิดคดีของเขา, ทนายความของขมิตไฮนีไม่ได้แถลงแก้ตามปกติ (ว่าขมิตไฮนีไม่รู้ว่าแอสเบสตอสเป็นอันตรายหรือคิดว่ามันอันตรายน้อยกว่าที่เป็นจริง, เขาคิดว่าผู้จัดการโรงงานของเขาทำงานได้ดีกว่าในการคุ้มครองประชาชน). แทนที่จะทำเช่นนั้น, ดูเหมือนเขาจะเยาะเย้ยหลักการ “ศักดิ์สิทธิ์” ในการฟื้นฟูสู่สภาพเดิมผ่านการลงโทษในสิ่งที่กระทำลงไปเมื่อ 25 ปีก่อน ตอนที่ “คนหนึ่งคน” ไม่ได้เป็นเหมือนที่เขาเคยเป็น. เรื่องนี้บอกเป็นนัยว่าความโง่เขลาของขมิตไฮนีควรอยู่เหนือวิธีการสร้างความรำรวยของเขา. การพูดทวงถามของทนายความเกี่ยวกับการถูกกีดกันของหลักกฎหมายในศาลอิตาลี เปรียบเทียบการฟ้องขมิตไฮนีกับการกระทำของนาซีและกวนตานาโม. ทนายจำเลยยังอ้างอีกว่าวิธีการวินิจฉัยโรคที่ใช้กรณีโรคเมโสเธลิโอมาของเหยื่อบางรายนั้นไม่ได้ใช้เทคนิคที่ทันสมัย.

กัวรินีลโลตอบว่าเขาไม่เคยร้องขอให้มีการลงโทษจำคุก 20 ปีในคดีแบบนี้มาก่อน, แต่ครั้งนี้เขาต้องทำเพราะความเสียหายมากมายที่เกิดขึ้นและ “ความรุนแรงในการตั้งใจทำความผิดอาญาที่ร้ายแรงและยาวนาน”. อัยการยังชี้อีกว่าม็อดส์กรรือบางรายที่รับค่าจ้างเพื่อปิดบังบทบาทของขมิตไฮนี, และยังเกี่ยวข้องกับการลวงความลับในสหภาพต่างๆ, เจ้าหน้าที่, และกลุ่มของเหยื่อ “ซึ่งจำเลยหลีกเลี่ยงการอ้างถึงอย่างระมัดระวัง”.

ระหว่างนั้น, การออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองบริษัทในอิตาลีจากการฟ้องร้องคดีอาญาดำเนินการไปถึงขั้นประกาศใช้เป็นกฎหมาย. สิ่งนี้จะทำให้เกิดการล่าช้าไม่สิ้นสุดในการพิจารณาคดีเพราะทนายจำเลยสามารถที่จะเรียกทุกคนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้มาเป็นพยานได้. กัวรินีลโลสนับสนุนให้คดีนี้พิจารณาภายใต้กฎหมายที่มีอยู่ ถึงแม้ว่ากฎหมายใหม่จะบังคับใช้ระหว่างที่สรุปคดี, และผู้พิพากษาเองก็กระดือหรือลันที่จะปิดคดีนี้, เช่นกัน, ก่อนที่การเปลี่ยนแปลงกฎหมายจะมาถึง. แต่กลายเป็นว่า, การประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวนั้นล่าช้าออกไป เนื่องจากวิกฤตการณ์เศรษฐกิจและการเมืองที่เกิดขึ้นในอิตาลีในเดือนพฤศจิกายน 2554.

18 พฤศจิกายน 2554

11.

อิเทอร์นิต กับ เหี่ยว

ลอรี คาซาน-แอลเลน (Laurie Kazan-Allen)

แผนการ, กลยุทธ์ และอารมณ์ของผู้รณรงค์ในคาซาเล มอนเฟร์ราโตและความพยายามของแต่ละบุคคลที่จะให้ผู้บริหารของอิเทอร์นิตเข้ามาแสดงความรับผิดชอบ ถูกจับตาได้อย่างใกล้ชิดจากเครือข่ายแหล่งข่าวที่เรียกกันว่า “นักข่าวท้องถิ่น”, และกลุ่มที่ปรึกษา. เครือข่ายระดับสุดยอดของที่ปรึกษาที่อิเทอร์นิตจ้างไว้, มีชื่อว่า “ทีมอิตาลี” ในแฟ้มลับของบริษัท, ถูกเปิดเผยจากแหล่งเก็บเอกสารขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยบันทึกลับ, บทสรุปและข้อความในโทรสาร ที่ตำรวจยึดไว้ระหว่างการบุกค้นสำนักงานที่มีลานของบริษัทประชาสัมพันธ์ระดับโลกชื่อจีซีไอ เชียฟเป เบลโลดี แอสโซซิเอท (GCI Chiappe Bellodi Associates) หรือ เบลโลดี (Bellodi).¹ จากสำนักงานที่ 16 ถนนคาร์ดูชชี (Carducci Street), กุโยโด เบลโลดี (Guido Bellodi) ได้ประสานการดำเนินงาน ซึ่งรายงานความเป็นไปในคาซาเล มอนเฟร์ราโต, รวมถึงความพยายามของนักเคลื่อนไหวในชุมชน, แผนการพักร้อนของผู้ฟ้องคดีคนสำคัญ, แหล่งทรัพยากรที่อัยการอิตาลีสามารถนำมาใช้ในการดำเนินคดีได้, แดงการณจากสมาชิกในทีมอัยการ, ความร่วมมือระหว่างนักการเมืองท้องถิ่นและสมาชิกรัฐบาลประจำภูมิภาค, การตีพิมพ์เรื่องระบอบวิทยาล่าสุด, การรายงานข่าวและการถ่ายทำภาพยนตร์โดยผู้สื่อข่าวอิตาลีและผู้สื่อข่าวต่างชาติ. “รายงานประจำไตรมาสเกี่ยวกับคดีอิเทอร์นิตอิตาลี” ลงวันที่ 29 กันยายน 2543 ได้แสดงความเห็นเรื่องที่ผู้นำชุมชนเข้าร่วมการประชุมแอสเบสตอสระดับโลก (Global Asbestos Congress) ครั้งแรก ดังนี้:

“ผู้แทนคาซาเลหนึ่งคนจะเข้าร่วมประชุมแอสเบสตอสครั้งที่ผ่านมา ซึ่งจัดขึ้นเมื่อวันที่ 17-20 กันยายน 2543 ในเมืองโอซาสโก (Osasco), บราซิล. คนะดังกล่าวรวมนายกเทศมนตรี นายมาสคาริโน (Mr.Mascarino), นางดีจิอวานนี (Mrs.Degiovanni) (ผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็งแห่ง

¹ เอกสารปี 2535 แสดงรายชื่อสำนักงานของจีซีไอในอัมสเตอร์ดัม, โบโลญญา, บรัสเซลส์, ดุสเซลดอร์ฟ, แฟรงก์เฟิร์ต, เจนัว, เฮก, ฮ็องกง, ลอนดอน, ลอสแอนเจลิส, มาสตริขท์, เมลเบิร์น, เม็กซิโกซิตี, มิลาน, มวนิค, นิวยอร์ก, ปารีส, โรม, สต็อกโฮล์ม, ซิดนีย์, โตเกียว, และโทรอนโต.

เอเอสแอล 21 (ASL 21) และสมาชิกของทีมแอสเบสตอส, นายเพสเช (Mr.Pesce) และนาย พอนดราโน (Mr.Pondrano) (ซีจีไอแอล-CGIL). ส่วนศาสตราจารย์เทอราซินี (Prof.Terracini) อยู่ใน กลุ่มผู้บรรยายของการอภิปรายเรื่องระบาดวิทยา.”²

ความจริงที่ว่ากยูโด เบลโลดีสามารถเรียกใช้งานคนได้อย่างไม่มีจำกัด แสดงให้เห็นว่า ผู้ว่าจ้างมีแหล่งเงิน มหาศาลที่ยินดีจะจ่าย เพื่อแลกกับปัญหาทำลายในคดีการเสียชีวิตของอดีตคนงานอิเทอร์นิตและชาวบ้านในท้องที่. ไม่มีตรังไหนในแฟ้มที่แสดงความเสียใจต่อชีวิตที่ถูกทำลายไปโดยบริษัทหรือบริษัทในเครือเลย.

เป้าหมายสูงสุดของกลยุทธ์ที่ตั้งรับของเบลโลดีคือ “การรับประกันที่เป็นไปได้มากที่สุดว่าทุกสิ่งอยู่และจะ อยู่ภายใต้การควบคุม”. ตลอดเวลา, ความต้องการที่จะยืนยันว่าการแพร่กระจายของการเสียชีวิตจากอิเทอร์นิต เป็นเหตุ อันเป็นผลจากการดำเนินงานของโรงงานแอสเบสตอสซีเมนต์ที่คาซาลา มอนเฟร์ราโต ย้ำว่าเป็นแค่เรื่อง ในท้องถิ่นเท่านั้น.³ มีการใช้แผนการสื่อสารอย่างเต็มที่เพื่อตีกรอบบทบาทและหน้าที่เฉพาะให้กับผู้ที่ได้รับเงิน ค่าจ้างจากอิเทอร์นิตเป็นพื้นฐานสำคัญของการรณรงค์ทางสื่อใน “การเผชิญหน้ากับประเด็นคาซาลา”. เบลโลดี เดือนว่า, การเบี่ยงเบนจากกลยุทธ์ที่บรรจุไว้ในแผนแม่บทของบริษัท, ที่รู้จักกันในชื่อ “คัมกริโบเบิล,”⁴ อาจส่งผล ให้เกิด “สื่อมวลชนฉลาดเขียนเรื่องเจาะลึกเกี่ยวกับ (ตามต้นฉบับ) สื่อกระแสหลักในอิตาลีหรือสื่อต่างประเทศ”⁵ บันทึกย่อจากเดือนมิถุนายน 2535 ระบุวิธีสั่งการด้านประชาสัมพันธ์ของอิเทอร์นิตในแต่ละวัน; เป็นที่น่าสังเกตว่า รูปแบบข้อความแสดงถึงเส้นแบ่งระหว่างระดับ 1 และ 2 ซึ่งอยู่ในขอบเขตของงานประชาสัมพันธ์ และระดับ 3 และ 4 ซึ่งอยู่ใน “ขอบเขตห้ามสื่อสาร”:

² เอกสารที่เราศึกษาได้ ซึ่งตำรวจยึดมาจากสำนักงานของเบลโลดี (แฟ้มเบลโลดี) และภายหลังได้ยื่นเป็นหลักฐานระหว่าง การพิจารณาคดีตุรินเขียนเป็นภาษาอิตาเลียน, อังกฤษและเยอรมัน และครอบคลุมช่วงเวลาตั้งแต่ปี 2535 ถึง 2545. พีดีเอฟ ไฟล์ (pdf file) ที่เราได้มามักจะประกอบด้วยเอกสารหลายแบบผสมกัน. การอ้างอิงถึงไฟล์ที่เกี่ยวข้องจะทำตามการแบ่งกลุ่มเหมือน เอกสารดั้งเดิม: Bellodi_Doc_1 25-1 48.pdf (หน้า 40).

³ ไฟล์ Bellodi_Doc_11 2_T Martac.pdf และ Bellodi_Doc_1 23_T Martac.pdf

⁴ Bellodi_Doc_1 82A_T. Crosetto.pdf

⁵ บันทึกกลับสุดยอ Bellodi_Doc_T. Martac.pdf (หน้า 2).

“เป้าหมายเชิงกลยุทธ์ในอิตาลี”

การกำหนดเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ของนโยบายประชาสัมพันธ์ของเราได้ออกแบบและใช้งานอย่างระมัดระวังในช่วงปีที่ผ่านมา. ผมคิดว่ามันใช้การได้ดีและไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง:

เป้าหมายแรก:

พยายามให้ปัญหาอยู่ที่ระดับ 1 (แผนภาพแสดงว่าระดับ 1 ถูกควบคุมโดยอิเทอร์นิต (อิตาลี) (ในฝั่งผู้รับ); ผู้ลงนามย่อที่ได้รับมอบหมายในระดับนี้ คือ จีบี (GB) ร่วมกับเอ็มเอ็ม (MM).⁶

เป้าหมายที่สอง:

พยายามให้ปัญหาอยู่ที่ระดับ 2, ยกตัวอย่างเช่น เมื่อรายงานในสื่อสวิตเซอร์แลนด์หรือเยอรมนีบังคับให้เราต้องออกจากระดับ 1. (แผนภาพแสดงว่าระดับ 2 ถูกควบคุมโดยนูวา เอจี (NUEVA AG) หรือธัลวิลล์ (Thalwill) แต่ก่อนคือ: สวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ป; ผู้ลงนามย่อที่ได้รับมอบหมายในระดับนี้คือ เอฟเอส (FS) ร่วมกับไอเอช (IH).⁷

เป้าหมายที่สาม:

หลีกเลี่ยงทุกวิถีทางไม่ให้ปัญหาลูกกลมเข้าสู่ระดับ 3 หรือ 4. เงื่อนไขสำคัญคือการสอบสวนทั้งหมด (ตามต้นฉบับ) ต้องถูกส่งตรงไปที่ระดับ 1 และ 2 และไม่มีความเห็นใดๆที่กระทำโดยวิธีที่อยู่เหนือระดับดังกล่าว. (แผนภาพแสดงว่าระดับ 3 ควบคุมโดยอโนวา เอจี (ANOVA AG) หรือ เฮิร์เดน (Hurden); ไม่มีผู้รับมอบหมายให้ลงนามย่อในระดับ 3. ระดับ 4 ควบคุมโดยเอสทีเอส (STS);⁸ ไม่มีรายชื่อบุคคลอื่นใดระบุไว้ในระดับ 4.)

ข้อแนะนำ:

แม้ถึงวันนี้ (1 มิถุนายน 2535) ก็ดูเป็นไปได้ที่จะกักเรื่องต่างๆ ไว้ที่ระดับ 1 (ไปได้มากที่สุดแค่ระดับ 2) ถ้าทุกคนที่เกี่ยวข้องยึดถือเป้าหมายโดยเคร่งครัด. นั่นคือสิ่งที่เราควรพยายามทำให้สำเร็จ”⁹

⁶ จีบี คือ กุโด เบลโลดี; เอ็มเอ็ม คือ มัวริซิโอ มาเรสกา (GB: Guido Bellodi; MM: Maurizio Maresca)

⁷ เอฟเอส: แฟรงค์ ซอมเมอร์; ไอเอช:ไดา ฮาร์เด็กเกอร์ (FS: Frank Sommer; IH: Ida Hardegger).

⁸ เป็นเรื่องเกี่ยวพันที่จะบันทึกว่าไม่มีข้อมูลในแฟ้มไหนดของเบลโลดีที่ผมได้อ่าน ที่กล่าวถึง สเตฟาน ชมิตไฮน์. อย่างไรก็ตาม, ในอย่างน้อยสี่ส่วนประกอบ, ชื่อย่อของบุคคลใน เอสทีเอสถูกพบในเอกสารและเชื่อว่าย่อมาจากสเตฟาน ชมิตไฮน์. ในบันทึกย่อฉบับที่เขียนเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2537, หัวข้อส่วนสุดท้ายคือ: “มุมมองด้านประชาสัมพันธ์ - ความสัมพันธ์กับเบลเยี่ยมกรุ๊ป.” บันทึกภายใต้หัวข้อนี้ระบุไว้ว่า: “ทางเลือกต่างๆ ในกรณีที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ได้แก่ :

(ก) โจมตีอย่างแรงด้วยสื่อต่อกรุ๊ป/เอสทีเอส ที่เกี่ยวกับกรณีคาซาเล;

(ข) การเข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรงกับกรุ๊ป/เอสทีเอส...”

⁹ Bellodi_Doc_1 23_I Martac.pdf

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้สำหรับกองกำลังของอิเทอร์นิตที่ประกอบด้วยทนาย, ที่ปรึกษาด้านประชาสัมพันธ์, ที่ปรึกษาด้านอุตสาหกรรมและผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ, ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานขึ้น. สมาชิกของคณะทำงานนี้มาจากคนเก่งภายในบริษัท เช่น บุคลากรจากอิเทอร์นิต เอจี, อิเทอร์นิต เอส.พี.เอ., สวิสอิเทอร์นิตกรุ๊ป, นูวา จำกัด, และยังมีการจ้างบุคคลที่มีความสามารถสูงจากภายนอกบริษัทด้วย เช่น จีซีไอ ซียูเพเบิลโลดี แอสโซซิเอท และบูโร เฟร์ มีเดียเบราตุง (Buro für Medieberatung) ที่บอนน์ (Bonn) และจ้างผู้เชี่ยวชาญอิสระและพนักงานสัญญาจ้างตามความจำเป็น. เพื่ออำนวยความสะดวกในการสื่อสารระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง, รายชื่อผู้ติดต่อได้จัดทำขึ้นพร้อมด้วยรายละเอียดของที่อยู่ทั้งที่สำนักงานและที่บ้าน, และหมายเลขโทรศัพท์และหมายเลขโทรสารของที่สำนักงานและที่บ้าน. ชื่อผู้เข้าร่วมของอิเทอร์นิตกรุ๊ปที่สำคัญบันทึกไว้ดังนี้:

- **ทีมอิตาลี:** แอล.มิตเทิลโฮลเซอร์ (L. Mittelholzer), บี.ชไนเดอร์ (B. Schneider), เอ็ม มาเรสกา (M. Maresca), เฮช.ธอนี (H. Thoni), เอสทีเอส (สเตฟาน ชมิทไฮน์?) (STS (Stephan Schmidheiny?)), จี.เบลโลดี (G. Bellodi), แอล.บี.เฟตซ์ (L. B. Fetz), จี.บูตติเกอร์ (G. Buttiker), เอ.บาร์บิเรี (A. Barbieri), อี.ไฮน์ (E. Heini), เจ.ดรอลชัมเมอร์ (J. Drolshammer), อี.บอนเทมเพลลี (E. Bontempelli), เอฟ.ซอมเมอร์ (F. Sommer), ยู.เอฟ.กรูเบอร์ (U. F. Gruber), อี.คอสตา (E. Costa), เฮช.ยู.ลินเกอร์ (H. U. Liniger), ดับเบิลยู.ชูเรอร์ (W. Schurer), ยู.การาเวนตา (U. Garaventa), เค.วิลลิงเกอร์ (K. Villinger), พี.เบอร์นาสโคนี (P. Bernasconi)
- **ทีมประชาสัมพันธ์:**¹⁰ (ฉายา “ทีมสแตมปา”): ผู้ประสานงาน: กุโยโด เบลโลดี; เจ้าหน้าที่ดูแลสื่อมวลชน (มิลาน) แอนเดรีย บาร์บิเรี; เจ้าหน้าที่ดูแลสื่อมวลชน (โรม) โรแบร์โต มาเรีย เซอร์บี (Roberto Maria Zerbi); (ประเด็น) เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม: เอมีลิโอ คอสตา (Emilio Costa) (เจนัว) และ อุลริช กรูเบอร์ (Ulrich Gruber)
- **ทีมจัดการวิกฤต:** วูล์ฟแกง ชูเรอร์ (Wolfgang Schurer), ดร.จีโร บูตติเกอร์ (Dr. Gero Buttiker), ดร.เจ.เคกิ (Dr. J. Kaegi), ดร.เบนโน ชไนเดอร์ (Dr. Benno Schneider), วอลเตอร์ แอนเดอร์อา (Walter Anderau), ฮานส์ ธอนี (Hans Thoni), เอฟ.ซอมเมอร์ (F. Sommer), ลีโอ มิตเทิลโฮลเซอร์ (Leo Mittelholzer), กุโยโด เบลโลดี (Guido Bellodi)
- **ทีมกฎหมาย:** นานาชาติ - เจ.ดรอลชัมเมอร์ และอิตาลี - ศาสตราจารย์อัลแบร์โต บอสซิสิโอ (Prof. Alberto Bosisio), เอวีวี. อุบาลโด ฟอปเปียโน (Avv. Ubaldo Foppiano), เอวีวี. มัวริซิโอ มาเรส

¹⁰ Bellodi_Doc_1 01_T Zallio.pdf

- **ทีมนักข่าวประชาสัมพันธ์ท้องถิ่น:** รอสซานา เรเวลโล (Rossanna Revello) (เจนัว) (Genoa), มาริส คริสตินา บรูโน (Maris Cristina Bruno) (คาซาลา มอนเฟร์ราโต) (Casale Monferrato), รินอ ลาเบเต (Rino Labate) (เมสสินา) (Messina)

ความแม่นยำอย่างเหลือเชื่อของทีมตั้งรับของอิเทอร์นิตในการแก้ต่างในคดี แสดงให้เห็นได้ชัดจากงานที่เสมือนเป็นแผนกนิติเวชในหมู่สมาชิกของทีมกฎหมาย. บุคลากรหลักถูกขอให้พัฒนากลยุทธ์ด้านกฎหมายเพื่อ: ตอบโต้ข้อกล่าวหาของเหยื่อ; “เอาชนะหรือหลีกเลี่ยงการเปิดเผยข้อมูลบริษัท”, หลีกเลี่ยงภาระเรื่องความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อมในอิตาลีและสวิตเซอร์แลนด์และช่วยลดภาระค่าเสียหายของอิเทอร์นิตที่มีต่อบุคคลที่สาม เช่น หน่วยงานรัฐบาลของอิตาลี, ไอเอ็นเอไอแอล (INAIL) ให้เหลือน้อยที่สุด.¹¹ มีอาชีพและที่ปรึกษาด้านกฎหมายคนอื่นได้รับมอบหมายให้: ค้นหา และ/หรือ ใช้ช่องโหว่ด้านกฎหมาย, วางแผนหากกลยุทธ์ทางออกให้บริษัท เช่น การจัดตั้งกองทุน, จัดเก็บบันทึกข้อมูลของบริษัท และค้นหาพยานผู้เชี่ยวชาญที่มีศักยภาพ, เป็นตัวแทนลูกจ้างของอิเทอร์นิตในการพิจารณาคดีในอิตาลีคดีอื่นๆ เช่น คดีในคาซากโนโลในปี 2538 และ 2543, จัดตั้งกองทุนเพื่อจ่ายค่าทนายสำหรับผู้บริหารอิเทอร์นิตที่ถูกฟ้องร้อง,¹² ติดต่อประสานงานกับทนายอิเทอร์นิตจากเบลเยียมอิเทอร์นิตกรุปและบริษัทพี่น้องอื่นๆ และศึกษาวิวัฒนาการของคดีที่อาจเป็นแบบอย่าง เช่น สิ่งที่เกิดจากคดีเซเวโซซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อฐานะของอิเทอร์นิต

เครือข่ายเบลโลดิตระหนักดีถึงความต้องการข้อมูลนำเข้าอย่างสม่ำเสมอจากแหล่งพื้นที่จริง; ในยุคก่อนอินเทอร์เน็ต การเข้าถึงข่าวที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นจากระยะไกล เป็นไปไม่ได้โดยผ่านการกดปุ่มแค่ปุ่มเดียว. ข้อมูลที่บรรจุในรายงานประจำเดือนจาก “นักข่าวประชาสัมพันธ์ท้องถิ่น,” ซึ่งเวียนให้กับบุคลากรของเบลโลดิ-อิเทอร์นิตไม่เพียงทำให้พวกเขาทันต่อเหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังเป็นแรงผลักดันสำหรับการลงมือตั้งรับในอนาคต. ผลตอบกลับจากคาซาลา มอนเฟร์ราโตถูกรวบรวมโดยการเฝ้าดูข่าวที่ออกมาอย่างต่อเนื่อง, ติดตามข่าวซุบซิบในท้องถิ่นและแทรกซึมเข้าไปในการประชุมที่จัดโดยอะฟีวา (AFEVA), กลุ่มที่เป็นตัวแทนของเหยื่อแอสเบสตอสและสมาชิกครอบครัวจากคาซาลา มอนเฟร์ราโต, และเอเอฟแอลอีดี (AFLED) (สมาคมคนงานอิเทอร์นิตที่เสียชีวิต) (l’associazione famigliari lavoratori Eternit deceduti: The Association of Dead Eternit Workers), องค์การที่ตั้งมาก่อน. ชื่อบุคคลที่ถูกระบุในแฟ้มของเบลโลดิว่ารับหน้าที่เหล่านี้คือผู้สื่อข่าวอิสระ มาเรีย คริสตินา

¹¹ Bellodi_Doc_1 08.pdf (p. 3-4).

¹² Bellodi_doc_1 27.pdf

บรูโน (Maria Cristina Bruno); อาจจะมีคนอื่นๆ อีก.¹³ ความเห็นเรื่องการแทรกซึมอะฟิวา โดยมาเรีย คริสตินา บรูโน นั้น, บรูโน เพสเช (Bruno Pesce) ของอะฟิวากล่าวว่า:

“เธอสืบค้นข้อมูลเราวันแล้ววันเล่า, ปีแล้วปีเล่า, เข้าร่วมการประชุมของสหภาพทุกครั้ง, ถามคำถามเกี่ยวกับความคืบหน้า...ขมิติไฮนีจ่ายเงินให้บริษัทเบลโลดิซึ่งจ่ายให้แหล่งข่าวของเขา (หลายคน)...”¹⁴

บันทึกการบรรยายสรุปโดยมาเรีย คริสตินา บรูโน, ซึ่งแปลมาจากภาษาอิตาลี, ได้แนบไว้เป็นภาคผนวก ก และ ข. เป็นการผสมระหว่างเรื่องซุบซิบนิทาน, กับการรายงานข่าวของคาซาเล มอนเฟร์ราโตที่น่ากลับมาใช้ใหม่และ, สิ่งที่คุณเหมือนเป็น, ข้อมูลภายในเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน. เอกสารที่ถูกยึดโดยตำรวจเปิดเผยว่าไม่ว่าคุณภาพรายงานของบรูโนจะเป็นอย่างไร, พวกมันถูกส่งต่อให้สมาชิกของ “ทีมอิตาลี” อย่างกว้างขวาง. หนึ่งในรายงานของเธอ, ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2539, เต็มไปด้วยข่าวเรื่องพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ ดังนี้:

“ระเบิดเวลากำลังจะถูกจุดชนวนขึ้นจากตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางระบาดวิทยา และการเก็บตัวอย่างทางสิ่งแวดล้อม. สหภาพแรงงานกำลังมีความกังวลและกำลังพยายามที่จะเพิ่มความตระหนักรู้และความเห็นสาธารณะเรื่องความรุนแรงของปัญหา หรืออย่างน้อยก็บอกให้รู้ว่าปัญหาละเอียดแค่ไหน.

ฉันได้ยินว่าพวกเขา กำลังพยายามรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทที่ดำเนินธุรกิจในจังหวัดต่างๆที่ยังคงใช้แอสเบสตอสอยู่.

¹³ การสรุปย่อโดยไม่ระบุชื่อผู้สรุปจากคาซาเล มอนเฟร์ราโต ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2539 และ วันที่ 29 พฤศจิกายน 2536 ถูกส่งไปให้กุยโด เบลโลดิและมัวริซิโอ มาเรสกา และมีความคิดเห็นในหลายประเด็นรวมทั้ง: “การเพิ่มข่าวลือจากสหภาพแรงงานเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการดำเนินคดีอาญาและคดีแพ่งใหม่อีกครั้ง (ต่ออิตอร์นิต);” คดีเหล่านี้จะถูกนำขึ้นมาในฐานะตัวแทนของผู้พักอาศัยและอดีตคนงานซึ่งเป็นโรคเมโสเธลิโอมา. เนื้อหาในรายการโทรทัศน์ที่แพร่ภาพเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน รายงานว่า: “ในความเห็นของฉัน, ข้อดีของเรื่องนี้, คือว่ามันมีผู้ชมน้อยมากเนื่องจากเวลาที่ออกอากาศ.” ข้อความบรรยายในภาพยนตร์สารคดีโดยนักระบาดวิทยา เบเนดัตโต เทอราซินี (Benedetto Terracini), ราฟาเอล กัวรินีลโล (Raffaele Guariniello), บรูโน เพสเช และอดีตคนงานถูกอ้างถึง และผู้เขียนสรุปว่า “มีสถานการณ์ที่เลวร้ายมาก... และมีอันตรายที่เป็นไปได้ต่ออนาคต.” Bellodi_Doc-120 pdf

¹⁴ การจารกรรมและการให้ข้อมูลผิดๆ, จดหมายข่าวของแอนเดวา (ANDEVA), กันยายน 2554, มอสซาโน เอส. (Mossano S.) ความต่อเนื่องในการพิจารณาคดีอิตอร์นิต (“Eternit, Seguito Udienza”) Alessandria edition of La Stampa วันที่ 4 กรกฎาคม 2554.

เป้าหมายงานของพวกเขาคือเพื่อให้ไอน์สไตน์ (INAIL) (หน่วยงานรัฐบาลที่ประกันภัยด้านอาชีพและสวัสดิการ) เกิดความกังวลหรือเข้ามาเกี่ยวข้องกับโดยตรง. ข้อมูลยังไม่ได้ถูกยื่นหรือเปิดเผยสู่สาธารณะ. สหภาพแรงงานได้รับแจ้งเรื่องผลลัพธ์และปัจจุบันข้อมูลอยู่กับหน่วยงานด้านสุขภาพและแพทย์ที่กำลังศึกษาเรื่องซีเมนต์แอสเบสตอส. เช่นเดียวกับข้อมูลที่ฉันแนบมาด้วยที่ฉันไม่สามารถหารายละเอียดได้มากกว่านี้. บรรดาแพทย์ถูกปิดล้อมและไม่ยอมบอกข้อมูลใดๆทั้งสิ้น.

หน่วยงานด้านสุขภาพกำลังรอคำอนุมัติจากกระทรวงเพื่อที่จะสามารถตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลได้. ปัจจุบันมีปัญหาซึ่งเกี่ยวกับการให้ทุนแก่โครงการดังกล่าว ซึ่งได้รับการสัญญาหลายครั้งแต่ยังไม่ได้ผ่านออกมา. ระหว่างที่รอจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมกับคุณ ด้วยความเคารพยิ่ง."

ในบันทึกกลับของกุยโด เบลโลดี, ซึ่งถูกส่งต่อให้จีโร บุตติเคอร์ (Gero Buttiker), เฟร์ดินานด์ เอลเซเนอร์ (Ferdinand Elsener), อิริช ไฮน์ (Erich Heini), อุลริช เอฟ.กรูเบอร์ (Ulrich F.Gruber) และแฟรงค์ ซัมเมอร์ (Frank Summer) เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พร้อมกับบทความอ้างอิงจาก "รายงานที่ได้รับวันนี้จากผู้สื่อข่าวของเรา (บรูโน) ในคาซาเล," เบลโลดีเตือนว่า "สถานการณ์อาจเป็นการส่งสัญญาณเตือนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น." ¹⁵ ความเร็วในการรวบรวมและแจกจ่ายความรู้ที่มีค่าไปยัง "ทีมอิตาลี" ของอิเทอร์นิตน่าประทับใจจริงๆ. ภายในเวลาเพียงสองสามชั่วโมงของการประชุมสมัชชาของสหภาพแรงงานเรื่องประเด็นแอสเบสตอสในคาซาเลเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2536, ที่ประชุมสมัชชาของสหภาพแรงงานได้ออกรายงานซึ่งเป็นรายงานพิมพ์ดีดขนาดสี่หน้าที่ให้รายละเอียดการนำเสนอแยกตามรายชื่อผู้พูด, การอภิปรายและแผนสำหรับการลงมือในอนาคตในฐานะตัวแทนของผู้บาดเจ็บ ถูกเวียนไปทั่วทั้งเครือข่ายของบริษัท. ¹⁶

ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบของอิเทอร์นิตในการทำความสะอาดมลพิษจากแอสเบสตอสในคาซาเลมอนเฟร์ราโตและที่อื่นๆ ได้รับการจัดอันดับให้เป็นความสำคัญลำดับต้นๆ. ในปี 2538 มีการให้ความเห็นต่อรายงานการศึกษาชิ้นหนึ่งโดยนักประวัติศาสตร์ชาวอิตาลี, คือ ดร.อูลริช กรูเบอร์, ผู้อยู่ในอิเทอร์นิตมายาวนาน, ได้เขียนว่า "โดยสรุป, งานวิจัยนี้เป็นรายงานที่อันตรายมากขึ้นหนึ่งเพราะได้ชี้ว่าอิเทอร์นิตได้ทำให้คาซาเลทั้งเมืองเป็นมลพิษ" ¹⁷ ข้อเสนอดังกล่าวพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่เทศบาล, รัฐ, ภูมิภาคและส่วนกลางเพื่อล้างสารพิษในโกดัง

¹⁵ Bellodi_Doc_1 08-1 24.pdf (page 45).

¹⁶ Bellodi_1 08-1 24.pdf (p. 52, 53-56).

¹⁷ Bellodi_Doc_1 49-1 94.pdf

เก่าของอิเทอร์นิตในคาซาเล มอนเฟร์ราโต และริมฝั่งแม่น้ำโป (Po riverbanks), ซึ่งเป็นสถานที่ที่ขยะแอสเบสตอสจำนวนมากถูกทิ้งไว้, ถูกจับตาอย่างเอาใจใส่โดยบริษัท. ความคิดเห็นหลักในเอกสารของเบลโลดีเรื่องการแตกประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมของการดำเนินการซีเมนต์แอสเบสตอสในอิตาลีของอิเทอร์นิตถูกบันทึกไว้ด้านล่าง. แม้ภาษาอังกฤษในข้อความเหล่านี้บางครั้งอาจจะเข้าใจได้ยากและมักจะผิดหลักไวยากรณ์, แต่ความหมายในสิ่งที่พูดนั้นชัดเจน:

- “ความสนใจเรื่องประเด็นแอสเบสตอสยังคงมีอยู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจุดแรกที่น่าจะแสดงถึงความเสี่ยงที่จะมีมากขึ้นและประเด็นร้ายแรงด้านสิ่งแวดล้อม. การพยากรณ์ในแง่ร้ายที่สุดจะเป็นดังนี้, ในกรณีที่ต้องมีการปรับปรุงเมืองคาซาเลทั้งเมือง, ทางกรอิตาลีคงต้องพยายามหาเงินทุนที่เกี่ยวข้องจาก (ตามต้นฉบับ) “ผู้รับผิดชอบ” ต่อมลภาวะนั้น. จากมุมมองของเรา สิ่งนี้หมายถึงว่าสถานการณ์อาจจะเป็นเรื่องน่ากังวลอย่างยิ่ง”¹⁸
- “‘ซูเปอร์โคมิเตโต’ (คณะกรรมการระดับสูง) ถูกตั้งขึ้นเพื่อให้เผชิญกับ (ตามต้นฉบับ) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมทั้งหมดในคาซาเล. คณะซูเปอร์โคมิเตโตดังกล่าวจัดการประชุมร่วมกับผู้แทนรัฐบาล. พวกเขาเข้าพบรัฐมนตรีสิ่งแวดล้อม, แมตเตโอลี (Matteoli), และอธิบดี (Direttore General), คลินี (Clini) (23 มิถุนายน). มีการถกเถียงรุนแรงเรื่องการฟื้นฟู (ล้างพิษ) ของสถานที่ต่างๆ. นายกเทศมนตรีคัดค้านที่จะใช้เงินช่วยเหลือจากรัฐ (เพื่อหลีกเลี่ยงผลลบจากสาธารณชน) ขณะที่คนอื่นๆสนับสนุน”.¹⁹
- รายงานผู้เชี่ยวชาญของศาล (ยังไม่เปิดเผยอย่างเป็นทางการ) และการตรวจสอบของเทศบาลแสดงว่าทั่วทั้งทาร์เกีย (Targia) ในซิซิลี (Sicily) เต็มไปด้วยมลพิษจากฝุ่นแอสเบสตอส.”²⁰
- เกี่ยวข้องกับการสืบสวนคดีอาญาที่ดำเนินอยู่ในซิราคูซา (Siracusa) เกี่ยวกับโรงงานอิเทอร์นิต: “ดูเหมือนว่า อัยการในพรีตูรา (Pretura) กำลังสืบสวนประเด็นเกี่ยวกับการทำลายสิ่งแวดล้อมและการทิ้งของเสียโดยไม่ได้รับอนุญาตและการเก็บขยะแอสเบสตอสไว้อย่างผิดกฎหมายในโรงงานและหรือในทะเลหน้าโรงงาน.”²¹

¹⁸ Bellodi_Doc_11_8_T Martac.pdf

¹⁹ Bellodi_Doc_1_26_T Martac.pdf

²⁰ ข้อความโทรสารในวันที่ 12 มิถุนายน 2538 จากปีแอร์ โลดิเจียนี (Pier Lodigiani) บริษัทของเบลโลดีถึง เกโร บุตติเคอร์ (Gero Buttiker), เฟร์ดินันด์ เอลส์เนอร์ (Ferdinand Elsener) และ เมาริซิโอ มาเรสกา (Maurizio Maresca. Bellodi_Doc_1_49-1_94.pdf (หน้า 53).

²¹ รายงานโดย เมาริซิโอ มาเรสกา (Maurizio Maresca). 22 กุมภาพันธ์ 2538. Bellodi_Doc_1_64.pdf

²² อ้างแล้ว

- “แผนกสิ่งแวดลอมดูเหมือนจะตัดสินใจที่จะผลักดันการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม. อธิบติได้ส่งผู้แทนของเขาเองไปที่ซีราคูซา. การกระทำดังกล่าว, แสดงถึงแนวโน้มจากฝั่งการเมือง, ในระดับชาติ - ฟอรัชา อิตาลี (Forza Italia) (นางเพรจทิเจียโคโม - Mrs.Prestigiacomo) และรีท (Rete) (นายพิสซิเทลโล - Mr.Piscitello) - ที่ระดับชาติ, ซึ่งอาจจะมีการเริ่มต้นภายในการพิจารณาคดีอาญาย่อย ก. ²²
- “ในที่สุดงานทำความสะอาดโรงงานอิเทอร์นิต (คาซาเล) ก็เริ่มต้นในช่วงปลายเดือนสิงหาคม (2543). งานกำจัดแผ่นแอสเบสตอสจากอาคารสาธารณะหลายอาคารอยู่ระหว่างดำเนินการ..ไม่มีพัฒนาการในขณะนี้เกี่ยวกับประเด็นมลภาวะด้านสิ่งแวดล้อม (ในซีซิลี).” ²³

อิเทอร์นิตคิดกลยุทธ์ใหม่อย่างระมัดระวังในการปกปิดเรื่องอื้อฉาวของแอสเบสตอสในอิตาลีให้ได้ผล. ถึงแม้ว่าจำนวนผู้เสียชีวิตจะเพิ่มขึ้น, วิธีการใหม่ๆ ถูกคิดค้นเพื่อหันเหความสนใจจากการกระทำผิดของบริษัท. ทนายความยังคงประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับพวกปั่นข่าวและแหล่งข่าวของอิเทอร์นิต. ไม่เหมือนกับความร้ายวของเครือบริษัทแอสเบสตอสในสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร, งบดุลของอิเทอร์นิตดูไม่ได้รับผลกระทบจากการเรียกร้องค่าชดเชยจากเหยื่อของบริษัท. ชายสองคนที่ถูกกล่าวหาในคดีฟ้องร้องแอสเบสตอสที่โด่งดังต้องรู้สึกปลอดภัยที่ไม่มีทางได้เห็นเรือนจำอิตาลี. ไม่ว่าผลลัพธ์ของคดีนี้จะออกมาเช่นไรและการอุทธรณ์จะต้องตามมาอย่างไม่ต้องสงสัย, อิเทอร์นิตถูกเปิดโปงว่าเป็นองค์กรอาชญากรรมที่มุ่งหวังแต่ผลกำไรอย่างเดียว โดยไม่สนใจว่าคนงานหรือท้องถิ่นจะต้องสูญเสียอะไรบ้าง. ด้วยบทบาทที่สร้างความหายนะให้แก่มนุษยชาติโดยสเตฟาน ชมิตไฮน์และฌอง-หลุยส์ มารี กิสเลน เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีแน (Jean-Louis Marie Ghislain de Cartier de Marchienne)นี้, จะถูกตัดสินโดยศาลตูริน.

พฤศจิกายน 2554

²³ Bellodi_Doc_1 25-1 48.pdf

ภาคผนวก ก

รายงานโดยมาเรีย คริสตินา บรูโน²⁴

มาเรีย คริสตินา บรูโน ที่อยู่ คาสเทลโล 11 15033-คาสาเล มอนเฟร์ราโต (เอแอล)

คาสาเล มอนเฟร์ราโต 02.09.2536

กุยโด เบลโลดี

เจียฟเป เบลโลดี แอสโซซิเอตส์

เวีย คาร์ดูซซี, 16

เรื่อง: การกำกับดูแลเทอร์นิต²⁵

20123 มิลาน

และเช่นเคย, ดิฉันส่งรายงานเกี่ยวกับสื่อมวลชนสำหรับเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมมาให้. มอนเฟร์ราโต, ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่ตีพิมพ์สองฉบับต่อสัปดาห์ มีผู้อำนวยการชื่อ มาร์โค จิอร์เซลล์ลี (Marco Giorcelli) ได้ตีพิมพ์บทความดังต่อไปนี้:

6 กรกฎาคม 2536

ผู้แทนคาสาเล (Casale Deputy) หรือเอ็มพี (MP) จาก “Rifondazione” (พรรคคอมมิวนิสต์เกิดใหม่ - Refounding Communist Party) แองเจโล มูซิโอ (Angelo Muzio) ยังคงเกี่ยวข้องกับปัญหาแอสเบสตอสจากมุมมองด้านกฎหมาย. ในระหว่างนั้น, ปัญหาแอสเบสตอสยังถกเถียงกันในจังหวัดอเลสซานเดรีย (Alessandria) ที่โรงเรียนช่างก่อสร้าง (เป็นโรงเรียนเทคนิคและอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งสำหรับฝึกฝนคนงานฝีมือให้แก่อุตสาหกรรมอาคารและการก่อสร้าง).

13 กรกฎาคม 2536

มีการยื่นขอเกษียณก่อนอายุจากอดีตคนงานอิเทอร์นิตมากขึ้น. คดีคาสาเลได้มีการอภิปรายที่เอสเอซีเอ (S.A.C.A.)²⁶

²⁴ แปลจากภาษาอิตาลี.

²⁵ วลีภาษาอิตาลี “monitor Eternit” ได้แปลเป็น การกำกับดูแลเทอร์นิต

²⁶ เอส.เอ.ซี.เอ. (S.A.C.A.): Società per azioni Cemento Amianto (แอสเบสตอสซีเมนต์จำกัด, บริษัทที่มีผู้ถือหุ้น)

16 กรกฎาคม 2536

สภาล่าง (The lower chamber) (สภาผู้แทนราษฎรในอิตาลี - the Chamber of Deputies in Italy; เทียบได้กับสภาสามัญชนในอังกฤษ - the House of Commons) ลงมติในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยเรื่อง บำนาญสำหรับอดีตคนงานอิเทอร์นิต.

ในการอภิปรายหลังการอภิปรายของผู้แทนจากคาซาเล มอนเฟร์ราโตเป็นผู้อภิปราย คือ แองเจโล มุชิโอจากพรรคคอมมิวนิสต์เกิดใหม่, อัลดา กราซซี (Alda Grassi) จากพรรคสันนิบาตภาคเหนือ (Northern League).

วันที่ 27 มิถุนายน 2536,

ในวันที่ 27 มิถุนายน 2536 “พระราชกฤษฎีกาแอสเบสตอส” ฉบับเดียวกันได้มีการลงมติในวุฒิสภา. ซึ่งได้รับความเห็นชอบและทุกคนก็พอใจ และมีความคิดเห็นจากแองเจโล มุชิโอซึ่งเป็นผู้แทนจากพรรคคอมมิวนิสต์เกิดใหม่.

หนังสือพิมพ์เดอะสแตมปา (Il Stampa) รายงานข่าวในหน้าของจังหวัดอเลสซานเดรียและยังตีพิมพ์บทความต่อไปนี้

- 9 กรกฎาคม 2536: ความล่าช้าในการแก้ไขปัญหาให้อดีตคนงานของอิเทอร์นิต.
- 11 กรกฎาคม 2536: สภาล่างแห่งรัฐสภาพิจารณาพระราชกฤษฎีกาเรื่องแอสเบสตอส.
- 20 กรกฎาคม 2536: ความล่าช้าในการจัดหางบประมาณระดับภูมิภาคสำหรับการล้างพิษในโกดังเก่าของอิเทอร์นิต
- 24 กรกฎาคม 2536: วุฒิสภาเห็นชอบพระราชกฤษฎีกาเรื่องแอสเบสตอส.

“วิต้า คาเชลีส”, หนังสือพิมพ์คาทอลิกรายสัปดาห์ในท้องถิ่นที่บริหารโดยบาทหลวงชื่อ ดอน เปาโล บัสโต (Don Paolo Busto), ตีพิมพ์บทความ ดังนี้:

- 29 กรกฎาคม 2536: วุฒิสภาเห็นชอบพระราชกฤษฎีกาเรื่องแอสเบสตอส.
(บทความนี้ประกอบด้วย) ความเห็นที่เป็นบวกมาจากแองเจโล มุชิโอ, ผู้ซึ่งเป็นผู้แทนท้องถิ่นของพรรคคอมมิวนิสต์เกิดใหม่.

- 26 สิงหาคม 2536: การล้างพิษในโกดังเก่าของอิเทอร์นิตยังคงถูกคัดค้าน.

(บทความนี้อธิบายเหตุผลเรื่องความล่าช้า ว่าเพราะขาดแคลนงบประมาณระดับภูมิภาคซึ่งได้รับอนุมัติแล้ว แต่ยังไม่ได้รับจัดสรร. (บทความยังระบุว่า) เราทุกคนต่างพอใจมากต่อเรื่องการเห็นชอบพระราชกฤษฎีกาแอสเบสตอส (และรวมถึง) ความเห็นจากไอเอ็นพีเอส (INPS) (สำนักงานบำนาญแห่งอิตาลี - Italian Pension Agency)

ดิฉันได้แนบรายการเอกสารที่กล่าวถึงข้างต้นและยังได้แนบสำเนาโครงการล้างพิษและฟื้นฟูสภาพริมฝั่งแม่น้ำโปซึ่งแผนกสิ่งแวดล้อมแห่งคาซาเลได้จัดทำไว้. โครงการนี้ถูกวิจารณ์หลายครั้งจากพรรคสันนิบาตภาคเหนือและปัจจุบันถูกระงับไว้.

ส่วนข่าวอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น, โชคร้ายไปหน่อย, ที่ฉันไม่สามารถให้ข้อมูลอื่นกับคุณได้เนื่องจากติดช่วงวันหยุด แต่ดิฉันจะส่งข้อมูลอื่นๆ ให้คุณโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ยังไม่มีอะไรเพิ่มเติม, ด้วยความเคารพยิ่ง

ดร.มาเรีย คริสตินา บรูโน

ภาคผนวก V

รายงานโดยมาเรีย คริสตินา บรูโน ²⁷

โทรสาร

จาก: มาเรีย คริสตินา บรูโน ที่อยู่ คาสเทลโล่ 11 15033-คาซาเล มอนเฟร์ราโต (เอแอล)

ถึง: ดร.กยูโด เบลโลดี/สำเนา:มาร์ชีโอ มาเรสกา

หน้า: 1 + 3

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์ของการสื่อสารครั้งนี้เพื่อรายงานเรื่องบทความซึ่งตีพิมพ์เมื่อวานนี้ในหนังสือพิมพ์มอนเฟร์ราโตและหนังสือพิมพ์เลอ สแตมปา

คาซาเล มอนเฟร์ราโต, 06.10.2536

ระเบิดกำลังจะถูกจุดชนวนขึ้นจากตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางระบาดวิทยาและการเก็บตัวอย่างทางสิ่งแวดล้อม. สหภาพแรงงานกำลังเป็นกังวลและกำลังพยายามที่จะเพิ่มความตระหนักรู้และความเห็นสาธารณะเรื่องความรุนแรงของปัญหา หรืออย่างน้อยก็บอกให้รู้ว่าเป็นปัญหาเลวร้ายแค่ไหน.

ดิฉันได้ยินว่าพวกเขากำลังพยายามรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทที่กำลังปฏิบัติการในจังหวัดและยังคงใช้แอสเบสตอสอยู่.

เป้าหมายงานของพวกเขาคือเพื่อให้ไอเนล (INAIL) ได้เป็นกังวลหรือเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรง. ข้อมูลยังไม่ได้ถูกยื่นหรือเปิดเผยสู่สาธารณะ. สหภาพแรงงานได้รับแจ้งเรื่องผลลัพธ์และปัจจุบันข้อมูลอยู่กับหน่วยงานด้านสุขภาพและแพทย์ที่กำลังศึกษาเรื่องแอสเบสตอส-ซีเมนต์. เช่นเดียวกับข้อมูลที่ดิฉันแนบมาด้วยที่ดิฉันไม่สามารถหารายละเอียดได้มากกว่านี้. บรรดาแพทย์ต่างถูกปิดล้อมและไม่ยอมบอกข้อมูลใดๆทั้งสิ้น.

หน่วยงานด้านสุขภาพกำลังรอคำอนุมัติจากกระทรวงเพื่อที่จะสามารถตีพิมพ์ข้อมูลได้. ปัจจุบันมีปัญหาลูกเกี่ยวกับทุนแก่โครงการดังกล่าว ซึ่งได้รับการสัญญาหลายครั้งแล้วแต่ยังไม่ได้ผ่านออกมา. ระหว่างที่รอจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมกับคุณ ด้วยความเคารพยิ่ง.

²⁷ แปลจากภาษาอิตาลี.

ปล: ตัวเลขอ้างอิงข้อมูลทางระบาดวิทยาที่เน้นย้ำเรื่องการเพิ่มจำนวนผู้ป่วยโรคเมโสเธลิโอมาในพลเมืองที่ไม่ได้รับสารโดยตรง หรือกล่าวว่าในกลุ่มชุมชนหรือประชากรหรือผู้อยู่อาศัยที่ไม่ได้รับสารโดยตรง (แอสเบสตอสในที่ทำงาน).

มาเรีย คริสตินา บรูโน

ภาพถ่ายในบราซิลขณะเข้าร่วมงานประชุมแอสเบสตอสโลกที่โอซาสโก (Osasco Global Asbestos Congress) ในปี 2543 ประกอบด้วย แบรี คาสเทิลแมน (Barry Castleman), แอนนี เรโบด์-โมนี (Annie Thébaud-Mony), บรูโน เฟสเช (Bruno Pesce), นิโคลา พอนดราโน (Nicola Pondrano), ดร.ดาเนียลา เดจีโอวานนี (Dr Daniela Degiovanni), นายกเทศมนตรี เปาโล มาสคาร์ริโน (Mayor Paola Mascarino) และ เฟอรรินดา จิอันนาซี (Fernanda Giannasi). ผู้เข้าร่วมประชุมชาวอิตาลีไม่ได้หลุดรอดจากการเฝ้าสังเกตของแหล่งข่าวอิเทอร์นิต.

12.

การสร้างภาพยนตร์สารคดี: ฝุ่น - คดีแอสเบสตอสอันยิ่งใหญ่

นิคโคโล บรูนา และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์
(Niccolò Bruna and Andrea Prandstraller) ¹

ภาพยนตร์เรื่อง “คดีแอสเบสตอสอันยิ่งใหญ่” เปิดตัวในตูรินเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2552. ในที่สุด, ชาวอิตาลีหลายพันคนที่ครอบครัวต้องถูกทำลายด้วยโรคร้ายที่มีสาเหตุจากแอสเบสตอสและเยื่อโรคภัยที่ยังมีชีวิตอยู่ยังมีความหวังในความยุติธรรมอยู่บ้าง. ในกระบวนการพิจารณาคดี อัยการเสนอให้มีการพิพากษาจำคุกยี่สิบปี สำหรับกรรมการบริหารคนสำคัญของบริษัทข้ามชาติที่รับผิดชอบในการแพร่กระจายฝุ่นแอสเบสตอสที่ทำให้เสียชีวิต; ผู้ป่วยมากกว่าหกพันคนฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย; ทนายความจากทั่วทั้งยุโรปมารวมตัวกันเพื่อช่วยเหลืออัยการ. คำว่า “ยิ่งใหญ่” ไม่ใช่คำกล่าวที่เกินจริง; ไม่มีคดีไหนจะยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว.

ในการเริ่มต้นคดี เราสามารถทำในสิ่งที่จะเป็นส่วนหลักของภาพยนตร์ของเรา. เราเฝ้ารอมาเป็นเวลานาน - โครงการของเราเริ่มก่อกำเนิดในปี พ.ศ. 2549 - แต่ครอบครัวของเยื่อต้องทนกับความล่าช้าของคดีมานานนับสิบปี. และพวกเขาได้ทำลงไปด้วยศักดิ์ศรีและความทนทานอย่างน่าจดจำ. พวกเขาและเหยื่อรายอื่นๆ, ผู้ซึ่งดิ้นรนต่อสู้เพื่อสิ่งทีพวกเขาสามารถทำได้ในช่วงเวลาสั้นๆทีเหลืออยู่ของชีวิตเป็นอะไรที่น่าสะเทือนใจในการชม, นั่นคือสิ่งที่ภาพยนตร์ได้สร้างขึ้น.

ในช่วงเริ่มต้น เราค่อนข้างไร้เดียงสา. เราเคยคิด, เหมือนชาวยุโรปส่วนมาก, ว่าโรคใยหิน (Asbestosis) และโรคเมโสเธลิโอมา (Mesothelioma) เป็นโรคของอดีต; แม้ว่ามันเป็นโรคที่เกิดจากการได้รับเส้นใยแอสเบสตอส แต่แอสเบสตอสก็ได้ถูกห้ามใช้แล้ว, มิใช่หรือ? แต่จากการวิจัยเพื่อสร้างภาพยนตร์แสดงให้เห็นว่าความจริงเป็น

¹ นิคโคโล บรูนา (อีเมล: nic.bruna@gmail.com) และ แอนเดรีย ปรานด์สตรอลเลอร์ (อีเมล: a.prand@libero.it) เป็นผู้สร้างภาพยนตร์สารคดี

สิ่งตรงกันข้าม: อุตสาหกรรมแอสเบสตอสยังคงดำเนินอยู่เต็มที่, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานที่ที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจยังคงเข้มแข็งที่สุด ได้แก่ - ประเทศจีน, อินเดีย, บราซิล. ในอินเดีย, เราพบว่า, การใช้แอสเบสตอสกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว.

เรื่องนี้เป็นสภาวะทางสองแพร่ง. นอกเหนือจากการคุ้มครองคดีแล้ว, เราตั้งใจที่จะพุ่งความสนใจไปที่เหยื่อแห่งคาซาเล มอนเฟอร์ราโต, เทศบาลนครที่ต้องเจอกับผลกระทบรุนแรงจากโรคมะเร็งที่มีสาเหตุจากแอสเบสตอสในอิตาลี, แต่ปัจจุบันเรารู้สึกถึงความรับผิดชอบที่จะต้องขยายเครือข่ายของเราให้กว้างขึ้น.

เจดิลิบเปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกอาศัยอยู่ในประเทศที่การบริโภคแอสเบสตอสเป็นเรื่องประจำวันในชีวิต. เรารู้สึกว่าจำเป็นที่จะต้องเปิดเผยความจริงนี้แก่ผู้คนในโลกตะวันตก. ในการถ่ายทำสารคดีเรื่องนี้, เราตัดสินใจว่าจะถ่ายทำในสถานที่สำคัญสองแห่ง ซึ่งความรู้ในเรื่องอันตรายของแอสเบสตอสยังอยู่ในระยะเริ่มต้น ห่างไกลจากความรู้ในยุโรปมาก. เจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิตจะสำรวจความเป็นจริงเรื่องแอสเบสตอสในบราซิล, ผู้จัดจำหน่ายที่สำคัญ, และอินเดีย, ผู้นำเข้าแอสเบสตอสรายใหญ่ที่สุดในโลก.

ในบราซิล เราพบความแตกต่างมากระหว่างรัฐต่างๆ และแม้กระทั่งในภาคส่วนภายในรัฐต่างๆเอง ในเรื่องเกี่ยวกับกฎระเบียบแอสเบสตอส. แน่นอนว่าบราซิลเป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างใหญ่, ประกอบด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรม. อย่างไรก็ตาม, ที่นั่นมีเมืองแอสเบสตอสเพียงแห่งเดียว, ดังนั้นเราจึงตัดสินใจที่จะมุ่งหน้าไปยังพื้นที่ห่างไกลที่เมืองตั้งอยู่. เมืองแอสเบสตอสโครโซโกล์ในมินาซุ (Minaçu), เมืองใหญ่ที่สุดในละตินอเมริกา, ตามคำกล่าวอ้างของบริษัท, แพทย์ประจำบริษัท, ผู้แทนสหภาพแรงงานของบริษัทและสถาบันท้องถิ่นที่เป็นตัวแทนอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. เมืองแห่งนี้ไม่มีอันตรายต่อสุขภาพของคนงาน. แต่ทว่า, สมาชิกของสมาคมเหยื่อแอสเบสตอสแห่งบราซิล (the Brazilian Association of Asbestos Victims) หรือ เอบีอาร์อีเอ (ABREA) และผู้ตรวจการแรงงานอาวุโส (Senior Labour Inspector) ได้บันทึกเรื่องผลกระทบที่เลวร้ายจากการได้รับแอสเบสตอสของคนงานชาวบราซิล. โดยแท้จริง,ผู้ตรวจการแรงงาน เฟอร์นันดา จิอันนาซี (Fernanda Giannasi) กล่าวว่าการใช้ถ้อยคำในฉลากบนแผ่นหลังคาซีเมนต์แอสเบสตอสซึ่งเตือนคนงานว่าไม่ให้สูดดมเส้นใยอันตรายเข้าปอดนั้นเป็นเรื่องไร้ประโยชน์.

ในอินเดีย, เราถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าไปในโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสหลายแห่ง, แต่ในที่สุดก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในโรงงานบริษัทวิสาขาอินดัสตรี (Visaka Industries), ผู้ผลิตหลังคาซีเมนต์แอสเบสตอสรายใหญ่อายหนึ่ง. เรายังได้สัมภาษณ์ ดร.จี.วีเวกานันท์ (Dr.G.Vivekanand), รองประธานวิสาขาอินดัสตรี, แพทย์และสมาชิกรัฐสภา, ผู้ซึ่งบอกเราว่าสภาวะที่โรงงานของเขาปลอดภัยสมบูรณ์แบบ. ตลอดการเดินทางของเราในอินเดีย, เราสังเกตเห็นเศษซากชิ้นส่วนของแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสถูกทิ้งตามขอบทางและสลัมและพบกับความไม่รู้ของผู้คนในวงกว้างว่าแอสเบสตอสคืออะไรและมันมีอันตรายอย่างไรต่อสุขภาพของมนุษย์.

การพิจารณาคดีดูริน, จำเลยคือ - สเตฟาน ชมิตไฮน์ มหาเศรษฐีชาวสวิสและบารอน หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชินเน มหาเศรษฐีชาวเบลเยียม - ไม่มาปรากฏตัวต่อศาลแต่มีตัวแทนเป็นกลุ่มทนายความและที่ปรึกษา. อย่างไรก็ตาม, จำนวนกลุ่มบุคคลดังกล่าวดูน้อยลงไปเมื่อเทียบกับฝูงชนที่เป็นญาติของเหยื่อที่เราเห็นจนเต็มศาลในการพิจารณาคดีแต่ละวัน (การพิจารณาเริ่มดำเนินการทุกสัปดาห์, ในวันจันทร์, จากนั้น, ในช่วงท้ายของการพิจารณาคดี, เพิ่มขึ้นสองครั้งต่อสัปดาห์). เราถ่ายภาพพวกเขาขณะเดินทางมาศาลอย่างอดทนโดยรถประจำทาง, คนจำนวนมากอยู่ในช่วงวัยแปดสิบ, ด้วยความมุ่งมั่นที่จะเห็นความยุติธรรมสำหรับคนในครอบครัวของพวกเขาที่ต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร.

ความสนใจเจตนาก่อให้เกิดหายนะทางสิ่งแวดล้อมเป็นข้อหาหนึ่งในการฟ้องคดี. ลุยซา มินาซซี (Luisa Minazzi) ครูใหญ่โรงเรียนเวลล์ (Well school), ทราบดีว่ามันหมายความว่าอย่างไร. ขณะที่เราถ่ายทำการดำเนินชีวิตประจำวันของเธอ, ฝ้าดูความมุ่งมั่นอันกล้าหาญของเธอที่จะมีชีวิตอยู่กับโรคเมโสเลลิโอมาระยะสุดท้าย เราเห็นการมองโลกในแง่บวกของเธอจนวาระสุดท้าย. ในภาพยนตร์ เธอเป็นตัวแทนคนนับพันในอิตาลี, ซึ่งอาจจะเป็นตัวแทนคนนับล้านทั่วโลก, ผู้ซึ่งเดินทางอยู่บนเส้นเดียวกัน. แต่เธอเป็นเพื่อนของเรา, เพื่อนที่เสียชีวิตไป.

การพิจารณาคดีอธิบายถึงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของอิเทอร์นิตในอิตาลี. ในช่วงแรก นักลงทุนชาวต่างชาติได้รับการต้อนรับ. ถึงแม้ในโรงงานคาซาเลงานจะหนักและไม่น่าพอใจ, แต่อัตราค่าจ้างแรงงานก็ยังดีกว่าที่อื่นๆในบริเวณนั้น. แต่แล้วเราก็ได้ยินคนงานและตัวแทนสหภาพที่กล้าหาญ เป็นผู้นำในการต่อสู้กับกระแสคลื่นของโรคภัย, เริ่มแรกในโรงงาน จากนั้นก็แผ่กว้างออกไปในชุมชน. พวกเขาบอกว่าประกาศแจ้งการเสียชีวิตที่ติดที่ประตูโรงงานมีบ่อยมากขึ้น. ขณะนี้ นายจ้างของพวกเขาถูกดำเนินคดี - นอกเหนือจากข้อหาการก่อหายนะทางสิ่งแวดล้อม - คือข้อหาเจตนาเพิกเฉยต่อกฎความปลอดภัย ทั้งๆที่รู้ดี. คนงานที่โรงงานในช่วงแรกเห็นหลักฐานเรื่องการรักษาความปลอดภัยไว้น้อยน้อยเหลือเกิน. เราพบภาพวิดีโอที่ถูกเก็บไว้, ซึ่งเราผนวกรวมเข้าไปในภาพยนตร์, แสดงถึงการที่คนงานได้รับเส้นใยปริมาณมากโดยไม่ได้รับการป้องกันเลย.

เมื่อการพิจารณาคดีดำเนินไป เราก็เชื่อมั่นในใจของเราว่า, การใช้แอสเบสตอสโดยอิเทอร์นิตในโรงงานที่อิตาลี (คาซาเล มอนเฟร์ราโต, รูเบียรา (Rubiera), บากโนลี (Bagnoli), ซิราคูซา (Siracusa), และบริษัทสาขาในคาวากโนโล (Cavagnolo) และโอริสตานา (Oristano) เป็นการก่ออาชญากรรมโดยเจตนา. เราสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญระดับนานาชาติซึ่งบันทึกกลยุทธ์ของอิเทอร์นิตในการครอบงำความเห็นสาธารณะและเข้าไปมีอิทธิพลต่อนโยบายรัฐ, ไม่เพียงเฉพาะในอิตาลีแต่ยังทำไปทั่วโลก. โครงการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ของอิเทอร์นิต, ตามที่เราได้รับคำบอกเล่า, ประสบความสำเร็จมากจนไม่มีใครถามเรื่องตารางเวลาของบริษัทในการหยุดใช้เทคโนโลยีแอสเบสตอสในอิตาลี. ไม่มีใครรู้ว่ามิกกี้ชีวิตที่ต้องเสียไปจากความล่าช้าในการหยุดผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในอิตาลี.

เหตุการณ์สำคัญในการพิจารณาคดี. ผู้สนับสนุน อะฟีวา (AFeVa) รวมตัวกันนอกศาลตูรินหลังการพิจารณาคดีนัดสุดท้ายก่อนหยุดพักร้อนปี 2553.

ปัจจุบันทั่วทั้งยุโรปตะวันตกได้สั่งห้ามใช้แอสเบสตอส - อิตาลีห้ามใช้ตั้งแต่ปี 2535, ทหปีหลังการปิดโรงงานอิเทอร์นิตคาซาเล. ทำไมประสบการณ์ในยุโรปถึงไม่มีผลกระทบมากกว่านี้ต่อนโยบายแอสเบสตอสในเอเชียและละตินอเมริกา? ด้วยเวลาฉายที่จำกัดในต่างประเทศ เราจึงไม่สามารถกล่าวถึงปัญหานี้ได้อย่างเต็มที่, แต่ยังหวังว่าผู้ชมจะสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปสู่คำถามที่กว้างขึ้นได้, เมื่อมองฉากหลังของประวัติศาสตร์ที่น่าเศร้าของคาซาเลที่เปิดเผยในภาพยนตร์.

ภาพยนตร์สารคดีเรื่องนี้จะเผยแพร่ผ่านเครือข่ายโทรทัศน์สาธารณะในเบลเยียม, เยอรมนี, สวิตเซอร์แลนด์และฝรั่งเศสในเดือนพฤศจิกายน 2554 เช่นเดียวกันกับในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติและทีวีช่องอื่นๆ ในปี 2555. ในฐานะผู้ผลิตภาพยนตร์ เราหวังว่างานของเราจะเข้าถึงผู้คนนับล้านคน. ผู้ชมจะเป็นผู้พิจารณาหลักฐานและตัดสินด้วยตัวเองว่าผู้บริหารแอสเบสตอสทั้งในอดีตและปัจจุบัน ผิดจริงหรือบริสุทธิ์.

ตุลาคม 2554

ມຸມມອງຂອງປະເທດຝຣັ່ງ

13.

อิเทอรันิตในประเทศบราซิล

เฟอร์นันดา จิอันนาซี (Fernanda Giannasi) ¹

การผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในประเทศบราซิล ²

ในปี พ.ศ. 2444, ชาวออสเตรียชื่อลูดวิก แฮทส์เช็ค (Ludwig Hatschek), ผู้ประดิษฐ์ซีเมนต์เส้นใย (fiber cement) ได้จดสิทธิบัตรกระบวนการผลิตซึ่งพัฒนามาจากกระบวนการผลิตกระดาษ, โดยผสมซีเมนต์กับเส้นใยแอสเบสตอสเพื่อผลิตวัสดุที่เขาเรียกว่าอิเทอรันิต, ซึ่งเป็นคำที่มาจากภาษาละติน “เอเทอรันิตาส” (aeternitas), เนื่องจากมีคุณสมบัติที่ทนทานและแข็งแรง, ซึ่งคาดหวังว่า จะอยู่ให้นานชั่ววันรันดร์ วัสดุนี้ได้กลายเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในนามซีเมนต์แอสเบสตอส

ในช่วงทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 20, ผู้ประกอบการหลายแห่งขอรับใบอนุญาตจากแฮทส์เช็คเพื่อเริ่มผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส. กลุ่มอิเทอรันิตสวิตเซอร์แลนด์และกลุ่มอิเทอรันิตเบลเยียม, ซึ่งเป็นสองในบรรดากลุ่มอิเทอรันิตต่างๆ ได้ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2447 และ 2449 ตามลำดับ. ส่วนกลุ่มอิเทอรันิตฝรั่งเศสก่อตั้งในปี พ.ศ. 2465 โดยกลุ่มอิเทอรันิตเบลเยียม.

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2450, โรงงานที่มีใบอนุญาตให้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสแห่งแรกในประเทศบราซิลได้ก่อตั้งขึ้น; แฮทส์เช็คอนุญาตให้มีเพียงบริษัทเดียวเท่านั้นในแต่ละประเทศที่ใช้ชื่ออิเทอรันิต. ในเวลานั้นบริษัทเพนทาลีโอน อาร์คูรีและสปิเนลลี (Pantaleone Arcuri & Spinelli), ในเมืองจูอิซ เดอ ฟอรา (Juiz de Fora),

¹ เฟอร์นันดา จิอันนาซีเป็นวิศวกรและได้รับวุฒิปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, เคยเป็นผู้ตรวจการของกระทรวงแรงงานและการจ้างงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 และผู้ประสานงานของจีไอเอ (Interinstitutional Group on Asbestos -GIA) ในช่วงปีพ.ศ. 2528-2533. ปัจจุบันเฟอร์นันดาเป็นผู้จัดการทั่วไประดับเขตของโครงการแอสเบสตอส ฝ่ายงานแรงงานและการจ้างงานของเขตเซา เปาโล, และผู้ประสานงานของเครือข่ายประชาชนเพื่อการห้ามใช้แอสเบสตอสของละตินอเมริกา, และผู้ก่อตั้ง ABERA (Brazilian Association of People Exposed to Asbestos/ Cooperativa de Profissionais em Tradução - Unifrad).

² อ้างอิง <http://www.eternit.com.br/corporativo/historia/index.php>

รัฐมินาส เจอร์แรส (Minas Gerais), ได้เริ่มต้น “ปฏิวัติกระบวนการผลิต” ของประเทศบราซิลและเรียกผลิตภัณฑ์ว่า ซิมิอันโต (Cimianto). แต่ค่าใช้จ่ายด้านภาษีศุลกากรในการนำเข้า “แร่หัตศจรรย์” (แอสเบสตอส) การขนส่ง และกระบวนการผลิตทำให้บริษัทนี้ล้มละลายในเวลาไม่นานต่อมา.

ในช่วงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2473, บริษัทอิเทอร์นิตของประเทศในทวีปยุโรปที่ก่อตั้งขึ้นแล้ว, เช่น ในสวิตเซอร์แลนด์, เบลเยียม และฝรั่งเศส, เริ่มส่งออกผลิตภัณฑ์อิเทอร์นิตไปยังทวีปอื่นๆเพื่อให้เปิดตลาดใหม่ได้สำเร็จ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีแร่แอสเบสตอสในธรรมชาติเช่นประเทศบราซิล, เพื่อเพิ่มหลักประกันสำหรับการจัดหาวัตถุดิบส่งโรงงานโดยการซื้อบริษัทเหมืองแอสเบสตอสในพื้นที่นั้นด้วย

บริษัทเอส. เอ. มินเนอรัราเคา เดอ อะมิอันโต-เอสเอเอ็มเอ (S.A. Mineracao de Amianto - SAMA) ก่อตั้งในประเทศบราซิลเมื่อ พ.ศ. 2482, โดยได้ประทานบัตรจากรัฐบาลประเทศบราซิลให้ทำเหมืองเซา ฟิสิกซ์ (Sao Felix) ในเขตเทศบาลโปโคส (Pocoas), ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นบอม จีซัส ดา เซอร์รา (Bom Jesus da Serra), ในเมืองบาเฮีย (Bahia). ในวันเดียวกันกับที่เหมืองได้ประทานบัตร, บริษัทเอสเอเอ็มเอก็ถูกซื้อโดยบริษัท เอส. เอ. บราซิลิต (S.A. Brasilit), ซึ่งเป็นของกลุ่มทุนฝรั่งเศสชื่อคอมปานี ปอน เด มูซอง (Pont-a-Mousson), ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทแซงต์-โกแบง (Saint-Gobain)

ในวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2483, บริษัทอิเทอร์นิต เดอ บราซิล ซีเมนโต อะมิอันโต เอส.เอ.ได้ถูกควมรวมเข้ามายุอยู่ในฐานะหุ้นส่วนภายใต้ความเป็นเจ้าของร่วมกันของอิเทอร์นิตสวิตเซอร์แลนด์และอิเทอร์นิตเบลเยียม.

อิเทอร์นิตในประเทศบราซิล³

การผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในเมืองโอซาสโก (Osasco), เขตนครหลวงเซา เปาโล (Sao Paulo), เริ่มต้นในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2484 และการสร้างโรงงานเสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2485, ดังภาพถ่ายด้านล่าง

³ Ibid

ภาพถ่าย: จากวารสารรายคาบของอิเทอร์นิตในประเทศบราซิล
ชื่อ "โอ เทลฮาดีนโฮ (O Telhadinho)"

ในปี พ.ศ. 2492, โรงงานแห่งใหม่ได้ทำพิธีเปิดในเมืองรีโอ เดอ จาเนโร (Rio de Janeiro)

ด้วยการขยายตัวของตลาดการก่อสร้างในประเทศบราซิล, ซึ่งถูกขับเคลื่อนจากยุคโศกนาฏกรรมของการพัฒนาในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493, อิเทอร์นิตบราซิลเริ่มงานกับเครือข่ายผู้จัดจำหน่าย, เปิดสำนักงานขาย และขยายประเภทของผลิตภัณฑ์ที่เป็นซีเมนต์แอสเบสตอสให้รวมถึงสินค้าที่ชาวบราซิลใช้กันมานานในชีวิตประจำวัน เช่น กระเบื้องมุงหลังคา, แท็งก์น้ำ, ท่อ, และแผ่นฝ้าผนัง เป็นต้น.

ในปี พ.ศ. 2510, ประเทศบราซิลอยู่ในช่วงการปกครองด้วยเผด็จการทหาร อิเทอร์นิตบราซิลได้สานสัมพันธ์ที่ดีกับนายทหารระดับสูงที่อยู่ในอำนาจขณะนั้นจนได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่, กิจการซีเมนต์แอสเบสตอสจึงขยายธุรกิจออกไปอีกหลายเขตที่ห่างไกลนอกเหนือจากเขตรีโอ เดอ จาเนโรและเซา เปาโล. ในปีนี้, โรงงานซิโมส์ฟิลโญ (Simões Filho) ได้เปิดดำเนินการในบาเฮียเพื่อให้บริการในเขตตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ. ในปีเดียวกันนี้, อิเทอร์นิตบราซิลได้เข้าร่วมทุนกับบราซิลิตซึ่งเป็นกลุ่มทุนฝรั่งเศสหรือแซงต์-โกแบง (Saint-Gobain), และได้ทุนอีก 49% จากเอสเอเอ็มเอ, เพื่อเริ่มกิจการเหมืองแร่ที่คานา บราวา (Cana Brava) ในมินาçu โกแอส (Minacu Goias), ซึ่งปัจจุบันเป็นผู้ผลิตรายใหญ่อันดับสามและผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสรายใหญ่ของโลก (คิดเป็น 14% ของผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสทั่วโลก)

จากการค้นพบแหล่งแร่แอสเบสตอสใหม่, ทำให้ประเทศบราซิลมีปริมาณแอสเบสตอสอย่างเพียงพอและหมดความจำเป็นอย่างสิ้นเชิงจากการนำเข้าวัสดุซีเมนต์ใยหิน. เหมืองแอสเบสตอสเก่าเซา ฟิสิกซ์ถูกปลดระวาง, และทั้งปัญหาการขดเขยความเสียหายทางสังคมและสิ่งแวดล้อมมหาศาลไว้เป็นภาระ ในขณะที่อิเทอร์นิตบราซิลประสบความสำเร็จและรับผลประโยชน์ในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 ดังจะกล่าวถึงต่อไป.

ในปี 2514, โรงงานกอยแอนีย (Goiania) ได้สร้างขึ้นเพื่อให้บริการในเขตตะวันตกตอนกลาง และโรงงานโคลอมโบ (Colombo) ซึ่งปัจจุบันเป็นหน่วยผลิตที่ใหญ่ที่สุดของอิเทอร์นิตบราซิล, ได้สร้างตามมาใน พ.ศ. 2515 เพื่อให้บริการภูมิภาคทางใต้ของประเทศ.

ในปี พ.ศ. 2523, อิเทอร์นิตบราซิลได้ควบรวมกับบริษัทวากเนอร์ เอส.เอ. (Wagner S.A.), ผู้ผลิตแผ่นผนังแห้ง (Drywall) หรือแผ่นพลาสติก⁴ และต่อมาในปี พ.ศ. 2545, ได้ปิดกิจการในพอนตา กรอสซา (Ponta Grossa) เมืองปารานา (Paraná), แล้วย้ายสายการผลิตทั้งหมดของผนังสำเร็จรูปไปที่เมืองโคลอมโบ, ทั้งปัญหาการขาดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม ผู้ป่วยและผู้เสียชีวิตจากแอสเบสตอสที่ไม่ทราบจำนวนแน่นอนไว้เบื้องหลัง, ซึ่งจะนำเสนอต่อไป.

ในช่วงทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 20 (ข้อมูลของเวลาที่แน่นอนยังเป็นที่โต้แย้ง), กลุ่มทุนสวิสถอนตัวจากธุรกิจแอสเบสตอสอย่างเป็นทางการและกิจการของอิเทอร์นิตถูกขาย, ให้ทุนฝรั่งเศสแซงต์-โกแบง, ซึ่งมีผู้ร่วมทุนคือเอสเอเอ็มเอ.

ข้อมูลทุกอย่างที่ปรากฏบ่งว่า กลุ่มทุนสวิสมีส่วนร่วมอย่างลับ ๆ กับธุรกิจแอสเบสตอสในบราซิลอย่างน้อยจนถึงปี พ.ศ. 2544, ตามคำให้การของอีลิโอ มาร์ตินส์ (Elio Martins)⁵, ประธานคนปัจจุบันของอิเทอร์นิตบราซิล,

⁴ แผ่นผนังแห้ง (Drywall) เป็นเทคโนโลยีที่มาแทนที่ผนังก่ออิฐถือปูนแบบดั้งเดิมสำหรับงานแบ่งกั้นภายในตัวอาคาร (ผนังอาคาร, เพดาน และงานปิดคลุมผนัง) โดยใช้แผ่นเส้นใยซีเมนต์ที่มีน้ำหนักเบาและบางกว่า. ในกรณีของอิเทอร์นิต, ผนังสำเร็จรูปทำจากไม้แผ่นบางหรือแผ่นปูนพลาสติก, ปิดคลุมทั้งสองด้านด้วยชั้นไม้แล้วปิดทับด้วยแผ่นซีเมนต์ที่ผสมเส้นใยสังเคราะห์ (ในอดีตแผ่นซีเมนต์นี้จะผสมเส้นใยแอสเบสตอสแทนใยสังเคราะห์)

⁵ ในวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2543, อ้างจากเอกสารที่เป็นทางการของคณะกรรมการเฉพาะกิจของสภาผู้แทนราษฎรในการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติหมายเลข 2186/96, อีลิโอ มาร์ตินส์ประธานกลุ่มอิเทอร์นิตเอส/เอได้อธิบายโครงสร้างของการเป็นเจ้าของกิจการของบริษัทดังนี้: “อิเทอร์นิตเป็นบริษัทมหาชนของบราซิล, โดยขายหุ้นของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์เซา เปาโล (BOVESPA). ไม่มีผู้ถือหุ้นรายใดรายหนึ่งมีอำนาจสิทธิ์ขาดในการควบคุมบริษัท. ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทมีดังนี้: DINAMO - Fundo de Investimentos em Ações: 25.17%; Fundo de Pensão do Banco Central (กองทุนเงินเลี้ยงชีพของรัฐบาลบราซิล) - Previdência Privada - CENTRUS (กองทุนเงินเลี้ยงชีพของพนักงานธนาคาร) 17.49%; Saint-Gobain (Brasilit) 9.11%; Fundo de Participação Social do BNDES - Banco Nacional de Desenvolvimento Econômico e Social (ธนาคารแห่งชาติเพื่อพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจซึ่งเชื่อมโยงกับ Inter-American Development Bank (IDB) 8.41%; AMIDUS HOLDING AG 6.81%; Empreendimentos e Participações HOLPAR 4.31%.”

ผลจากการค้นคว้าเพื่อหารายละเอียดความเป็นมาของบริษัท AMIDUS HOLDING AG, ทำให้เห็นความสัมพันธ์ทางธุรกิจของบริษัทนี้กับอาณาจักรธุรกิจของสเตฟาน ชมิทไฮน์, อาทิเช่น Nueva AG และ Amanco AG, ซึ่งตั้งอยู่ในกลารัส (Glarus) บริเวณที่เรียกว่ากวางตุงสวิส (Swiss canton).

แม้ว่าเอกสารทางการที่เปิดเผยต่อสาธารณะจะปฏิเสธการมีส่วนร่วมทำธุรกิจแอสเบสตอสตั้งแต่ช่วงต้นของทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533⁶.

มีคำอธิบายหลายประการสำหรับการขายกิจการของกลุ่มอิเทอร์นิตให้แก่กลุ่มทุนฝรั่งเศส. หนึ่งในเหตุผลเหล่านั้นได้มาจากเอกสารอัตชีวประวัติของ, สเตฟาน ชมิทไฮน์ ทายาทอาณาจักรอิเทอร์นิตสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งเขียนขณะมีอายุ 37 ปีดังนี้:

“ข้อได้เปรียบเรื่องศักยภาพของการก่ออันตรายของฝุ่นแอสเบสตอสเป็นสิ่งที่ซับซ้อนมากสำหรับผมในหลายแง่มุม. ตัวผมเองได้รับอันตรายจากการสัมผัสเส้นใยแอสเบสตอสระหว่างการฝึกงานในประเทศบราซิล. บ่อยครั้งที่ผมช่วยขนย้ายถุงแอสเบสตอสและเทเส้นใยเหล่านั้นลงเครื่องผสม, ผมต้องสูดหายใจลึกตลอดเวลาที่สัมผัสเนื่องจากงานที่ต้องใช้กำลังกายมาก. หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจงานในแต่ละวัน, ร่างกายของผมปกคลุมด้วยฝุ่นสีขาวเต็มไปหมด.”⁷

นิตยสารรายสัปดาห์ของบราซิลที่ชื่ออีโปกา (Epoca), ฉบับที่ 2858, ประจำวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2546, ได้วิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวไว้ว่า: “เรื่องอื้อฉาวของแอสเบสตอสเป็นหัวใจสำคัญที่ผลักดันให้ชมิทไฮน์หันไปจับธุรกิจอื่น และทุ่มเทให้กับการบริหารอย่างมีมโนธรรมเพื่อชดเชยความรู้สึกเป็นบาปในใจของเขา.”

บทความดังกล่าวของนิตยสารยังชี้ว่า: “ชมิทไฮน์ได้ประกาศต่อสาธารณชนว่า เขาจะหยุดผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนผสมในช่วงต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 หลังจากที่เขาเพิ่งขายหุ้นอิเทอร์นิตให้กับกลุ่มทุนฝรั่งเศสแซงต์-โกแบง, ซึ่งต้องรับช่วงการถูกฟ้องร้องจากกลุ่มลูกจ้างบริษัทไปด้วย.”⁸

⁶ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับข้อกล่าวหาว่าคำพูดของชมิทไฮน์ในฐานะประธานอิเทอร์นิตสวิตเซอร์แลนด์ขัดแย้งกับการกระทำ, กล่าวคือยังคงทำธุรกิจแอสเบสตอสในประเทศบราซิลอีกนานกว่าสิบปี, หลังจากที่ประกาศว่าบริษัทของเขาขอเลิกธุรกิจดังกล่าวโดยสิ้นเชิง, ปีเตอร์ ชูเออร์มานน์ (Peter Schuermann), โฆษกของชมิทไฮน์, ได้ออกมาชี้แจงบรรณาธิการวารสารซอนน์แทกส์ บลิค (Sonntags Blick) เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ว่า “เป็นความจริงที่สเตฟาน ชมิทไฮน์ได้ขายหุ้นของอิเทอร์นิตในประเทศบราซิลในปีพ.ศ. 2531, ซึ่งเป็นความต้องการของผมเช่นกัน; และไม่ว่าชมิทไฮน์หรือผู้ถือหุ้นในเครือต่างก็ไม่มีหุ้นในประเทศบราซิลนับแต่นั้นมา. ในช่วงกว่าทศวรรษที่ผ่านมาบริษัทหลายแห่งใช้ชื่อ ‘อะมินดัส (Aminudus)’. แต่เท่าที่ผมอ่านจากเอกสารที่ออกภายหลังการประชุมที่ผมได้รับยังไม่มีหลักฐานใดๆ ที่ว่านี่คือบริษัทอะมินดัส โฮลดิ้ง (Aminudus Holding) ในเขตกลารัสที่คุ้นเคยถึง; มีเพียงแต่กล่าวถึงชื่ออะมินดัส โฮลดิ้ง และอะมินดัส โฮลดิ้ง เอจี เท่านั้น.”

⁷ อ้างอิง <http://www.stephanschmidheiny.net/business-career/?lid=1>

⁸ อ้างอิง <http://revistaepoca.globo.com/Revista/Epoca/0,,EDG60937-6014-285,00.html>

⁹ Ibid

อย่างไรก็ดี นิตยสารฟอร์บส์, มีบทความในวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2542¹⁰, ซึ่งเป็นการอธิบายเพิ่มเติมโดยขมิตไฮนีเรื่องนโยบายบริษัทของเขาที่กลับหลังหัน 180 องศา: เขาเขียนว่า “บริษัทของผมเดินหน้าสู่การล้มละลายอันเป็นผลรวมกันทั้งจากปัญหาจากแอสเบสตอสและการตกต่ำของธุรกิจก่อสร้าง. ดังนั้นผมจึงต้องเริ่มสร้างกลุ่มธุรกิจขึ้นใหม่จากกองเศษซาก,”.

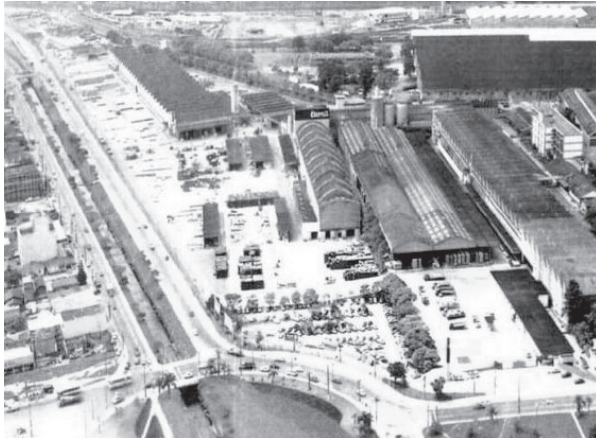
ในปี พ.ศ. 2536, กระบวนการผลิตได้ถูกปิดลงอย่างสิ้นเชิงที่โรงงานโอซาสโก (Osasco), ซึ่งเป็นโรงงานใหญ่ที่สุดในละตินอเมริกาที่ในช่วงกำลังการผลิตสูงสุดต้องใช้คนงานถึง 2,000 คน; โรงงานถูกซื้อทั้งในปี พ.ศ. 2538 เพื่อสร้างศูนย์การค้าวอลมาร์ตและสโมสรแซม, ทั้งผู้ป่วยนับร้อยและปัญหาการชดเชยความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมจำนวนมากมายซึ่งจะได้กล่าวต่อไป. คนงานที่ล้มป่วยได้เริ่มพบปะกันในปี พ.ศ. 2538 และได้ก่อตั้งสมาคมผู้สัมผัสแอสเบสตอสแห่งประเทศไทยบราซิล (Brazilian Association of People Exposed to Asbestos - ABREA) ขึ้นในปี พ.ศ. 2539, โดยได้รับแรงบันดาลใจจากสมาคมเอสโพสติ อะมีอันโต (Associações Esposti Amianto) ในอิตาลี.

ในปี พ.ศ. 2538, อิเทอร์นิตเข้าควบคุมการผลิตทั้ง 100% ของบริษัทพรีคอน (Precon) ในอะนาโพลิส (Anápolis), โกเอส (Goiás). และในปี พ.ศ. 2540 ก็ได้ซื้อกิจการและเข้าควบคุมเอสเอเอ็มเอโดยเบ็ดเสร็จ, ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2549 ได้กลายเป็นบริษัทเอสเอเอ็มเอ - เอสเอ มินเอร์ราดัวร์ แอสโซซิเอตส (SAMA-S.A. Minerações Associadas), โดยเอากิจการหลัก (คือการทำเหมืองแร่แอสเบสตอส) ออกจากชื่อการค้าและกลายเป็นบริษัทเอกชน.

ปลายทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533, บริษัทแซงต์-โกแบงยกเลิกการใช้แอสเบสตอสตามข้อกำหนดของประเทศฝรั่งเศสและขายหุ้นอิเทอร์นิต. บราซิลิตและอิเทอร์นิตได้ควบรวมกิจการภายใต้ชื่ออีเทอร์บราส (Eterbras) โดยคงตราการค้าเดิมไว้, และควบคุม 55% ของตลาดกระเบื้องมุงหลังคาในประเทศบราซิลต่อมาอีกหนึ่งทศวรรษ, หลังจากนั้นได้กลายมาเป็นคู่แข่งที่ต่อสู้กันอย่างรุนแรงเพื่อแย่งชิงการเป็นผู้นำของตลาดกระเบื้องมุงหลังคาซีเมนต์แอสเบสตอส, โดยการกล่าวหาและป้ายสีซึ่งกันและกันในสื่อมวลชน.

ระยะเวลานั้น, อิเทอร์นิตบราซิลได้กลายเป็นของรัฐบาลกลางเนื่องจากผู้ถือหุ้นรายใหญ่คือกองทุนเลี้ยงชีพของธนาคารกลาง (Central Bank employees' pension fund -CENTRUS) และธนาคารชาติเพื่อการพัฒนาสังคม (National Bank of Social Development -BNDES). เมื่อเวลาผ่านไปและบริษัทได้รับการฟื้นฟูขึ้นมา

¹⁰ อ้างอิง <http://www.forbes.com/forbes/2009/1005/creative-giving-philanthropy-bill-gates-of-switzerland.html>

ภาพโรงงานอิเทอรันตีโอซาสโค (Osasco)
ขณะที่ปิดกิจการในปี พ.ศ. 2546.
(จากวารสารรายคาบของอิเทอรันตีโอ โอ เทลฮาตินโฮ)

การทุบทำลายโรงงานโอซาสโคในปี พ.ศ. 2538
ถ่ายภาพโดย: เอดูอาร์โด เมโทรวิกซ์
(Eduardo Metroviche)

ใหม่, กองทุนเลี้ยงชีพถอนทุนออกไป, อิเทอรันตีบราซิลกลายเป็นผู้นำอย่างเด็ดขาดของตลาดกระเบื้องมุงหลังคาซีเมนต์แอสเบสตอสจากการขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์เซา เปาโลหรือโบเวสพา (BOVESPA). การอัดฉีดเม็ดเงินจากธนาคารรัฐทั้งสอง, ทำให้ภาวะซบเซาของผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสของเอสเอเอ็มเออันเป็นผลจากกฎหมายห้ามใช้แอสเบสตอสในหลายรัฐและเมืองสำคัญของประเทศในช่วง พ.ศ. 2541-2543 กลับกระเตื้องขึ้นและทำให้อุตสาหกรรมนี้มีโอกาสสร้างตัวเองกลับขึ้นมาใหม่, ขัดแย้งกับการพยากรณ์แบบร้ายสุดๆว่าอุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสจะพังทลายจนไม่มีการใช้แอสเบสตอสในประเทศอีกต่อไป.

การสูญเสียตลาดแท่งก้าน้ำและท่อขนส่งน้ำดื่มและท่อน้ำเสียให้กับอุตสาหกรรมพลาสติกในปี พ.ศ. 2533, ได้เป็นสิ่งท้าทายใหม่บังคับให้บริษัทอิเทอรันตีบราซิลค้นหากรรมวิธีผลิตที่แตกต่างออกไป และมีการผลิตแท่งก้าน้ำจากสารโพลีเอทิลีนความหนาแน่นสูง. นับแต่นั้น, บริษัทอิเทอรันตีบราซิลได้ค่อยๆก่อตั้งบริษัทอื่นๆในสายการผลิตด้านการก่อสร้าง, รวมทั้งในตลาดสุขภัณฑ์ (พ.ศ. 2551) และกระเบื้องมุงหลังคาคอนกรีต (พ.ศ. 2553).

จากปัจจัยดังกล่าว, ทำให้ในช่วง พ.ศ. 2549-2553, จำนวนผู้ถือหุ้นของบริษัทเพิ่มจาก 1,600 เป็น 6,000, ทั้งนี้ตามข้อมูลบนเว็บไซต์ของบริษัท ¹¹.

¹¹ อ้างอิง <http://www.eternit.com.br/corporativo/historia/index.php>

หลังจาก“ถอนตัว” จากธุรกิจแอสเบสตอส, อิเทอร์นิตส์วิสได้ทิ้งปัญหาการชดเชยความเสียหายต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมหาศาลไว้ในบราซิล, ค่าใช้จ่ายเหล่านี้บริษัทไม่จ่ายแม้แต่สิ่งเดียวไม่ว่าจะเพื่อชดเชยความเสียหายต่อเหยื่อ หรือเพื่อฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในบริเวณที่เสื่อมโทรม. แต่แรกภาระเหล่านี้ถูกทิ้งให้เป็นภาระของผู้รับช่วงต่อธุรกิจ, คือบริษัทข้ามชาติแซนด์-โกแบงกรู๊ป, ต่อมากลุ่มทุนฝรั่งเศสถอนตัว, จึงกลายเป็นภาระของบริษัทแห่งชาติอิเทอร์นิต เอสเอ, ที่ต้องกลายเป็นผู้รับช่วงต่อโจทย์ของโศกนาฏกรรมและความยุ่งยากที่ตกทอดกันมา. ในขณะที่ทำหน้าที่บริหารอยู่, กลุ่มอิเทอร์นิตส์วิสไม่เคยยอมรับหรือให้ข้อมูลอย่างเป็นทางการต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขของรัฐเกี่ยวกับผู้ป่วยอันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพที่มีต้นเหตุจากแอสเบสตอสเลย.

ความรับผิดชอบต่อสังคม?

บทพิสูจน์ถึงพฤติกรรมที่ไร้ความรับผิดชอบของกลุ่มอิเทอร์นิตในประเทศบราซิล, คือข้อเท็จจริงในปี พ.ศ. 2530 ระหว่างการตรวจการอย่างเป็นทางการโดยกลุ่มสหสถาบันด้านแอสเบสตอสของกระทรวงแรงงานและการจ้างงาน - หรือจีไอเอ (Interinstitutional Group on Asbestos of the Federal Ministry of Labor and Employment - GIA) ที่โรงงานโอซาสโค, แพทย์ผู้รับผิดชอบงานโรคจากการประกอบอาชีพของอิเทอร์นิตยอมรับว่า เขาทราบว่าผู้ป่วยอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส 6 ราย. ยิ่งไปกว่านั้น, ไม่เคยมีการรายงานผู้ป่วยทุกรายให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือหน่วยงานด้านประกันสังคมของประเทศบราซิลทราบตามที่กฎหมายกำหนด, ทั้งนี้เป็นไปตามการตัดสินใจของสำนักงานใหญ่อิเทอร์นิตที่ตั้งอยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์. ในปี พ.ศ. 2539 แพทย์คนเดียวคนนี้นั้น, ซึ่งปัจจุบันเกษียณแล้ว, สารภาพว่าเขาได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้ป่วยจำนวนมากเหล่านี้ซึ่งไม่เคยมีการรายงานเลย. คำสั่ง, ซึ่งสั่งตรงมาจากสวิตเซอร์แลนด์, คือให้คนงานที่มีอาการป่วยจากแอสเบสตอสไปหาทนายฟ้องศาลเอง. นี่คือนโยบายที่ “รับผิดชอบต่อสังคม” ของอิเทอร์นิตในบราซิล!

สภาพก่อนจะมีการตรวจโรงงานโดยผู้ตรวจการของกระทรวงแรงงานและการจ้างงาน, ที่ได้จากการทบทวนหนังสือของเวอร์เนอร์ แคทรีน่า (Werner Catrina) ชื่อ “เดอ อิเทอร์นิต-รีพอร์ท (Der Eternit-Report)” ตั้งแต่ พ.ศ. 2528 โดยแดเนียล เบร์แมนและอิงกริด ฮอปป์ (Daniel Berman and Ingrid Hoppe) ได้ระบุข้อเท็จจริงไว้ว่า “แพทย์ประจำบริษัทของอิเทอร์นิตพบผู้ป่วยโรคไยหิน (Asbestosis) 3 รายแล้ว, และยอมรับว่ามีคนงานอีก 32 คนที่สงสัยว่าน่าจะได้รับความทรมานจากโรคพังผืดในปอด. แพทย์คนนี้ปฏิเสธการเกิดโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดและมะเร็งปอด, และได้แย้งว่าไม่น่าจะเกิดโรคมะเร็งดังกล่าวเพราะคนงานมีอัตราการเปลี่ยนงานสูงมาก, ซึ่งน่าจะมีผลจำกัดระยะเวลาการสัมผัสฝุ่นแอสเบสตอส. แพทย์คนนี้นี้ยังได้ระบุว่า อิเทอร์นิตเพิ่งเริ่มตรวจทางการแพทย์อย่างเหมาะสมและจัดเก็บเวชระเบียนอย่างถูกต้องเมื่อ พ.ศ. 2521, จากข้อเท็จจริงดังกล่าวทำให้ไม่มีผู้ใดทราบจำนวนที่แท้จริงของผู้ป่วยซึ่งเกิดขึ้นในช่วงก่อนหน้านี้นี้ระหว่าง พ.ศ. 2482 - 2521.

ไส้กรองจากเครื่องจักรของแฮทส์เช็ค
และจากระบบระบายอากาศถูกคนงานนำมาใช้ใหม่
โดยใช้เป็นม่านและพรมเช็ดเท้า
ภาพโดยดร.วิลตัน เรลลี (Dr. Vilton Raile)

บริษัทรับซักผ้าคนงานแห่งแรกเริ่มเปิดดำเนินการในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2532 ที่โรงงานโอซาสโค, และจากวารสารรายคาบเทลฮาดีนโฮ ¹² ได้ลงประกาศว่าบริษัทกำลังศึกษา “สถานที่ที่เป็นไปได้ที่จะติดตั้งเครื่องซักผ้า และทำความสะอาดอุปกรณ์สำหรับแต่ละโรงงานในกลุ่มอิเทอร์นิต”. ทั้งนี้การให้ความเอาใจใส่กับเสื้อผ้าที่ปนเปื้อนแอสเบสตอสของคนงานเพิ่งเริ่มต้นในช่วงปลายทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523. ก่อนหน้านั้นเครื่องแบบของคนงานถูกซักที่บ้านรวมกับเสื้อผ้าของสมาชิกในครัวเรือนของเขา.

ขยะของโรงงาน, ซึ่งก่อนหน้าการตรวจการของจีไอเอ, มักจะถูกบริจาคให้คนงานและเทศบาลเมืองโอซาสโคเพื่อใช้ปูถนน, สนามและเดินเท้าหรือแม้กระทั่งนำไปขายเป็นวัตถุดิบสำหรับกระบวนการผลิตอื่นที่ต้องการความแข็งแรงของเนื้อวัตถุ, ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพลาสติก, เพื่อผลิตเป็นที่แขวนของ และรับบิ้นห่อของ, ดังเช่นที่พบในบริษัทเอ็น. เจ. เอ็มบาลาเจนส์ (N.J. Embalagens), ซึ่งสวนทางกับการที่อิเทอร์นิตให้ข้อมูลอย่างเป็นทางการต่อหน่วยงานสาธารณสุขของประเทศว่าบริษัทมีระบบจัดการขยะแบบหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่จนของเสียเป็นศูนย์ (zero waste cycle) ¹³; หรืออาจกล่าวอีกแบบได้ว่า, ของเสียจากระบบการผลิตในโรงงานทั้งหมดนั้นบริษัทนำกลับมาใช้ซ้ำเอง, เพื่อหลีกเลี่ยงการปนเปื้อนออกไปนอกโรงงาน.

ป้ายเตือนอันตรายจากแอสเบสตอสบนผลิตภัณฑ์ไม่ชัดเจนเพียงพอและไม่บ่งชี้ความเสี่ยงต่ออันตรายที่เกิดจากการสัมผัสกับแอสเบสตอส, โดยเฉพาะการเป็นสารก่อมะเร็ง:

¹² วารสารรายคาบ โอ เทลฮาดีนโฮ ฉบับที่ 91 เดือนมกราคม/กุมภาพันธ์. เป็นวารสารสำหรับคนงานในบริษัท

¹³ อ้างอิง Wagner, José Meirelles. “Ciclo de Rejeito Zero na Indústria de Cimento-Amianto”. Revista Brasileira de Saúde Ocupacional, No. 63, Vol. 16, July/August/September 1989, pp. 69-70.

“ฉันเป็นสมาชิกของคณะกรรมการภายในเพื่อการป้องกันอุบัติเหตุ - หรือซีไอพีเอ (Comitê Interno de Prevenção de Acidentes -CIPA)”. อีไลเซอว์ จั๋ว เดอ ซาวซา¹⁴ (Eliezer João de Souza), ประธานของเอบีอาร์อีเอ (ABREA) กล่าว. “เมื่อฉันทำงานที่อิเทอร์นิต ฉันได้เข้าอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส, แต่ฉันเพิ่งรู้ในปี พ.ศ. 2538 ว่าแอสเบสตอสเป็นสารก่อมะเร็ง. เราจะถ่ายภาพรังสีทรวงอกทุก 2 ปี. แต่บริษัทไม่เคยแจ้งผลการตรวจ. แพทย์ของบริษัทคิดว่ามีอะไรเกิดขึ้นแต่ปกปิดทุกสิ่งทุกอย่างจากพวกเรา. ตัวฉันเองเคยเป็นปอดบวมและโรคทรวงอกอื่นๆ แต่ไม่เคยรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ”.

หนังสือฉบับ

วารสารรายสัปดาห์ชื่ออีโปคา (Epoca)¹⁵, ประจำวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2546, พาดหัวข่าวในบทความหนึ่งว่า “เขาบริจาคเงิน 2.2 พันล้านดอลลาร์: นักธุรกิจผู้ทรงอิทธิพลชาวสวิสบริจาคหุ้นของบริษัทให้มูลนิธิการกุศลที่ทำงานในละตินอเมริกา,” ถึงแม้จะเฉลิมฉลองการบริจาคเพื่อการกุศลอย่างยิ่งใหญ่, แต่เขาไม่อาจเมินเฉยกับประเด็นความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อมและมรดกพิษที่อิเทอร์นิตทิ้งไว้ให้ประเทศบราซิล และได้เขียนไว้ว่า:

“พวกที่ถูกทอดทิ้งให้ทำงานต่อในโรงงานเป็นคนงานอย่างเช่น โจอา ฟรานซิสโก กราเบนวีเกอร์ (João Francisco Grabenweger) ในวัย 77 ปี, ผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิต 38 ปี ห่มเทาให้อิเทอร์นิต, กราเบนวีเกอร์แทบจะไม่มีแรงสุดท้ายใจได้ทันเมื่อเขาเดิน. และเพื่อแลกเปลี่ยนกับปอดที่ถูกทำลายจากแอสเบสตอส, เขาได้รับเงินชดเชยความเสียหาย 1,308 ดอลลาร์¹⁶ เป็นรายเดือนหลังเกษียณ. เขาสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวชาวออสเตรีย, ที่อาศัยในเมืองเซา เปาโล, และยังคงจำหนูน้อยสเตฟานา ซมิตไฮน์ที่เคยคุยกับเขาเป็นภาษาเยอรมัน. กราเบนวีเกอร์ กล่าวด้วยความเสียใจว่า ‘บาปมหันต์ของเขาคือไม่ปิดโรงงานเพื่อไม่ให้มีใครต้องสัมผัสกับแอสเบสตอสอีก’.”

¹⁴ อ้างอิง <http://www.viomundo.com.br/denuncias/morre-aldo-vicentin-mais-uma-vitima-do-amianto.html>

¹⁵ อ้างอิง <http://revistaepoca.globo.com/Revista/Epoca/0,,EDG60937-6014-285,00.html>.

¹⁶ อัตราแลกเปลี่ยนวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2555.

เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2546, โจอา ฟรานซิสโก กราเบเนวีเกอร์ได้เขียนจดหมายเป็นภาษาเยอรมันถึงฆมิโตไฮน์เพื่อบอกกับอดีต “เพื่อนร่วมงาน” ที่โรงงานอิเทอร์นิตที่โอซาสโคถึงความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานของเขา. ต่อไปนี้เป็นข้อความบางย่อหน้าจากจดหมายของกราเบเนวีเกอร์ที่สะท้อนใจที่สุด:

“ท่านครับ, ท่านยังจำได้ไหมครับ, ตอนที่ท่านมาฝึกงานที่โรงงานโอซาสโคของท่านในบราซิลซึ่งท่านทำงานในแผนกต่าง ๆ, ทั้งหน้าที่คนงานสามัญและหัวหน้างาน. ตอนนั้นผมได้รับมอบหมายจากฝ่ายบริหารโรงงานให้ดูแลท่าน, เพราะผมพูดภาษาเยอรมันคล่อง. ผมสืบเชื้อสายมาจากคนออสเตรียและชื่อของผมคือ โจอา ฟรานซิสโก กราเบเนวีเกอร์. ผมไม่ทราบว่าคุณยังจำพนักงานตัวน้อยที่ท่านเคยคุยเรื่องความคลั่งไคล้หลงใหลในการดำนํ้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการดำนํ้าในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนของท่านได้หรือไม่. ผมได้ไปกับท่านด้วย, โดยไปกันเอง, ที่สถาบันบูตันตา (Butanta), ซึ่งมีชื่อเสียงระดับโลกด้านการรวบรวมมูที่ยังมีชีวิตเพื่อผลิตเซรุ่มป้องกันพิษงูและวัคซีนต่าง ๆ.

ชีวิตของผมในฐานะคนงานที่โรงงานอิเทอร์นิตโอซาสโคเริ่มเมื่อ พ.ศ. 2494 และทำงานที่นั่นจนกระทั่งปี พ.ศ. 2532. ผมคิดว่าผมเป็นคนเดียวที่ทำงานช่วงนั้นแล้วยังเหลือรอดชีวิตมาได้, แม้ว่าบอดของผมจะถูกทำลายมากขึ้น ๆ อย่างไม่สามารถกลับคืนสภาพเดิมได้อีกจากโรคไยหิน, และโรคเยื่อปอดหนาแบบกระจายทั้งสองข้างร่วมกับเยื่อปอดหนาที่กระบังลมทั้งสองข้าง

ผมเป็นหนึ่งใน 1,200 คนของกลุ่มคนงานอิเทอร์นิตที่เป็นเหยื่อของแอสเบสตอส. พวกเราได้รวมกันเป็นสมาคมชาวบราซิลที่สัมผัสแอสเบสตอส - หรือเอเบรีย (ABREA), ซึ่งต้องใช้ความกล้าหาญและการอุทิศตนอย่างยิ่งใหญ่, เพื่อต่อสู้ทั้งภายในประเทศบราซิลและนานาชาติเพื่อการห้ามใช้แอสเบสตอสและเพื่อเงินชดเชยความเสียหายสำหรับเหยื่อของแอสเบสตอส.

กรุณานุญาตให้ผมถามซักหนึ่งคำถามนะครับ, ท่านที่นับถือ, ท่านเคยอ่านบทความเกี่ยวกับเหยื่อนาซีในค่ายกักกันหรือไม่? เหยื่อที่รอดตายได้รับเงินชดเชยความเสียหายจำนวนมาก รวมทั้งสิทธิทั้งหลายเท่าที่จะพึงได้. แต่พวกเราคนงานที่เคยทำงานที่อิเทอร์นิต, ถูกเมินเฉยอย่างสิ้นเชิงจากความเป็นจริงที่เราเคยทำงานในค่ายกักกันแอสเบสตอส. ด้วยการเป็นคนงานที่ดี, เราทำงานอย่างสุดความสามารถ, ด้วยความภาคภูมิใจและทุ่มเท, ในการสร้างอาณาจักรซีเมนต์แอสเบสตอสของครอบครัวฆมิโตไฮน์. แต่อะไรคือสิ่งที่เราได้รับเป็นการตอบแทนจาก “คุณแม่อิเทอร์นิต?” สิ่งที่เราได้รับคือระเบิดที่ตั้งขวนอย่างช้า ๆ ที่ฝังอยู่ในทรวงอกของพวกเรา.

ท่านครับ บางทีท่านอาจยังไม่รับรู้แน่ครับ, ว่าเราผู้เป็นเหยื่อของไอชาสโค, ซึ่งยังรอดชีวิตอยู่, ประกอบกันเป็นหลักประกันตำแหน่งงานให้แก่พวกที่ปกป้องบริษัทอิเทอร์นิตต่อสู้กับคนงานที่เคยทำงานที่นั่น, ที่เหยียดหยามพวกเราทุกวันด้วยการยื่นข้อเสนอเล็กน้อยจนน่าหัวเราะที่เรียกว่า “ค่าชดเชยความเสียหาย”, ซึ่งเป็นการดูถูกพวกเราทุกคนโดยเฉพาะกลุ่มที่ผมหงอกขาวและสุขภาพทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ .

ผมหวังอย่างจริงจังว่าผมจะได้รับคำตอบจากท่านเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, เพราะมันดูเหมือนว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ท่านและครอบครัวไม่ได้รับข้อมูลมากพอจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นในโรงงาน, และผมคิดว่าท่านเป็นคนที่ห่วงใยคนอื่นและเป็นคนที่น่านับถือ, ซึ่งยืนยันได้จากบทความในนิตยสารอีโปคาที่เขียนโดยอเล็กซ์ แมนเซอร์ (Alex Mansur), ดังนั้นผมขอร้องท่าน, ในนามของเหยื่อแอสเบสตอสที่โรงงานไอชาสโคทุกคน, ให้ช่วยเหลือและผดุงความยุติธรรมที่พวกเราไฝฝืนสำหรับกลุ่มคนงานซึ่งได้มอบชีวิตให้ท่าน, ให้ครอบครัวของท่าน และธุรกิจของท่าน.”

โจอา กราเบเนวีเกอร์เสียชีวิตสี่ปีต่อมา, เมื่อวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2551, โดยที่ไม่เคยได้รับคำตอบจากจดหมายร้องทุกข์ที่เขาส่งถึงชมิดไฮน์, คนที่เคยเป็นเพื่อนร่วมงานของเขา, จดหมายที่เขาเฝ้ารอจนวาระสุดท้ายของชีวิต. อิเทอร์นิตเสนอให้เงินแก่เขา 27, 241 ดอลลาร์¹⁷ เพื่อถอนคดีเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายในศาล.

เอเบรีย (ABREA) : การปรากฏตัวของกลุ่มผู้ป่วย อันเนื่องมาจากแอสเบสตอส, การรับรอง และการชดเชยจากสังคม

อิเทอร์นิตคาดการณ์ว่าคนงานที่ได้รับความเสียหายจากแอสเบสตอสจะดำเนินการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายเป็นรายคน, ซึ่งจะกลายเป็นเรื่องที่เรียกร้องความสนใจจากสาธารณชนและสื่อมวลชนได้เพียงเล็กน้อย. สิ่งสุดท้ายที่อิเทอร์นิตอยากเห็นคือการรวมตัวกันของเหยื่อแอสเบสตอสเพื่อฟ้องคดีในนามกลุ่มบุคคล (class action), ซึ่งจะเป็นข่าวที่ส่งผลกระทบต่อภาพพจน์และราคาหุ้นของอิเทอร์นิต. ข้อเท็จจริงที่ว่ามะเร็งเยื่อหุ้มปอดมีระยะพักตัวนานมากและคนงานที่ป่วยด้วยโรคนี้นี้หลายคนได้ย้ายออกจากไอชาสโคเมื่อเขาไม่สามารถทำงานได้แล้วยิ่งทำให้ชะตากรรมของเหยื่อเหล่านี้ไม่ปรากฏให้เห็น. ดังนั้นโศกนาฏกรรมทางสังคม-สิ่งแวดล้อม-

¹⁷ Ibid.

สุขภาพที่บริษัทก่อขึ้น, เป็นเวลาเนิ่นนานหลายปี, จึงถูกกลบฝังไปพร้อมร่างเหยื่อที่เสียชีวิตเหล่านี้. ในปีพ.ศ. 2538, หรือสองปีหลังจากปิดโรงงานโอซาสโค, บรรดาอดีตคนงานเริ่มรวมตัวกันและร่วมกันก่อตั้งองค์กรต่อสู้เพื่อให้สังคมยอมรับโรคที่เกิดจากแอสเบสตอส; รวมทั้งค้นหาวิธีการรักษาและการเรียกร้องการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้น, ตลอดจนรณรงค์การห้ามใช้แอสเบสตอสในประเทศบราซิล -องค์กรที่พวกเขาได้ก่อตั้งขึ้น คือ อาเบรีย.

ปฏิกริยาของบริษัทเริ่มในทันทีและบริษัทได้จัดตั้งองค์กรที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดึงคนงานและครอบครัวออกจากคดี โดยเกลี้ยกล่อมให้คนงานเซ็นสัญญาประนีประนอมยอมความนอกศาลและรับเงินชดเชยจำนวนไม่มาก ร่วมกับการทำประกันสุขภาพตลอดชีวิตให้คนงาน, ซึ่งบริษัทจะเป็นผู้จัดหาให้เอง แต่คนงานต้องสละสิทธิ์จากการเรียกร้องตามกฎหมายใดๆในอนาคต. สัญญาประนีประนอมดังกล่าวยังเปิดช่องให้การเข้ารับบริการทางสุขภาพสิ้นสุดลงในกรณีที่บริษัทล้มละลายหรือมีการห้ามใช้แอสเบสตอสในประเทศบราซิล, ทำให้คนงานและครอบครัวของคนงานกลุ่มนี้กลายเป็นตัวประกันสำหรับการคงไว้ซึ่งการใช้แอสเบสตอสต่อไป.

อิเทอร์นิตียืนยันกับนักข่าวว่า บริษัทได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวกับคนงานที่เคยอยู่ในบริษัทแล้ว 3,000 ฉบับทั้งในกลุ่มโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสหลายแห่ง ตลอดจนเหมืองแอสเบสตอสในเครือ (เอส เอเอ็มเอ).

กระทรวงสาธารณสุขของรัฐเซา เปาโล, ไม่พอใจการทำสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว, สหพันธ์ลิติส (*litis consortium*) ร่วมกับอาเบรีย, ได้เสนอให้ฟ้องคดีในนามกลุ่มบุคคล (เออร์ก้า ออมเนส (*erga omnes*)) เหมือนกับที่เคยทำในตูริน. คดีนี้ร้องต่อศาลให้ชดเชยแก่เหยื่อ 2,500 คน, สำหรับความเสียหายทางร่างกายและความทุกข์ทางจิตใจ, และเรียกร้องให้บริการการดูแลและการรักษาพยาบาลตลอดชีวิตแก่ผู้ที่ป่วย. เป็นที่น่าเสียดาย, ในความล่าช้าของระบบศาลบราซิล, การฟ้องร้องถูกเลื่อนโดยไม่มีข้อยุติใดๆ, แม้ว่าการตัดสินใจของศาลในคดีแรกจะระบุว่าอิเทอร์นิตีต้องรับผิดชอบต่อการทำความเสียหายให้แก่เหยื่อทั้ง 2,500 คน, แต่โชคร้ายที่คำตัดสินของศาลอุทธรณ์, ได้พิพากษากลับ, และปล่อยให้บริษัทพ้นผิด, โดยยอมรับข้อแก้ต่างคดีว่า บริษัทได้ดำเนินงานเป็นไปตามกฎหมายแรงงานของบราซิลอยู่เสมอ, แม้จะไม่เพียงพอและไม่ทันสมัยในขณะนั้น แต่เอกสารเท่าที่ปรากฏมีแค่อนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 162 ในปี พ.ศ. 2534 เท่านั้น, ศาลเห็นว่าเท่าที่ปรากฏยังไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนว่า บริษัทมีความผิด. แม้การยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาจะยังกระทำได้, แต่ต้องใช้เวลาหลายปี. ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้น, เหยื่อแอสเบสตอสจำนวนมากคงเสียชีวิตหมดแล้ว.

ด้วยการเปลี่ยนแปลง “ขอบเขตอำนาจศาล” จากศาลแพ่งไปสู่ศาลแรงงานตามการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 45 เมื่อเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2547, ซึ่งมีกระบวนการเร่งรัดการตัดสินคดีเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหาย

ซึ่งก่อนหน้านี้ต้องใช้เวลาจนถึง 12 ปีหรือมากกว่าจึงจะสิ้นสุด ให้สั้นลงเป็น 5 ปีโดยเฉลี่ย, ทำให้เหยื่อแอสเบสตอสที่น่าสงสารเหล่านี้มีความหวังว่าอาจจะยังมีชีวิตอยู่เพื่อรับเงินชดเชยความเสียหาย.

ประโยชน์อื่นที่เห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงนี้คือ อัตราการตัดสินใจคดีเพิ่มจาก 10% ในศาลแพ่งเป็น 75.6% ในศาลแรงงาน.¹⁸ การเพิ่มขึ้นอย่างมากของจำนวนเงินชดเชยที่ได้จากคำตัดสินคดีก็เป็นสิ่งที่สังเกตได้ในช่วงนี้, โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1000 ถึง 2000% มากกว่าปริมาณเงินชดเชยในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533.

สภาพหลังเลิกดำเนินการของโรงงานวากเนอร์ วอลล์
ในปอนตา กรอสซา, พารานา. รูป: เฟร์นันดา จิอันนาซี.

สภาพหลังเลิกดำเนินการของโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอส
ในโอซาสโค, เซา เปาโล. รูป: เอดูอาร์โด เมโตรวิช
(Eduardo Metroviche).

ค่าชดเชยความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม

รูปถ่ายด้านบนแทนคำกล่าวทั้งหมดและแสดงให้เห็นความไม่รับผิดชอบของอิเทอร์นิตในประเด็นความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม

มกราคม พ.ศ. 2555

¹⁸ ไมเกา ดา ซิลวา สเตลลา. “A exposição dos trabalhadores ao risco do amianto avaliada a partir da análise e de acordos judiciais de 1999 até 2009.” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเสนอที่วิทยาลัยสาธารณสุข มหาวิทยาลัยเซาเปาโล.

14.

อิเทอร์นิตกับ “ความทรمانซ้ำสอง” ของเยื่อแอสเบสตอสในประเทศเนเธอร์แลนด์

บ็อบ รูเออร์ส (Bob Ruers) ¹

เยื่อแอสเบสตอสรายแรกในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้เป็นที่รู้จักกันเมื่อ พ.ศ. 2473. การเชื่อมโยงระหว่างแอสเบสตอสกับมะเร็งปอด (lung cancer) ได้รับการยืนยันในปี พ.ศ. 2485 ส่วนเยื่อรายแรกที่เป็นโรคเมโสเธลิโอมาหรือมะเร็งเยื่อหุ้มปอด (Mesothelioma) ปรากฏในวารสารทางการแพทย์ในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493. อย่างไรก็ตาม, ก่อนปี พ.ศ. 2527, คนงานที่ได้รับผลกระทบด้วยโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอสยังไม่เคยเรียกร้องการชดเชยความเสียหายจากนายจ้าง. แต่ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา มีคดีฟ้องร้องทั้งนายจ้างและบริษัทผู้ผลิตในศาลติดต่อกันอย่างไม่ขาดสาย. จวบจนวันนี้เยื่อแอสเบสตอสยังถูกผลักดันให้ขึ้นศาลเพื่อรับเงินชดเชยสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเขา. ข้อความด้านล่างต่อไปนี้, ผมจะเล่าอย่างสั้นๆ ถึงพัฒนาการของเหตุการณ์, ซึ่งควรจะเรียกอย่างเหมาะสมว่า “ความทรمانซ้ำสอง” -ความทรمانทางกฎหมายที่ซ้ำเติมบนความทรمانทางการแพทย์.

กลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม

ก่อนปี พ.ศ. 2463, บริษัทอิเทอร์นิตเบลเยียม (Belgische Eternitbedrijf), ซึ่งมีอำนาจจัดการสิทธิบัตรอิเทอร์นิตของแฮทส์เช็ค (Hatschek), เป็นคู่แข่งที่สำคัญของบริษัทอิเทอร์นิตเนเธอร์แลนด์ซึ่งมีกรรมสิทธิในสิทธิบัตรแฮทส์เช็คเช่นกัน, บริษัทจากอัมสเตอร์ดัมนี้เป็นที่รู้จักกันในนามมาร์ตินิต (Martinit). ในปี พ.ศ. 2471, มาร์ตินิตไม่สามารถต้านทานอิเทอร์นิตเบลเยียมได้อีกต่อไป และใน พ.ศ. 2473, ได้ถูกควบคุมกิจการโดยบริษัท

¹ บ็อบ รูเออร์ส เป็นทนายความที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ซึ่งมีความเชี่ยวชาญการทำคดีเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายที่เกิดจากแอสเบสตอส. เขาเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายให้กับคณะกรรมการเยื่อจากแอสเบสตอสของประเทศเนเธอร์แลนด์ และเป็นสมาชิกวุฒิสภานายหนึ่งของประเทศเนเธอร์แลนด์. ปัจจุบันเขาเพิ่งเสร็จสิ้นจากการเขียนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอสในประเทศเนเธอร์แลนด์. อีเมล: ruers@woutvanveenadvocaten.nl.

คู่แข่งจากเบลเยียม. ฐานการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสของมาร์ตินิตส่วนใหญ่จึงโยกย้ายไปที่ประเทศเบลเยียม และอิเทอร์นิตเบลเยียมส่งออกผลิตภัณฑ์จำนวนมากกลับมายังประเทศเนเธอร์แลนด์. ในปี พ.ศ. 2480, เพื่อจะให้ผลผลิตเพียงพอต่อตลาดในประเทศเนเธอร์แลนด์, อิเทอร์นิตสร้างโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสแห่งใหม่ในหมู่บ้านกอร์ (Goor). อิเทอร์นิตกอร์เติบโตอย่างรวดเร็วและกลายเป็นบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเนเธอร์แลนด์.

ราวสองปีก่อนหน้านั้น, ในปี พ.ศ. 2478, ที่เมืองฮาร์ดเดอร์วิจค์ (Harderwijk), พี่น้องชาโลมอนส์ (Salomons) ก่อตั้งโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสชื่อแอสเบสโตนา (Asbestona). ระยะแรก, แอสเบสโตนาต่อต้านการก่อตั้งโรงงานอิเทอร์นิตคู่แข่งในกอร์, แต่ภายในไม่กี่ปีต่อมา ตระกูลเอมเซนส์ (Emsens), ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทอิเทอร์นิตเบลเยียม, ใช้กลยุทธ์ที่ซ่อนเร้นเข้าครอบครองหุ้นแอสเบสโตนาของพี่น้องชาโลมอนส์. หลังสงคราม ตระกูลเอมเซนส์ก็เข้าครอบครองโรงงานผลิตภัณฑ์แอสเบสตอสแห่งประเทศเนเธอร์แลนด์ ที่ตั้งอยู่ที่เมืองอูสเตอร์ฮาวท์ (Oosterhout), หรือ “เนฟาบาส” (Neder landse Fabriek van Asbestproducten - NEFABAS), ซึ่งดำเนินกิจกรรมหลักเกี่ยวกับการผลิตกระดาษแอสเบสตอสและกระดาษแข็งสำหรับผลิตวัสดุฉนวน. ขณะเดียวกันบริษัทอิเทอร์นิตเบลเยียมได้เข้าครอบครองบริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสขนาดเล็กชื่อเฟอร์โรแคล (Ferrocal), ตั้งแต่พ.ศ. 2493 ตลาดซีเมนต์แอสเบสตอสทั้งหมดในประเทศเนเธอร์แลนด์อยู่ในกำมือของกลุ่มอิเทอร์นิตเบลเยียม. นับแต่นั้นมา การตัดสินใจสำคัญด้านการลงทุน, การขยายฐานการผลิตและการปิดฐานการผลิตของอุตสาหกรรมแอสเบสตอส/ซีเมนต์แอสเบสตอสทั้งหมดดำเนินการโดยสำนักงานใหญ่อิเทอร์นิตในกรุงบรัสเซลล์.

เหยื่อแอสเบสตอสของอิเทอร์นิต

เหยื่อรายแรกของแอสเบสตอสซึ่งเป็นที่รู้จักในโรงงานอิเทอร์นิตแห่งหนึ่งคือนายคริสเตียนแอนซี (Christiaanse), ซึ่งเป็นคนงานในโรงงานซีเมนต์แอสเบสตอสของอิเทอร์นิตอัมสเตอร์ดัม ในปี พ.ศ. 2499. เขาได้รับการว่าจ้างเป็นคนเดินเครื่องจักรมา 10 ปี. ตามผลการสอบสวนที่ดำเนินการโดยอิเทอร์นิตเมื่อ พ.ศ. 2494, คริสเตียนแอนซี ทำงานในบริเวณที่ “สิ่งแวดล้อมถือว่าไม่มีฝุ่น”, แต่ในปี พ.ศ. 2499 เขาได้รับการยืนยันว่าป่วยด้วยโรคไยหิน (Asbestosis)². แต่ต้องใช้เวลาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2515, โรคไยหินจึงได้รับการรับรองให้เป็นการป่วยจาก

² ในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2488 ถึง พ.ศ. 2493 พี่น้องตระกูลแวน บรีวอร์ท (Van Breevoort) ทำงานที่อิเทอร์นิตอัมสเตอร์ดัมในส่วนงานผลิตอุปกรณ์ข้อต่อท่อที่ทำจากซีเมนต์แอสเบสตอส. ในปี พ.ศ. 2541 พี่น้องตระกูลแวน บรีวอร์ทคนหนึ่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด (Mesothelioma). และในปี พ.ศ. 2544 อีกคนหนึ่งก็ได้รับการวินิจฉัยด้วยโรคมะเร็งชนิดเดียวกัน. ทั้งคู่ได้ฟ้องคดีให้อิเทอร์นิตรับผิดชอบ และได้รับเงินชดเชยความเสียหาย.

งานในกลุ่มคนงานของเนฟาบาส. ระหว่าง พ.ศ. 2488 ถึง พ.ศ. 2515, คริสเตียแอนซีทำงานที่เนฟาบาสที่ อุตสาหกรรมและสัมผัสกับแอสเบสตอสอย่างยาวนานและเสียชีวิตในปี พ.ศ. 2519 จากโรคเหล่านี้. ในปี พ.ศ. 2518, ทั้งโรคใยหินและโรคมะเร็งปอดได้รับการยืนยันในคนงานของโรงงานอิเทอร์นิตกอร์. โรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดถูก บันทึกในคนงานอีกสามคนของโรงงานอิเทอร์นิตกอร์ในปี พ.ศ. 2518, 2524 และ 2525, โดยลำดับ. ไม่มีข้อมูล ใดๆของผู้ป่วยเหล่านี้ที่อิเทอร์นิตปล่อยให้ร่วงไหลออกไปนอกโรงงาน. ไม่มีเหยื่อรายใดได้รับค่าชดเชยความเสียหายจากอิเทอร์นิต. เมื่อพิจารณาถึงระยะพักตัวที่ยาวนานของโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส, จึงมีเหตุผลที่จะ กล่าวว่า เป็นไปไม่ได้เลยในช่วงก่อนหน้าปี พ.ศ. 2510 ที่คนงานจะฟ้องนายจ้างให้รับผิดชอบและจ่ายค่าชดเชย ความเสียหายที่เกิดจากโรคอันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพภายใต้กฎหมายแรงงานของประเทศเนเธอร์แลนด์ ขณะนั้นได้.

คดีแรกที่ต่อสู้กับเนฟาบาสและอิเทอร์นิต

ในช่วงกลางทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523, ผลจากหลายปัจจัยประกอบกัน, ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง อย่างมากสำหรับตำแหน่งของเหยื่อแอสเบสตอสในประเทศเนเธอร์แลนด์. เป็นครั้งแรกที่นักวิชาการก้าวเข้ามาและ ยืนข้างเหยื่อแอสเบสตอสและใช้ความเชี่ยวชาญของตนอย่างสุดความสามารถ. ก่อนหน้านั้นนักวิชาการแทบทั้งหมด เป็นลูกจ้าง, หรือไม่ก็ได้รับเงินอุดหนุนจากอุตสาหกรรมแอสเบสตอส. ปัจจัยที่สองเป็นการตัดสินใจของอดีตลูกจ้าง ของเนฟาบาส, ที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคใยหิน, และต้องการฟ้องร้องดำเนินคดีกับนายจ้าง. นั่นหมายความว่าอุตสาหกรรมแอสเบสตอส, ซึ่งผลิตเพื่อกับการมีอิทธิพลเหนือรัฐบาลและได้รับความเห็นใจอย่างมากในมุมมอง ของตนเพียงด้านเดียวมาตลอด, ต้องแสดงความรับผิดชอบเป็นครั้งแรกต่อหน้าศาลในนโยบายของตน, เกี่ยวกับ สภาพการทำงานภายในโรงงานและการกำหนดมาตรการด้านสุขภาพและความปลอดภัย. ที่สำคัญคือการก่อตั้ง องค์กรของเหยื่อแอสเบสตอสและเพื่อเหยื่อแอสเบสตอสขึ้นเป็นครั้งแรก; เหยื่อเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนทาง การเมือง, การจัดตั้ง และการเงินจากพรรคสังคมนิยม (Socialist Party - SP). นอกจากนั้น, เหยื่อแอสเบสตอส ได้รับกำลังใจอย่างมากจากการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาลเพื่อใช้ในการขอความช่วยเหลือด้านกฎหมาย.

ด้วยการสนับสนุนจากพรรคสังคมนิยม, หญิงหม้ายสามคนซึ่งสูญเสียสามีด้วยโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอสได้มารวมกันยื่นฟ้องบริษัทอิเทอร์นิตกอร์เป็นครั้งแรก. ขณะเดียวกัน, ลูกจ้างที่อยู่อัตริสซิงเกน เดอ เชลเด (Vlissingen De Schelde), ซึ่งสัมผัสกับแอสเบสตอสในช่วง พ.ศ. 2492 - พ.ศ. 2510, ก็ได้ยื่นฟ้องศาลเช่นกันโดยการสนับสนุนของสหภาพเพื่อเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายจากการป่วยด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอดจากแอสเบสตอส. คดีของอดีตลูกจ้างก่อนหน้านี้นำไปสู่การตัดสินใจชนะคดีในศาลสูง, ทำให้สถานภาพกฎหมายมีความเข้มแข็งขึ้น อย่างมากสำหรับเหยื่อรายอื่นที่ได้รับผลกระทบด้วยโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส (1). ผลต่อเนื่องจากการตัดสินใจ

ของศาลทำให้อิเทอร์นิตกอร์ต้องจ่ายเงินชดเชยความเสียหายให้ “แม่หม้ายสามคนนั้น”. คนงานเคอ เชลเดก็ประสบความสำเร็จในการต่อสู้คดีเช่นกัน โดยศาลสูงได้ตัดสินในปี พ.ศ. 2536 ให้พวกเขาชนะ, ซึ่งการตัดสินของศาลได้ยอมรับว่า มะเร็งเยื่อหุ้มปอดเป็นโรคที่เกิดได้จากการสูดหายใจเอาฝุ่นแอสเบสตอสเข้าไป, ซึ่งสามารถกระตุ้นให้เกิดโรคได้แม้สัมผัสในระยะเวลาค่อนข้างสั้น - “ผ่านการสูดหายใจเอาผลึกแอสเบสตอสเข้าไปเพียงชั้นเดียว”- และระยะพักตัวของโรคอยู่ในช่วงยี่สิบถึงสี่สิบปี (2).

การจัดตั้งองค์กรและกลยุทธ์ของเหยื่อแอสเบสตอส

ในปี พ.ศ. 2538, ขณะเริ่มก่อตั้งพรรคสังคมนิยม (เอสพี), คณะกรรมการเหยื่อแอสเบสตอส - ซีเอเอส (Asbestos Victim's Committee -CAS) ก็ได้ก่อตั้งขึ้น. คณะกรรมการชุดนี้เป็นความสำเร็จ ณ ขณะนั้น และเป็นคำตอบสำหรับความต้องการที่เร่งด่วนในสถานการณ์ขณะนั้น: ในปีแรกของการก่อตั้ง, เหยื่อ 600 คนและญาติได้มาขอรับคำปรึกษาและความช่วยเหลือ³. ด้วยการสนับสนุนจากซีเอเอส, เงินช่วยเหลือจากพรรคสังคมนิยมและความช่วยเหลือจากนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ, มีการดำเนินด้านกฎหมายจำนวนมากกับบรรดานายจ้าง, โดยอิเทอร์นิตเป็นหนึ่งในเป้าหมายสำคัญ. การพัฒนาการบริหารจัดการของกระบวนการยุติธรรม, เพื่อลดปัญหาการหมดอายุความตามกฎหมาย, เป็นคุณต่อการต่อสู้ในภาพกว้าง. ในคดีฟ้องร้องที่นายจ้างถูกตัดสินให้ต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และถูกบังคับให้จ่ายค่าชดเชยความเสียหายทั้งที่สำคัญและไม่สำคัญ. จำนวนเงินชดเชยสำหรับเหยื่อที่เป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 ประมาณ 40,000 ยูโร, และเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 50,000 ยูโรหลัง พ.ศ. 2543. สถานการณ์ของเหยื่อแอสเบสตอสดึงดูดความสนใจของสื่อมวลชนมากขึ้นเรื่อยๆ, ในขณะที่พรรคสังคมนิยมก็ยืนยันอย่างต่อเนื่องว่าทุกประเด็นของปัญหาแอสเบสตอสและเหยื่อยังเป็นระเบียบวาระสำคัญของพรรค. ในการดำเนินการดังกล่าว, พรรคสังคมนิยมได้ดำเนินการบันทึกจำนวนความสำเร็จของคดี, ซึ่งรวมถึงการยืนยันว่ากฎหมายอายุความไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งต่อเหยื่อแอสเบสตอส, ดังนั้น จะต้องมีการปฏิรูป.

³ จำนวนเหยื่อที่เป็นโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดเมื่อถึง พ.ศ. 2512 ของประเทศเนเธอร์แลนด์มีจำนวนถึง 70 รายต่อปี, ใน พ.ศ. 2533 - 270 รายต่อปี, พ.ศ. 2543 - 390 รายต่อปี, และ พ.ศ. 2552 - 470 รายต่อปี. หมายความว่าโดยสัดส่วนแล้ว เนเธอร์แลนด์เป็นหนึ่งในห้าประเทศที่มีอุบัติการณ์ของโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดสูงสุด

เหื่ออิเทอร์นิตแอสเบสตอส 5 ประเภท

เหื่อของโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส -ซึ่งได้แก่ โรคใยหิน, มะเร็งปอด และมะเร็งเยื่อหุ้มปอด - สามารถจัดแบ่งอย่างง่ายเป็นประเภทต่างๆ ตามลักษณะของการสัมผัส และระดับของค่าชดเชยความเสียหายที่เรียกร้องได้ในศาล. ทั้งนี้ผมขอแยกเหื่อออกเป็น 5 ประเภท, และจะอธิบายรายละเอียดของแต่ละประเภทอย่างย่อๆ.

1) ลูกจ้างและอดีตลูกจ้าง

กลุ่มแรกและเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดของเหื่อแอสเบสตอส คือกลุ่มที่เป็นลูกจ้างหรือเคยเป็นลูกจ้างในบริษัทที่มีกระบวนการผลิตแอสเบสตอส, ผลิตภัณฑ์แอสเบสตอส, หรือวัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบ, ซึ่งยังคงเป็นกลุ่มที่มีการป่วยอย่างต่อเนื่อง. กลุ่มอุตสาหกรรมจนวนเป็นอุตสาหกรรมหลักในด้านนี้ในช่วงทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493, ตามมาด้วยกลุ่มต่อเรือ และภายหลังคือกลุ่มอุตสาหกรรมซีเมนต์แอสเบสตอสและกลุ่มอุตสาหกรรมก่อสร้างตามลำดับ. ก่อน พ.ศ. 2510 เป็นไปไม่ได้, ตามกฎหมายอนิจวลเลนเวท (Ongevallenwet) หรือกฎหมายอุบัติเหตุ, ที่จะฟ้องนายจ้างให้ชดใช้ค่าเสียหาย, และการเรียกร้องค่าเสียหายสำหรับโรคจากการประกอบอาชีพไม่เคยมีมาก่อนจนกระทั่งถึงปีนั้น. แต่ตั้งแต่ทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523 เป็นต้นมา, จำนวนคดีในศาลเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว. ข้อแตกต่างสำหรับการถูกเรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหายจากการสัมผัสแอสเบสตอสในโรงงานอิเทอร์นิต, ที่บริษัทใช้ปกป้องตนเองคือ บริษัทได้ปฏิบัติตน “เป็นนายจ้างที่ดี” มาโดยตลอด, และก่อน พ.ศ. 2513 บริษัทไม่เคยรับรู้เรื่องความเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งของแอสเบสตอส, และหลัง พ.ศ. 2517 บริษัทได้จัดทำมาตรการความปลอดภัยสำหรับแอสเบสตอสอย่างถูกต้องเหมาะสม. อิเทอร์นิตยังได้อ้างอิงข้อเท็จจริงว่า จนกระทั่งพ.ศ. 2533 ยังไม่มีข้อสรุปเป็นฉันทามติทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับอันตรายของแอสเบสตอสขาว. อย่างไรก็ตาม สำหรับคดีส่วนใหญ่, เหื่อแอสเบสตอสประสบความสำเร็จในศาล, ด้วยความช่วยเหลือของนักวิชาการในการพิสูจน์ข้อโต้แย้งเหล่านี้. หลังจากอิเทอร์นิตแพ้คดีในศาลเป็นจำนวนมาก, บริษัทได้เปลี่ยนแนวทางและประกาศว่าบริษัทยินดีจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้ลูกจ้างและอดีตลูกจ้างของบริษัทที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส.

2) สมาชิกในครอบครัวและผู้อยู่อาศัยร่วมกับลูกจ้างและอดีตลูกจ้างโรงงาน

เมื่อต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533 มีการจัดกลุ่มเหื่ออิเทอร์นิตแอสเบสตอสเพิ่มอีกสองกลุ่ม: คือกลุ่มที่เคยร่วมพักอาศัยที่เดียวกันกับลูกจ้างและอดีตลูกจ้างโรงงาน, และสมาชิกในครอบครัว. คนเหล่านี้ได้สัมผัสแอสเบสตอสผ่านเสื้อผ้าที่ใส่ทำงานกับแอสเบสตอสในโรงงานเหล่านี้ ของสามีหรือบิดาของพวกเขา. ตอนแรกบริษัทปฏิเสธการจ่ายเงินชดเชยความเสียหายใดๆให้เหื่อกลุ่มนี้. เหตุผลสำคัญที่อิเทอร์นิตใช้ต่อสู้คือสถานการณ์ตอนนั้น, บริษัทไม่สามารถมองเห็นล่วงหน้าได้ว่าการสัมผัสแอสเบสตอสผ่านชุดทำงานของลูกจ้างจะก่อให้เกิด

อันตราย. ดังนั้นเหยื่อเหล่านี้จึงต้องฟ้องร้องต่อศาล. นายและนางแวน เจมเมอร์ท (Van Gemmert) เป็นหนึ่งในกลุ่มแรกๆที่ฟ้องศาล, ทั้งสองเป็นโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดตอนต้นทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2533. นายแวน เจมเมอร์ท (พ.ศ. 2467 - พ.ศ. 2536) สัมผัสกับแอสเบสตอสในช่วง พ.ศ. 2489 - พ.ศ. 2525, ระหว่างการทำงานในโรงงานอิเทอร์นิตกอร์. ภรรยาของเขา (พ.ศ. 2464 - พ.ศ. 2537) ได้สัมผัสในช่วงเวลาเดียวกันผ่านทางเสื้อผ้าที่ใส่ทำงานของสามี. หลังผ่านคดีที่ยืดเยื้อในศาล, อิเทอร์นิตยอมรับผิดชอบและจ่ายค่าชดเชยความเสียหายตามที่ถูกร้อง 4. รายที่สอง, คล้ายคลึงกับรายแรกคือมาริโน กรูเทนฮูส์ (Marino Grootenhuis), เขาเกิดปี พ.ศ. 2507, และถูกวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดเมื่อต้นปี พ.ศ. 2539, เมื่อเขาอายุ 32 ปี. ปรากฏว่าเขาได้รับสัมผัสผ่านเสื้อผ้าของพ่อ, ผู้ซึ่งทำงานในช่วงสั้นๆ ระหว่าง พ.ศ. 2509 - พ.ศ. 2510 และ พ.ศ. 2519 - พ.ศ. 2520 ที่โรงงานอิเทอร์นิตกอร์. มาริโน กรูเทนฮูส์เสียชีวิตในปี พ.ศ. 2540. และอีกเช่นกัน, ที่คดีของกรูเทนฮูส์, ถูกอิเทอร์นิตโต้แย้งในศาล, แต่ไม่มีผล. หลังจากนั้นไม่นาน, อิเทอร์นิตปรับเปลี่ยนนโยบายและประกาศว่า บริษัทยินดีจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้ผู้ที่อยู่อาศัยร่วมกับลูกจ้างและอดีตลูกจ้างที่ได้รับการยืนยันว่าป่วยด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอด 5.

3) เหยื่อที่สัมผัสผ่านสิ่งแวดล้อม

ระหว่าง พ.ศ. 2488 - พ.ศ. 2518 บริษัทซีเมนต์แอสเบสตอสอิเทอร์นิตกอร์และบริษัทพี่น้องคือแอสเบลโตนาได้มอบขยะโรงงานที่ปนเปื้อนแอสเบสตอส, เป็นปริมาณมากโดยไม่คิดมูลค่า, ให้แก่คนที่อยู่อาศัยในละแวกเดียวกับโรงงาน, ซึ่งนำไปปูทางเท้าและถนน สนาม ทางเท้า และสวน. ด้วยความนิยมดังกล่าว, ทำให้ภายในวงรัศมี 25 กิโลเมตรจากโรงงาน, พื้นที่หลายพันแห่งกลายเป็นบริเวณที่สามารถพบขยะอุตสาหกรรมอันตราย, โดยปราศจากค่าเตือนจากโรงงานอิเทอร์นิตและแอสเบลโตนาแก่ผู้นำไปใช้ว่ามันอาจเป็นอันตราย. ชายอายุ 34 ปีคนหนึ่งอาศัยอยู่ในโรงงานอิเทอร์นิตกอร์, เสียชีวิตจากมะเร็งเยื่อหุ้มปอดเมื่อปี 2534, เป็นเหยื่อรายแรกจากขยะอิเทอร์นิต. ตอนวัยเยาว์เขาขี่มอเตอร์ไซด์บนถนนที่ถมด้วยขยะเหล่านี้. ไม่กี่ปีต่อมา, เหยื่อจากขยะพิษทวีจำนวนขึ้น, และเป็นครั้งแรกที่อิเทอร์นิตจ่ายเงินชดเชยให้การสัมผัสแบบนี้; แต่ก็ยังไม่ยอมรับว่าเป็นความรับผิดชอบ (liability) และยังคงเงื่อนเงื่อนใจให้ปกปิดการจ่ายเงินชดเชยให้เป็นความลับ. ผู้รับเงินรายนั้นเป็นสตรีอายุ 38 ปี,

⁴ ในปี พ.ศ. 2551, มะเร็งเยื่อหุ้มปอดได้รับการยืนยันในลูกสาวของครอบครัวจี แวน เจมเมอร์ท (G. van Gemmert), ซึ่งเกิดเมื่อ พ.ศ. 2498. เธอเรียกร้องการชดเชยค่าเสียหายและได้รับเงินชดเชย. ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2551 เธอเสียชีวิตขณะอายุได้ 52 ปี.

⁵ หลัง พ.ศ. 2547, เหยื่อ 30 รายที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดอยู่ในประเภท “ผู้ร่วมอยู่อาศัย” กับลูกจ้างและอดีตลูกจ้างของอิเทอร์นิต; โดย 8 รายเป็นสมาชิกในครอบครัวของลูกจ้างที่ทำงานกับอิเทอร์นิต

สัมผัสขยะพิษตั้งแต่เป็นเด็ก. ในปีเดียวกัน, มีผู้ป่วยที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด เป็นสตรีวัย 44 ปี ซึ่งสัมผัสกับขยะอิเทอร์นิตตั้งแต่เป็นเด็กเช่นกัน. อิเทอร์นิตปฏิเสธการรับผิดชอบ, ภายหลังสตรีรายนี้จึงจำเป็นต้องฟ้องร้องบริษัท⁶. เมื่อ พ.ศ. 2546, ศาลยกฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสียหายของเธอ, โดยให้เหตุผลว่าอิเทอร์นิตไม่ได้ทำผิดกฎหมาย, เนื่องจากระหว่าง พ.ศ. 2488 - พ.ศ. 2518 โรงงานยังไม่รู้, และไม่ควรรอคาดหวังให้โรงงานล่วงรู้ถึงอันตรายที่เกิดจากการนำขยะแอสเบสตอสไปถมผิวดิน. เหลือสตรีอีกคนของมะเร็งเยื่อหุ้มปอดซึ่งอยู่ในย่านของอิเทอร์นิตกอร์, สัมผัสกับขยะในลานโรงนาที่บ้านของเธอระหว่าง พ.ศ. 2503 - พ.ศ. 2543. เธอเสียชีวิตในปีพ.ศ. 2543, เมื่ออายุ 62 ปี. เธอและสามีใช้ขยะอิเทอร์นิตปูทางเท้าและถมสนามในไร่ของพวกเขาเป็นประจำ. หลังจากภรรยาของเขาเสียชีวิต, สามีหม้ายได้ยื่นฟ้องเพื่อเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายจากอิเทอร์นิต, แต่อิเทอร์นิตปฏิเสธความรับผิดชอบ. ในการพิจารณาคดีเมื่อปี พ.ศ. 2549, ศาลในอัลเมโล (Almelo) ยกฟ้องคดี, แต่ศาลอุทธรณ์ในอาร์นเฮม (Arnhem) ตัดสินในปี พ.ศ. 2550 ว่าที่จริงแล้วอิเทอร์นิตทำผิดกฎหมาย ดังนี้:

“...ในระหว่าง พ.ศ. 2510 ถึง พ.ศ. 2513, ไม่มีการเตือนหรือชี้แจงถึงอันตรายที่มากับการใช้แอสเบสตอส (ในรูปแบบที่ถูกปล่อยออกมาอย่างอิสระ และ/หรือในกระบวนการทำงาน และ/หรือสีกร่อนออกมาได้), อย่างสม่ำเสมอ และปล่อยให้มีการกระจายของขยะจากซีเมนต์แอสเบสตอสปริมาณมากอย่างไร้การควบคุม.”

อิเทอร์นิตถูกสั่งให้จ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้แก่พ่อหม้ายรายนั้น. บริษัทยอมรับคำพิพากษาและจ่ายค่าชดเชยความเสียหาย.

ใน พ.ศ. 2546, นักระบาดวิทยาชื่อเบอร์ดอร์ฟ(Berdorf)และคณะได้ทำวิจัยเรื่องการเกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในกลุ่มผู้หญิงที่อยู่รอบบริเวณโรงงานอิเทอร์นิตกอร์. กลุ่มนักวิจัยพบผู้ป่วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในผู้หญิง 5 รายที่ไม่เคยมีประวัติสัมผัสทั้งในฐานะลูกจ้างหรือจากการทำงานบ้าน. จำนวนของผู้ป่วยดังกล่าวบ่งชี้ว่าอัตราการตายของกลุ่มผู้หญิงเหล่านี้สูงเกินสิบเท่าเมื่อเทียบกับอุบัติการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น(3). ในการสอบสวนอย่างกว้างขวางขึ้นในสองสามปีถัดมา, เบอร์ดอร์ฟและคณะได้เฟ้นงัดไปที่ “กลุ่มของผู้ป่วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอด 22 รายในผู้หญิงที่อยู่ในช่วง พ.ศ. 2541 - พ.ศ. 2545” ว่าน่าจะเชื่อมโยงกับการสัมผัสในสิ่งแวดล้อม, เช่นแอสเบสตอสที่นำมาเสริมถนนและถมสนาม (4). กลุ่มนักวิจัยยืนยันว่าการเกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอดของผู้หญิงสิบคนในเขตกอร์, เกิดจากการสัมผัสแอสเบสตอสในสิ่งแวดล้อมอย่างแน่นอน, และมีอีกสี่รายที่ต้นเหตุของโรคเหล่านั้นน่าจะเกิดจากการสัมผัส

⁶ เนื่องจากลักษณะพื้นฐานของผู้ป่วยรายนี้, ทำให้เธอได้รับเงินช่วยเหลือจากพรรคสังคมนิยม.

แอสเบสตอสในสิ่งแวดล้อม. จากผลการศึกษานี้ทำให้นักวิจัยกลุ่มนี้สรุปว่า การสัมผัสแอสเบสตอสจากสิ่งแวดล้อมในบริเวณพื้นที่รอบๆ โรงงานกอร์เป็นคำอธิบายที่มีนัยสำคัญที่สุดต่อ “การเพิ่มขึ้นอย่างมากของอุบัติการณ์มะเร็งเยื่อหุ้มปอดในกลุ่มผู้หญิง” เช่นเดียวกับความเสี่ยงที่ติดเทียมกันในผู้ชายอันเป็นผลจากการปนเปื้อนของแอสเบสตอสในสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้นที่ปรากฏในช่วง 25 ปีต่อมาที่ทำให้อัตราการป่วยด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอดเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีก 2 รายต่อปี.

ในปีพ.ศ. 2548, อิเทอร์นิตตัดสินใจ, สำหรับกรณีเยื่อหุ้มปอดนี้ว่า, บริษัทจะไม่ปกป้องตนเองอีกต่อไปและประกาศการเตรียมพร้อม, ภายใต้เงื่อนไขจำเพาะ, เพื่อจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้กับเหยื่อประเภทนี้.

4) กลุ่มผู้บริโภคและผู้ประกอบอาชีพอิสระ

เหยื่อแอสเบสตอสประเภทที่สี่ประกอบด้วยผู้บริโภคและผู้ประกอบอาชีพอิสระ. เหยื่อมะเร็งเยื่อหุ้มปอดประเภทนี้คนแรกคือนางนีลบอร์ก-ฮอร์สทิงก์ (Nelborg-Horsting), ซึ่งเกิดในปี พ.ศ. 2493, และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดเมื่อ พ.ศ. 2545. เมื่อปี พ.ศ. 2514, เธอสัมผัสกับแอสเบสตอส นานหลายเดือนในฟาร์มของพ่อแม่ระหว่างการก่อสร้างโรงเรียนที่ใช้กระเบื้องลอนที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบ. แผ่นกระเบื้องลอนดังกล่าวมาจากอิเทอร์นิต. การฟ้องเรียกค่าเสียหายจากอิเทอร์นิตของนางนีลบอร์ก ศาลรับฟัง, ด้วยเหตุผลตามคำพิพากษาของศาล, ว่าในปี พ.ศ. 2514 นั้นอิเทอร์นิตควรเตือนผู้ใช้วัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบถึงอันตรายต่อผู้ใช้. คำตัดสินของศาลได้รับการยืนยันในศาลอุทธรณ์เช่นกัน. อย่างไรก็ตาม ในชั้นฎีกา, ศาลฎีกาตัดสินให้ยกฟ้องด้วยเหตุผลด้านอายุความ. ทั้งนี้ศาลอุทธรณ์ในเฮอร์ทอเจนบอสช์ (Hertogenbosch) ตัดสินการโต้แย้งเรื่องอายุความของอิเทอร์นิตว่าไม่อาจยอมรับได้เพราะขัดแย้งกับหลักตรรกะแห่งเหตุผลและหลักความยุติธรรม (5).

นายโวลติง (Wolting), เป็นชาวนา เกิดเมื่อ พ.ศ. 2493, และในปี พ.ศ. 2522 ได้สร้างโรงเรียนขนาดใหญ่ในฟาร์มของเขา, โดยใช้แผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสแบบลอน 669 แผ่นเป็นวัสดุผนังหลังคา, แผ่นเหล่านี้ผลิตจากบริษัทแอสเบสโตนา (ซึ่งต่อมารู้จักกันในนามเนฟาลิต (Nefalit)). เป็นผลให้เขาได้รับแอสเบสตอส. ใน พ.ศ. 2542, แพทย์อูเรววินิจัยว่าโวลติงป่วยเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด, และเขาเสียชีวิตในปีถัดมา. ทายาทของโวลติงยื่นฟ้องเรียกค่าชดเชยความเสียหายจากเนฟาลิต, แต่บริษัทปฏิเสธความรับผิดชอบ. ความเห็นของศาลระบุว่าความรู้เรื่องอันตรายต่อสุขภาพของวัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบเป็นที่รับรู้แล้วในช่วง พ.ศ. 2513 - พ.ศ. 2514 ในวงการผู้ผลิตซึ่งเนฟาลิตอยู่ในวงการนี้ และกรณีนี้ก็เกิดในปี พ.ศ. 2522. จากเหตุผลดังกล่าว, ในปี พ.ศ. 2522 เนฟาลิตสมควรคาดการณ์อันตรายของแอสเบสตอสได้, ดังนั้นในฐานะผู้จัดทำหน่ายแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสแบบลอน, สมควรต้องเตือนสาธารณชน, โดยเฉพาะกลุ่มประชาชนอย่างนายโวลติงซึ่งต้องใช้งานแผ่นวัสดุ

ดังกล่าว, ให้ทราบถึงความเสี่ยงต่อสุขภาพ. ศาลจึงตัดสินว่าเนฟาลิตทำผิดกฎหมายทั้งต่อนายโวลติงและทายาท และต้องจ่ายค่าชดเชยความเสียหาย. ศาลอุทธรณ์แห่งอาร์นเฮม (Arnhem) ยืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2553 ⁷.

อีกตัวอย่างของการสัมผัสแอสเบสตอสในประเภทของผู้บริโภคคือกรณีของนางโฮฟฟ์ (Hoeve), ซึ่งเกิดเมื่อพ.ศ. 2482 และร้องเรียนจากเมืองอัมสเตอร์ดัม. ในปีพ.ศ. 2515, นางโฮฟฟ์ปรับปรุงบ้านของเธอโดยใช้แผ่นที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบกว้างประมาณ 30 ตารางเมตร. แผ่นดังกล่าวใส่เครื่องหมายการค้าของนอแบรนด์ดา (Nobrandda) และผลิตโดยแอสเบสโตนา (ต่อมาเปลี่ยนเป็นเนฟาลิต). การปรับปรุงดังกล่าวทำให้นางโฮฟฟ์สัมผัสกับแอสเบสตอส. ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2550, เธอทราบว่าเธอป่วยด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอด, ซึ่งเธอเชื่อว่าเป็นความรับผิดชอบของเนฟาลิต. เนฟาลิตโต้แย้งข้อกล่าวหาของนางโฮฟฟ์, ตามประเด็นต่อไปนี้:

- (ก) ข้อเรียกร้องของโฮฟฟ์ขาดอายุความเนื่องจากเวลาของเหตุการณ์ล่วงเลยไปนานแล้ว;
- (ข) มะเร็งเยื่อหุ้มปอดไม่ได้เกิดจากสาเหตุเดียวเท่านั้น;
- (ค) โฮฟฟ์สัมผัสแอสเบสตอสอย่างจำกัดมากๆ ระหว่างที่ดำเนินการปรับปรุงบ้านเมื่อ พ.ศ. 2515;
- (ง) ในปี พ.ศ. 2515 เนฟาลิตไม่ทราบและไม่อาจจะทราบได้ถึงความเสี่ยงจากการสัมผัสกับแอสเบสตอสในระยะเวลาสั้นๆ และ
- (จ) ในปี พ.ศ. 2515, ยังไม่มีกฎหมายกำหนดให้เตือนเรื่องอันตรายของแผ่นชีเมนต์แอสเบสตอสแบบลอน.

คำตัดสินของศาลคือ ข้อโต้แย้งเรื่องอายุความของเนฟาลิตยอมรับไม่ได้บนพื้นฐานของหลักตรรกะแห่งเหตุผลและหลักความยุติธรรม และศาลปฏิเสธข้อโต้แย้งดังกล่าว. ในการตัดสินนี้ศาลยังตั้งข้อสังเกตว่า:

“เป็นเรื่องที่ต้องตัดสินไม่ว่า ณ ช่วงเวลาที่เนฟาลิตวางสินค้าของตนในตลาดเมื่อ พ.ศ. 2515, ได้ตระหนัก, หรือควรตระหนัก, ถึงความเสี่ยงร้ายแรงต่อสุขภาพเมื่อทำงานกับแผ่นวัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบของประชาชนผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ของตน, เนฟาลิตควรเตือนประชาชน. ผู้ผลิตทั้งหลายจึงต้องถูกดำเนินหากไม่กำหนดมาตรการที่จำเป็นในฐานะผู้ผลิตที่ดีเพื่อป้องกันไม่ให้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตออกวางตลาดเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันก่อความเสียหายแก่ผู้บริโภค. กรณีที่มีผลข้างเคียงเช่น ความเสียหายต่อสุขภาพอย่างร้ายแรงต้องมีการเตือน, แม้ว่าความถี่ต่อความเสี่ยงจะต่ำก็ตาม.”

⁷ ศาลเกรทชอฟ อาร์นเฮม (Gerechtshof Arnhem) เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 ในคดีเนฟาลิต/เชอร์รา (Nefalit/Scherro) กับโวลติง. สำหรับคดีนี้เนฟาลิต, บริษัทสาขาของอิเทอร์นิต, ได้ยื่นฎีกาต่อศาลสูง.

ข้อโต้แย้งอื่นๆ ของเนฟาลิตถูกปฏิเสธโดยศาลเช่นกัน. ดังนั้น, ศาลได้ตัดสินว่าเนฟาลิตกระทำผิดกฎหมายต่อโฮฟว์และสั่งให้บริษัทต้องชดเชยค่าเสียหายให้เธอ. เนฟาลิตยอมรับคำพิพากษา⁸.

5) ความรับผิดชอบของผู้ผลิต

สุดท้าย, คือกลุ่มเหยื่อแอสเบสตอสอีกประเภทซึ่งเป็นคนงานที่ล้มป่วยอันเนื่องจากการสัมผัสในงาน, แต่ไม่สามารถฟ้องร้องนายจ้างได้เนื่องจากบริษัทไม่มีตัวตนแล้ว, หรือไม่สามารถหาที่ตั้งบริษัทได้ หรือบริษัทได้ล้มละลายไปแล้ว. ในประเทศเนเธอร์แลนด์มีความเป็นไปได้สำหรับคนงานกลุ่มนี้ที่จะเรียกร้องไม่เพียงแค่นายจ้างเก่าของตน แต่ยังรวมถึงผู้ผลิตวัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบด้วย. หากจะเรียกร้อง, เหยื่อกลุ่มนี้ต้องแสดงหลักฐานว่าความเจ็บป่วยของเขาเป็นผลจากการใช้วัสดุที่มีแอสเบสตอสเป็นส่วนประกอบและผู้ผลิตวัสดุเหล่านั้นละเลยการแจ้งเตือนอันตรายสำหรับการใช้งานวัสดุเหล่านั้น, แม้ข้อเท็จจริงขณะนั้นจะพบว่า การแจ้งเตือนอันตรายเป็นเพียงสิ่งที่อาจคาดหวังได้จากผู้ผลิตเท่านั้น⁹. ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2553, ศาลแห่งกราวเฮนเฮจ (Gravenhage) ตัดสินให้นายลานจีซาล (Langezaal) ชนะคดีต่ออิเทอร์นิตในฐานะผู้ผลิต. นายจ้างของเขาเองไม่สามารถเป็นผู้รับผิดชอบในคดีของลานจีซาลซึ่งทำงานเป็นช่างไม้ระหว่างปี พ.ศ. 2499 - พ.ศ. 2510, และรับสัมผัสแอสเบสตอส, แต่เขาไม่สามารถฟ้องร้องนายจ้างของเขาเองได้, เนื่องจากบริษัทนั้นได้เลิกกิจการและไม่มีตัวตนแล้ว.

การรณรงค์กำลังจวนจาง

คดีหลายคดีดังที่กล่าวมาข้างต้น, นอกเหนือจากเอกสารทางวิชาการที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมายและการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญชาวเนเธอร์แลนด์, ตลอดจนความรู้และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแอสเบสตอสที่ผู้เชี่ยวชาญนานาชาติให้มาล้วนเป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง¹⁰. นับเป็นเรื่องดีอย่างยิ่งที่จะได้จารึกไว้ว่า การสนับสนุนซึ่งกันและกันในระดับนานาชาติอย่างไม่เห็นแก่ตัวจะทำให้เหยื่อแอสเบสตอสมีสถานภาพแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นจนสามารถต่อกรกับอุตสาหกรรมข้ามชาติแอสเบสตอสได้.

มีนาคม พ.ศ. 2554

⁸ คำตัดสินของศาลอัมสเตอร์ดัม, โฮฟว์/เนฟาลิต วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2552.

⁹ คำตัดสินของศาลกราวเฮนเฮจ วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2553 คดีลานจีซาล/อิเทอร์นิต. อิเทอร์นิตได้ยื่นอุทธรณ์คำตัดสิน.

¹⁰ รายนามผู้เชี่ยวชาญนานาชาติได้แก่ บีไอ คาสเซิลแมน (B.I. Castleman), จี ทวีเดล (G. Tweedale), เจ แมคคัลลอค (J. McCulloch), แอล คาซาน-แอลเลน (L. Kazan-Allen), เอ็ม พีค็อก (M. Peacock).

เอกสารอ้างอิง

1. Hoge Raad (High Court) 6 April 1990, Nederlandse Jurisprudentie (Dutch Jurisprudence) 1990, 573, Janssen/Nefabas.
2. Hoge Raad (High Court) 25 June 1993, Nederlandse Jurisprudentie (Dutch Jurisprudence) 1993, 686, Cijssouw/De Schelde.
3. Burdorf, Dahhan, Swuste, Pleuramesotheliom bij vrouwen in verband met milieublootstelling aan asbest, (Pleural mesothelioma in connection with environmental exposure) in: Nederlands Tijdschrift voor Geneesmiddel (Netherlands Journal of Medicine) 28 August 2004, 148 (35), p. 1727-1731.
4. Sinninghe Damsté, Siesling, Burdorf, Milieublootstelling aan asbest in de regio Goor vastgesteld als oorzaak van maligne pleuramesotheliom bij vrouwen, (Environmental exposure to asbestos in the Goor region as cause of malignant pleural mesothelioma) in: Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde (Netherlands Journal of Medicine), 2007; 151 (44) p. 2453-2459.
5. High Court, 25 November 2005, Eternit/Horsting, Nederlandse Jurisprudentie (Dutch Jurisprudence) 2009, 103, with note from Giesen.

15.

อิเทอร์นิตในประเทศฝรั่งเศส

มาร์ค ฮินดรี (Marc Hindry) ¹

ประวัติโดยย่อ

อิเทอร์นิตผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอสในประเทศฝรั่งเศสเป็นเวลานาน 75 ปี - ตั้งแต่ พ.ศ. 2465 ถึง พ.ศ. 2540 (ปีที่ประกาศห้ามใช้ในฝรั่งเศส). ส่วนใหญ่ของช่วงเวลานี้, การผลิตและตลาดของซีเมนต์แอสเบสตอสในฝรั่งเศสควบคุมโดยกลุ่มผูกขาดที่อิเทอร์นิตเชื่อมกับบริษัทข้ามชาติของฝรั่งเศสชื่อแซงต์-โกแบง (Saint-Gobain) ผ่านทางบริษัทสาขาที่ชื่อเอเวริเท (Everite). โรงงานอิเทอร์นิตแห่งแรกสร้างขึ้นใน พ.ศ. 2535 ที่ต็องและพรูวี (Thiant and Prouvy - เมืองคูแปร์ในเขตเหนือ), ตามด้วยโรงงานที่ว็ทรี ออง ซาโรเล, พาเรเลอ โมนิอัล, เขตซาโอเน เอ ลัวร์ (Vitry-en-Charollais, Paray-le-Monial, Saône-et-Loire dép), โรงงานที่แวร์นุเย, ทรีเอล, เขตอีฟลิน (Vernouillet (Triel, Yvelines dép), โรงงานที่คารังต์, เขตบูซส์ ดู โรน (Caronte, Bouches-du-Rhône dép), โรงงานแซงต์-เกรกัวร์, แรนส์, เขตอีลล์-เอ-ว็แลน (Saint-Grégoire, Rennes, Ille-et-Vilaine dép) และโรงงานแตร์ซัค, อัลบิ, เขตตารัน (Terssac, Albi, Tarn dép). ขณะโรงงานที่พรูวีและคารังต์ปิดกิจการ, โรงงานที่แวร์นุเยได้ถูกจัดเป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทอิเทอร์นิตที่เป็นบริษัทแม่ที่ถือหุ้นใหญ่ (Holding company); บริษัทที่เหลืออีกสี่แห่งเปลี่ยน (ในปี พ.ศ. 2539 - 2540) การผลิตเป็นวัสดุซีเมนต์ผสมเส้นใยที่ไม่ใช่แอสเบสตอส.

ระยะรุ่งเรืองสูงสุดของอาณาจักรซีเมนต์แอสเบสตอสเกิดในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2493, เมื่ออิเทอร์นิตจ้างลูกจ้างกว่า 5,000 คนและมีกำลังการผลิตผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอสมากกว่า 600,000 ตันต่อปี. ยกตัวอย่างเช่น, ในปี พ.ศ. 2513, การจ้างงานและกำลังการผลิตของโรงงานต่างๆมีรายละเอียดดังนี้: ต็องและพรูวี

¹ มาร์ค ฮินดรี: มหาวิทยาลัยปารีส ดิเดอโรต์, วิทยาเขต ปารีส 7; สมาคมเหยื่อแอสเบสตอสแห่งชาติ - แอนดีวา (Association Nationale des Victimes de l'Amiante -ANDEVA); hindry@math.jussieu.fr

จ้างงาน 2,360 คน กำลังการผลิต 260,000 ตัน; วิทรี ออง ซาโรเลจ้างงาน 1,182 คน กำลังการผลิต 180,000 ตัน; คารังต์จ้างงาน 668 คน กำลังการผลิต 72,000 ตัน; แซงต์เกรกัวร์จ้างงาน 724 คน กำลังการผลิต 130,000 ตัน (โรงงานในอัลบิยังไม่เปิดดำเนินงานจนกระทั่ง พ.ศ. 2514).

อิเทอร์นิตเปิดดำเนินงานเหมืองแร่แอสเบสตอสคานารี, บนชายฝั่งคอร์ซิกา, สกัดแร่แอสเบสตอสได้ประมาณ 300,000 ตันต่อปี จนกระทั่งปี พ.ศ. 2508. อิเทอร์นิตทั้งให้พื้นที่นี้กลายเป็นหายนภัยของสิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริง; ส่วนหนึ่งของอ่าวแถบนี้เต็มไปด้วยขยะแอสเบสตอส.

สาขาอิเทอร์นิตฝรั่งเศสได้พัฒนาการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในเขตอาณานิคมฝรั่งเศสในขณะนั้นด้วย. โรงงานได้ก่อตั้งในประเทศเซเนกัล ((บริษัทซีเนค) (Sénac)), ประเทศอัลจีเรีย (ซึ่งต่อมาปิดกิจการลง, ประเทศอัลจีเรียได้ลดการใช้แอสเบสตอสและต่อมาได้ประกาศห้ามใช้) และอินโดจีน (ประเทศเวียดนาม). อิเทอร์นิตยังเข้าร่วมกิจการกับบริษัทในประเทศโมร็อกโก ((บริษัทดิมาทิต) (Dimatit)) และประเทศตูนิเซีย (บริษัทซิโคแอค (Sicoac)).

“การใช้แอสเบสตอสแบบควบคุม” ตามที่อิเทอร์นิตเสนอ

อิเทอร์นิตกระจายข่าวสารที่ผิดพลาดจำนวนมากเกี่ยวกับอันตรายของแอสเบสตอส. ทั้งนี้ เห็นได้ชัดเจนว่าอิเทอร์นิตเป็นเสาหลักหนึ่งในสหพันธ์ผู้ผลิตแอสเบสตอส (Chamber Syndicale de l’Amiante) และสมาคมผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส (Association des Producteurs d’Amaiante-ciment). ตอนทศวรรษนับจากพ.ศ. 2503, กลุ่มเหล่านี้ได้คัดเลือกบริษัทคาบิเน็ต วัลแทต (Cabinet Valtat) (บริษัทประชาสัมพันธ์ชื่อ Communications Economiques et sociales ซึ่งก่อตั้งโดยมาร์เซล วัลแทต (Marcel Valtat)) เพื่อจัดระบบการส่งเสริมการใช้แอสเบสตอส, ดีพิมพ์แผ่นพับโฆษณาด้วยหัวข้ออย่าง “อยู่ กับแอสเบสตอส, เส้นใยธรรมชาติ” (Vivre avec l’amiante, fibre de la terre)”. ในทศวรรษนับจาก พ.ศ. 2523, อันตรายและผลกระทบของแอสเบสตอสยากต่อการซ่อนเร้นมากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้นบริษัทคาบิเน็ต วัลแทตจึงได้สร้าง (อย่างเป็นทางการเมื่อ พ.ศ. 2527) เครื่องมือเพื่อการลอบบี้ที่นำเกรงขามชื่อ “คณะกรรมการแอสเบสตอสถาวร -ซีพีเอ (Comité Permanent Amiante - CPA)” ขึ้น. จาก พ.ศ. 2527 จนกระทั่ง พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นปีที่แอนดีวา (ANDEVA) ถือกำเนิด, ซีพีเอมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจของรัฐบาลทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส. ซีพีเอประสบความสำเร็จในการสร้างภาวการณ์ระหว่างผู้ผลิตแอสเบสตอส, ผู้แทนกระทรวง, แพทย์และตัวแทนสหภาพแรงงานภายใต้องค์กรที่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากอุตสาหกรรมแอสเบสตอสเพื่อที่จะส่งเสริม “การใช้แอสเบสตอสแบบควบคุม”. ใน พ.ศ.

2536, ตัวแทนอิเทอร์นิตในซีพีเอคือเฮซ. เลอเคลอิร์คซึ่งเป็นผู้อำนวยการของโรงงานตือองและบี โวชัน (B. Votion)².

โชคไม่ดีนักที่ความพยายามสนับสนุนมายาคติการใช้แอสเบสตอสแบบควบคุมไม่สอดคล้องกับความคิดริเริ่มที่จะปรับปรุงความปลอดภัยแก่คนงานและความเอาใจใส่ต่อสภาพแวดล้อม. อันที่จริง, แต่ละคนสามารถกล่าวอ้างอย่างสมเหตุสมผลได้ว่า หากงบประมาณในการโฆษณาชวนเชื่อของบริษัทนำไปใช้ในงานความปลอดภัยและป้องกันแล้ว ทุกวันนี้เราคงรู้เห็นเป็นพยานกับหายนภัยอันเนื่องมาจากแอสเบสตอสของอิเทอร์นิตน้อยกว่านี้. แผนพับโฆษณาของซีพีเอยกย่องความพยายามอันยอดเยี่ยมของสมาชิกในอุตสาหกรรมแอสเบสตอสฝรั่งเศสต่อการปรับปรุงความปลอดภัยในโรงงาน. ด้วยเรื่องราวแบบตลกร้ายดังกล่าวร่วมกับผลของการล๊อบบี้ที่ชาญฉลาด, ในปี พ.ศ. 2528 กระทรวงสิ่งแวดล้อมของฝรั่งเศสได้ให้รางวัลเทคโนโลยีสะอาดแก่อิเทอร์นิต!

ไม่นานนักความจริงก็โต้กลับ: เมื่อรายการโทรทัศน์แห่งชาติ ช่องฝรั่งเศส 2 ในปี พ.ศ. 2538 ได้เตรียมจัดทำภาพยนตร์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนงานที่โรงงานตืออง (โรงงานของเฮซ. เลอเคลอิร์ค) และผู้ชมพบว่าถุงใส่แอสเบสตอสถูกเปิดด้วยมีด, เทด้วยมือโดยคนงานใส่เครื่องผสม; และคนงานไม่ได้ใส่อุปกรณ์ป้องกันทางหายใจ, วิธีการจัดฝุ่นมีเพียงเครื่องระบายอากาศเฉพาะที่ซึ่งติดตั้งบริเวณเหนือปากเครื่องผสม. แพทย์ซึ่งทำงานในโรงพยาบาลใกล้ๆ, ที่เดเนียน, ประเมินการณ์จากการให้บริการของเขาว่า พบผู้ป่วยรายใหม่ด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอดราว 30 รายทุกปี.

อิเทอร์นิตและระบบยุติธรรมในประเทศฝรั่งเศส

แม้ว่าจะมีการทำทนายจำนวนมาก, ถึงวันนี้ อิเทอร์นิตยังคงเป็นสิ่งที่ตะตองไม่ได้ภายใต้ระบบยุติธรรมในประเทศฝรั่งเศส.

เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2540, ศาลอุทธรณ์ของมาคอน (Mâcon) ตัดสินว่าอิเทอร์นิตมีความผิดสำหรับ “ความผิดที่ยกโทษให้ไม่ได้” (“faute inexcusable”), อันเนื่องจากโรคที่เกิดกับคนงานจำนวนมากในโรงงานพาเร-เลอ-โมนีอัล. ตั้งแต่นั้นมา, ศาลอุทธรณ์สั่งลงโทษอิเทอร์นิตกรณีก่อโรคจากการประกอบอาชีพราวพันราย, และการเสียชีวิตอีกนับร้อยราย. โรงงานของอิเทอร์นิตแต่ละแห่งถูกประณาม. แต่ทุกคนที่สังเกตการณ์จะเห็นว่า,

² ในปี พ.ศ. 2536, เบอ์นาร์ด โวชัน ขึ้นบัญชีเป็น “ผู้ทรงคุณวุฒิ” แต่จากเอกสารตีพิมพ์ช่วงแรกของอิเทอร์นิต พบว่าเขาเป็นคนของอิเทอร์นิต

เนื่องจากช่องโหว่ของกฎหมาย, แม้อิเทอร์นิตจะถูกดำเนินคดีแต่แทบไม่มีการบังคับให้จ่ายค่าชดเชยความเสียหายเลย; ในความเป็นจริง, ความเสียหายส่วนใหญ่ชำระโดยระบบประกันสุขภาพ. อย่างไรก็ตาม, กองทุนชดเชยค่าเสียหายของเยื่อแอสเบสตอส - ฟิวา (Fund for Indemnification of Asbestos Victims - FIVA) : ได้เริ่มต้นการพิจารณาเยื่อแอสเบสตอสของโรงงานอิเทอร์นิตซ้ำทั้งกรณีรับสัมผัสที่บ้านและจากสิ่งแวดล้อม.

ในปี พ.ศ. 2539, แอนดิวียีนฟ้องคดีแพ่งด้วย “คำร้องทุกข์ที่ไม่รู้ตัวจำเลย” (“plainte contre X”), สำหรับการทำให้บาดเจ็บและเสียชีวิตโดยละเลย, (คือ จงใจที่จะไม่กระทำการป้องกันอันตรายที่ใกล้จะถึง) รวมถึงการทำให้เกิดพิษ; คดีนี้มีเป้าหมายต่อบุคคลทุกคนที่มีส่วนรับผิดชอบต่อหายนะทางสุขภาพอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส: ได้แก่ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์แอสเบสตอส, เจ้าหน้าที่รัฐทั้งสาธารณสุขและแรงงาน, แพทย์ที่ร่วมมือกับบริษัท.

แม้ว่าเวลาจะผ่านมา 15 ปีนับตั้งแต่แอนดิวียีนฟ้อง แต่ก็ไม่สามารถระบุผู้รับผิดชอบคดีอาชญากรรมในคำฟ้องนี้ได้. อย่างไรก็ตาม ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2552, เอ็ม. โจเซฟ คูวีเลียร์ (M. Joseph Cuvelier), บุตรชายของผู้ก่อตั้งอิเทอร์นิตฝรั่งเศส, ผู้อำนวยการกลุ่มซีเมนต์แอสเบสตอสอิเทอร์นิตตั้งแต่ พ.ศ. 2514-2537, ถูกสอบสวนโดยมาเรีย-โอดิล เบอ์เทลลา-จอฟฟรอย (Marie-Odile Bertella-Geoffroy) ตุลาการผู้ไต่สวน (juge d’instruction) กรณี “การทำให้บาดเจ็บและเสียชีวิตโดยละเลย”. เขาถูกขอล่าหาหลักฐานเกี่ยวกับการดำเนิน การด้านความปลอดภัยและการจัดการการปกป้องคนงานที่สัมผัสกับฝุ่นแอสเบสตอสในโรงงานอิเทอร์นิต. การไต่สวนนี้ยังคงดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน.

ชีวิตที่ถูกทำลายโดยอิเทอร์นิต

รูปภาพใดๆ ก็ไม่อาจบรรยายภาพรวมของนาฏกรรมทั้งปวง, โศกนาฏกรรมชีวิต, ความโกรธ, ความสิ้นหวัง, การยอมจำนน และความอัปยศอดสูที่เป็นผลจากความสะเพร่า, ความมดเท็จและความละโมภของอิเทอร์นิต. คำให้การและความเห็นข้างล่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นการทำร้ายอย่างเจ็บปวดบางประการที่บริษัทสร้างไว้.

คารงต์. ไมเคิล ซาลาร์ด (Michel Salard)³ ทำงานมา 22 ปีที่โรงงานคารงต์อิเทอร์นิต, ที่ปอร์ต-เดอ-บูค (Port-de-Bouc), โกล์มาร์แซลส์. ผลจากการทำงาน, ทำให้ปัจจุบันเขามีเชื้อหุ้มปอดหนา. ภรรยาของเขาที่ชื่อโซอี (Zoé), เคยซักเสื้อผ้าที่เขาใช้ใส่ทำงาน, ซึ่งปกคลุมด้วยฝุ่นแอสเบสตอส; และเธอต้องสลัดเอาฝุ่นออกก่อนซัก.

³ คำให้การตีพิมพ์ในจดหมายข่าวฉบับที่ 34 ของแอนดิวียีน, เดือนมกราคม พ.ศ. 2554

ทุกวันนี้เธอต้องทรมานจากมะเร็งเยื่อหุ้มปอดซึ่งได้รับการวินิจฉัยเมื่อ พ.ศ. 2528. เขาเล่าเรื่องของตนเองและภรรยา ดังนี้:

“ผมทำงานมา 22 ปีที่โรงงานคารงต์อิเทอร์นิต. โซอี, ภรรยาของผม, ชักเสื้อผ้าที่ผมใส่ทำงาน; หลังจากโรงงานปิดกิจการแล้ว 29 ปี, เราจึงรู้ว่าเธอเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด.

ฝุ่นแอสเบสตอสมีทุกหนทุกแห่งในโรงงาน; เมื่อเราตัดหรือเจียรแผ่นกระเบื้องที่มีรอยแตก; เมื่อเราทำความสะอาดเครื่องจักรและทางเดินอากาศตอนวันเสาร์.ระบบระบายอากาศไม่ดีพอ.

ทุกวันนี้มีเหยื่อแอสเบสตอสจำนวนมากทั้งในหมู่คนงานและสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา.

หลายปีที่ผ่านมาตัวแทนสหภาพแรงงานและคณะกรรมการด้านอนามัยและความปลอดภัยเรียกร้องให้นายจ้างเป็นผู้ชักเสื้อผ้าที่ใส่ทำงาน. แต่โรงงานอิเทอร์นิตปฏิเสธตลอด, โดยโต้แย้งว่า ‘อิเทอร์นิตไม่ใช่ร้านซักผ้าเสื้อผ้า...’

ดังนั้นภรรยาของผมจึงต้องชักเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่นที่นำกลับมาจากโรงงาน. เธอต้องสลัดฝุ่นออกก่อนซัก. เธอต้องสูดเส้นใยแอสเบสตอสวันแล้ววันเล่า, เดือนแล้วเดือนเล่า, ปีแล้วปีเล่า, นาน 19 ปี. ทุกวันนี้เธอป่วยหนัก. เธอไม่ใช่คนเดียวที่ป่วย, ผมรู้จักภรรยาของเพื่อนร่วมงานที่อิเทอร์นิตอีก 3 คนที่ป่วยเช่นกัน. และยังมีอีกหลายคนอย่างแน่นอน.”

ฟิวา⁴ เริ่มการดำเนินคดีซ้ำเพื่อฟ้องร้องอิเทอร์นิตในศาลแพ่งแห่งแอ็กซ์-อง-โปรวันซ์ (Aix-en-Provence), อ้างตามมาตรา 1384 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง⁵. คำฟ้องเพื่อการดำเนินคดีซ้ำกำลังได้รับการพิจารณาโดยศาล.

⁴ กองทุนเงินชดเชยสำหรับเหยื่อแอสเบสตอสหรือฟิวา (Fund for Indemnification of Asbestos Victims -FIVA) จ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้โซอี ซาลาร์ด.

⁵ มาตรา 1384 ของประมวลกฎหมายแพ่งของประเทศฝรั่งเศสมีสาระสำคัญว่า บุคคลจำเป็นต้องรับผิดชอบไม่เฉพาะความเสียหายที่ตนเองก่อขึ้นโดยตรง แต่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากบุคคลอื่นที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบและสำหรับผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในอารักขาของตน.

ข้อหา 'ความผิดที่ยกโทษให้ไม่ได้' ของอิเทอร์นิตได้รับการกล่าวถึงในศาลหลายครั้ง แต่อิเทอร์นิตประสบความสำเร็จในการหลบหนีจากการถูกลงโทษให้จ่ายค่าชดเชยความเสียหาย, ซึ่งเป็นการฉกฉวยประโยชน์จากความหละหลวมด้านการบริหารของสำนักงานประกันสังคม.

ติออง. ตรงกลางในรูปข้างบนคือเรอเน เดลาแทร์ (René Delattre), ซึ่งเสียชีวิตด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอด ในปี พ.ศ. 2550; คนข้างหลังเขาคือโรเบิร์ต วูลโบซ์ (Robert Wuilbeaux) ซึ่งเสียชีวิตจากมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในปี พ.ศ. 2548; ทั้งคู่ทำงานที่โรงงานติอองและปฏิบัติงานอย่างเข้มข้นในสมาคมเหยื่อแอสเบสตอสสาขาติอองที่ชื่อ คณะกรรมการป้องกันและเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายจากแอสเบสตอส - หรือ คาเปอร์ (Comité Amiante Prévenir Et Réparer -CAPER).

มิเรล (Mireille), ภรรยาของโรเบิร์ต, เล่าเรื่องของเธอว่า:

"โรเบิร์ต วูลโบซ์สามีของดิฉันเริ่มทำงานที่อิเทอร์นิตเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2496, เมื่ออายุ 16 ปี, เพื่อช่วยหารายได้จนเจือจรรอบครัว. เขาทำงานที่โรงงานนั้นนาน 42 ปี. เขาทำงานเป็นช่างหล่อมานาน 30 ปี, ก่อนเปลี่ยนเป็นคนขับรถยกเครน. ในปี พ.ศ. 2538, เขาเกษียณก่อนอายุ, เพื่อให้ได้พักผ่อนในฐานะผู้ทำงานดี.

ในปี พ.ศ. 2541, เช่นเดียวกับคนงานอื่นๆที่ทำงานกับแอสเบสตอส, เขาได้รับการนัดหมายเพื่อการตรวจสุขภาพทางอาชีวเวชศาสตร์. เขาไม่อยากไป, แต่ดิฉันรบเร้าให้เขาไป.

จนในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2542, เขาได้พบกับแพทย์อูรเวช, และได้ถ่ายภาพรังสีทรวงอก, แล้วตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2543. ผลการตรวจพบเยื่อหุ้มปอดหนา. สามเดือนต่อมาโรเบิร์ตทราบว่าเขามีสมรรถภาพการหายใจลดลง 10%, เนื่องจาก

แอสเบสตอสที่เขาสูดดมในช่วงหลายปีในโรงงานอิเทอร์นิต. แอสเบสตอสเข้าครอบครองและค่อยๆทำลายเนื้อปอดของเขาอย่างช้าๆและต่อเนื่อง.

สมรรถภาพปอดของโรเบิร์ตลดลง 10%, ได้ลดลงอีกเป็น 15% ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2544 และต่อมาเป็น 20% ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2546. ในเดือนตุลาคมของปีเดียวกันนั้น, เขาได้รับการวินิจฉัยด้วยโรคที่ทำให้ถึงตาย: โรเบิร์ตเป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดด้านซ้าย. เขารู้ว่าเวลาของชีวิตเริ่มนับถอยหลัง. ตั้งแต่นั้นมา, มันไม่ใช่การใช้ชีวิตแต่เป็นการเอาชีวิตรอด. เขารู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับเขาเพราะเขาเห็นเพื่อนร่วมงานเสียชีวิตไป....

นรกเริ่มต้นจากนั้น: การรักษาด้วยเคมีบำบัด, เยื่อหุ้มปอดอักเสบซ้ำๆ, การเจาะระบายน้ำในช่องปอดออกต้องกระทำถี่ขึ้นๆ. จากเดือนมกราคม พ.ศ. 2548, สามีของดิฉันมีก้อนเนื้อและต้องฉายแสง, คือรังสีบำบัด. จากนั้น ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2548, เขาทำเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ใหม่และเหมือนถูกสาดด้วยน้ำแข็ง, เขาถูกวินิจฉัยเพิ่มว่าเป็นมะเร็งปอดด้านขวา. เขาเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง, ขาสองข้างของเขาบวมและเขาเดินไม่ได้อีกต่อไป. เพื่อรักษามะเร็งที่พบใหม่ เขาต้องได้รับการรักษาด้วยเคมีบำบัดอย่างแรงซึ่งเขาแทบจะทนไม่ไหวอีกต่อไป. การรักษาดังกล่าวทำลายระบบประสาทของเขา; เขามีอาการสั่น, เป็นลม, อาเจียน. ร่างกายทุกส่วนของเขาปวดร้าว: ตั้งแต่ศีรษะ, ท้อง, ขาทั้งสองข้าง. เขาแทบจะไม่สามารถดื่มน้ำ; เราต้องทำให้เขาสดชื่นด้วยไฮโดรเจน.

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2548, โรเบิร์ตเสียชีวิต. ถ้าหากว่านรกมีจริง, ดิฉันสามารถพูดได้ว่าสามีของดิฉันได้ตกนรกอย่างทุกข์ทรมาน; ดิฉันก็ด้วยเช่นกันเมื่อต้องอยู่เคียงข้างเขาตลอดช่วงเวลาหลายเดือนนั้น."

พาเร-เลอ-โมนิอัล. มอริส ปาปิญอง (Maurice Papillon) เริ่มทำงานตอนอายุ 16 ปี, และทำงานนาน 31 ปีที่โรงงานอิเทอร์นิตในพาเร-เลอ-โมนิอัล. เขาเสียชีวิตด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในปีพ.ศ. 2529, เมื่ออายุ 47 ปี. แจ็คเกอลีนภรรยาของเขาเล่าว่า:

"ดิฉันขอเริ่มเรื่องตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2529...บางเวลา, สามีของดิฉันจะรู้สึกเหนื่อยมาก, เจ็บปวดตามร่างกายและน้ำหนักลด; นี่เป็นการเริ่มต้นของการถูกตรึงกางเขนทั้งเป็นของเขา! หลังจากการพบแพทย์และตรวจเลือด, ซึ่งแน่นอนล้วนเป็นเรื่องของหายนะ, เขาต้องนอนโรงพยาบาลเพื่อตรวจทางการแพทย์เพิ่มเติม, เอกซเรย์ปอด, เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ เป็นต้น. การวินิจฉัยเบื้องต้น: มะเร็งปอด! แพทย์ขอให้ดิฉันนำภาพเอกซเรย์ครั้งสุดท้ายจากโรงงานมา

เพื่อใช้เปรียบเทียบ. ดิฉันขอเล่าข้ามไปสำหรับ “โมตรีจิต” ของบุคลากรทางการแพทย์ที่
โรงงาน! ดิฉันกลับมาอย่างเจ็บปวด, หลังจากเจ็บเข้าไปแล้วจากการรับรู้ว่ามีป่วยหนัก. ความ
เจ็บเข้าเพิ่มขึ้นอีกเมื่อเข้าไปที่โรงพยาบาลลิออน เบอรราร์ดเพื่อตรวจให้ครบ; ดิฉันได้พบกับแพทย์
ซึ่งบอกดิฉันว่า ‘ปอดของสามีคุณเต็มไปด้วยฝุ่นแอสเบสตอส, มีซิสต์ที่จำเพาะกับแอสเบสตอส,
เขาเป็นโรคจากแอสเบสตอส’ (ข้อมูลเหล่านี้เป็นเพียงคำพูด, ดิฉันไม่เคยได้เอกสารเป็น
ลายลักษณ์อักษร); แพทย์อธิบายถึงความร้ายแรงของโรคนี้ให้ดิฉันฟัง.

ตอนนั้นดิฉันอายุ 39 ปีและไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน: แอสเบสตอสคืออะไร,
โรคจากแอสเบสตอส? ชีวิตของเราไม่เหมือนเดิมอีกเลยนับแต่นั้น, มันดำเนินไปกับโรคร้าย,
ความเจ็บปวดรวดร้าว, ความกลัวตาย, ความทุกข์ทรมาน...ในช่วงเดือนสุดท้ายมอริสน้ำหนัก
ลดไป 35 กิโลกรัม. ไม่ว่าลูกของดิฉันหรือดิฉันเองไม่สามารถลิ้มความทรมานทางร่างกาย
ของเขา, เสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดในแต่ละครั้งที่เราดูแลเขา, ดวงตาของเขาที่ดิฉันเห็นเต็มไปด้วย
ด้วยความทรมานและเจ็บปวดรวดร้าว, เพราะรู้ว่าใกล้วาระสุดท้ายของชีวิต. ‘ผมอายุเพียง
47 ปี, ผมยังไม่อยากตาย’ เป็น “คำ” ราฟิงเพียงแค่นั้นที่ดิฉันได้ยินจากปากของเขาตลอดเวลา
ของการเจ็บป่วย. เขาไม่อยากพบเพื่อนฝูง: เขาบอกว่า ‘รอให้ผมอาการดีขึ้นก่อน’ ทั้งนี้เพราะ
เขาต้องการรักษาศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์. เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2529.

ดิฉันสูญเสียสามี, ลูกๆ ของดิฉันสูญเสียพ่อ, แม่ของเขาสูญเสียลูกชายเพียงคนเดียว
ของเธอ!

ดิฉันได้รับความช่วยเหลือจากแพทย์ผู้แนะนำให้ดิฉันขอการรับรองว่าโรคนี้เป็นโรคจาก
การประกอบอาชีพ. ดังนั้นดิฉันจึงทำ, เพราะนับแต่นั้นฉันรู้สึกเดือดดาลและต้องการรู้ความจริง
ที่จะนำพาชีวิตดิฉัน. ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2529, ประกันสังคมต้องการให้มีการผ่าชันสูตร
ศพ, ซึ่งคณะแพทย์สามคนจากดียง (Dijon) ปฏิเสธ (คำขอของดิฉัน) เพราะเขาอ้างว่าสามี
ดิฉันเสียชีวิตจากมะเร็งทางเดินอาหาร. ดิฉันแทบคลั่ง, ตอนนั้นไม่มีสมาคมช่วยดิฉัน. ดิฉันยื่น
อุทธรณ์และอีก 2 ปีถัดมา, ในปี พ.ศ. 2531, คณะแพทย์ชุดใหม่มาประชุมกันและประกาศว่า
เป็นโรคจากการประกอบอาชีพ. ประตูเปิดแล้ว, มันเป็นคลื่นสึนามิที่กวาดทั่วยุโรป (เมือง
ใกล้โรงงานอิเทอร์นิต).

ในปี พ.ศ. 2538, คาเปอร์สาขาพาเร-เลอ-โมนีอัลได้ก่อตั้งขึ้นและแน่นอนดิฉันได้เข้า
ร่วมเรียกร้อง: ทนายของเรานำคดีฟ้องร้องของดิฉันซึ่งเป็นคนแรกที่เข้าสู่ศาลประกันสังคมที่มา

คอน (Macon) และกลายเป็นปรากฏการณ์ของกรณีศึกษาทางกฎหมาย. ความผิดของอิเทอร์นิต ถูกระบุเป็น ‘การกระทำความผิดที่ยกโทษให้ไม่ได้’; ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 คดีของสามีดิฉันได้รับชัยชนะในที่สุด; (จากฐานความคิดที่ว่าคนงาน)* ‘ทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีวิต ไม่ใช่เพื่อตาย.’

ในการต่อสู้ดิฉันโดดเดี่ยว, ว้าวุ่น, บางครั้งดิฉันอยากยอมแพ้; ฉันถูกขี้น้ำด่าและวิพากษ์วิจารณ์, ไม่เว้นแม้กระทั่งแพทย์, เพราะเขาคิดว่าดิฉันทำทุกอย่างเพื่อเงิน; แต่บนความเจ็บปวด, ความโศกเศร้าของดิฉันและของครอบครัวดิฉัน, พวกเขาคิดเช่นนั้นได้อย่างไร?

ดิฉันเป็นแม่บ้าน, ที่มีลูก 3 คน, ไร้การศึกษา, ทำงานไปวันๆ, ใครเคยใส่ใจบ้างไหม? ดิฉันหยัดยีน, ดิฉันต่อสู้, ดิฉันไม่เคยเสียใจ และวันนี้ ดิฉันยังคงต่อสู้ สู้เพื่อคนอื่นๆ ที่ตามมา, เพราะแอสเบสตอสยังคงฆ่าคน.”

สิงหาคม พ.ศ. 2554

* ข้อความในวงเล็บ เพิ่มเติมโดยผู้แปล

เอกสารอ้างอิง

Odette Hardy-Hémery: *Eternit et l'amiante, aux sources du profit, une industrie du risque*, Presses Universitaires du Septentrion, 2005.

ปัจฉิมลิขิต. โซอี ซาลาร์ดเสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554, หนึ่งเดือนก่อนที่ศาลแพ่งแห่งเอกซ์-อง-โปรวองซ์ตัดสินว่าอิเทอร์นิตมีความผิดฐานทำให้เธอสัมผัสแอสเบสตอส. การพิจารณาคดีเรียกค่าชดเชยต่ออิเทอร์นิตครั้งนี้เป็นครั้งแรกสำหรับการสัมผัสจากสิ่งแวดล้อมหรือจากบ้านในประเทศฝรั่งเศส.

บรรดาพ่อหม้าย/แม่หม้ายจากแอสเบสตอสเดินขบวนในดันเคิร์ก (Dunkirk) ; เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2548; ผู้ที่อยู่ในขบวนได้แก่ โรเบิร์ต วูลโบซ์ (ซ้ายสุด) และมิเรล วูลโบซ์ (เสื้อแจ็คเก็ตสีฟ้าอ่อน); ด้านขวาของรูป (ใส่สายสะพาย) คือรองประธานคณะกรรมการแห่งชาติชื่อแพทริก รอย (Patrick Roy), ผู้ซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีของเดเนน (Denain) ด้วย.

16.

คดีประวัติศาสตร์ที่ครอบครัวชาวเบลเยียม ชนะอิตาลี

อีวอนน์ วอเตอร์แมน (Yvonne Waterman) ¹

นำเรื่อง

วันที่ 28 พฤศจิกายน 2554, หลังจากการดำเนินคดีมา 11 ปี, นักบินชาวเบลเยียมชื่ออีริค จองฮีเร (Eric Jonckheere) และครอบครัวก็ชนะคดีแพ่งต่ออิตาลี (Eternit), ผู้ผลิตวัสดุแอสเบสตอส (asbestos) รายใหญ่อันดับ 4 ของโลก. สาเหตุเนื่องมาจากความตายอันยากย้อนของฟรังซัวส์ จองฮีเร (Francoise Jonckheere), แม่ของอีริค, ผู้ตายด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดหรือโรคมะเร็งเมโสเทลิโอมา(Mesothelioma)ที่เกิดจากการสัมผัสแอสเบสตอสโดยทางเสื้อผ้าชุดทำงานของสามี, ผู้ซึ่งทำงานในโรงงานอิตาลีเบลเยียม, รวมทั้งได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมของโรงงานนี้. ผู้ฟ้องได้รับค่าเสียหายในทันทีเป็นเงิน 250,000 ยูโรที่รวมทั้งการสูญเสียทางเศรษฐกิจและการสูญเสียที่ไม่ใช่ทางเศรษฐกิจ. คำพิพากษาที่บาดใจครั้งนี้เป็นปรากฏการณ์ใหม่ในเบลเยียมเนื่องจากไม่เคยมีคดีฟ้องร้องเกี่ยวกับแอสเบสตอสมาก่อนซึ่งเป็นเพราะมีกฎหมายประกันสังคมและความเข้มงวดเรื่องความรับผิดชอบอยู่แล้ว. จากเอกสารที่เป็นทางการ(ของกองทุนแอสเบสตอส), ชาวเบลเยียมมากกว่า 200 คนตายด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดทุกปี; กลุ่มเหยื่อแอสเบสตอสชาวเบลเยียมที่เรียกตนเองว่า อะบีวา(ABEVA) เชื่อว่าตัวเลขต้องสูงกว่านี้แน่นอน. อิตาลีประกาศว่าจะยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา, ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่โหดร้ายของบริษัทในการต่อสู้คดีซึ่งไม่ทำให้ใครแปลกใจ.

¹ Yvonne Waterman, Sc.D. LL.M, เป็นนักวิชาชีพกฎหมายอิสระชาวดัตช์ที่เชี่ยวชาญในด้านความรับผิดชอบต่อลูกจ้างสำหรับอุบัติเหตุและโรคต่างๆในการประกอบอาชีพรวมถึงโรคไทริน, ที่เธอได้บรรยายบ่อยครั้งในที่ประชุมวิชาการรวมทั้งมีงานตีพิมพ์นอกเหนือจากการเป็นบรรณาธิการวารสารกฎหมายชื่อ 'Letse & Schade' (การบาดเจ็บและความเสียหาย). ในปี 2009, เธอได้รับปริญญาเอกทางกฎหมายด้วยวิทยานิพนธ์เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อลูกจ้าง. ติดต่อเธอได้ที่ waterman@watermanlegal.nl

คดีนี้เริ่มขึ้นอย่างไร

ครอบครัวจองฮีเรอาศัยอยู่ข้างๆ โรงงานอิเทอร์นิตในคาเพลเล-ออป-เดน-บอส (Kapelle-op-den-Bos) มานานหลายปี, ซึ่งปิแอร์ จองฮีเร (Pierre Jonckheere) ก็ได้เข้าทำงานในโรงงานนี้. ปิแอร์ผู้เป็นพ่อ, ฟรังซัวส์ ผู้เป็นแม่ และบรรดาลูกชาย ได้แก่ อิริค, ปิแอร์-พอล (Pierre-Paul), ซาเวียร์ (Xavier), สเตเฟน (Stephane) และบีนอยต์ (Benoit) ได้อาศัยและเติบโตที่นั่น, ในบ้านที่ติดโรงงานและด้านขวาของบ้านมีพื้นที่ที่กำหนดให้เป็นที่ดินขยะแอสเบสตอส 2 แห่ง. บรรดาลูกชายจองฮีเรเหล่านี้ก็เคยวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ ในบริเวณนั้น, ซึ่งเพื่อนๆ เหล่านี้ต่างก็มีพ่อทำงานในโรงงานนี้เช่นกัน. บริษัทขนถ่ายแอสเบสตอสเข้าโรงงานด้วยรถกระบะเปิดท้าย, ดังนั้น พื้นที่ทั้งหมดจึงเต็มไปด้วยฝุ่นแอสเบสตอสจับอยู่เป็นแผ่นบางๆ อย่างถาวร. เสี่ยงระฆังเตือนภัยปลุกเร้าผู้คนครั้งแรกในปี พ.ศ. 2520, เมื่อรายการทีวีอาร์บีทีเอฟ (RBTF) ชื่อรายการ ออกตองท์ แซวัวร์ (Autant Savoir) ป่าวประกาศถึงอันตรายต่างๆ ของแอสเบสตอสให้ผู้ชมได้รับรู้. หลังจากที่ได้รับชมรายการทีวีนั้น, นายจองฮีเรได้เข้าพบหัวหน้าของตนในที่และสอบถามเพื่อความชัดเจน. อิริคยังจำคำที่พ่อเล่าให้ฟังในเวลาต่อมาได้ว่า “หัวหน้าของพ่อกวาดฝุ่นบนโต๊ะมากองรวมกันและใช้นิ้วหยิบฝุ่นนั้นใส่ปากกลืนพร้อมด้วยรอยยิ้ม. เขาบอกว่า ‘ผมจะไม่ทำเช่นนี้ อย่างแน่นอนถ้ามันอันตราย, แต่ผมก็ทำให้อูแล้ว เป็นไง?’” ต่อมาในปี พ.ศ. 2529, ปิแอร์ จองฮีเร ก็เริ่มมีอาการไอและตายหลังจากนั้น 6 เดือน.

ต้นปี พ.ศ. 2543, ฟรังซัวส์ผู้เป็นแม่ของอิริคและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งกลุ่มเหยื่อแอสเบสตอสแห่งเบลเยียมที่ชื่อ กลุ่มว่า อะบีวา (ABEVA) ตัดสินใจยื่นฟ้องเรียกค่าเสียหายจากอิเทอร์นิต. ในเวลานั้นเอง, เธอก็เข้าใจถึงความตายแล้วด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอด. อิเทอร์นิตเสนอ “เงินปิดปาก” เธอด้วยเงินจำนวน 42,000 ยูโร ถ้าเธอตกลงว่าจะไม่ดำเนินคดีต่อ. แต่ฟรังซัวส์ปฏิเสธและบนเตียงที่เธออนอนตายไม่กี่เดือนหลังจากนั้นเธอได้สั่งให้ลูกชายทั้ง 5 คนดำเนินคดีที่เธอได้เริ่มไว้ต่อไป. ในปีพ.ศ. 2546 และ 2552, ลูกชายสองคนคือ ปิแอร์-พอล และ สเตเฟน ก็เสียชีวิตตามลำดับด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในวัยเพียงสี่สิบกว่าทั้งคู่. แม่ฝ่ายทั้งสองและลูกๆ จึงต้องดำเนินคดีต่อในฐานะผู้รับช่วงโดยร่วมกับบรรดาลูกชายและลูกของพวกเข. ดังนั้น ในที่สุด, ผู้ที่ดำเนินคดี ฟรังซัวส์ จองฮีเร ต่อ ก็คือ บรรดาลูกชายที่เหลืออยู่, ลูกสะใภ้ และหลานๆ.

อิเทอร์นิตไม่ได้หยุดผลิตวัสดุแอสเบสตอสในคาเพลเล-ออป-เดน-บอส จนกระทั่งปี พ.ศ. 2531.

ภายหลังจากรู้ว่าการสัมผัสแอสเบสตอสมีอันตรายถึงตายได้, อิริคได้บรรยายถึงความวิตกกังวลของครอบครัวว่า:

“ส่วนใหญ่แม่จะเป็นห่วงพวกเรา, คือลูกๆ ทั้ง 5 คน. แม่บอกว่า ‘ฉันชักเสื้อผ้าให้สามี, สระผมให้เขา, จูบเขา. ดังนั้นฉันจึงหายใจเอาแอสเบสตอสเข้าไป. แล้วลูกๆ ของเรารู้?’ เราทั้ง 5 คนจึงตรวจหาแอสเบสตอส. ปรากฏว่าร่างกายทุกคนเต็มไปด้วยแอสเบสตอส. มันยากที่จะยอมรับได้. เราไม่แปลกใจเลยว่า ร่างกายของเรามีแอสเบสตอส แต่อยากรู้ว่ามีปริมาณเท่าใด: จะมากเท่ากับคนงานในโรงงานอิเทอร์นิตีเปล่า.”

แน่นอนว่า, อิริคและน้องๆ ที่เหลืออยู่ต้องครุ่นคิดทุกวันถึงคำถามหนึ่งว่า ใครจะเป็นรายต่อไป?

มุมมองทางกฎหมายและการ

เป็นไปได้ที่ปีแอร์ผู้เป็นพ่อจะเรียกร้องค่าเสียหายจากอิเทอร์นิตี เนื่องจากตามพระราชบัญญัติโรคจากการประกอบอาชีพแห่งเบลเยียม, นายจ้างมีภูมิคุ้มกันต่อความรับผิดชอบทางแพ่งอยู่แล้ว, เว้นเสียแต่จะพิสูจน์ได้ว่า นายจ้างมีความตั้งใจโดยเจตนาที่จะทำให้เกิดอันตราย. อย่างไรก็ตาม, ภูมิคุ้มกันนี้ไม่สามารถใช้กับฟรังซ์ส์และลูกๆ ของเธอได้เพราะเขาเหล่านั้นมิใช่ลูกจ้างของอิเทอร์นิตี - ดังนั้น พวกเขาจึงมีสิทธิยื่นฟ้องอิเทอร์นิตีได้.

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2550, รัฐบาลเบลเยียมได้จัดตั้งกองทุนแอสเบสตอสขึ้น. กองทุนนี้ทำให้เหยื่อแอสเบสตอสได้รับค่าชดเชยความเสียหายเร็วขึ้น(ค่าชดเชยอยู่ระหว่างประมาณ 1,500 ยูโรต่อเดือนสำหรับเหยื่อมะเร็งเยื่อหุ้มปอดที่ยังมีชีวิตอยู่ การจ่ายครั้งเดียวประกอบด้วยการจ่ายให้คู่สมรสประมาณ 33,000 ยูโร ประมาณคนละ 17,500 สำหรับคู่สมรสในอดีต, บุตรแต่ละคน คนละประมาณ 27,600 ยูโร; ในทำนองเดียวกัน จะจ่ายประมาณกึ่งหนึ่งของอัตราในผู้ป่วยด้วยโรคไยหิน(asbestosis)และโรคคราบจับเยื่อหุ้มปอด(pleural plaque). กองทุนนี้ดำเนินงานแบบไม่ยุ่งยาก เพียงแค่ถามว่าเป็นโรคที่เนื่องจากแอสเบสตอสได้อย่างไร. ด้วยการดำเนินงานของกองทุนนี้ทำให้การฟ้องร้องลดลง เหยื่อแอสเบสตอสเปลี่ยนใจ ไม่ไปใช้สิทธิในการฟ้องคู่กรณีต่อศาล. เงินกองทุนแอสเบสตอสนี้มาจากภาษีที่เรียกเก็บจากนายจ้างทุกรายในเบลเยียมอย่างเท่าเทียมกันซึ่งแปลว่าอิเทอร์นิตีไม่ได้จ่ายมากกว่าโรงงานอื่นๆ ในประเทศ. ครอบครัวของฮีเรไม่ได้ยื่นขอสิทธิประโยชน์การประกันสังคมที่เกี่ยวกับแอสเบสตอสจากกองทุนนี้ เนื่องจากการรับสิทธิประโยชน์ดังกล่าวจะทำให้ไม่มีสิทธิในการยื่นฟ้องอิเทอร์นิตีต่อศาล. ในเบลเยียมนั้น ความช่วยเหลือทางกฎหมายมีน้อยมากหรือไม่มีเลย. แต่ละคนต้องช่วยเหลือตนเองเป็นหลัก. ค่าจ้างทนายความก็สูงมากจนทำให้เป็นอุปสรรคต่อการยื่นฟ้องร้อง. นี่คือเหตุผลที่ทำให้ไม่กี่ก่อนหน้านี้เหยื่อจากการประกอบอาชีพหรือเหยื่อจากสิ่งแวดล้อมจึงไม่ฟ้องอิเทอร์นิตี.

กรณีในฟ่ายโจทก์

นายแจน เฟอร์มอน (Mr.Jan Fermon), ทนายความของผู้ยื่นฟ้องได้อ้างเหตุผลหลัก 2 ประเด็น คือ ก) อิเทอร์นิตรู้ว่าแอสเบสตอสเป็นอันตรายต่อสุขภาพตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 และ ข) อิเทอร์นิตไม่ได้วางมาตรการความปลอดภัยอย่างพอเพียงเพื่อคุ้มครองลูกจ้าง, ครอบครัวของลูกจ้างและทุกคนในละแวกใกล้เคียงกับโรงงาน อิเทอร์นิตให้ปลอดภัยจากอันตรายที่เกิดจากแอสเบสตอส. เฟอร์มอนกล่าวว่า:

“ความรู้เรื่องแอสเบสตอสทำให้เป็นมะเร็งได้นั้นมีมาตั้งแต่ทศวรรษนับจากปี 2483 และได้เขียนไว้ในเอนไซโคลพีเดียบริแทนนิกาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2495. ความสัมพันธ์ระหว่างแอสเบสตอสกับมะเร็งเยื่อหุ้มปอดก็เป็นที่รู้กันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2495 เช่นเดียวกัน และยอมรับกันโดยทั่วไปในปี พ.ศ. 2507. ไม่น่าเชื่ออย่างยิ่งว่า ผู้จัดการของอิเทอร์นิตจะไม่ทราบปัญหานี้”.

เขาชี้ว่าอิเทอร์นิตไม่เพียงแต่ยังคงใช้และผลิตวัสดุแอสเบสตอสที่เป็นอันตรายเท่านั้น, ยังพยายามลอบบีอย่างหนักเพื่อยับยั้งไม่ให้มีการประกาศห้ามใช้หรือจำกัดการใช้:

“การกระทำเช่นนั้น ทำให้ทั้งองค์กรสาธารณะหรือแม้แต่สาธารณชนมีความเข้าใจไขว้เขว และสร้างแรงกดดันต่อสหภาพแรงงานและนักการเมือง. กระทั่งถึงปี พ.ศ. 2521 แล้ว, อิเทอร์นิตก็ยังปฏิเสธที่จะปิดฉลากคำเตือนบนผลิตภัณฑ์ของตน.”

กรณีในฟ่ายจำเลย

นายโจฮาน เวอร์บิสต์ (Mr.Johan Verbist), ทนายความของฝ่ายจำเลยก็ได้โต้ 2 ประเด็นว่า ก) คำฟ้องมีข้อจำกัด (“ขาดอายุความ”) และสมควรยกฟ้อง และ ข) คดีไม่มีมูล, อิเทอร์นิตไม่เคยละเมิดฟรังซ์วส์ จองฮีเร จึงไม่มีหน้าที่ในการจ่ายเงินชดเชย. เวอร์บิสต์กล่าวเสริมว่า:

“ชื่อไอคอนก่อนของอิเทอร์นิตและแพทย์ประจำบริษัทก็ตายด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอด. ถ้าพวกเขารู้ว่ามีความเสี่ยง เขาก็คงไม่ทำงานร่วมกับแอสเบสตอสแล้ว”. และ “มะเร็งเยื่อหุ้มปอดไม่ได้ถูกจัดให้เป็นโรคจากการประกอบอาชีพ (อย่างเป็นทางการ) จนกระทั่งปี พ.ศ. 2525”.

เขาอธิบายว่า อันตรายของแอสเบสตอสยังไม่ปรากฏชัด ณ เวลาที่สัมผัส ดังนั้นโจทก์จึงเชื่อว่ามาตรการความปลอดภัยแล้ว: “และเมื่อเริ่มเชื่อว่า ความเสี่ยงต่อสุขภาพมีความสัมพันธ์กับการสัมผัสโดยตรง, ก็ได้มีการปรับปรุงกระบวนการผลิตตลอดสายอย่างต่อเนื่องเสมอตลอดมา”.

ในการแถลงต่อศาลในวันสุดท้ายของการดำเนินคดี, นายเวอร์บิสต์เชื่อมั่นว่าศาลจะต้องยกฟ้องอย่างแน่นอน. เขากล่าวว่าบริษัทรู้สึกเสียใจที่มีความเจ็บป่วยเกิดขึ้น, แต่มิใช่เป็นเพราะการกระทำของอิเทอร์นิตอย่างแน่นอน.

การวิเคราะห์ของศาล

ในเอกสารคำตัดสินของศาลจำนวน 48 หน้า, ผู้พิพากษาเถียร์รี (Judge Thiery) แห่งศาลแขวงบรัสเซลล์ ได้พิจารณาคำให้การโดยละเอียดและพิพากษาดำเนินคดีด้วยถ้อยคำภาษาที่ชัดเจนกว่าคำพิพากษาทั่วไป ปฏิเสธคำโต้แย้งของอิเทอร์นิตทั้งหมดที่ละประเด็น. โดยพิจารณาว่าการสัมผัสสิ่งแวดล้อมที่มีแอสเบสตอสนั้นมีมานานหลายทศวรรษแล้วจนกระทั่งมันเปลี่ยนชีวิตของฝรั่งเศส จอห์น และทำความเข้าใจด้านสิ่งแวดล้อมรอบๆโรงงานอิเทอร์นิตรวมถึงบ้านของเธอด้วยเป็นเวลายาวนานและก็ยังคงเป็นอยู่ (ซึ่งมีการยอมรับโดยปริยายอยู่แล้ว), ศาลปฏิเสธคำโต้แย้งของจำเลยที่ว่าคดีหมดอายุความ, จึงได้เปิดให้มีการพิจารณาคดีอย่างเต็มที่. ต่อคำโต้แย้งข้อที่สองของอิเทอร์นิตที่อ้างว่าไม่รู้ว่ามีแอสเบสตอสเป็นอันตรายต่อสุขภาพจนกระทั่งทศวรรษนับจากปี 2513 นั้น ศาลได้ระบุสั้นๆว่า ถือว่าไม่ผิดที่ไม่มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยก่อนหน้านี้ในทศวรรษนับจากปี 2513, ระดับของมาตรการเพื่อความปลอดภัยก็ยังต่ำอย่างน่าสังเวชและยอมรับไม่ได้:

“สาธารณชนรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างแอสเบสตอสกับมะเร็งเยื่อหุ้มปอดอย่างช้าที่สุดก็ในปี พ.ศ. 2510, แต่อิเทอร์นิตก็พยายามปกปิดความจริงและสภาพด้านลบให้น้อยลง. ความเห็นแก่ตัวของบริษัทที่เห็นแก่ผลกำไรมากกว่าเรื่องสุขภาพเป็นเรื่องเหลือเชื่อ และยังได้พยายามทุกวิถีทางที่จะผลิตสารพิษร้ายแรงต่อไปโดยไม่มีการเตือนคนงานที่ทำงานกับสารนั้นเลย”.

อาจเป็นเพราะพฤติกรรมของอิเทอร์นิตมิได้ต่างจากบริษัทแอสเบสตอสอื่น หรือบางทีอาจจะแย่กว่า อิเทอร์นิตจึงต้องถูกพิพากษาตามผลกรรมที่ได้กระทำ. หนังสือลงวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2493 ที่มีถึงบริษัทแม่ในสวิตเซอร์แลนด์ระบุให้อิเทอร์นิตเบลเยียมต้องปฏิบัติตามกฎหมายหลายประการที่แสดงถึงความตระหนักต่ออันตรายต่อสุขภาพของแอสเบสตอสและความจำเป็นที่ต้องมีมาตรการความปลอดภัย. ผู้พิพากษาเถียร์รียังได้พิจารณาทบทวนหน้าที่ของอิเทอร์นิตในฐานะบรรษัทร่วมทุนระดับโลก ซึ่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์มีการแลกเปลี่ยนกันกว้างขวางมาหลายทศวรรษแล้ว โดยเฉพาะการประชุมวิชาการเรื่องแอสเบสตอสครั้งที่ 1 ในนิวยอร์กเมื่อปี พ.ศ. 2507 นั้น ผู้จัดการของอิเทอร์นิตก็ได้เข้าร่วมประชุมด้วย เป็นต้น.

เกี่ยวกับความพยายามในการลอบบี้ของอิเทอร์นิตนั้น ผู้พิพากษากล่าวว่า:

“มีหลักฐานเพียงพอที่พิสูจน์ได้ว่าอิเทอร์นิตมีพฤติกรรมที่มีขอบในความพยายามกลบเกลื่อนเรื่องอันตรายของแอสเบสตอสต่อสุขภาพ รวมทั้งมีความพยายามปกปิดข้อมูลความจริงและการต่อต้านมาตรการทางกฎหมายที่จะออกมาเพื่อคุ้มครองด้านสาธารณสุข, โดยในขณะที่ทำกิจกรรมต่อต้านนั้นก็รู้อยู่แก่ใจว่าการสัมผัสแอสเบสตอสทำให้เกิดความเสี่ยงอย่างยิ่งต่อการเกิดโรคต่างๆ เช่น โรคใยหิน, มะเร็งปอดและมะเร็งเยื่อหุ้มปอด.”

ผู้พิพากษาเถียรพิจารณาว่าอิเทอร์นิตควรจะต้องชดเชยและครอบคลุมนงานของตนเรื่องความปลอดภัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2508 แล้ว. ท่านได้ตำหนิบริษัทอย่างรุนแรงว่าได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้น้อยมาก, มีแต่เพียงแจกเอกสารที่ไม่ได้ผ่านการรับรองและตรวจสอบไม่ได้ ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในมาตรการความปลอดภัยซึ่งไม่เพียงพอในภาวะที่ต้องการ “มาตรการความปลอดภัยอย่างเข้มงวดมาก”

“การละเมิดของอิเทอร์นิต, ซึ่งเป็นต้นเหตุของโรคและความตายของฟรังค์ส์ จองฮีเร, เป็นที่รับรู้กันอย่างกว้างขวาง. โจทก์พุดถูกว่า อิเทอร์นิตทำให้ ฟรังค์ส์ และสมาชิกในครอบครัวต้องสัมผัสสารพิษร้ายแรงที่ทำให้เกิดมะเร็งได้โดยไม่แยแสทั้งๆที่รู้อยู่แล้ว.”

ผ่านไปที่เรื่องค่าชดเชยความเสียหาย(ซึ่งเน้นในด้านความเสียหายที่มีไขทางเศรษฐกิจ), ผู้พิพากษาได้สะท้อนถึงความสำเร็จในการเอาใจใส่ต่อเหยื่อดังนี้:

“ดังหลักฐานต่างๆที่ได้แสดงในศาลต่อหน้าผู้เข้าฟังการพิจารณาคดีจำนวนมากมาแล้ว. เหยื่อจะต้องได้รับค่าชดเชยความเสียหายเพื่อแสดงถึงความเอาใจใส่ต่อเหยื่อถึงแม้จะเป็นเพียงส่วนน้อยเพื่อให้เหยื่อพบกับความสงบสุขในจิตใจบ้าง.”

จากนั้น, ผู้พิพากษาก็ได้ตัดสินว่า โดยที่มลพิษจากแอสเบสตอสเป็นปัญหาสากลซึ่งระดับของความเสียหายที่ประเทศอื่นในสหภาพยุโรปได้จ่ายให้นั้นสูงกว่าที่จ่ายในเบลเยียมเป็นประเด็นที่จะต้องนำมาพิจารณาแม้ว่าประเทศต่างๆจะมีระบบกฎหมายที่ต่างกัน. ผู้พิพากษาเถียรยอมรับว่าเบลเยียมเป็นประเทศที่มีได้ใส่ใจต่อการชดเชยความเสียหายโดยการลงโทษมากนัก(โดยปกติเป็นเรื่องที่เกือบไม่มีการพุดถึงในประเทศนี้ซึ่งมีแนวคิดตรงข้ามกับระบบ “อเมริกันนิยม”). อย่างไรก็ตาม, แน่นอนว่าพฤติกรรมของอิเทอร์นิตได้ทำให้ฟรังค์ส์ จองฮีเรและสมาชิกในครอบครัวของเธอต้องได้รับทุกข์เพิ่มขึ้น ดังนั้นทุกข์ที่เพิ่มขึ้นนี้ต้องได้รับการชดเชยอย่างสมเหตุสมผล.

คำตัดสินและผลกระทบที่ตามมา

โจทก์ที่ร่วมฟ้องทุกคนได้รับค่าเสียหายรวมกันรวมเป็นเงิน 250,000 ยูโร, โดยได้รับเป็นก้อน, ไม่เกี่ยวข้องกับกรณีที่อเทรอนิตจะยื่นอุทธรณ์หรือไม่. ผลรวมจำนวนเงินนี้มาจาก 5 x 50,000 ยูโร ซึ่งหมายถึงแต่ละคนในพี่น้องจำนวน 5 คนได้รับคนละ 50,000 ยูโร หรือสำหรับแม่ฝ่ายและบุตรผู้รับช่วงในกรณีที่โจทก์เสียชีวิต, ทั้งนี้ชัดเจนว่าได้รับเงินชดเชยไว้แล้วทั้ง 2 ส่วนคือเงินชดเชยค่าเสียหายทางเศรษฐกิจและที่มีไข้ทางเศรษฐกิจ. เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นในคดีทำนองเดียวกันนับว่าค่าชดเชยนี้ไม่มากเลย, ในอิตาลีได้มีการจ่ายค่าเสียหายในส่วนที่มีไข้ทางเศรษฐกิจเป็นเงินเกือบ 500,000 ยูโร, ส่วนในฝรั่งเศสเป็นเงิน 150,000 ยูโร. ในเนเธอร์แลนด์นั้นถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปที่กำหนดให้ 57,000 ยูโรเป็นค่าเสียหายเฉพาะในส่วนที่มีไข้ทางเศรษฐกิจอย่างเดียว; และประเทศนี้ก็อยู่ในกลุ่มประเทศที่กำหนดค่าเสียหายที่มีไข้ทางเศรษฐกิจต่ำที่สุดในยุโรป. เมื่อพิจารณาต่อไปว่าถ้าศาลสั่ง(ตามกฎหมายของเบลเยียม)ให้อเทรอนิตจ่ายให้โจทก์เพียง 7,700 ยูโรเป็นค่าธรรมเนียมทางกฎหมาย, แน่นอนว่าในระยะเวลา 11 ปีของการดำเนินคดีนั้นมิใช่ค่าใช้จ่ายมากมายหลายเท่าของเงินจำนวนนี้, เงินชดเชยนี้จึงแทบไม่มีค่าเลย.

ในการรับฟังคำพิพากษา, อิริค จองฮีเร ผู้อยู่ในอารมณืปัตตินดีได้กล่าวกับบรรดาผู้สื่อข่าวว่า “พ่อแม่และน้องชายของผมที่ตายไปแล้วอยู่กับผมตลอดเวลาที่ผ่านมา.” จากนั้นจึงได้พรรณนาถึงคดีที่ครอบครัวเล็ก ๆ สู้กับอุตสาหกรรมยักษ์ระดับโลก.

นายเฟอร์มอนผู้เป็นทนายฝ่ายโจทก์กล่าวต่อโลกด้วยความยินดีว่า:

“ผู้พิพากษาผู้เที่ยงธรรมได้พิพากษาอย่างชัดเจนว่า อุตสาหกรรมได้ทำให้คนนับพันต้องเสียชีวิตจากการมุ่งแสวงหาผลกำไร. ผมหวังว่า หลังจากเหตุการณ์นี้ จะเป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ที่ผู้ก่อมลพิษจะต้องชดใช้และสังคมจะไม่ต้องแบกรับภาระในค่าเสียหายที่อุตสาหกรรมก่อขึ้นอีกต่อไป.”

คำตัดสินครั้งนี้ได้ทำให้การเมืองในเบลเยียมกระเทือน; นักการเมืองกำลังถกกันว่าจะพัฒนาชุดสิทธิประโยชน์ทางสังคมแก่เหยื่อแอสเบสตอสหรือไม่ และอย่างไร, เพื่อยืดขยายช่วงอายุความที่จำกัดไว้ออกไป, เพื่อหาวิธีการที่ทำให้ผู้ก่อมลพิษแอสเบสตอสต้องชดใช้, เป็นต้น. จะต้องติดตามดูต่อไปว่า เหยื่อชาวเบลเยียมคนอื่น ๆ จะเจริญรอยตามอิริค จองฮีเร ในการยื่นฟ้องต่อศาลหรือไม่ และผู้พิพากษาท่านอื่นจะมีมุมมองต่อคำตัดสินที่ผ่านมาอย่างไร. อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าจะไม่มีการพูดถึงจุดจบของเรื่องนี้อีกนาน.

ภาพถ่ายทางอากาศแสดง “โรงงานอิเทอร์นิตคาเพลเล-ออป-เดน-บอส (Eternit Kapelle-op-den-Bos factory)” ในช่วงทศวรรษนับจากปี พ.ศ. 2513. จะเห็นบ้านของครอบครัวจองฮีเร (กำแพงสีขาว, หลังคาสีแดง).

ภาพข่าวชัยชนะในศาลครั้งประวัติศาสตร์บนหน้าหนังสือพิมพ์ในเบลเยียม

มีคนสงสัยว่าคำตัดสินนี้จะมีผลกระทบต่อที่อื่นหรือไม่. เราเชื่อว่ามีผลต่ออิเทอร์นิตอย่างแน่นอน, ตามที่ผู้พิพากษาเถยริสะท้อนว่าในฐานะบริษัทร่วมทุนระดับโลก; ถ้าหลักฐานเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้บริหารระดับสูงของบริษัทร่วมทุนนี้ได้รับรู้ถึงความเสี่ยงต่อสุขภาพอันเนื่องมาจากแอสเบสตอสตั้งแต่แรกเริ่ม, ก็จะมีผลให้ศาลในประเทศอื่นๆ หรือแม้แต่ในทวีปอื่นๆ ให้ความสำคัญต่อความรับผิดชอบในระดับสูงด้วย.

ธันวาคม พ.ศ. 2554

17.

อิเทอรันิตในเดนมาร์ก

พ.ศ. 2471 - พ.ศ. 2529

เคิร์ท จาคอบเซน (Kurt Jacobsen) ¹

ในปี พ.ศ. 2529, ประเทศเดนมาร์กได้ประกาศห้ามใช้แอสเบสตอสรวมถึงผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอส. การตัดสินใจออกประกาศนี้เนื่องมาจากการเคลื่อนไหวหลายครั้งของแรงงานที่ปฏิเสธไม่ยอมทำงานเกี่ยวกับซีเมนต์แอสเบสตอสอีกต่อไปและการเปิดฉากดำเนินคดีครั้งสำคัญในศาลของแรงงาน 36 คนที่ยื่นฟ้องบริษัทอิเทอรันิตเดนมาร์กที่ชื่อว่า แดนส์ค อิเทอรันิต-แฟบริก เอ/เอส (Dansk Eternit-Fabrik A/S) ซึ่งต่อไปจะขอเรียกว่า อิเทอรันิตแดนส์ค (Dansk Eternit), เรียกร้องค่าชดเชยทางเศรษฐกิจสำหรับโรคที่เกี่ยวข้องกับงานอันมีสาเหตุจากการใช้แอสเบสตอสในการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส.

มีการใช้แอสเบสตอสในประเทศเดนมาร์กตั้งแต่ปี พ.ศ. 2442 โดยใช้เป็นฉนวนสำหรับท่อน้ำร้อน, และเริ่มผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในปี พ.ศ. 2471. ต่อมาไม่นานนัก, หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมในการทำงานแห่งประเทศเดนมาร์ก (Danish Working Environment Authority, DWEA) ก็ได้ตระหนักถึงอันตรายต่อสุขภาพที่เกิดจากแอสเบสตอส. หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 (ยุติในปี พ.ศ. 2488), วงการแพทย์เดนมาร์กรวมทั้ง หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ก็ได้รับความรู้มากพองจากงานวิจัยนานาชาติเกี่ยวกับโรคไยหิน (asbestosis) และโรคอื่นๆ อันเนื่องมาจากแอสเบสตอส และจากรายงานการตรวจสอบสุขภาพประจำปีของแรงงานอิเทอรันิตแดนส์คก็ทำให้สิ้นสงสัยเพราะคนงานจำนวนมากกำลังทนทุกข์ด้วยโรคไยหิน. อย่างไรก็ตาม, หน่วยงานที่รับผิดชอบก็เพิ่งเริ่มออกมาตรการคุ้มครองคนงานที่ได้ผลเมื่อตอนต้นทศวรรษนับจากปี 2513 นี้เอง, และต้องใช้เวลาอีกถึง 15 ปีหลังจากนั้นจึงออกประกาศห้ามได้

¹ Kurt Jacobsen: ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์ธุรกิจ(Business History)ประจำที่ศูนย์ประวัติศาสตร์ธุรกิจ, โรงเรียนธุรกิจโคเปนเฮเกน, อีเมล: kj.lpr@cbs.dk

กลุ่มคนงานอิเทอร์นิตแดนส์ ในปีพ.ศ. 2472
ภาพของอาลบอร์ก สแตตซาร์คิฟ(Aalborg Stadsarkiv)
ซึ่งถ่ายโดยช่างภาพนิรนาม

อิเทอร์นิตแดนส์ก่อตั้งขึ้นในเมืองอาลบอร์ก (Aalborg) เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2470, และการผลิตแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสซึ่งส่วนใหญ่ใช้มุงหลังคาเริ่มในเดือนเมษายน พ.ศ. 2471. ผู้ก่อตั้งบริษัทใหม่นี้ก็คือบริษัทซีเมนต์และการก่อสร้างชั้นนำของเดนมาร์กที่ชื่อว่า เอฟ.แอล.สมิดท์แอนด์โค จำกัด (F.L. Smidth & Co. Ltd.), และกลุ่มบริษัทสาขาซึ่งล้วนแล้วแต่อยู่ในอุตสาหกรรมซีเมนต์ทั้งนั้น. บริษัทแม่ลงทุนในหุ้นร้อยละ 40(1). แม้ว่าในกาลต่อมาอีกหลายปีได้มีการเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้น, แต่อิเทอร์นิตแดนส์ก็ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของเอฟ.แอล.สมิดท์ทั้งหมด. บริษัทนี้ยังเป็นผู้ผลิตซีเมนต์ไฟเบอร์(fiber cement)แต่เพียงผู้เดียวในประเทศเดนมาร์กอีกด้วย.

ในช่วงเริ่มต้น, ผลผลิตค่อนข้างน้อย มีเพียงสายพานการผลิตเดียว; แต่ก็เติบโตเร็วมาก, ซึ่งดูได้จากการนำเข้าวัตถุดิบแอสเบสตอส. ในปี พ.ศ. 2471, บริษัทนำเข้าวัตถุดิบแอสเบสตอส 17,000 กก.และเพิ่มเป็น 33,000 กก.ในปีถัดมา, และในปี พ.ศ. 2476 สูงถึง 260,000 กก., ส่วนใหญ่มาจากรัสเซีย, แคนาดาและโรดีเชีย(2).

ในปี พ.ศ. 2478, มีการขยายกำลังผลิตโดยเพิ่มสายพานการผลิตที่ 2, และในปีนั้นการนำเข้าแอสเบสตอสก็พุ่งขึ้นสูงถึง 680,000 กก., ส่วนใหญ่มาจากเหมืองอะมิแอนดอส (Amiandos Mine) ในไซปรัส ซึ่งเหมืองนี้ได้กลายเป็นแหล่งป้อนวัตถุดิบหลักของบริษัทนี้ต่อมาอีก 50 ปี (ในปี พ.ศ. 2479 เอฟ.แอล.สมิดท์ซื้อเหมืองนี้ผ่านสำนักงานสาขาที่อังกฤษและอะมิแอนดอสก็ตกอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างสมบูรณ์ของบริษัทกระทั่งถูกขายไปในปี พ.ศ. 2529). ในปี พ.ศ. 2480 มีการเปิดสายพานที่ 3 เพียงช่วงสั้นๆภายหลังจากที่ผลิตภัณฑ์ซีเมนต์แอสเบสตอสใหม่สำหรับท่อประปาทนแรงอัดและท่อระบายของเสียถูกนำเข้ามา. ในปี พ.ศ. 2481, ผลผลิตที่เป็นแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสล้นตลาดเดนมาร์ก, ดังนั้นบริษัทจึงเริ่มส่งออก. การส่งออกประสบความสำเร็จอย่างสูง, ทำให้การนำเข้าวัตถุดิบแอสเบสตอสสูงตามไปด้วย(3).

เป็นความบังเอิญที่ผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในเดนมาร์กและคณะกรรมการคุ้มครองคนงานแห่งอังกฤษ (British Worker's Protection Board) เริ่มตรวจสอบสุขภาพคนงานในอุตสาหกรรมผ้าใยหิน (asbestos-textile industry) ในปีเดียวกัน. การตรวจสอบสุขภาพนี้นำไปสู่การบันทึกว่าฝุ่นแอสเบสตอสเป็นอันตรายต่อสุขภาพ(4).

รายงานผลการตรวจที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2473, ทำให้หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมแห่งเดนมาร์กได้รับทราบ. ประกอบกับการออกกฎหมายแอสเบสตอสของอังกฤษในปี พ.ศ. 2474, ซึ่งได้กำหนดมาตรการคุ้มครองเฉพาะเพื่อป้องกันฝุ่นแอสเบสตอสและให้การรับรองว่าโรคใยหินเป็นโรคจากการประกอบอาชีพ. อย่างไรก็ตามจนกระทั่งปี พ.ศ. 2477 หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมแห่งเดนมาร์กจึงได้ออกคำเตือนเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับอันตรายต่อสุขภาพที่เกิดจากแอสเบสตอส. จากข้อมูลภายใน, เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจโรงงานได้รับคำสั่งให้ใส่ใจเป็นพิเศษต่อบางโรงงานที่มีการใช้แอสเบสตอส, เพื่อที่คนงานจะได้รับการตรวจร่างกาย: “เป็นความจริงที่รู้กันทั่วไปว่าฝุ่นแอสเบสตอสสามารถทำอันตรายต่อปอดได้เช่นเดียวกับโรคฝุ่นหินจับปอด (silicosis)”. มีการระบุอย่างชัดเจนว่า มีการใช้แอสเบสตอสในการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอส. ในรายงานประจำปี พ.ศ. 2477 ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมแห่งเดนมาร์ก, พบว่า หน่วยงานนี้ได้ออกคำเตือนด้วยว่าแอสเบสตอสอาจทำให้เกิดโรคฝุ่นหินจับปอด(5).

ในปี พ.ศ. 2481, เป็นที่ยอมรับว่าโรคฝุ่นหินจับปอดเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโดยสัมพันธ์กับการผลิตแอสเบสตอส, แต่จนกระทั่งปี พ.ศ. 2484, ทีมแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมแห่งเดนมาร์กจึงเริ่มใช้คำว่า “โรคใยหิน”(asbestosis) เพื่อจำแนกออกจากโรคฝุ่นหินจับปอด. ขณะนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าการวินิจฉัยโรคใยหินยากกว่าโรคฝุ่นหินจับปอดเมื่อดูจากฟิล์มเอกซเรย์และโรคใยหินทำให้ “ตายได้ง่ายกว่าและเร็วกว่า”. ยิ่งไปกว่านั้น, ยังมีการกล่าวว่า การสัมผัสแอสเบสตอสจะ “มีแนวโน้มพัฒนาไปเป็นมะเร็งปอด”.(6)

ในปี พ.ศ. 2480, เจ้าหน้าที่ตรวจโรงงานประจำท้องถิ่นได้แนะนำให้อิเทอร์นิตแดนส์ปรับปรุงการระบายอากาศตรงจุดสำคัญของการผลิต. ในโอกาสเดียวกัน, เจ้าหน้าที่ก็ได้แนะนำว่า คนงานที่สัมผัสฝุ่นแอสเบสตอสโดยตรงควรได้รับการเอกซเรย์ปอดและได้รับการตรวจโดยแพทย์. การตรวจด้วยเอกซเรย์กระทำในปี พ.ศ. 2481 ในโรงพยาบาลของรัฐประจำท้องถิ่น โดยบริษัทเป็นผู้จัดการและออกค่าใช้จ่าย. การกระทำแบบนี้ทำให้ทีมแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ กังขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาได้รับผลการตรวจที่ผ่านฝ่ายจัดการของบริษัท. ทีมแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ประกาศว่า ในอนาคตคนงานที่ได้รับผลกระทบจะต้องได้รับการเอกซเรย์และตรวจร่างกายประจำปีโดยผู้เชี่ยวชาญของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ โดยไม่มีอิเทอร์นิตแดนส์เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งบริษัทก็ยอมรับ.

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2483, คนงานกลุ่มแรกจำนวน 21 คน ซึ่งผ่านงานนี้มา 1 - 12 ปีก็ได้รับการเอกซเรย์. รายงานทางการแพทย์เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2483 ระบุว่าคนงาน 4 คนน่าจะเป็นโรคใยหิน “ใน

ระยะแรก”, ในขณะที่อีก 4 คนมีอาการ “น่าสงสัย”. อีก 13 คนไม่มีอาการใดๆเลย. ข้อสรุปคือ “ปรากฏชัดเจนว่ามีอันตรายจากแอสเบสตอสในบริษัทอิเทอร์นิต”, และมีการแนะนำว่าจะต้องดำเนินการป้องกันในทันทีเพื่อ “ต่อสู้กับอันตรายจากฝุ่น” และหัวหน้าหน่วยแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯควรจะต้องดำเนินการตรวจโรงงานของอิเทอร์นิตแดนส์(7).

อย่างไรก็ดี ยังไม่ทันมีการดำเนินการใดๆ, วันที่ 9 เมษายน, กองทัพเยอรมนีได้เข้ายึดครองประเทศเดนมาร์ก, ดังนั้น อิเทอร์นิตแดนส์จึงถูกตัดขาดวัตถุดิบแอสเบสตอสตลอด 5 ปีต่อมา. แผนการป้องกันที่วางไว้จึงไม่จำเป็น, ขณะที่บริษัทได้พัฒนาซีเมนต์ไฟเบอร์ (fibre cement) ที่ปราศจากแอสเบสตอสภายใต้สิทธิบัตรของเยอรมัน เรียกว่า เซมบริท (Cembrit) โดยใช้ไฟเบอร์เซลลูโลส (cellulose fibre) แทน ซึ่งบริษัทอ้างว่ามี “คุณภาพเลิศ” เกือบจะทัดเทียมกับผลิตภัณฑ์จากแอสเบสตอส(8).

ถึงกระนั้นก็ตาม, การใช้แอสเบสตอสก็ยังคงกลับมาอีกจนได้หลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่สองในปีพ.ศ.2488, และในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2490 หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯได้มีหนังสือเป็นทางการมีผลทางกฎหมายถึงอิเทอร์นิตแดนส์ สั่งการให้จัดหาหน้ากากป้องกันฝุ่นให้คนงานได้สวมใส่ขณะทำงานกับแอสเบสตอสแห่ง “โดยไม่มีเงื่อนไข”. ในหนังสือฉบับนั้น ยังได้เร่งรัดให้บริษัทพัฒนา “วิธีการขนถ่ายและจัดการกับแอสเบสตอสโดยปราศจากฝุ่น”(9). ในหนังสือลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2490, บริษัทตอบว่า, แม้ว่าผลจากการตรวจเอกซเรย์คนงานจะไม่พบว่าแอสเบสตอสมีผลต่อสุขภาพ, แต่บริษัทก็จะดำเนินการเรื่องหน้ากากกันฝุ่น. ไม่มีการระบุถึงการพัฒนาวิธีการขนถ่ายและจัดการกับแอสเบสตอสโดยปราศจากฝุ่นแต่อย่างใด(10).

ภายหลังสงคราม อิเทอร์นิตแดนส์เติบโตอย่างมาก. การขยายการผลิตอย่างต่อเนื่องตลอดทศวรรษนับจากปี 2493 โดยมีแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสเป็นผลิตภัณฑ์หลัก. ผลก็คือ มีการนำเข้าและใช้แอสเบสตอสดิบเพิ่มสูงขึ้นถึงประมาณ 10,000 ตัน(11)

ทีมแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯมีความกังวลเมื่อเห็นบันทึกข้อมูลฝุ่น 3 ปี คือปี พ.ศ. 2492, 2500 และ 2501 ที่ระบุว่าฝุ่นแอสเบสตอสฟุ้งกระจายในอากาศเข้มข้นสูงถึง 26 เท่าของค่าที่สหรัฐอเมริกากำหนดเพดานไว้ - แต่ก็ไม่มีดำเนินการใดๆแม้ว่าทีมแพทย์ดังกล่าวจะได้แนะนำแล้ว(12). ตลอดช่วงเวลาต่อมาอีก 20 ปี หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯมิได้มีการดำเนินการใดๆ นอกจากได้มีหนังสือไปยังอิเทอร์นิตแดนส์อีก 1 ฉบับในปี พ.ศ. 2503 เรียกร้อง “อย่างจริงจัง” ให้บริษัท “ตอบสนองทางบวก” ต่อคำแนะนำที่ให้พัฒนาวิธีการขนถ่ายและจัดการกับแอสเบสตอสโดยปราศจากฝุ่น. และในหนังสือฉบับนี้ก็ได้ตอกย้ำว่าเป็น “การสั่งการอย่างเด็ดขาด” ให้บริษัทดำเนินการใช้หน้ากากอย่างจริงจัง(13).

โดยมาตรการที่เข้มงวดมากขึ้น, แม้ว่าจะมีการบอกกล่าวอย่างชัดเจนไปครั้งหนึ่งแล้ว, แต่ผลจากการสำรวจก็คือ มีเพียง 7 จาก 45 คนที่สวมหมวกกันฝุ่น. ร้ายไปกว่านั้น, ผลการเอกซเรย์คนงาน 63 คน, พบ 10 คนที่เป็นโรคใยหิน “ชัดเจน” อีก 5 คน “น่าสงสัย” ซึ่งหมายถึงกำลังเริ่มก่อตัวเป็นโรค. นั่นหมายถึงเกือบร้อยละ 25 ของคนงานจะต้องเป็นโรคมรณะ(14).

ตั้งแต่กลางทศวรรษนับจากปี 2493 เป็นต้นมา การเกิดโรคใยหินในคนงานเป็นไปอย่างช้าๆ แต่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและสูงสุดในปี พ.ศ. 2503, ตามมาด้วยระยะพักตัวของโรคอันยาวนานซึ่งในช่วงนี้จำนวนการเกิดโรคจะคงที่(15). อย่างไรก็ตาม, คนงานโดยทั่วไปยังไม่ได้รับการบอกกล่าว มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้รับ ในส่วนของสาธารณชนก็ไม่ได้รับรู้. ในปี พ.ศ. 2503, คนงานเกือบทุกคนได้รับการแจ้งข้อมูลว่าตนเองมีสุขภาพสมบูรณ์เต็มที่, และในรายงานประจำปีของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ บทที่กล่าวถึงโรคปอดอันเนื่องมาจากฝุ่นได้ระบุเพียงคนงานที่เป็นโรคใยหินเนื่องจากทำงานเกี่ยวกับฉนวนเท่านั้น. ดังนั้น ปี พ.ศ. 2503 จึงเป็นปีแห่งการปิดบังข้อมูลและการหลอกลวงสูงที่สุดในรอบ 40 ปี(16).

ตรงกันข้ามกับคนงานและสาธารณชนที่ไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับอันตราย, ฝ่ายบริหารของบริษัทอิเทอร์นิตแดนส์ได้รับรู้ข้อมูลทั้งหมดของผลเอกซเรย์ “และอันตรายต่อสุขภาพที่โรงงานอิเทอร์นิตแดนส์” (17). วิธีการป้องกันของพวกเขาก็คือ ย้ายคนงานไปทำงานในที่ที่ไม่ต้องสัมผัสกับฝุ่นแอสเบสตอสโดยตรง. นั่นแสดงว่าฝ่ายบริหารได้รู้ในรายละเอียดมาตลอดหลายปีแล้วเกี่ยวกับอันตรายของโรคใยหิน, แต่มีการป้องกันคนงานอย่างจริงจังน้อยมาก ซึ่งเกิดขึ้นหลังมีคำแนะนำและคำสั่งของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ เท่านั้น.

แพทย์โรคปอดประจำท้องถิ่นคนหนึ่งเขียนถึงหัวหน้าแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ในปี พ.ศ. 2491 ว่า เหตุผลที่บริษัทไม่ยอมให้ข้อมูลแก่คนงานก็คือ หลีกเลี่ยง “ความกังวล”(18). นอกจากนั้น ทีมแพทย์ของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ได้เดินทางจากโคเปนเฮเกนไปอัลบอร์กหลายครั้งเพื่อลดความวิตกกังวลและป้องกันการประท้วงในหมู่คนงาน. แม้ในขณะที่เดียวกันพวกเขาจะได้เขียนบทความลงในวารสารทางการแพทย์และในหนังสือต่างๆ ให้ความรู้ว่ามีอันตรายถึงตายของการสัมผัสแอสเบสตอส. เนื่องจากผลงานในอีกด้านหนึ่งของพวกเขา ต่อมาจึงได้มีการจัดโรคใยหินเป็นโรคจำเพาะที่เกิดจากการทำงานในปี พ.ศ. 2497.

มีปัญหามากมายเกิดขึ้น เช่น คนงานถามว่าทำไมต้องย้ายเขาไปทำงานอื่นทุกอย่างที่เขาไม่ได้ป่วย. แพทย์ 2 คนรายงานต่อหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ในปี พ.ศ. 2498 ว่า “มีความวุ่นวายบางอย่างเกิดขึ้นเมื่อมีการแนะนำฝ่ายบริหารให้ย้ายคนงานจากที่มีฝุ่นไปยังที่ไม่มีฝุ่น.(19)

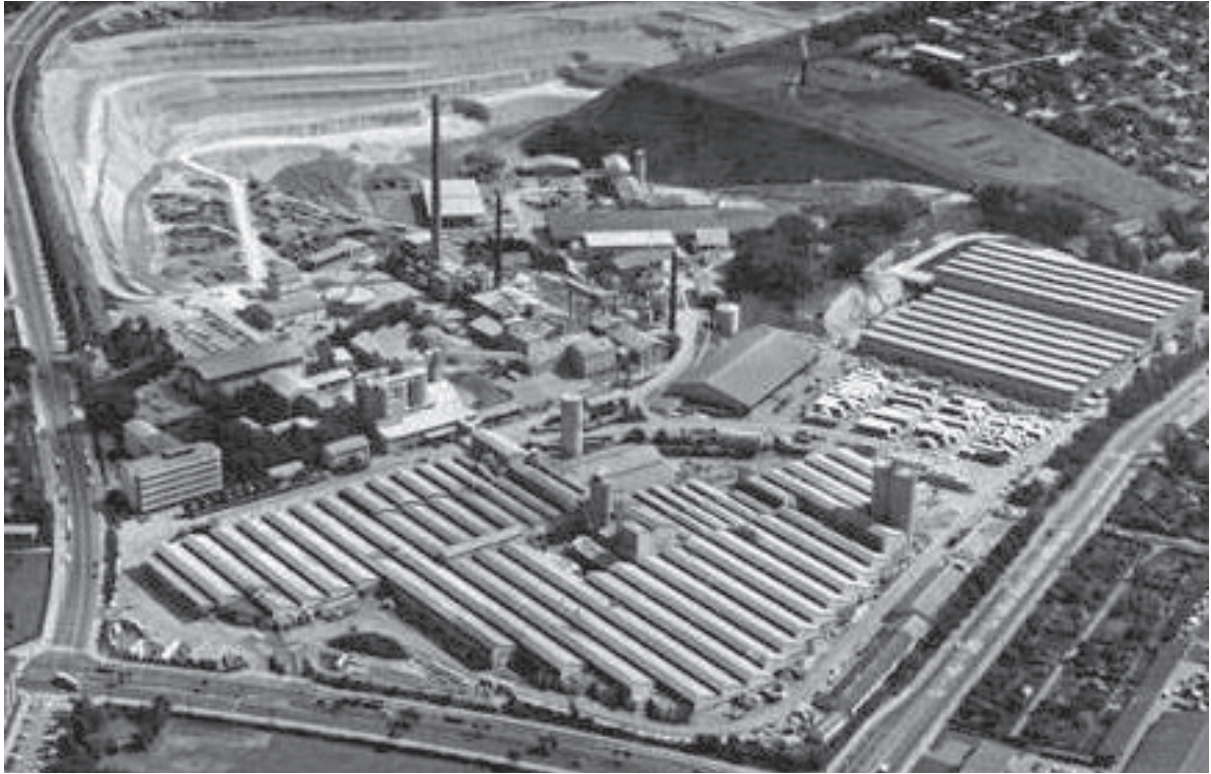
ผลของการปิดบังข้อมูลและการหลอกลวง, ทำให้ไม่มีการรายงานผู้ป่วยโรคใยหินส่วนใหญ่ไปยังสำนักอำนวยการประกันอุบัติเหตุ (Directorate of Accident Insurance). ตามกฎหมายของเดนมาร์ก, มีเงื่อนไขว่า

บริษัทจะต้องรายงานผู้ป่วยด้วยโรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน, รวมทั้งแพทย์ก็มีข้อกำหนดให้ต้องรายงานด้วย. อย่างไรก็ตาม ก่อนปี พ.ศ. 2505 มีการรายงานโรคปอดที่เกิดจากการทำงานเพียง 2 รายเท่านั้น. และอีกหลายปีต่อมาจำนวนการรายงานก็ยังต่ำกว่าอุบัติการณ์ที่พบมาก. นั่นหมายถึงว่า คนงานที่ป่วยและญาติจำนวนมากถูกตัดสิทธิจากการได้รับค่าชดเชยทางเศรษฐกิจที่มีสิทธิได้รับตามกฎหมาย.

ปี พ.ศ. 2503 ยังเป็นปีที่มีการบันทึกว่าแอสเบสตอสทำให้เกิดโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอด (Mesothelioma) อย่างแน่นอน, และในปี 1968 อีเทอร์นิตแดนส์รวมทั้งหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯ ก็ได้รับรู้ว่าเส้นใยแอสเบสตอสเพียงหนึ่งเส้นก็อาจเพียงพอที่จะทำให้เกิดโรคนี้ได้แล้ว(20). อย่างไรก็ตามความรู้ไม่ได้เพิ่มความกังวลใจใดๆให้กับผู้ผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสในอาลาบอร์ก. ขณะที่ภาวะเศรษฐกิจเฟื่องฟูในทศวรรษนับจากปี 2503 และการก่อการนิรรัฐสวัสดิการในประเทศเดนมาร์ก, บริษัทอีเทอร์นิตแดนส์ก็เติบโตอย่างมโหฬาร มีการเปิดสายพานการผลิตแผ่นแอสเบสตอสแบบใหม่ 5 สายพานและคนงานก็เพิ่มขึ้นถึง 2,000 คน. การนำเข้าแอสเบสตอสของบริษัทต่อปีจาก 15,000 ตันในปีพ.ศ.2503 เพิ่มขึ้นเป็น 25,000 ตันในปีพ.ศ. 2513 และคงที่หลังจากนั้น. ในปี พ.ศ. 2513 หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯออกระเบียบเกี่ยวกับการทำงานที่มีแอสเบสตอส โดยมีหนังสือถึงบริษัทสั่งให้คนงานสวมหน้ากากกันฝุ่นและสั่งให้ดำเนินวิธีป้องกันอื่นๆ, แต่ไม่มีความคืบหน้าใดๆในการป้องกันคนงานของอีเทอร์นิตแดนส์จากอันตรายของแอสเบสตอส จนกระทั่งคนงานต้องเริ่มดำเนินการเอง.

ในปี พ.ศ. 2512, สหภาพคนงานซีเมนต์(Cement Worker's Union)ในอาลาบอร์กได้จัดทำประกันชีวิตหมู่ให้แก่สมาชิก. ในการนี้ทำให้สหภาพเข้าถึงข้อมูลสุขภาพของคนงานแอสเบสตอสทุกคนได้, และพบว่าในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2512 - พ.ศ. 2515 มีคนงาน 75 คนที่เกษียณไปก่อนกำหนดเพราะเป็นโรคปอด, ในจำนวนนี้มี 10 คนที่เสียชีวิตหลังจากลาออกได้ไม่นาน(21).

ในปี พ.ศ. 2516, สหภาพได้ดำเนินการยื่นรายงานภาพรวมคนงานแอสเบสตอส 81 คนต่อสำนักอำนวยการประกันอุบัติเหตุอุตสาหกรรม (Directorate of Industrial Accident Insurance). ในรายงานนั้นมีเรื่องที่ไม่ธรรมดาคือสำนักอำนวยการได้รับพิจารณาทุกกรณีซึ่งในจำนวนนี้มีคนงานจำนวนถึง 23 คนได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นโรคไยหิน(22). มีการตั้ง “คณะกรรมการแอสเบสตอส” ขึ้นมาคณะหนึ่งประกอบด้วยผู้แทนฝั่งคนงานและฝั่งผู้บริหารในอีเทอร์นิตแดนส์, และหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯก็เกาะติดอย่างเหนียวแน่นในการติดตามบันทึกการสำรวจฝุ่นประจำปีและออกคำสั่งต่างๆตลอดทศวรรษนับจากปี 2513 นี่คือการเริ่มต้นในการต่อสู้อย่างต่อเนื่องระหว่างหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯและคนงานฝ่ายหนึ่ง กับบริษัทเป็นอีกฝ่ายหนึ่งในการนำคำสั่งและคำแนะนำจำนวนมากของหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมฯไปปฏิบัติ.

โรงงานอิเทอร์นิตแดนส์ ในปี พ.ศ. 2514 (ภาพจากพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์นอร์ทจิลแลนด์ ถ่ายโดย คลอเซนส์)

การเอกซเรย์ตรวจร่างกายประจำปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2495 พบอุบัติการณ์การเกิดโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบในกลุ่มคนงานที่ทำงานเกี่ยวกับฉนวนในโคเปนเฮเกน, นำไปสู่การจัดให้โรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในปี พ.ศ. 2497. ต่อมาเกิดการเคลื่อนไหวของกลุ่มคนงานกลุ่มต่างๆ. กลุ่มคนงานทำฉนวนด้วยการสนับสนุนของกลุ่มคนงานอยู่ต่อเรือ, ได้ผลักดันให้เลิกใช้แอสเบสตอสในฉนวน; ซึ่งฝ่ายอุตสาหกรรมเห็นด้วยเพราะมีความเป็นไปได้ที่จะทดแทนแอสเบสตอสด้วยวัสดุอื่น. ในการประชุมเพื่อการตัดสินใจเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2514 อิเทอร์นิตแดนส์เข้าร่วมด้วยในฐานะผู้สังเกตการณ์และได้คัดค้านอย่างแรงต่อการห้ามใช้ “เนื่องจากกลัวว่าในขั้นต่อไปจะเป็นการห้ามใช้แอสเบสตอสในอิเทอร์นิต (ซีเมนต์แอสเบสตอส) ด้วย”(23).

อย่างไรก็ตาม, บริษัทไม่สามารถยับยั้ง “การห้ามใช้แอสเบสตอสในฉนวนในบางรูปแบบ” ซึ่งมีการประกาศห้ามใช้เมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2515. วัสดุฉนวนที่ไม่ให้มีแอสเบสตอสได้แก่ ฉนวนกันความร้อน ฉนวนกันเสียงและฉนวนกันความชื้น. ในจดหมายเวียนผนวกฉบับหนึ่ง, หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมประกาศว่า ยังไม่มีการตัดสินใจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ก่อสร้างที่ใส่แอสเบสตอสเพื่อความแข็งแรง. และรวมถึงยังไม่ตัดสินใจเกี่ยวกับการใส่แอสเบสตอสในชุดห้ามล้อรถยนต์(24). ในขณะที่การผลิตแผ่นซีเมนต์แอสเบสตอสที่อิเทอร์นิตแดนส์ยังคงดำเนินต่อไป แต่เวลาใกล้จะหมดลงแล้ว.

ในปี พ.ศ. 2521, มีการเผยแพร่งานการศึกษาทางการแพทย์เกี่ยวกับมะเร็งและโรคปอดในกลุ่มคนงานที่อิเทอร์นิตแดนส์จำนวน 2 การศึกษา. หนึ่งในนั้น, ที่ทำการศึกษาโดยงานทะเบียนมะเร็งแห่งเดนมาร์ก, ได้ศึกษาในคนงานจำนวน 6,094 คนในช่วงปี พ.ศ. 2486 - พ.ศ. 2515. ส่วนอีกการศึกษาหนึ่งนั้นศึกษาในอดีตคนงาน 189 คน, ที่ทำงานในบริษัทนี้(ในช่วงปี พ.ศ. 2471 - พ.ศ. 2518), ซึ่งทุกคนตายหลังปีพ.ศ.2494. หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมได้สรุป 2 การศึกษานี้ว่า “มีมะเร็งปอดเกิดขึ้นสูงกว่าปกติ และมี 2 รายที่เป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด” (25).

กระแสของสาธารณชนในขณะนั้นเป็นเช่นเดียวกับนักการเมืองคือต้องการห้ามใช้แอสเบสตอสทั้งหมด, และในวันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522 ก็ถึงกาลอวสาน. กระทรวงแรงงานได้ประกาศห้ามนำเข้า ห้ามผลิตและห้ามใช้แอสเบสตอสตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2523 เป็นต้นไป. อย่างไรก็ตามมีการเปลี่ยนแปลงประกาศอีก ระบุยกเว้นให้ใช้แอสเบสตอสได้เฉพาะ 2 ผลิตภัณฑ์ คือซีเมนต์แอสเบสตอสใช้ได้ถึงปี พ.ศ. 2528 และชุดห้ามล้อให้ใช้แอสเบสตอสได้จนกว่า “จะมีข้อมูลเพิ่มเติม” โดยอ้างว่า “ทั้งสองผลิตภัณฑ์มีความสำคัญมากในทางสังคมและเศรษฐกิจ..... และสิ่งที่จะนำมาใช้ทดแทนนั้นยังมีไม่เพียงพอ”. เนื่องจากการนำเข้าและใช้แอสเบสตอสร้อยละ 90 อยู่กับการผลิตซีเมนต์แอสเบสตอสที่อิเทอร์นิตแดนส์ ดังนั้นผลกระทบต่อผู้ผลิตจึงค่อนข้างจำกัดในวงแคบ(26).

ในปี พ.ศ. 2527, อิเทอร์นิตแดนส์ยื่นขอขอยืดเวลาการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของตนถึงปี พ.ศ. 2533, กลุ่มคนงานและสหภาพแรงงานได้ทำการประท้วงต่อต้าน แต่แทบไม่มีผล. มีการอนุมัติให้ยืดเวลาจำหน่ายเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2527, ในขณะเดียวกัน กลุ่มคนงานก่อสร้างก็ปฏิเสธที่จะทำงานในที่ที่มีแอสเบสตอส, อีกทั้งผู้ที่ทำงานในโรงเรียน, โรงเรียนอนุบาล รวมถึงผู้ปกครองนักเรียนก็ออกมาประท้วงสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนที่มีแอสเบสตอส. นักการเมืองและสาธารณชนต่างก็ต้องการให้การห้ามใช้มีประสิทธิภาพมากขึ้น, อีกทั้งมีแรงกดดันเพิ่มขึ้นเมื่อคนงานอิเทอร์นิตแดนส์และแม่ข่ายรวม 36 คน โดยการสนับสนุนจากสหภาพได้ยื่นเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายจากบริษัทเมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2529.

2 เดือนถัดมา, เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2529, รัฐสภาเดนมาร์กได้อนุมัติแผนปฏิบัติการเพื่อให้ประเทศเดนมาร์กปลอดจากแอสเบสตอส. ส่งผลให้ในวันถัดมา อิเทอร์นิตแดนส์ถูกสั่งให้เลิกการผลิตซีเมนต์ไฟเบอร์ทุกผลิตภัณฑ์ที่มีแอสเบสตอสภายในสิ้นปีนั้น. ส่วนการจำหน่ายวัสดุที่มีแอสเบสตอสเพื่อผลิตชุดห้ามล้อไม่ได้รับผลกระทบในขณะนั้น แต่อีกสองสามปีต่อมายอดขายก็ลดลง.

ในระหว่างนั้น, คดีในศาลก็ดำเนินไป, และในวันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2531 ก็มีการตัดสินคดีว่า อิเทอร์นิตแดนส์ละเมิดบทบัญญัติหลายข้อในพระราชบัญญัติคุ้มครองคนงานแห่งเดนมาร์ก และจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้คนงานอิเทอร์นิตแดนส์และแม่ข่ายจำนวน 24 ราย. บริษัทยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาด้วยคำโต้แย้งของประธาน

บอร์ต, คริสเตียน คจาร (Christian Kjar), ผู้เป็นหลานของผู้ถือหุ้นรายใหญ่และผู้จัดการบริษัทเอฟแอลสมิธ แอนด์โค จำกัด ซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังอิเทอร์นิตแดนส์ที่เคยกล่าวว่า “เราไม่รู้สึกว่าเรากำลังพยายามจะเอาตัวรอด, แต่ไม่เคยมีใครในโลกนี้บอกเราว่าผลิตภัณฑ์ของเราทำให้เกิดโรค”. และเมื่อถามว่า เขาเชื่อว่าจะชนะในชั้นศาลฎีกาหรือไม่ เขาตอบว่า: “ผมหวังว่าจะชนะ, แต่ถ้าไม่ชนะ, ผมก็กลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์ดังเช่นในสหรัฐอเมริกา, ที่ซึ่งมีบริษัทจำนวนหนึ่งต้องปิดตัวลงทุกปีเพื่อหลีกเลี่ยงการเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหาย”(27).

วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2531, ศาลฎีกาตัดสินว่าอิเทอร์นิตแดนส์มีความผิด. การใช้แอสเบสตอสในประเทศเดนมาร์กจบลงแล้ว. อย่างไรก็ตาม, ผลกระทบต่อสุขภาพยังคงอยู่. การศึกษาทางการแพทย์ในคนงานอิเทอร์นิตแดนส์จำนวน 8,588 คนที่กระทำโดยงานทะเบียนมะเร็งแห่งประเทศเดนมาร์กในปี พ.ศ. 2528, พบว่ามี 580 คนที่ต้องทนทุกข์ด้วยโรคมะเร็ง, ในจำนวนนี้มี 10 คนที่เป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอด, มากกว่าปกติอย่างมีนัยสำคัญ. ยังไม่นับคนงานที่ทนทุกข์ด้วยโรคโยหินที่เราไม่รู้อีกจำนวนเท่าใด. กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นคนงานทุกประเภทในอิเทอร์นิตแดนส์, ไม่ใช่ศึกษาเฉพาะคนงานที่สัมผัสแอสเบสตอสโดยตรง, แต่ไม่รวมบุคลากรบางกลุ่ม เช่น พนักงานทำความสะอาด, ช่างฝีมือ, และคนทำงานในโรงงานที่จ้างโดยบริษัทอื่น(28).

ในการนำเสนอผลการศึกษา, แพทย์ผู้นำแห่งหน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมกล่าวว่า เรื่องนี้ยังไม่จบ, แต่คาดว่าแอสเบสตอสจะทำให้เกิดโรคมะเร็งได้อย่างน้อยกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2543. อย่างไรก็ตาม, การใช้แอสเบสตอสในอดีตก็ได้ส่งผลกระทบอย่างมากแล้ว: ทุกวันนี้มีคนไข้มะเร็งเยื่อหุ้มปอดรายใหม่ประมาณ 100 รายในประเทศเดนมาร์กทุกปี, คาดว่าจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆจนถึงปี พ.ศ. 2558, หลังจากนั้นคาดว่าจะลดลง(29).

อิเทอร์นิตแดนส์ในปัจจุบันทำการค้าภายใต้ชื่อเซมบริท จำกัด (Cembrit Ltd.)(30) ยังคงเป็นบริษัทที่มั่งคั่งและเป็นคู่แข่งนานาชาติที่แข็งแกร่งในอุตสาหกรรมซีเมนต์ไฟเบอร์ที่ปราศจากแอสเบสตอส. เอฟแอลสมิธ แอนด์โค จำกัด ก็ยังคงเป็นบริษัทที่มั่งคั่งเช่นกันและเป็นคู่แข่งระดับโลกในอุตสาหกรรมก่อสร้าง, และสร้างโรงงานซีเมนต์ไปทั่วโลก(31).

เหมืองอะมิแอนดอสในไซปรัสถูกขายให้บิชอปแห่งลิมาสซอล (Bishop of Limassol) ในปี พ.ศ. 2529, แต่เพียงในปี พ.ศ. 2531 มันก็ถูกปิดตัวลง. เหลือไว้แต่เพียงรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ในเทือกเขาโทรดอส (Troodos Moutains) และเหยื่อไม่รู้จำนวนเท่าไรที่ต้องทนทุกข์ในอดีต - และทนทุกข์ในปัจจุบัน - และตายจากโรคอันเกิดจากแอสเบสตอสทุกชนิดรวมทั้งมะเร็งเยื่อหุ้มปอด.

เมษายน พ.ศ. 2554

เอกสารอ้างอิง

- 1 Cashbook 1928-1929, Dansk Eternit-Fabrik A/S, Aalborg Stadsarkiv.
- 2 General Balance book 1928-1933, Dansk Eternit-Fabrik A/S, Aalborg Stadsarkiv.
- 3 Ibid. 1935. Unfortunately, the books and records of the company are far from complete. Therefore there are no figures for the imports of asbestos after 1935, but they undoubtedly continued to increase until the outbreak of WW2.
- 4 Merewether & Price: Report on the effects of Asbestos Dust in the lungs and Dust Suppression in the Asbestos Industry, H.M. Stationary Office, London 1930.
- 5 DWEA: Message nr. 35/1934. DWEA: Annual Report 1934.
- 6 DWEA: Annual Report 1939-41.
- 7 Poul Bonnevie to DWEA, April 4, 1940. Landsarkivet for Norrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrorende Dansk Eternit. AT-01, lobenummer 2002/331-349.
- 8 FLS-NYT. Special issue 1944.
- 9 DWEA, Aalborg Division, to Dansk Eternit, February 15, 1947. Landsarkivet for Norrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrorende. AT-01, lobenummer 2002/331-349.
- 10 Dansk Eternit to DWEA, Aalborg Division, February 19, 1947. Landsarkivet for Norrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrorende. Dansk Eternit. AT-01, lobenummer 2002/331-349.
- 11 Susi Handberg: Det kriminelle tidsrum, p. 101.
- 12 Ibid., p. 111. Mads Bulow: Under anklage. En journalistisk dokumentation om asbesten og dens ofre, p. 69.
- 13 Factory inspector K. Hunderup Jensen to Dansk Eternit-Fabrik, May 9, 1960. Landsarkivet for Norrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrorende. Dansk Eternit. AT-01, lobenummer 2002/331-349.
- 14 Mads Bülow: Under anklage. En journalistisk dokumentation om asbesten og dens ofre, p. 65.
- 15 Taken from the physician's reports to the DWEA, analysed in Hans Bülow: Under A nklage, En journalistisk dokumentation om asbesten og dens ofre, p.48-49 and Sussi Handberg: Det Kriminelle tidsrum, p.114.
- 16 DWEA: Annual report 1960. That the workers were not informed appears in the reports from the DWEA's physicians who handled the X-ray examinations and from interviews with some of the affected workers: Hans Bülow: Under anklage. Enjournalistisk dokumentation om asbesten og dens ofre.

- 17 Factory inspector K. Hunderup Jensen to Dansk Eternit-Fabrik, May 9,1960. Landsarkivet for Nørrejylland:Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrørende Dansk Eternit. AT-01, løbenummer 2002/331 -349.
- 18 Karsten Isager til Poul Bonnevie, January 1,1948.Landsarkivet for Nørrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrørende Dansk Eternit. AT-01,løbenummer 2002/331 -349.
- 19 Jørgen Frost and Aage Grut: Report nr. 347 of December 17,1956 to DWEA. Landsarkivet for Nørrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrørende Dansk Eternit. AT-01, løbenummer 2002/331 -349.
- 20 William Johnsen: Note for the board of 30 April 1968. Aage Grut: Report to DWEA of 11 June 1968. Landsarkivet for Nørrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrørende Dansk Eternit. AT-01 , løbenummer 2002/331 -349. The reports were written after William Johnsen, who was a technical director in Dansk Eternit, and Aage Grut together had participated in the 2nd International Congress on the Biological Effects of Asbestos, Dresden 22-25 April 1968.
- 21 Peter Backe-Damgård (Ed.): Arbejdspladsen Danmark.
- 22 Henrik Nielsen and Per Gregersen: Erhvervssygdomme anmeldt til Direktoratet for Ulykkeforsikringen 1961-70. "Ugeskrift for Læger 1978, p.1573-79".
- 23 Cited from Susi Handberg: Det kriminelle tidsrum,p. 26-27. The story of the insulation workers struggle against asbestos is told in: Isolering - medlivet som indsats - om 5 års erfaring medarbejdsskader, published by the Insulation Worker's Union.
- 24 Proclamation of a ban against the use of asbestos in certain forms of insulation. Ministry of Labour, January 14,1972.
- 25 Cited from Sussi Handberg: Det kriminelle tidsrum, p.154.
- 26 Proclamation about the use of asbestos etc., Ministry of Labour, November 13, 1979. Printed in DWEA: Annual Report 1972.
- 27 Berlingske Tidende, November 26,1988.
- 28 Edith Raffn et al: Kræftisiko og dødelighed blandtansatte på en dansk asbestcementfabrik.
- 29 Asbestose og kræft i lungehinderne, Danmark 1 977-2005. Klinisk Epidemiologisk Afdeling, Århus Universitetshospital 2008. Rapport nr. 40.
- 30 <http://www.cembrit.com/>
- 31 <http://www.flsmidth.com/>

Bibliography

- Asbestose og kræft i lungehinderne, Danmark 1977-2005. Klinisk Epidemiologisk Afdeling, Århus Universitetshospital 2008. Rapport nr. 40.
- Backe-Damgård, Peter (Ed.): Arbejdspladsen Danmark (Branner og Korch, 1978)
- Berlingske Tidende, November 16, 1988.
- Bülow, Hans: Under anklage. En journalistisk dokumentation om asbesten og dens ofre (Tiderne skifter, 1989)
- Danish Working Environment Authority: Annual Reports.
- FLS-NYT. Special issue 1944.
- Handberg, Susi: Det kriminelle Tidsrum (Cementarbejdernes fagforening, 1990)
- Isolering — med livet som indsats — om 5 års erfaringer med arbejdsskader (Isoleringsarbejdernes Fagforening 1988).
- Merewether & Price: Report of the Asbestos Dust in Lungs and Dust Suppression in Asbestos Industry. H.M. Stationery Office, London, 1930.
- Nielsen, Henrik and Gregersen, Per: Erhvervssygdomme anmeldt til Direktoratet for Ulykkeforsikringen 1961-70. "Ugeskrift for Læger 1978, p.1573-79".
- Rafn, Edith et al: Kræftisiko og dødelighed blandt ansatte på en dansk asbestcementfabrik (Cancerregisteret, Institut for Cancer Epidemiologi under Kræftens Bekæmpelse, 1987.
- Report on the Health Effects of the Asbestos Mines on the Population of the Neighbouring Communities. Prepared for the Ministry of Health in Cyprus by Leonidou Associates in cooperation with the Institute of Cancer Research, UK, April 2005.

Archival sources

- Aalborg Stadsarkiv: Dansk Eternit-Fabrik A/S papers.
- Landsarkivet for Nørrejylland: Arbejdstilsynets virksomhedssag vedrørende Dansk Eternit. AT-01 , løbenummer 2002/331 -349.

18.

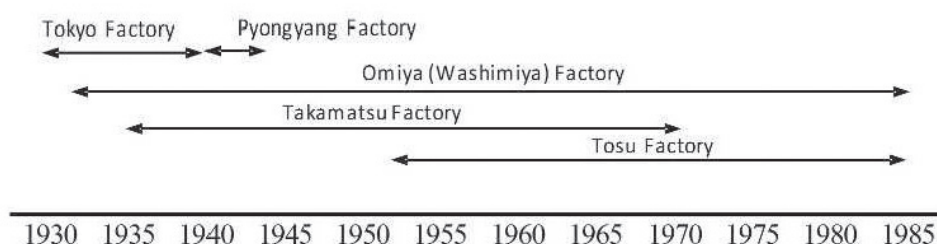
ความเคลื่อนไหวของอิเทอร์นิต กับเหยื่อที่ผุดขึ้นมา : กรณีในญี่ปุ่น

ทาเกฮิโกะ มูรายามะ และ ซาโตมิ อุชิจิมะ (Takehiko Murayama and Satomi Ushijima)¹

วิวัฒนาการของอิเทอร์นิตญี่ปุ่น

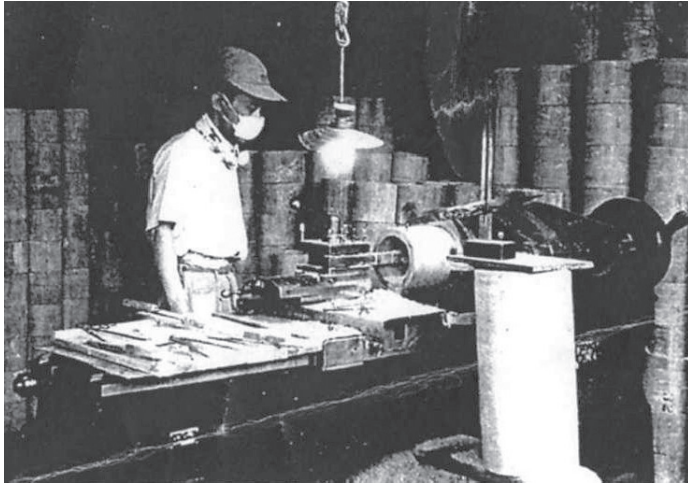
ประวัติของอิเทอร์นิตในประเทศญี่ปุ่นเริ่มตั้งแต่ต้นทศวรรษนับจากปี 2473. บริษัทแกสโตเกียวได้ซื้อสิทธิในการเป็นผู้จำหน่ายท่อซีเมนต์แอสเบสตอสหรือท่อเอซี (AC: Asbestos Cement) และผลิตภัณฑ์อื่นๆที่เกี่ยวข้องจากอิเทอร์นิตในอิตาลีโดยต้องจ่ายเงินเบื้องต้นจำนวน 6.5 แสนเยนในขณะนั้น(มีค่าเท่ากับ 5 ล้านยูโรในปัจจุบัน). ทำให้มีการจัดตั้ง “บริษัทท่ออิเทอร์นิตญี่ปุ่น” (ในที่นี้จะเรียกว่า “อิเทอร์นิตญี่ปุ่น”) ขึ้นในโตเกียว (เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2474) ซึ่งได้เริ่มจำหน่ายท่อเอซีในปี พ.ศ. 2475. การจ่ายส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 86 ของราคาซื้อขายจะเป็นการผ่อนส่งซึ่งจะทำให้ค่าใช้จ่ายของอิเทอร์นิตญี่ปุ่นสูงขึ้นร้อยละ 3 ของผลกำไร.

เมื่อผ่านไปช่วงเวลาหนึ่ง, ก็มีโรงงานผลิตอิเทอร์นิตญี่ปุ่นเกิดขึ้นจำนวนหนึ่ง (รูปที่ 1). ระหว่างกลางทศวรรษนับจากปี 2493 ถึงต้นทศวรรษนับจากปี 2513 บริษัทมีโรงงานขนาดใหญ่ 3 โรงงาน มีคนงานมากกว่า 700 คน. ในขณะนั้น มีการใช้แอสเบสตอสสีน้ำเงินหรือโครซิโดไลท์(crocidolite)ในการผลิตท่อเอซีพอกๆกับแอสเบสตอสสีขาวหรือโครโซไทล์ (chrysotile)

รูปที่ 1 ช่วงเวลาปฏิบัติการของโรงงานอิเทอร์นิตญี่ปุ่น

¹ ทาเกฮิโกะ มูรายามะ: มหาวิทยาลัยวาเซดะ, tmura@kyi.biglobe.ne.jp; ซาโตมิ อุชิจิมะ: สำนักงานกฎหมายตันมะกอก, izd00104@nifty.com

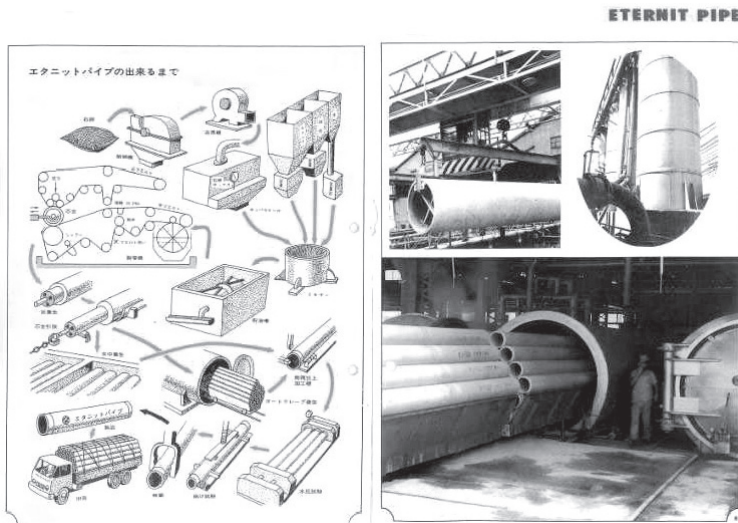
รูปที่ 2 การกลึงท่อเอซี

เนื่องจากมีเอกสารน้อยมากเกี่ยวกับรายละเอียดของงานภายในโรงงาน, คนงานบางคนจึงเล่าให้ฟังถึงงานของตนภายในโรงงานอิเทอร์นิต. พวกเขาเล่าว่า โรงงานเปิดทำงาน 24 ชั่วโมงต่อวัน, เพื่อไม่ให้ซีเมนต์แข็งตัว, โดยมีการเปลี่ยนกะทุก 8 ชั่วโมง. ในกระบวนการผสม, ใช้สัดส่วนสีขาวต่อสีน้ำเงินเท่ากับ 7 : 3. รูปที่ 2 แสดงให้เห็นคนงานกำลังกลึงท่อเอซีโดยสวมหน้ากากผ้าธรรมดาๆ

การผลิตท่อเอซีในญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นมีบริษัทขนาดใหญ่ที่ผลิตท่อเอซีอยู่ 3 บริษัท. หลังจากที่มีอิเทอร์นิตญี่ปุ่นเกิดขึ้นแล้ว, บริษัทซีเมนต์ชิชิบุ (Chichibu Cement Company) จึงเป็นบริษัทที่สองและเริ่มผลิตในปี พ.ศ. 2482. ทั้งนี้เพราะรัฐบาลญี่ปุ่นเรียกร้องการผลิตให้ทันความต้องการที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากสงคราม. บริษัทที่สามคือคูโบต้า (Kubota) เริ่มผลิตท่อเอซีในปี พ.ศ. 2498, และผลิตด้วยโครซิโดไลท์ผสมกับโครซิโกลอย่างต่อเนื่องจนถึงปี พ.ศ. 2518; หลังจากนั้นผลิตด้วยโครซิโกลอย่างเดียวจนถึงปี พ.ศ. 2540.

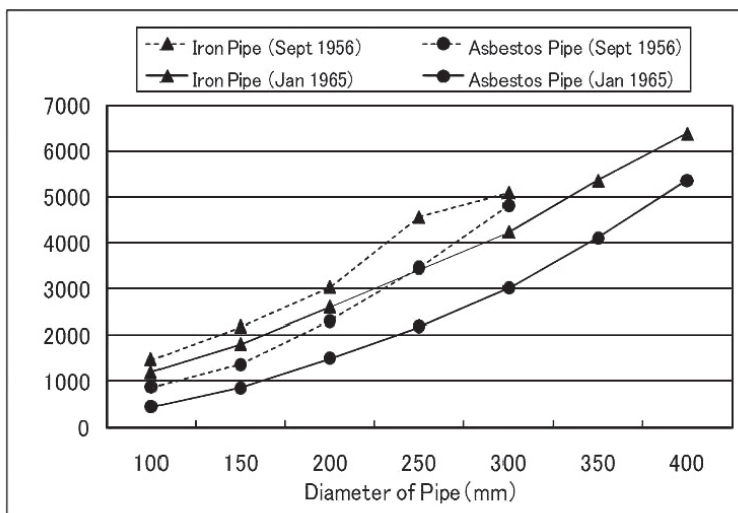
ระหว่างที่เศรษฐกิจเฟื่องฟูในทศวรรษนับจากปี 2503 , บริษัทเหล่านี้ผลิตท่อสโตน์เดียวกัน, และร่วมมือกันมากกว่าจะแข่งขันกัน. เมื่อบริษัทหนึ่งผลิตท่อไม่ทัน บริษัทอื่นก็จะรีบผลิตให้ภายใต้เครื่องหมายการค้าของบริษัทที่ผลิตไม่ทันนั้น. ในปี พ.ศ. 2548, คูโบต้าประกาศจ่ายเงินปลอบขวัญแก่เหยื่อมะเร็งเยื่อหุ้มปอด (Mesothelioma) ที่เกิดขึ้นในโรงงาน, เหตุการณ์นี้ทำให้สังคมและสื่อให้ความสนใจอย่างมากต่อหายนะจากแอสเบสตอสที่คุกคามสังคมญี่ปุ่นที่เรียกว่า “คูโบต้าซ็อค”. เพราะอีกสองบริษัทก็ผลิตท่อแบบเดียวกันกับคูโบต้า, การผลิตของทั้งสามโรงงานทำให้โรคอันเกี่ยวเนื่องมาจากแอสเบสตอสเพิ่มขึ้นทั้งในคนงานของโรงงานและผู้อาศัยในละแวกใกล้เคียง. รูปที่ 3 แสดงให้เห็นถึงผลิตภัณฑ์ของอิเทอร์นิตญี่ปุ่น.

รูปที่ 3 กระบวนการผลิต
และท่ออิเทอร์นิตญี่ปุ่นแบบต่างๆ

ประโยชน์ของท่อเอซีเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้วัสดุอื่นที่ทดแทนได้

เช่นเดียวกับประเทศต่างๆ, การใช้ท่อเอซีแพร่หลายไปทั่วญี่ปุ่น, เนื่องจากมีต้นทุนต่ำและติดตั้งได้ง่าย. ในทศวรรษนับจากปี 2483, ท่อประปาส่วนใหญ่ใช้ท่อเหล็ก, ท่อเอซีค่อยๆเข้ามาทดแทนระหว่างทศวรรษนับจากปี 2493 ถึงทศวรรษนับจากปี 2513. รูปที่ 4 แสดงให้เห็นต้นทุนของท่อเหล็กและท่อเอซีในเส้นผ่านศูนย์กลางต่างๆในเวลานั้น. ในกลางทศวรรษนับจากปี 2493 ท่อเอซีขนาดเล็กราคาถูกกว่าท่อเหล็กประมาณร้อยละ 40, ในขณะที่ท่อขนาดใหญ่ราคาถูกกว่าร้อยละ 10. ความแตกต่างเริ่มมีมากขึ้นในกลางทศวรรษนับจากปี 2503, เมื่อท่อเอซีมีราคาถูกกว่าประมาณร้อยละ 20 - 60. ณ เวลานั้นท่อเอซีขนาดเล็กราคาถูกกว่าท่อเหล็กมากกว่าครึ่ง. อีกเหตุผลที่ทำให้การใช้ท่อเอซีเพิ่มขึ้นก็คือมันมีน้ำหนักเบากว่าท่อเหล็ก.

“แหล่งที่มา: ข้อมูลประมาณการ
โดยสมาคมวิจัยเศรษฐกิจ”

รูปที่ 4 ต้นทุนท่อประปาในกลางทศวรรษ
นับจากปี 2493 และกลางทศวรรษ
นับจากปี 2503 (เส้นประคือปีพ.ศ.2499,
เส้นทึบคือปีพ.ศ.2508).

การระบอบของโรคที่เกิดจากแอสเบสตอส

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2550, บริษัทแอสเบสตอสขนาดใหญ่ต่างๆได้รายงานว่ามีเหยื่อมากกว่า 550 ราย. นิชีแอส (Nichias), บริษัทแอสเบสตอสที่เก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่นได้จ่ายเงินชดเชยให้คนงานจำนวน 307 คน. บริษัทนี้ผลิตชิ้นส่วนหลายประเภทรวมถึงผ้าแอสเบสตอสและฉนวน, และยังมีเชื่อมโยงอยู่กับบริษัทอังกฤษที่ชื่อ บริษัทเคปแอสเบสตอส (Cape Asbestos Company). คูโบต้าที่แน่นแฟ้นอยู่กับบริษัทจอห์นส์ - แมนวิลล์ (Johns-Manville Corporation)ได้จ่ายเงินชดเชยให้แก่คนงาน 147 คน.

จากบทความบางชิ้นในสื่อ, เมื่อถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2550 มีเหยื่อของอิเทอร์นิตีญี่ปุ่นที่บริษัทไม่ยอมรับอย่างเป็นทางการจำนวนถึง 108 ราย. ในปี พ.ศ. 2524, เหยื่อมะเร็งเยื่อหุ้มปอดรายหนึ่งได้รับการรับรองให้ได้รับสิทธิประโยชน์จากการประกันของคนงาน. นับเป็นรายแรกของการจ่ายเงินชดเชยสำหรับโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในญี่ปุ่น. จำนวนคนงานทั้งหมดที่ได้รับเงินชดเชยจากการประกันของคนงานหรือจากกฎหมายใหม่เพื่อช่วยเหลือเหยื่อแอสเบสตอสมีจำนวน 80 ราย ประกอบด้วยมะเร็งเยื่อหุ้มปอด 23 ราย, มะเร็งปอด 25 ราย, และโรคปอดอันเนื่องมาจากฝุ่น (pneumoconiosis) 32 ราย. นอกจากนี้มีอีก 57 รายที่ยื่นฟ้องเรียกค่าชดเชยจากโรงงานทาคามัตสึ (Takamatsu) เป็นกลุ่มอดีตคนงานหรือสมาชิกในครอบครัวของคนงาน. ต่อมาโรงงานโอมิยะ (Omiya) ก็ถูกฟ้องจากคนงานอีก 7 ราย โดย 1 รายตายเนื่องจากมะเร็งเยื่อหุ้มปอด.

นอกจากคนงานจะต้องทนทุกข์จากโรคที่สัมพันธ์กับแอสเบสตอสแล้ว, คนในครอบครัวของคนงานก็พลอยได้รับอันตรายด้วย. สมาชิกในครอบครัวหลายรายต้องทนทุกข์จากโรคคราบจับเยื่อหุ้มปอด (pleural plaque). คนแรกคือคนงานที่ทำงานเกี่ยวกับวัตถุดิบแอสเบสตอสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2495 ถึงปี พ.ศ. 2523 และต้องออกจากงานเนื่องจากแอสเบสตอสในปี พ.ศ. 2524. ต่อมาก็ตายเนื่องจากโรคฝุ่นจับปอด(pneumoconiosis) ในปี พ.ศ. 2526 ด้วยอายุเพียง 55 ปี. บุตรของเขาขณะที่ยังเป็นเด็กได้เคยจับต้องหน้ากากและเสื้อผ้าของผู้เป็นพ่อที่นำมาจากโรงงาน. แม้ว่าจะไม่เคยทำงานที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส, บุตรของเขา ก็ตายด้วยโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในปี พ.ศ. 2540 เมื่ออายุเพียง 42 ปี. ครอบครัวของเขายื่นฟ้องในปี พ.ศ. 2543, ศาลสูงไม่รับการฟ้องเนื่องจากยากที่จะพิสูจน์โรคได้. หลังจากนั้น, หน่วยงานระดับชาติที่ทำงานเกี่ยวกับกฎหมายบรรเทาทุกข์จากแอสเบสตอสได้รับรองว่าเขาเป็นโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอด.

การละเมิดกฎหมายที่เกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย

อิเทอร์นิตีญี่ปุ่นเริ่มจัดหาหน้ากากให้คนงานตอนต้นทศวรรษนับจากปี 2503. เนื่องจากหน้ากากที่ใช้เป็นแบบธรรมดาๆ มันจึงถูกอุดตันได้ง่ายด้วยฝุ่นแอสเบสตอสที่หมักหมม. ทำให้คนงานหายใจไม่สะดวก ดังนั้น

คนงานจำนวนหนึ่งจึงทำงานโดยไม่สวมหน้ากาก. จากคำบอกเล่าของคนงาน, ไม่มีการอธิบายถึงอันตรายของ แอสเบสตอสหรือไม่มีการให้การศึกษาเพื่อหลีกเลี่ยงโรค. นอกจากนี้ บริษัทยังให้คนงานนำเสื้อผ้าที่ใช้สวมใส่ปฏิบัติงานกลับบ้านด้วย. บางคนยังใส่ชุดทำงานขณะเดินทางไปกลับจากที่ทำงาน. จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2520 ยังไม่มีการติดตั้งเครื่องดักจับฝุ่นในที่ทำงาน. เรื่องนี้มีการเปิดเผยในศาลด้วย. เมื่อเจ้าหน้าที่ทางการจะเข้าไปตรวจสอบสภาพโรงงาน, บริษัทก็จะสั่งให้คนงานปิดเครื่องและฉีดพ่นน้ำบนพื้นเพื่อไล่ฝุ่น, เพื่อสร้างความประทับใจที่ดี.

ขณะที่มีการตรวจสอบสภาพคนงานอิเทอร์นิตครั้งแรกเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2518, แต่ก็ไม่มีการแจ้งผลกลับไปยังคนงานจนกระทั่งปี พ.ศ. 2523. คนงานคนหนึ่งทำงานเกี่ยวข้องกับวัตถุดิบแอสเบสตอสถูกส่งโรงพยาบาลด้วยโรคฝุ่นจับปอด, และเมื่อกลับมาทำงานใหม่อีกครั้ง บริษัทก็ไม่ได้ย้ายเขาไปทำงานในที่ที่ “ปลอดภัยกว่า”. คนงานบางคนไม่ได้รับการรับรองให้เข้าสู่ระบบการประกันคนงานเนื่องจากป่วยด้วยโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส. แม้แต่คนงานที่ได้สิทธิประโยชน์จากการประกัน, อิเทอร์นิตญี่ปุ่นก็ไม่เคยให้ข้อมูลแก่สมาชิกในครอบครัวของเหยื่อว่าสาเหตุของความตายนั้นเกิดจากการปนเปื้อนแอสเบสตอส และยังขอร้องไม่ให้เปิดเผยข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องรวมถึงสภาพในที่ทำงาน, โรคของพวกเขา และปฏิกิริยาตอบสนองของบริษัท. ทำให้สถานะของเหยื่อคนอื่นอยู่ยุ่งยากมากขึ้น. เพื่อที่จะแก้ปัญหานี้, สหภาพต้องช่วยสนับสนุนอดีตคนงานในหลายวิธี เช่น อธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดของการตรวจสอบและการใช้ประโยชน์จากกฎหมายใหม่คือกฎหมายบรรเทาทุกข์จากแอสเบสตอส.

เมษายน พ.ศ. 2554

คำแถลงท้ายเล่ม

ลอรี คาซาน-แอลเลน (Laurie Kazan-Allen)

คาซาเล มอนเฟร์ราโต (Casale Monferrato), เมืองสวยงามเมืองหนึ่งในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของอิตาลี, ได้กลายเป็นสัญลักษณ์สากลของการต่อสู้กับแอสเบสตอส (asbestos), ฆาตกรทางอุตสาหกรรมที่เลวร้ายที่สุดของโลก. ฆะตกรรมของคนงานและชาวเมืองในคาซาเล (Casale) เป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนว่ามนุษยชาติต้องตกอยู่ในอุ้งมือของผู้ค้ากำไรจากแอสเบสตอสในระดับโลก. การรณรงค์ระดับรากหญ้าที่ทรงพลังและมีประสิทธิภาพ ได้ถือกำเนิดขึ้นในเมืองนี้เพื่อ “ความยุติธรรม, การปลอดจากการปนเปื้อนและการค้นคว้าวิจัย” และเป็นความหวังของประชาสังคมทั่วโลกประจุนกฟีนิกซ์ซึ่งฟื้นคืนชีพจากชุมชนที่ล่มสลาย. คดีแอสเบสตอสที่ยิ่งใหญ่แต่ละคดีในเรื่องอื้อฉาวนี้มีสถานะอันยิ่งใหญ่ไม่เพียงแต่ได้เปิดเผยอาชญากรรมนั้นเท่านั้น แต่ยังเปิดโปงให้เห็นถึงวิธีการตัดสินใจของบริษัทที่สามารถชี้เป็นชี้ตายให้ผู้คนได้. การดำเนินคดีในตุรินได้เปิดเผยความพยายามของอีเทอร์นิต(Eternit)ที่จะควบคุมเรื่องราวของคาซาเลเอาไว้. บัดนี้แมวที่ปราดเปรียวได้หลุดออกมาจากถุงแล้ว. มีหลายบทเรียนที่สามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ในคาซาเล มอนเฟร์ราโต ซึ่งไม่ใช่บทเรียนสำหรับผู้บริหารบริษัทเท่านั้น แต่สำหรับคุณด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจและในการกำหนดนโยบายการบริหาร.

คุณอาจคิดว่า ในขณะที่มีการดำเนินคดีในศาลตุรินต่อหน้าผู้พิพากษา, นักรณรงค์แห่งคาซาเลคงจะนั่งอยู่เฉยๆ เฝ้ามองดูกระบวนการยุติธรรม. แต่ทว่า, มิใช่เลย. ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2554, ขณะที่ราฟาเอล กัวรินีโล (Raffaele Guariniello), หัวหน้าคณะอัยการกำลังแถลงปิดคดีต่อศาล, ก็มีการประกาศว่าเมืองคาวากโนโล (Cavagnolo) ได้ตกลงสลักชื่อหน้าหลุมฝังศพให้แก่บรรดาทนายความของสเตฟาน ชมิทไฮน์ (Stephan Schmidheiny) แล้ว. นอกจากนี้ยังมีเงินกองทุนจำนวน 2 ล้านยูโรที่ตั้งขึ้นไว้เพื่อให้ชาวเมืองคาวากโนโลเบิกออกมาใช้จ่ายในการดำเนินคดีกับอีเทอร์นิตในอนาคตอีกด้วย¹. นายกเทศมนตรีคาซาเลกล่าววิจารณ์กรณีนี้

¹ Kazan-Allen L. Surprise Moves by Schmidheiny’s Lawyers. November 27, 2011.

<http://ibasecretarial.org/lka-surprise-moves-schmidheiny-lawyers.php>

ว่า “เป็นที่ชัดเจนว่าโครงการแบบคาซากโนโลจะไม่ได้รับการพิจารณาในเมืองคาซาเลอย่างแน่นอน.” อย่างไรก็ตาม, สองสามเดือนถัดมา, สภาแห่งคาซาเล มอนเฟร์ราโต ก็ได้เข้าไปร่วมประชุมลับเพื่อจัดทำข้อยุติสำหรับคำฟ้องของเทศบาลต่อจำเลยเดียวกัน. ข่าวการรณรงค์ในคดีฟ้องร้องมูลค่าหลายล้านยูโรปรากฏในบทความของหนังสือพิมพ์ในเดือนพฤศจิกายน. หลังจากนั้น ความโกลาหลก็เกิดขึ้น. เกิดความแตกแยกอย่างมากภายในเมืองเนื่องจากการทรยศของเทศบาล.

เมื่อสภาแห่งคาซาเล มอนเฟร์ราโตจัดประชุมในวันที่ 16 ธันวาคมเพื่อลงมติเกี่ยวกับข้อเสนอเงินชดเชยค่าเสียหายจำนวน 18.3 ล้านยูโร, ก็ปรากฏว่ามีผู้ประท้วงบุกเข้าไปล้อมตัวอาคารเทศบาลเมืองไว้. สมาชิกของสภาที่ลงมติดียอมรับข้อเสนอที่กล่าวถึงความไม่สงบภายนอก จนต้องแอบหลบอยู่ภายในสภาระหว่างถึงรุ่งเช้าของวันเสาร์. ขณะที่เข้าเทศกาลวันหยุดคริสต์มาสนั้น, คาดหมายกันอย่างกว้างขวางว่า นายกเทศมนตรีจิออร์จิโอ เดเมซซี (Giorgio Demezzi) จะต้องลงนามข้อตกลงในวันที่ 31 ธันวาคมซึ่งเป็นเส้นตาย. แต่ทีมงานกฎหมายของขมิโตนี่ประเมินความมุ่งมั่นและศรัทธาของทีมรณรงค์แห่งคาซาเลต่ำเกินไป. ปรากฏว่า ณ บริเวณมุขที่ยื่นออกมาจากกระเบื้องโบสถ์, มีกลุ่มผู้นำศาสนายืนสวดอ้อนวอนให้สมาชิกสภามีความละเอียดถี่ถ้วนที่ทรยศต่อผู้กำลังทนทุกข์ทรมาน. ส่วนภายในโบสถ์ที่ตั้งอยู่ตรงข้ามอาคารเทศบาลนั้น, พระประจำท้องถิ่นที่ชื่อดอน เปาโล บัสโต (Don Paulo Busto) ก็ได้ทำพิธีมิสซารำลึกถึงความตายอันเนื่องมาจากแอสเบสตอสด้วย. อัลเชสเต คาเทลลา (Alceste Catella), บิชอปแห่งแขวงปกครองของคาซาเล มอนเฟร์ราโตก็ได้เข้าร่วมในความขัดแย้งครั้งนี้ด้วย โดยได้เรียกร้องให้นายกเทศมนตรีนำพาเมืองออกจากมหันตภัย: “ได้โปรดเถิด, อาตมาขออ้อนวอนท่านให้ทำในสิ่งที่แสดงถึงความห่วงใยต่อความทุกข์ของพลเมืองจำนวนมากมายของเรา.”²

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป, ในวันที่ 22 ธันวาคม, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขแห่งอิตาลีก็ได้ออกมาแสดงความคิดเห็นว่า “กรณีคาซาเล” นี้ เป็นที่ชัดเจนว่า นายกเทศมนตรีจะต้องนำกลับไปพิจารณาใหม่. เทศกาลปีใหม่มายังถึงและก็ผ่านพ้นไปโดยไม่มีการลงนาม. ถึงต้นปี พ.ศ. 2555, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข นายเรนาโต บาลดูซซี (Renato Balduzzi) เข้าร่วมประชุมแบบแยกห้องร่วมกับนายกเทศมนตรีเดเมซซีและทีมรณรงค์แห่งคาซาเล; ในการประชุมระดับรัฐมนตรีในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ซึ่งเป็นวันหยุดของประเทศอิตาลี, และเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน. หลังจากที่ได้กล่าวชมเชยก่อนหน้านี้อาณาเขตเมืองคาซาเล ได้แสดงบทบาทผู้นำในการต่อสู้ทางสังคมที่ยากลำบากและยาวนานเพื่อความยุติธรรม, ในวันที่ 1 มกราคม รัฐมนตรีได้

² Mossano S. Nessun patto con L'Eternit. (No pact with Eternit.) La Stampa. December 22, 2011.
<http://www3.lastampa.it/cronache/sezioni/articolo/lastp/435420/>

ยืนยันว่า รัฐบาลยังคงห่วงใยประชาชนและจะให้การสนับสนุนเมืองนี้ต่อไป. รัฐมนตรีให้สัญญาว่า คาซาลе มอนเฟร์ราโต “เมืองหลวงแห่งการต่อต้านแอสเบสตอส” จะเป็นหัวใจของการแก้ “ปัญหาฉุกเฉินเนื่องจากแอสเบสตอสในระดับชาติ” ของประเทศอิตาลี³. ด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของการต่อสู้กับผู้บริหารอิเทอร์นิต, รัฐบาลดุษิตยังได้กล่าวถึงผลกระทบในวงกว้างหากมีการผลิตและใช้แอสเบสตอสต่อไปในยุโรปและกล่าวถึงความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ของการต่อสู้ของชาวคาซาลеทั้งที่นี่และในต่างประเทศ. ในการประชุมครั้งที่สอง, รัฐบาลดุษิตได้ทำให้บรรดาผู้นำเหยื่อแอสเบสตอสกลุ่มอะเฟวา (AfeVA) และผู้ร่วมงานที่เป็นสหภาพแรงงานรู้สึกประทับใจ เนื่องจากท่านมีความรู้สึกในประเด็นระดับชาติและระดับโลกเกี่ยวกับ ‘ภาวะฉุกเฉินจากแอสเบสตอส’.⁴ ท่านได้แสดงรายละเอียดในการแก้ปัญหา รวมถึงการประชุมที่จะจัดขึ้นอีกหลายครั้งในกรุงโรม โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมเป็นผู้นำของผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข, กระทรวงสิ่งแวดล้อม, กระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจและแรงงาน เพื่อที่จะวางแผนการแก้ปัญหาร่วมกันระหว่างหน่วยงานระดับชาติ, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานระดับรัฐต่อกรณีแอสเบสตอสอันอื้อฉาว.

วันที่ 7 มกราคม,วันแห่งปฏิบัติการของพลเมือง, มีการเดินขบวนแห่โคมและซูปาย “ปลูกทุกคนให้ตื่น” ไปตามถนนในเมืองคาซาลе มอนเฟร์ราโตพร้อมด้วยเสียงเพลงอุทิศให้เหยื่อและการสวดตอนเที่ยงคืนที่บันไดทางขึ้นอาคารสำนักงานเทศบาลที่ชื่อ พาลาซโซ ซาน จิออร์จิโอ (Palazzo San Giorgio). ข้างนอกโบสถ์ซาน เปาโล (San Paolo), นักแสดงสาว แคเทอรินา เดเรจีบัส (Caterina Deregibus) ได้อ่านบทกลอนสะท้อนความเศร้าโศกเสียใจให้แก่อัสนัตา พรราโต (Assunta Prato) และ จิูลีเยนา บัสโต (Giuliana Busto), หญิงผู้สูญเสียสามีและพี่ชายด้วยโรคอันเนื่องมาจากแอสเบสตอส. ท่ามกลางการสนับสนุนจากสาธารณชน, ประชาชนมากกว่า 2,000 คนเรียกร้องเจ้าหน้าที่เทศบาลให้ยืนหยัดอยู่ข้างเหยื่อและให้ฉีกข้อเสนอมหาเศรษฐีฟาน ชมิตไฮน์จำเลยแอสเบสตอสเสีย.

เมื่อใดก็ตามที่เราแถลงข่าว, เราไม่มีทางรู้ว่าผลจะเป็นอย่างไร. มีกรณีพิพาทมากมายที่ไม่มีใครช่วยอะไรได้ แต่รู้สึกได้ว่านิโคโล มาเคียเวลลี (Niccolo Machiavelli) ผู้วางกลยุทธ์คอยดูแลพวกเราอยู่ ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว เราได้สนองศรัทธาของโรมานา บลาสอทิ พาเวซี (Romana Blasotti Pavesi) ประธานอะฟิวาได้เป็นอย่างดี. ท่านประธานเคยเขียนบทความเรื่อง “ความเชื่อมั่นในความยุติธรรมจะไม่ทอดทิ้งเรา.” เราหวังว่าคำตัดสินในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 จะพิสูจน์ความเชื่อมั่นนั้น.

มกราคม พ.ศ. 2555

³ Mossano S. La

⁴ Joint Press Release by AfeVA, CGIL, CISL and UIL. January 3, 2011.

ภาพการเดินขบวนถือโคมด้วยความสงบในเมืองคาซาเล มอนเฟอรัราโต "วันปฏิบัติการ" 7 มกราคม พ.ศ. 2555
 เอื้อเฟื้อภาพโดยโรดอล์ฟ มาซโซนิ

ติดตามผลการพิพากษาในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555 ได้ที่เว็บไซต์ต่อไปนี้:

Asbestos in the Dock: <http://asbestosinthedock.ning.com>

AfeVA: <http://www.afeva.it/>

International Ban Asbestos Secretariat: <http://www.ibasecretariat.org>

ปัจฉิมลิขิต

ลอรี คาซาน-แอลเลน (Laurie Kazan-Allen)

วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555, สเตฟาน ชมิทไฮน์ และ ฌอง-หลุยส์ เดอ คาร์เทียร์ เดอ มาร์ชีนเน (Jean-Louis de Cartier de Marchienne) ถูกพิพากษาว่ามีความผิดที่มีส่วนทำให้เกิดหายนภัยต่อมนุษยชาติ จากกิจการแอสเบสตอสของบริษัทอิเทอร์นิตในอิตาลี. จำเลยทั้งสองถูกลงโทษด้วยข้อหาจงใจทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมอย่างถาวรและไม่ปฏิบัติตามกฎแห่งความปลอดภัยจนเป็นผลให้ชาวอิตาลีหลายพันคนต้องเสียชีวิตด้วยโรคอันเกี่ยวเนื่องกับแอสเบสตอส. ด้วยความผิดทางอาญาของบุคคลทั้งสอง, ชมิทไฮน์และมาร์ชีนเน ได้รับโทษจำคุก 16 ปีและต้องจ่ายชดเชยให้ผู้เสียหาย 6,392 คนเป็นเงินประมาณมากกว่า 5 ล้านยูโร.

ภายในศาลมีประชาชนมากกว่า 1,500 คนนั่งฟังคำพิพากษานานานที่มาจากคาซาเล มอนเฟร์ราโต, เมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งกิจการของอิเทอร์นิตในอิตาลี. รถโค้ช 23 คันบรรทุกเหยื่อแอสเบสตอส, สมาชิกในครอบครัวและนักเคลื่อนไหวของชุมชนวิ่งออกจากคาซาเลตั้งแต่อำเภอออร์อนเพื่อที่จะมาฟังคำตัดสินคดีประวัติศาสตร์นี้. พวกเขาอยู่ในศาลร่วมกับตัวแทนกลุ่มเหยื่อแอสเบสตอสอีกหลายร้อยคนที่มาจากฝรั่งเศส, เบลเยียม, สวิตเซอร์แลนด์, สหราชอาณาจักร, บราซิลและสหรัฐอเมริกา. และด้วยความตระหนักว่านานาประเทศจำนวนมากมีความสนใจคดีนี้, ศาลจึงอนุมัติเป็นครั้งแรกให้จัดการแปลแบบฉบับพลันเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส; มีการเผยแพร่การแปลนี้แบบสดทางอินเทอร์เน็ตด้วย.

กระบวนการศาลเริ่มเมื่อเวลา 9:30 น. เมื่อคณะผู้พิพากษามาถึงห้องพิจารณาหมายเลข 1. มีการรายงานเบื้องต้นตามกระบวนการพิธีและประกาศว่า การอ่านคำตัดสินจะเริ่มเวลา 13:15 น. และแล้ววินาทีแห่งการรอคอยก็มาถึง, เมื่อกำหนดการช่วงบ่ายได้เริ่มต้นขึ้น. เราได้ยินประกาศคำแปลภาษาอังกฤษว่า “ในนามของประชาชนชาวอิตาลี, ศาลอาญาแห่งตูรินขอประกาศว่า จำเลยคือ ชมิทไฮน์และเดอคาร์เทียร์มีความผิด,” เราจึงรับรู้ว่าการรณรงค์เป็นเวลา 30 ปีเพื่อความยุติธรรมของเหยื่อนั้นประสบความสำเร็จแล้ว. ในการเสนอความเห็นต่อผลลัพธ์ที่ออกมา, สมาคมครอบครัวของเหยื่อแอสเบสตอสกล่าวว่า:

“(เรา)เชื่อว่าคำพิพากษานี้เป็นจุดเปลี่ยนแห่งประวัติศาสตร์ที่มอบความยุติธรรมให้แก่
คนงานและสมาชิกในชุมชนหลายพันคนที่ถูกฆ่า, ถูกฆ่าอย่างทารุณ, โดยเฉพาะอย่างยิ่งคน
ในเมืองคาซาเลมอนเฟอร์ราโตและควากโนโล, ที่ซึ่งโรงงานอิเทอร์นิตตั้งอยู่.”

ราฟฟาเอล กัวรินีลโล (Raffaele Guariniello) อัยการแห่งตูริน, ผู้บุกเบิกคดีประวัติศาสตร์นี้, ได้กล่าว
กับนักข่าวที่รายล้อมเขาหลังการตัดสินว่า: “ถึงวันนี้ เรามีสิทธิที่จะฝันว่า ความยุติธรรมนั้นสามารถเกิดขึ้นได้และ
ต้องเกิดขึ้น.” กัวรินีลโลได้เริ่มต้นงานคดีอิเทอร์นิต ภาค 2 แล้ว, เป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับชาวอิตาเลียนหลายร้อย
คนที่ตายตั้งแต่ปีพ.ศ.2552 ด้วยโรคที่เกี่ยวข้องกับแอสเบสตอส.

ไม่กี่ชั่วโมงหลังการพิพากษา, ทีมกฎหมายของสเตฟาน ชมิทไฮน์ได้ออกแถลงการณ์ว่า: “คำตัดสินนี้เป็น
เรื่องที่ไม่อาจเข้าใจได้เลยของทีมทนายความของสเตฟาน ชมิทไฮน์, ดังนั้นพวกเขาจึงวางแผนจะยื่นอุทธรณ์ต่อผู้มี
อำนาจเหนือกว่า.” แอสทอลโฟ ดิ อะมาโต (Astolfo Di Amato) ทนายความของชมิทไฮน์ กล่าวกับนักข่าวว่า:
“คำพิพากษานั้นเป็นอันตรายเพราะถ้าในประเทศอิตาลีให้การรับรองหลักการว่าหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทข้ามชาติ
ต้องรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละโรงงานสาขา, ก็จะไม่มีความลงทุนในประเทศอิตาลีอีกต่อไป.”

ด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ข่าวได้แพร่ไปทั่วโลกในเวลาเพียงไม่กี่นาที. ในอิตาลี ข่าวกระจายไป และ
หนังสือพิมพ์ระดับชาติหลายฉบับก็พาดหัวข่าวหน้าหนึ่งเกี่ยวกับการตัดสินของศาลรวมไปถึงการรายงานข่าวทาง
โทรทัศน์หลายช่อง. ในประเทศแคนาดา, มีการคาดเดากันยกใหญ่เกี่ยวกับผลกระทบของการตัดสินนี้ต่อนัก
โฆษณาชวนเชื่อให้นิยามแอสเบสตอสและบรรดาผู้บริหารในควิเบก. ในฝรั่งเศส, มีความพยายามที่จะลอกเลียน
แบบกระบวนการตูรินแต่ยังไม่สำเร็จ, ขณะที่ในประเทศบราซิล, ซึ่งเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้รับผลกระทบอย่าง
มากจากน้ำมือของอิเทอร์นิต, บรรดาอัยการได้พิจารณาคำตัดสินของอิตาลีจำนวน 128 หน้าเพื่อใช้เป็นแบบอย่าง
ในการดำเนินคดีในบราซิลต่อไป.

วันที่ 28 มิถุนายน 2555, อัยการกัวรินีลโลประกาศว่าได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาแล้ว. โดยได้พิจารณา
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่า โทษจำคุก 16 ปีนั้นไม่สาสม. กัวรินีลโลเรียกร้องให้พิพากษาเพิ่มโทษเป็นจำคุก 20 ปี
สำหรับจำเลยทั้งสองคน. เขากล่าวเสริมว่า, สำนักงานอัยการกำลังสอบสวนการตายของชาวอิตาเลียน 117 คนที่
ทำงานในโรงงานอิเทอร์นิตสวิสและเยอรมัน รวมถึงการตายด้วยแอสเบสตอสของชาวอิตาเลียนในบราซิลและ
ฝรั่งเศสที่ได้สัมผัสแอสเบสตอสของอิเทอร์นิต. สองสัปดาห์ถัดมา (16 กรกฎาคม 2555), มีรายงานข่าวว่าทีม
กฎหมายของชมิทไฮน์ได้ยื่นเอกสารอุทธรณ์จำนวน 500 หน้าต่อศาลตูริน, เพื่อล้มคำตัดสินโดยอ้างเหตุผลเกี่ยว
กับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ, เขตอำนาจศาล และอายุความ.

คำตัดสินของศาลตุรินในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2555 ถือเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่มีไต่เป็นเพียงชัยชนะของชาวเมืองคาซาเล มอนเฟร์ราโตและเมืองอื่นในอิตาลีที่ชีวิตมิได้มีความหมายใดๆต่อการแสวงหากำไรของอิเทอร์นิต, แต่ยังเป็นชัยชนะของเหยื่อแอสเบสตอสในที่อื่นๆอีกด้วย. คำพิพากษานี้ทำให้เรามีความหวังว่า ในทุกๆเขตอำนาจศาลทั่วโลก นักค้ากำไรจากแอสเบสตอสจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่พวกเขาได้ก่อไว้

